

ONSDAGEN DEN 25 NOVEMBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Genomförandeåtgärder (artikel 88 i arbetsordningen): se protokollet

4. Ersättning till passagerare i händelse av att ett flygbolag går i konkurs (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

5. "made in" (ursprungsmärkning) (ingivna resolutionsförslag): se protokollet>

6. Förberedelser inför Europeiska rådets möte den 10-11 december 2009 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om förberedelser inför Europeiska rådets möte den 10–11 december 2009.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman, herr Barroso, ärade ledamöter! Det är trevligt att få denna möjlighet att diskutera med er inför nästa möte med Europeiska rådet. Det är ju det andra ordinarie mötet som hålls under det svenska ordförandeskapet, och det blir också sista gången som det leds av ett roterande ordförandeskap.

Som ni känner väl till så träder ju Lissabonfördraget i kraft den 1 december, men i enlighet med den deklaration som antogs i Europeiska rådet i december 2008, fortsätter det roterande ordförandeskapet att vara ordförande i Europeiska rådet tills ordförandeskapet är slut vid årsskiftet. Nu har alla medlemsländer ratificerat och deponerat sina ratifikationsinstrument i Rom. Därför är det väldigt roligt att kunna konstatera att Lissabonfördraget träder i kraft den 1 december.

Det har varit ett långt och mödosamt arbete – det vet parlamentet. Det nya fördraget kommer på flera vis att förändra det sätt som EU fungerar på. Genom fördraget får vi bättre möjligheter att ta itu med de viktiga frågor som EU står inför, och vi kan göra det mer demokratiskt, öppnare och effektivare. Det innebär också många viktiga reformer som berör er här i Europaparlamentet.

Vid Europeiska rådets extrainsatta möte förra veckan enades stats- och regeringscheferna om att välja Herman van Rompuy till ordförande i Europeiska rådet. Han kommer att leda Europeiska rådets arbete och driva det framåt från och med den 1 januari.

Enighet nåddes också, efter godkännande av kommissionens ordförande, om att utnämna Catherine Ashton till ny hög representant för utrikesfrågor och säkerhetspolitik. I enlighet med fördraget kommer Catherine Ashton att tillträda alla sina funktioner den 1 december, även som vice ordförande i kommissionen. I samband med att Europaparlamentet tar ställning till alla ledamöter kommer ni naturligtvis också att hålla utfrågningar med Cathrine Ashton. Jag har förstått att hon är på väg till utrikesutskottet inom kort för att presentera sig och svara på frågor.

Europeiska rådet nådde också en överenskommelse om att utnämna Pierre de Boissieu till rådets generalsekreterare.

Arbetet med att förbereda Lissabonfördragets ikraftträdande har fortsatt utifrån de utgångspunkter som ordförandeskapet berättade om i sin lägesrapport till Europeiska rådet i oktober. Den 1 december kommer ett antal beslut att fattas för att Lissabonfördraget helt ska vara på plats, till exempel om en reviderad arbetsordning för rådet och en arbetsordning för Europeiska rådet. Till Europeiska rådets möte i december kommer vi att presentera en ny rapport som sammanfattar läget för de frågor vi behandlat i anslutning till

Lissabonfördragets genomförande och praktiska tillämpning. Den europeiska utrikestjänsten ingår bland dessa frågor. Rapporten ska också innehålla en färdplan som visar vägen framåt för arbetet på det området.

Vid Europeiska rådets möte i december kommer fokus framför allt att ligga på de ekonomiska och finansiella frågorna. Krisens effekter kommer att vara kännbara under lång tid framöver – inte minst på arbetsmarknaden. Men det är också viktigt att vi tänker långsiktigt, och bemöter viktiga utmaningar på såväl medellång som lång sikt.

EU, medlemsländerna och de europeiska centralbankerna har vidtagit en mängd åtgärder, till exempel garantiprogram för banker och den europeiska återhämtningsplanen. Dessa åtgärder har starkt bidragit till att öka den finansiella stabiliteten och minska krisens effekter på tillväxt och sysselsättning.

De ekonomiska utsikterna ser ljusare ut, men det finns fortfarande stora risker. Det är därför ännu inte tid att dra tillbaka de stödåtgärder som har vidtagits. Vi har inom rådet emellertid inlett en diskussion om hur avvecklingen av de särskilda krisåtgärderna ska se ut och när den kan inledas. Europeiska rådet kommer att se över det arbete som rådet bedrivit kring exitstrategier. Vi kommer också att följa upp EU:s återhämtningsplan.

I fråga om finansmarknaderna är det glädjande att läget på den finansiella marknaden har blivit avsevärt bättre. Finanssektorns behov av stödåtgärder har minskat. Därför måste vi utforma strategier om hur åtgärderna kan avvecklas på ett samordnat sätt. Det är emellertid viktigt att understryka att det fortfarande är för tidigt att inleda en generell avveckling av stödåtgärderna på det finansiella området.

Det svenska ordförandeskapet siktar på att nå enighet om ett antal vägledande principer om tidpunkt, samordning och turordning för hur stödåtgärderna ska avvecklas.

Nu till finansiell tillsyn. Det råder enighet om att ökat samarbete och förbättrad samverkan inom den finansiella tillsynen inom EU är nödvändig, inte minst med den erfarenhet vi har från finanskrisen.

Förslaget om utformning och inriktning av arbetet i *Systemic Risk Council* antogs av EU:s finansministrar vid Ekofinmötet den 20 oktober. Ordförandeskapet fick då mandat att inleda förhandlingar med Europaparlamentet, något som vi också har gjort.

När det gäller de tre "mikromyndigheterna" är det ordförandeskapets målsättning att vid nästa Ekofinmöte den 2 december nå fram till en allmän inriktning för dessa och därmed för hela det så kallade tillsynspaketet, för att återrapportera till rådet i december.

Värdet att få en struktur på plats är betydande, gentemot finansbranschen, gentemot Europas omvärld och gentemot våra medborgare. I paketet ingår att upplägget ska ses över om tre år. Då kan vi rätta till eventuella brister som kan framstå som mindre funktionella och effektiva.

EU:s nuvarande strategi för jobb och tillväxt, den s.k. Lissabonstrategin, löper ut nästa år. Det är därför oerhört angeläget att EU enas om en ny strategi som kan främja en vision för långsiktig tillväxt och välfärd. Detta blir en av de viktigaste frågorna de närmaste månaderna och en av de prioriterade frågorna för det kommande spanska ordförandeskapet.

Den ekonomiska och finansiella krisen har skapat ett tryck för omedelbara insatser för att minimera effekterna på tillväxt och arbetsmarknad. Samtidigt har strukturella svagheter och de långsiktiga utmaningarna för våra ekonomier blivit tydligare.

Att bibehålla och stärka Europas konkurrenskraft på den globala marknaden, att bekämpa klimatförändringar och hantera utmaningarna som följer av en åldrande befolkning är krävande uppgifter för Europeiska unionen och dess medlemsstater på medellång och lång sikt. Här krävs gemensamma och samordnade lösningar, en gemensam vision och en förstärkt europeisk reformagenda för nästa tioårsperiod.

Visionen handlar om att vända utmaningarna till möjligheter. Det handlar om att till fullo inse den inre marknadens potential och ta tillvara fördelarna av utrikeshandel och öppenhet. Det handlar om att bejaka de möjligheter som ligger i att omvandla Europa till en eko-effektiv eller klimatsmart ekonomi och skapa en arbetsmarknad med höga sysselsättningsnivåer, hållbara offentliga finanser och en social sammanhållning.

Under det svenska ordförandeskapet genomförs en andra uppföljning av EU:s hållbarhetsstrategi. Det har gjorts framsteg på många områden. Samtidigt finns det flera områden med konstaterat s.k. ohållbara tendenser. Det handlar om att efterfrågan av naturresurser ökar snabbt, att den biologiska mångfalden minskar, att transporternas energiförbrukning ökar och att den globala fattigdomen består.

Vi har tagit upp hur vi kan övervaka och följa upp strategin på ett bättre och mer effektivt sätt, bl.a. om hur vi kan ta tillvara de samordningsvinster som uppstår i samspelet med andra EU-strategier, t.ex. Lissabonstrategin.

Vid Europeiska rådets möte ska också den integrerade maritima politiken tas upp. Kommissionen har nyligen kommit med sin framstegsrapport. Europeiska rådet kommer att ta del av rapporten och ge sin syn på den framtida inriktningen på detta viktiga tvärssektoriella arbete. I detta sammanhang vill jag särskilt lyfta fram synen på en hållbar ekonomisk tillväxt, arbete och innovation på ett eko-effektivt sätt.

Nu till en annan mycket viktig punkt på Europeiska rådets möte, nämligen antagandet av ett nytt femårigt arbetsprogram på området för frihet, säkerhet och rättvisa. Det så kallade Stockholmsprogrammet ska bli en efterföljare till det Haagprogram som nu gäller och som antogs 2004.

Visionen för Stockholmsprogrammet är ett tryggare och öppnare Europa där den enskildes rättigheter värnas. Programmet är ett resultat av intensiva kontakter och diskussioner i rådet och med Europaparlamentet. Samtidigt har det kommit värdefulla bidrag från nationella parlament, det civila samhället, EU-organ och olika byråer och myndigheter.

Mina kolleger, justitieminister Beatrice Ask och migrationsminister Tobias Billström, var här i går för en mycket lång debatt och presenterade Stockholmsprogrammet. Jag ska därför inte upprepa det de sade, men jag vill gärna ta tillfället i akt att understryka att Stockholmsprogrammet fokuserar på konkreta åtgärder som har ett mervärde i medborgarnas vardagsliv. Det inbegriper samarbete utanför EU. Ett tryggare och öppnare Europa förutsätter genuina partnerskap med våra partnerländer.

Det framtida arbetet på detta område bör bygga på en balans mellan åtgärder som syftar till att skapa ett säkert och tryggt Europa och åtgärder som syftar till att skydda den enskildes rättigheter.

Det ambitiösa arbete som har gjorts, och vårt framtida arbetssätt med ökat medbeslutande för Europaparlamentet, bör bidra till att ge oss ett handlingsprogram som bättre kan hantera dessa stora utmaningar.

Klimatförändringar. Naturligtvis precis när Europeiska rådets möte pågår, pågår också klimatförhandlingarna i Köpenhamn. Dessa frågor är viktiga för Europa och för hela vår planets framtid. För två veckor sedan stod statsminister Fredrik Reinfeldt i parlamentet i Bryssel och presenterade utfallet av Europeiska rådets möte i oktober, däribland de viktigaste delarna i EU:s ståndpunkter inför Köpenhamnskonferensen. Det är nu oerhört angeläget att vi fortsätter att framhålla för våra partners runtom i världen hur högt vi värdesätter detta, och att vi tillför momentum att driva förhandlingarna framåt. Det svenska ordförandeskapet sparar inte på några ansträngningar i detta arbete.

Europeiska rådet kommer nästa månad att utvärdera läget i de förhandlingar som pågår samtidigt, för att fatta de beslut som krävs för att vi ska kunna få ett framgångsrikt resultat i Köpenhamn.

Som vanligt kan det också komma upp ett antal utrikespolitiska frågor vid Europeiska rådets möte, men det är lite för tidigt ännu att säga vilka det kan bli.

Det svenska ordförandeskapets främsta prioriteringar har varit att svara upp till de krav som klimatförändringarna ställer och säkerställa att EU behåller ledartröjan inför förhandlingarna i Köpenhamn, samtidigt som vi ansvarar för ett fortsatt bemötande av den ekonomiska och finansiella krisen. Vid detta sista toppmöte får dessa frågor allra högsta prioritet.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Herr talman! Vi har många gånger diskuterat de stora möjligheter som Lissabonfördraget ger EU. Låt mig därför än en gång uttrycka min tillfredsställelse över att Lissabonfördraget redan kommer att vara i kraft nästa gång vi ses. När fördraget är i kraft är det dags att ännu mer beslutsamt gå bortom diskussionen av institutionella frågor mot konkreta resultat och en politik för medborgarna.

Förra veckans utnämningar, av Herman Van Rompuy som ordförande i rådet och Catherine Ashton som hög representant och vice ordförande i kommissionen, är de första stegen mot ett fullständigt genomförande av Lissabonfördraget. Jag vet att både ordförande Van Rompuy och den höga representanten och vice ordföranden Ashton är ivriga att börja tillämpa Lissabonfördraget.

Utnämningen av Herman Van Rompuy var ett beslut som stats- och regeringscheferna enades om. Det är ett beslut som jag välkomnar och som jag själv verkligen stöder. Herman Van Rompuy har kommit att få enorm respekt som Belgiens premiärminister. Han bidrar med en kombination av Belgiens instinktiva

europiska identitet – en av de medlemsstater som grundade unionen och ett land som alltid har gått i spetsen för det europeiska projektet – och sin egen förmåga att skapa samförstånd. Det är precis dessa två egenskaper som är allra värdefullast hos en ordförande för Europeiska rådet.

Jag ser fram emot att arbeta tillsammans med honom och att träffa honom här vid debatter i plenum som gäller Europeiska rådet. Samtidigt som alla institutioner måste arbeta med respekt för sina egna och andra institutioners befogenheter är det också avgörande att vi alla tillsammans arbetar för EU:s gemensamma bästa.

Jag är mycket stolt och glad över att Catherine Ashton har utsetts till förste vice ordförande och hög representant. Det är en utnämning som jag stödde och samtyckte till vid Europeiska rådets möte, då den krävs enligt fördragen. Vi känner henne alla väl som någon som har både den politiska förmåga och den känsla för styrning som krävs för att inta den krävande första posten som hög representant och vice ordförande i kommissionen. Utifrån min egen erfarenhet av henne som kommissionsledamot kan jag försäkra er om hennes djupa engagemang för det europeiska projektet.

Som jag sade i går är nu alla utnämningar till kommissionen klara. Jag är särskilt glad över att det inom en vecka var möjligt att tredubbla antalet nominerade kvinnor, från tre till nio. Nästa kommission kommer alltså ha nio kvinnliga ledamöter, en mer än den aktuella kommissionen. Jag vill åter tacka alla er som har stött mig i den svåra uppgiften att uppnå åtminstone ett rimligt – inte ett perfekt, men ett rimligt – antal kvinnor i nästa kommission.

Jag ska nu gå över till fördelningen av portföljer. Jag kan med glädje försäkra Europaparlamentet att jag ska göra detta med full respekt för prioriteringarna i de politiska riktlinjer som jag presenterade för er och som vid er omröstning fick stöd i parlamentet. Jag ska också respektera alla de åtaganden som jag gjorde till parlamentet vid detta tillfälle. Sedan kan parlamentet hålla omfattande utfrågningar och rösta om det kommande kollegiet i januari.

Vid Europeiska rådets möte nästa månad har vi den första viktiga chansen att visa att vi nu inriktar oss på politikens innehåll och att detta kommer att göra skillnad. Jag vill helt kort uppmärksamma tre nyckelfrågor som kommer att stå i centrum.

För det första, klimatförändringarna. Det är verkligen lägligt med ett möte i Europeiska rådet en vecka innan toppmötet i Köpenhamn avslutas. EU har visat sig vara banbrytande när det gäller åtgärder mot klimatförändringar. Vi har varit först med att visa att ett system för utsläppshandel kan fungera. Vi har varit först med att föra fram ett bindande och tufft mål för utsläppsminskning. Vi har visat vägen i definitionen av hur den utvecklade världen verkligen kan hjälpa till med finansieringen av klimatförändringarnas kostnader i utvecklingsländerna.

Men när förberedelserna inför Köpenhamnskonferensen håller på att slutföras ökar pressen. Vi behöver förbli enade och satsa på vårt mål att minska de globala utsläppen och få fram den nödvändiga finansieringen. Det är vår uppgift. Vi måste tydliggöra att detta inte bara kan vara en uppgift för Europa. Det är också nödvändigt att andra, nämligen de stora ekonomierna, också bidrar till ambitiösa mål.

Vilka ska Europeiska rådets huvudbudskap vara? För det första vill vi se ett ambitiöst och meningsfullt avtal i Köpenhamn som först och främst innefattar målet på 2 °C. Det är avgörande. Ibland ser vi politiker och diplomater som förhandlar. De kan förhandla – vi kan förhandla – med varandra, men vi kan inte förhandla med vetenskapen. Vi kan inte förhandla med naturens egen vetenskap. Vi kan inte förhandla med de vetenskapliga rönen, och det lägsta målet är en överenskommelse som är förenlig med målet på 2 °C. Vi måste sätta upp konkreta och effektiva mål för utsläppsminskning för de utvecklade länderna samt konkreta åtgärder för utvecklingsländerna, särskilt de snabbväxande tillväxtekonomierna. De måste också vara heltäckande och omfatta alla punkterna i färdplanen från Bali.

För det andra, även om man i Köpenhamn olyckligtvis inte kommer att kunna slutföra något nytt fördrag måste konferensen medföra ett operativt avtal som grundas på verkliga åtaganden från alla sidor, med bidrag från alla stora aktörer och med stöd på högsta politiska nivå. Vi behöver en tydlig och enkel politisk text som visar att vi går från att tala om att hantera klimatförändringarna till att göra något åt dem. Och det bör tydliggöras att detta ska omsättas i ett fullfjädrat fördrag så snart som möjligt.

Avtalet bör vara detaljerat. Detta innebär specifika individuella siffror för utsläppsminskning och ett detaljerat finansieringspaket för att hjälpa utvecklingsländerna att utveckla program både för att begränsa klimatförändringarna och för att anpassa sig till dessa. Särskilt snabbstartsf finansieringen kommer att vara mycket viktig.

Slutligen upplever jag att ledarnas deltagande kommer att vara centralt eftersom det rör sig om svåra beslut som måste fattas på högsta politiska nivå. Jag gläder mig över att det efter premiärminister Rasmussens inbjudan nu redan är omkring 65 stats- och regeringschefer eller fler som planerar att delta i Köpenhamnskonferensen. Jag ska själv delta.

Ett annat viktigt område är Stockholmsprogrammet om frihet, säkerhet och rättvisa. Folk vill leva i ett välmående och fredligt EU där deras rättigheter respekteras och deras säkerhet skyddas. De vill kunna resa fritt och flytta tillfälligt eller permanent till andra europeiska länder för att studera, arbeta, bilda familj, starta företag eller pensionera sig.

Vi har kommit långt under de senaste tio åren. Borttagandet av kontrollerna vid de inre gränserna i Schengenområdet gör det möjligt för över 400 miljoner medborgare i 25 länder att resa utan gränskontroll från Iberiska halvön till Baltikum eller från Grekland till Finland.

Nu ger oss Lissabonfördraget en ny möjlighet att göra framsteg. Vi vet alla att området frihet, säkerhet och rättvisa kommer att omfattas av några av de mest betydande förändringarna genom fördraget. Genom fördraget hamnar hela detta politikområde inom ramen för våra normala förfaranden. Det förtydligar vilken åtgärd som kan vidtas och i synnerhet utvidgar det, genom Europaparlamentets fulla deltagande, den demokratiska ramen för denna politik.

Stockholmsprogrammet, som i stor utsträckning grundas på kommissionens bidrag och förslag, kommer att vara en viktig hävstång för att förverkliga detta. Det bör bana väg för ett omfattande och effektivt handlingsprogram som medför verklig förändring och verkliga fördelar för våra medborgare.

Efter att ha behandlats av Europeiska rådet måste programmet presentera de huvudsakliga prioriteringarna när det gäller rättsliga och inrikes frågor under de kommande åren och visa hur dessa ska förverkligas. Ett större iakttagande av de grundläggande rättigheterna, bättre tillgång till domstolarna, mer beslutsamma åtgärder mot organiserad brottslighet, människohandel och terrorism, effektiv hantering av migrationen – på alla dessa områden bör Stockholmsprogrammet beskriva en rad konkreta framsteg. Dessa frågor fordrar också en effektiv strategi i förbindelsen med våra tredjelandspartner, som jag är besluten att eftersträva när vi tillsammans arbetar för att på bästa sätt främja våra globala intressen.

Slutligen måste vi fortsätta lyfta fram insatser mot den ekonomiska krisen. EU:s åtgärder har utgjort ett viktigt bidrag under det senaste året. Nu behöver vi starka föresatser och en förmåga att koncentrera oss. Vi måste hålla noga uppsikt över våra återhämtningsåtgärder, särskilt som arbetslösheten fortfarande ökar. Vår högsta prioritering måste vara att hålla folk i sysselsättning och att hjälpa dem som har förlorat sina jobb att komma tillbaka till arbetsmarknaden.

Vi måste också börja utarbeta en dagordning för tiden efter krisen för att kunna utnyttja nya källor till tillväxt och hitta nya arbetstillfällen. Vi har skisserat denna dagordning i strategin för 2020, det rådfrågningsdokument som kommissionen skickade ut i går. Jag ser verkligen fram emot att höra parlamentets tankar och inkludera era synpunkter i det slutliga dokumentet.

Europeiska rådets ambitioner kommer också att sättas på prov i samband med framstegen med åtgärds paketet för finansiell tillsyn. Jag vet att parlamentet delar detta mål och jag uppmanar er att samarbeta med rådet för att det slutligen ska kunna antas i mitten av 2010, så att de nya myndigheterna kan vara inrättade i slutet av 2010.

Klimatförändringar, frihet, säkerhet och rättvisa samt svaret på den ekonomiska och finansiella krisen – dessa är tre områden som påverkar medborgarnas liv varje dag, tre områden där Europeiska rådet kan visa att Lissabonfördraget verkligen har öppnat ett nytt kapitel i det europeiska projektets historia.

För att uppnå meningsfulla resultat måste kommissionen och parlamentet arbeta i partnerskap. Jag är mycket tacksam mot parlamentet för dess konsekventa stöd för de politiska ambitionerna på dessa områden, som presenterats av kommissionen och det svenska rådsordförandeskapet – som jag verkligen gratulerar för det hårda arbete de lagt ned – tillsammans med våra danska vänner som förbereder Köpenhamnskonferensen.

Låt oss på bästa möjliga sätt ta itu med vad vi har framför oss. Låt oss tillsammans verka för EU:s gemensamma bästa. Kommissionen och jag själv är redo att anta utmaningen. Jag är säker på att Europaparlamentet, vars befogenheter utökas i och med det nya fördraget, också kommer att visa sitt ansvar och sitt åtagande till medborgarnas Europa.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Nu är vi äntligen här.

Stats- och regeringscheferna har valt Herman Van Rompuy som den förste ordföranden för Europeiska rådet och Catherine Ashton som hög representant. Tack Fredrik Reinfeldt! Den siste statsministern som innehar Europeiska rådets roterande ordförandeskap. Tack för att ni har uppnått ett samförstånd om vilka två personer som ska axla den tunga bördan på de nya poster som inrättas genom Lissabonfördraget.

I dag vill jag här i parlamentet lovorda de inledande uttalandena från ordförande Van Rompuy. Han uppgav att bilden av rådet kommer att formas av dess resultat och han förespråkade en stegvis strategi. Det är genom denna metod – vad jag skulle beskriva som Jean Monnet-metoden, ett sätt att agera effektivt men utan politisk positionering – som Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) orienterar sig. Det är denna metod som har fört oss från gårdagens konflikter till dagens utmaningar. Det är denna metod som har fört oss från långa väntetider vid Schengenområdet gränser och från fluktuerande växelkurser till en stabil euro. Tack vare denna stegvisa integrering av Europa har avsevärda framsteg gjorts och ingen kan förneka detta.

Jag vill varna er för den lättköpta kritik som vi har hört under de senaste dagarna. Jag tänker särskilt på dem som har misskrediterat sig själva genom oansvariga uttalanden, bara för att komma med en kvick kommentar.

Medlemmarna i PPE-gruppen har också drömmar, som alla andra, men skillnaden mellan oss och andra är att vi försöker förverkliga dessa drömmar. Vi gjorde det med den europeiska integrationen, vi gjorde det med återföreningen och vi gjorde det också med Lissabonfördraget, som trots sina brister kommer att föra oss ytterligare ett steg åt rätt håll. Det är detta som européerna väntar sig, inte bara uppseendeväckande och kortlivade uttalanden.

Vi är övertygade om att ordförande Van Rompuy kommer att ta itu med sin uppgift med samma beslutsamhet och viljestyrka som han har uppvisat i sitt eget land, egenskaper som lett till framgång och erkännande från alla. Ordförande Van Rompuy har PPE-gruppens fulla stöd och jag ger honom vårt stöd i en uppgift som utan tvivel kommer att bli mycket svår.

Faktiskt tror jag att rådet kommer att utvecklas. Jag förväntar mig att det utvecklas till en mer öppen institution, med ett närmare samarbete med parlamentet och kommissionen. Jag förväntar mig att ministrarna slutar deklarerat nationella segrar mot sina partner när de just har återvänt från Bryssel och att de slutar anklaga EU för allt som går snett. Slutligen förväntar jag mig att rådet slutar ändra sin ståndpunkt beroende på vem dess ordförande är. Tillsammans med PPE-gruppen förväntar jag mig allt detta av rådets första permanenta ordförandeskap. Fru Malmström, detta gäller inte er eftersom ni redan har utsetts till kommissionsledamot av ert land. Därför har ni inte längre något val – ni måste tala om Europa.

På PPE-gruppens vägnar gratulerar jag också Catherine Ashton, ny hög representant och vice ordförande i Barroso I-kommissionen. Vi välkomnar hennes utnämning och kommer att lyssna noga till hennes svar på våra frågor vid utfrågningen av kommissionsledamöterna i januari. Det är i slutet av denna process som hon kommer att tilldelas sina uppgifter som vice ordförande för Barroso II-kommissionen.

Herr talman, mina damer och herrar! Jag är glad att tiden då vi ställde frågor om individer ligger bakom oss och att vi slutligen med total sinnesro kan ägna oss åt grundläggande frågor. Vi vet att två viktiga frågor kommer att dominera Europeiska rådets möte i december. Den första frågan är en återställd tillväxt, vilket inte får ske utan en återställd sysselsättning. I detta avseende förväntar vi oss konkreta åtgärder från Europeiska rådet.

Det andra ämnet är klimatförändringarna. Alla vet att rådet kommer att ha en central plats vid toppmötet i Köpenhamn, som inte bara bör leda till politiska mål utan också till kvantifierbara åtaganden. Det är avgörande. Det första mötet i Europeiska rådet efter Lissabonfördragets ikraftträdande måste möjliggöra för EU att spela sin roll till fullo. Därför hoppas jag att det kommer att kunna använda sitt inflytande och hävda sina ståndpunkter med större beslutsamhet än tidigare.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar – både de som är här och de som inte är här! Under de senaste dagarna, efter Europeiska rådets möte, har vi talat en hel del om personer och poster. I dag vill jag än en gång rikta mina kommentarer till er, herr Barroso. Det är viktigt för oss att diskutera personer och poster. Vad posterna beträffar hade vår grupp en tydlig prioritering. Vi sade att vi, som den näst största gruppen här i parlamentet, ville att den andra posten i kommissionen skulle komma från vårt parti, med andra ord den höga representanten som agerar som vice ordförande i kommissionen. Detta beror på att vi anser att kommissionen, som inte är en neutral organisation utan ett politiskt organ, bör spegla den verkliga situationen i parlamentet. Vi har uppnått vad vi har kämpat för. Jag vet att ni också har kämpat för detta och därför vill jag uppriktigt tacka er, trots att jag vanligtvis kritiserar er här i parlamentet.

Detta skickar ut en positiv signal eftersom det visar att det krav som vi som socialdemokrater kommer med här i parlamentet tas på allvar av er, då det fortfarande är en bit kvar fram till den slutliga omröstningen om kommissionen. Vi förväntar oss också att strukturen för de portföljer som ni ska tilldela de enskilda kommissionsledamöterna speglar de sakförhållanden och utmaningar som dessa personer står inför. Enligt min åsikt är detta mycket viktigare än debatten om tjänster och poster.

Naturligtvis är vi glada över att Cathy Ashton nu innehar posten som hög representant. Tillräckligt har sagts om Herman Van Rompuy och jag instämmer med föregående talare. Mycket viktigare än detta är dock frågan om vilka uppgifter dessa personer kommer att ansvara för. Jag tror inte att EU-medborgarna har något verkligt intresse för hur Herman Van Rompuy och Catherine Ashton valdes. Men frågan om hur vi kan minska arbetslösheten, som nu ökar i stället för att minska i EU, är en viktig fråga. Folk är intresserade av om vi verkligen ännu kan förhindra klimatförändringarna och om Köpenhamnskonferensen kommer att bli ett misslyckande eller en framgång. Men det räcker inte. Enligt min åsikt talar vi inte tillräckligt om klimatförändringarna. Vi diskuterar inte tillräckligt det faktum att det finns det en enorm potential att skapa arbetstillfällen genom övervinnandet av klimatförändringar och investeringar i miljövänlig teknik inom industrin. Miljövänlig teknik är ett framtidsprojekt och industripolitik och miljöskydd är inte ömsesidigt uteslutande utan kan kombineras med varandra.

De tankar som ni har redogjort för här om kommissionens struktur pekar åt rätt håll. Detta är en fråga som behöver lösas i Köpenhamn på samma sätt som den globala hälsopolitiken, frågan om huruvida EU ska visa solidaritet med en döende världsdel som Afrika, bekämpa aids och öppna upp för framtida resurser. Kan EU:s problem med tryggad energiförsörjning lösas på fredligt sätt? Eller hotas vi av tilltagande konflikter vid EU:s gränser i samband med köp av gas, olja och andra råvaror? Det är en uppgift för EU:s höga representant. Kontrollen av finansmarknaderna är ett viktigt politiskt mål för EU. I en fas när Europas skattebetalare fortsätter bära ansvaret för de kostnader som orsakats av krisen, är det verkligen skamligt att kasinot har öppnat igen och att spelarna åter har börjat resa världen runt. I detta fall behövs ingen debatt om tilldelningen av poster utan tydliga regler för EU:s finansmarknader. Det är mycket viktigare.

(Applåder)

Därför säger jag att, ja, Herman Van Rompuy och Cathy Ashton har blivit valda, men nu måste de sätta igång med sitt arbete och kommissionen måste sättas samman. Därför vill jag avslutningsvis upprepa mina kommentarer till José Manuel Barroso. Vi socialdemokrater har diskuterat våra tankar med er. Ett av våra önskemål har uppfyllts till vår belåtenhet, i fråga om posten som hög representant. Vi förutsätter att den politiska strukturen på miljö-, social- och finansområdet inom er kommission kommer att motsvara socialdemokraternas önskemål, och att dessa områden företrädesvis leds av socialdemokratiska kommissionsledamöter. Då kommer allt att vara i sin ordning.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag ska inte gå tillbaka till förra veckans utnämningar. Låt mig bara säga att det var goda nyheter och att det var dåliga nyheter. De dåliga nyheterna var att ordförandens roll inte gick till en liberal, de goda nyheterna var att det var en belgare. Som kommissionens ordförande sade är Belgien faktiskt ett land med ett övergripande samförstånd, i alla fall när det gäller EU-frågor och EU:s framtid.

Så, herr Barroso, vad vi hoppas på nu är att vi får en ny kommission så snart som möjligt. Jag hoppas att det kommer att bli många liberala kommissionsledamöter i denna kommission – några menar att det är för många men för mig skulle 50 procent passa bra! Uppemot en tredjedel liberala kommissionsledamöter är en bra siffra. I alla händelser är jag mycket nöjd med att det bland de åtta liberala kommissionsledamöter som har presenterats som kandidater för kommissionen finns fyra kvinnor. Så det finns en könsbalans i den liberala delen av kommissionen.

När det gäller de kommande dagarna och veckorna anser jag att det finns tre centrala prioriteringar. För det första, Köpenhamn. Vi måste se till att det blir en framgång. Det finns två frågor som kvarstår: hur man ska hantera utvecklingsvärldens problem och hur man ska åstadkomma ett fördrag som är rättsligt bindande, eftersom detta är huvudfrågan. Själva innehållet i fördraget är viktigt men än viktigare är enligt min åsikt att allt detta blir rättsligt bindande.

Den andra punkten är Stockholmsprogrammet. För vår grupp är den grundläggande poängen här balansen mellan säkerhet och frihet. Det är tydligt att vi måste skydda våra medborgare mot terrorism och organiserad brottslighet. Men kanske har vi efter den 11 september lagt alltför stor vikt på säkerhet och skydd. Jag anser att Stockholmsprogrammet – och även ert ordförandeskaps filosofi – måste åstadkomma en omorientering mot respekt för de grundläggande rättigheterna och mot mer öppenhet i samhället. Jag anser att detta bör

vara den stora ambitionen i Stockholmsprogrammet. Vår grupp, ALDE-gruppen, anser att det är mer ambitiöst än Tammerforsprogrammet och Haagprogrammet, och med en större tonvikt på folkets grundläggande rättigheter. Det är bra med skydd och organiserad säkerhet, men detta måste ske på ett balanserat sätt med respekt för de grundläggande rättigheterna.

Den tredje stora uppgiften för de kommande dagarna är, som kommissionens ordförande sade, den finansiella tillsynen. Herr Barroso! Det kanske blir allt tydligare att det i slutändan är ett enhetligt europeiskt finansiellt tillsynsorgan som vi behöver. Vi behöver ett välfungerande tillsynsorgan för gränsöverskridande finansinstitutioner som skulle knyta samman mikro- och makrotillsynen och kanske knyta denna så nära som möjligt till Europeiska centralbanken – varför inte? – och naturligtvis även till vad som händer i kommissionen.

Det är nu viktigt att rådet inte förringar de förslag som lagts fram. Det är min farhåga just nu. I parlamentet eftersträvar vi mer ambitiösa förslag, men jag tror att rådet för tillfället frestas att gå åt motsatt håll. Därför måste det finnas ett gott samförstånd om detta mellan kommissionen och parlamentet, som inbegriper följande budskap till rådet: Detta är medbeslutandeförfarandet, så om ni kommer med förslag och rådet kommer med förslag som är i linje med kommissionens förslag, kommer detta inte att fungera i parlamentet. Vi strävar åt motsatt håll.

Jag tror att det finns en majoritet här i parlamentet som är för att gå mot ett enhetligt tillsynsorgan. Det är vad vi behöver i framtiden och jag anser att det är ett viktigt budskap att ge till er för förmedling till ordförandeskapet, eftersom det utan tvekan kommer att bli en mycket omfattande diskussion den 10 och 11 december vid Europeiska rådets nästa möte.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso! Som gruppledare i Europaparlamentet är jag naturligtvis nöjd med att vi kvinnor har lyckats öka synligheten för EU:s kvinnliga ledare. Men det är viktigt för oss att det inte bara är antalet kvinnor som räknas. Ni kan lita på att vi hjälper er att se till att kvinnorna har inflytelserika tjänster i kommissionen. Vi vill inte bara ha symboliska gester.

Det har blivit stor publicitet om personerna på toppjobben, Herman Van Rompuy och Catherine Ashton. Europaparlamentets ledamöter är mer bekanta med Catherine Ashton än med Herman Van Rompuy. Vi kommer att få möjlighet att lära känna dem ännu bättre vid utfrågningarna. Jag rekommenderar att ni ber Herman Van Rompuy att komma hit för att träffa parlamentets grupper, så att vi får veta mer om honom. Alla säger att belgarna är mycket stolta över honom. Varför inleder han inte en frivillig debatt med grupperna i Europaparlamentet, så att vi kan lära känna varandra bättre i början av hans mandatperiod?

Det var min tillbakablick på veckan som gick. Nästa toppmöte äger snart rum. Herr Schulz! Jag tycker inte vi talar för lite om Köpenhamn. Vi drar för få logiska slutsatser från våra diskussioner. Parlamentet ska den här veckan rösta om en resolution som inkluderar allt som skulle vara på sin plats i Köpenhamn, om man tror på Förenta staterna och forskarna. EU:s invånare har alltmör kommit att ta avstånd från dessa rekommendationer. Min analys av det centrala problemet bakom detta är att klimatskyddet ses som en börda och att de möjligheter som en konsekvent klimatpolitik innebär inte erkänns.

En annan punkt på dagordningen för nästa toppmöte är Lissabonstrategin. En av de långsiktiga uppgifterna för denna strategi har varit att främja hållbar utveckling, men vi har inte kunnat uppnå detta. Lissabonstrategins olika pelare har alltid prioriterats olika mycket. Miljö, social rättvisa och hållbarhet har alltid marginaliserats till förmån för äldre och, enligt min åsikt, förlegade prioriteringar som gäller industripolitik, ekonomisk politik och även forskningspolitik. Om ni vid nästa toppmöte tänker besluta att vi i vår ska anta den reviderade Lissabonstrategin har vi inte tid att analysera svagheter med Lissabonstrategin vilken, som jag ser det, har misslyckats. Varför hamnade vi i en sådan katastrofal ekonomisk kris? Varför har vi så många sociala problem och arbetsmarknadsproblem i EU? Vi tror inte att det är någon god idé att utarbeta Lissabonstrategin och se över den utan noggrann eftertanke, utan självkritik och utan en verklig samrådsprocess, vilket krävs av fackföreningar och sociala organisationer, eftersom Lissabonstrategin är mycket viktig för oss alla och för EU:s perspektiv.

Slutligen vill jag ta upp Stockholmsprogrammet. Liksom många av dessa stora program låter det bra. Det är vad man ständigt säger om den och det är vad folk i allmänhet verkar tänka. Min grupp har dock fått intrycket att det finns en obalans mellan frihet och säkerhet. Vi är inte positiva till denna utveckling och vi kommer att uppmärksamma detta med hjälp av Swift-exemplet. Det var ett allvarligt misstag att inte föra upp Swift på dagordningen. Herr Barroso! Ni försöker kringgå parlamentet med detta preliminära Swift-avtal, och samtidigt bortse från farhågorna beträffande uppgiftsskyddet. Det är ett tecken på att friheten och säkerheten just nu inte är balanserade.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Låt mig först av allt önska Herman Van Rompuy och Catherine Ashton lycka till i sina nya roller. Jag hoppas att de kommer att kunna hitta former för sina poster som fungerar på lång sikt.

Om Europeiska rådet ska ha en halvpermanent ordförande bör det vara någon som på ett lågmält och praktiskt sätt skapar samförstånd bland medlemsstaterna där detta är möjligt och önskvärt. Om vi ska ha en starkt hög representant för utrikes frågor bör den huvudsakliga uppgiften ligga i ett nära samarbete med medlemsstaterna för att samordna gemensam politik där det finns gemensamma målsättningar.

Dessa utnämningar bör utgöra en möjlighet att en gång för alla stoppa mardrömsscenarioet med en alltmer centraliserad och byråkratisk europeisk utrikes- och säkerhetspolitik, till förmån för en politik som grundas på frivilligt samarbete mellan våra medlemsstater.

Särskilt utnämningen av Catherine Ashton, som för närvarande är ledamot av kommissionen, måste ha varit en källa till glädje för ordförande Barroso, även om detta inte får ge kommissionen ett tillfälle att öka sitt inflytande på bekostnad av EU:s demokratiska institutioner.

Men efter att ha ägnat ett årtionde åt de egna institutionerna behöver EU nu återgå till sakfrågorna. Det sägs ofta att medborgarna i våra medlemsstater inte förstår EU och att EU skulle vara mer populärt om de gjorde det. Men här missar man en viktig poäng. Våra medborgare förstår alltför väl EU:s självupptagenhet. Vad de inte förstår är varför så mycket tid, arbete och resurser ägnas åt institutionella processer men så lite åt politiska resultat som faktiskt skulle kunna göra en skillnad i deras liv.

Våra medborgare kan se att våra ekonomier befinner sig i kris, att arbetslösheten ökar, att det är svårare för företagen att uppnå tillväxt, att klimatförändringarna förvärras och att andra delar av världen i snabb takt ökar sin konkurrenskraft.

Men när de vänder sig till EU ser de en union som har ägnat årtal åt institutionellt käbbel. Om de har förlorat sina jobb, varför skulle de bry sig om hur omröstning med kvalificerad majoritet fungerar i detalj? Om deras barn står inför en oviss framtid, varför skulle de vara intresserade av medbeslutandets invecklade funktionssätt?

Jag hoppas att utnämningarna i förra veckan innebär att dessa år av inåtvändhet är ett avslutat kapitel. EU måste gå vidare och koncentrera sig på det verkliga arbete som ska göras, på att bygga dynamiska och konkurrenskraftiga ekonomier och skapa ett starkt globalt handelssystem och, särskilt under loppet av de kommande veckorna, på att säkra ett verkligt effektivt avtal om klimatförändringarna.

Jag medger att det svenska ordförandeskapets och ordförande Barrosos uttalanden är uppmuntrande i detta avseende. Låt oss hoppas att praktiska resultat på andra områden som är avgörande för alla våra medborgare nu kan följa.

(Talaren gick med på att besvara en fråga med blått kort enligt artikel 149.8.)

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Efter de vackra orden från Timothy Kirkhope om den situation som vi befinner oss i är min fråga till honom: Upplever ni inte att ni har nekat det brittiska folket en folkomröstning, vilket David Cameron utlovade i Storbritannien? Ni är här utan mandat och det centrala är att det brittiska folket, liksom folket i större delen av EU, inte har haft något inflytande över Lissabonfördraget.

David Cameron borde skämmas. Faktum är att de konservativa här i parlamentet röstar genom att trycka på grönt, grönt, grönt. Det är framåt, framåt, framåt hela tiden. De är för EU. Jag menar att det är dags att ni säger som det är och förklarar för folket därhemma var ni egentligen står.

Timothy Kirkhope (ECR). – (EN) Herr talman! Jag beklagar verkligen att den brittiska inrikespolitiken verkar ha tagit över den här förmiddagen. Jag vill tydligt framhålla att jag inte skäms över något som det konservativa partiets ledare säger eller gör. Dessutom – det är vi alla på det klara med – har vi alltid sagt att vi vill lägga fram Lissabonfördraget för det brittiska folket, om det inte redan har ratificerats. Jag anser att det är en hedervärd ståndpunkt.

De som talar om överkliga mål för EU, de som talar på ett extremt och överdrivet sätt, kommer inte att åstadkomma något bra för dem jag har talat om i mitt anförande – medborgarna, inte bara EU-medborgarna utan även medborgarna i mitt eget land, som vill ha välfärd och som vill ha säkerhet i sina liv, nu och i framtiden. Detta institutionella navelskåderi påverkar dessa personer lika mycket som det påverkar EU-institutionerna.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag välkomnar de två kandidaterna på GUE/NGL-gruppens vägnar. Framför allt välkomnar vi det faktum att en kvinna har blivit vald. Vi antar att de båda kandidaterna till de höga posterna inte bara kommer att ägna sig åt sina ansvarsområden utan att de också utvecklar ett samarbete med parlamentet.

Vi förväntar oss att rådet går in mer i detalj på de sociala frågor som är en konsekvens av krisen och drar rätt slutsatser. Miljarderna har hittills betalats ut till bankirerna men vanligt folk har knappast fått någon hjälp alls. Martin Schulz har rätt när han säger att kasinot har öppnat igen, men samtidigt ökar fattigdomen och särskilt barnfattigdomen.

Till följd av krisen försvann fyra miljoner arbetstillfällen inom hela EU. Enligt kommissionens rapporter skulle denna siffra kunna öka till sju miljoner under nästa år. Vi vet att uppskattningar av detta slag ofta är lägre än de verkliga siffrorna. Till exempel har 1,5 miljoner människor i Tyskland korttidsarbete och det är viktigt att betona detta.

Ökande arbetslöshet och fattigdom är de första tecknen på ännu större ojämlikhet när det gäller människors förutsättningar, vilket kommer att inverka kraftigt på utbildningsmöjligheterna. Vi måste också diskutera detta. Den fråga som inställer sig är huruvida stats- och regeringscheferna ska kunna hitta vägar ut ur krisen som kombinerar den europeiska integrationsmodellen med sociala framsteg och som har verkliga resultat för EU-medborgarna. I stället för exitstrategier för de ekonomiska återhämtningsprogrammen och obligatorisk budgetkonsolidering behöver vi en politisk förändring. Jag har bara tre kommentarer om detta. För det första förväntar vi oss att rådet meddelar sin ståndpunkt om planerna för strategin för 2020, som är avsedd att ersätta den misslyckade Lissabonstrategin. Innovation och kunskap, kamp mot utestängning, miljövänliga ekonomiska strategier, ett digitalt Europa – som en lista över slogan låter detta inte så illa. Men vi behöver snabba och konkreta förslag som beskriver hur allt detta ska genomföras.

För det andra måste rådet slutligen göra ett åtagande om ett strikt kontrollsystem för finansmarknaderna. Jag har några berättigade frågor om hur rådet ska kunna förena detta med befintliga fördrag. I vissa fall är nämligen restriktionerna av den fria rörligheten för kapital och betalningar varken tillåtna eller önskvärda. Vi är intresserade av att se hur ni tänker uppnå detta.

För det tredje betonar jag åter att rådet måste tydliggöra att det behövs ett bindande avtal om klimatförändringarna efter Köpenhamnskonferensen. Frivilliga åtaganden har aldrig lett till det önskvärda målet.

Nigel Farage, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Ni är alla mycket dämpade den här förmiddagen. Jag trodde att det här skulle vara ett stort och stolt ögonblick! Det har tagit er åtta och ett halvt år av översitteri, lögn och förkastande av demokratiska folkomröstningar. Åtta och ett halvt år har det tagit er att få igenom detta fördrag och den 1 december kommer det att vara på plats.

Arkitekten till allt detta, Giscard, ville att detta konstitutionella fördrag skulle ge EU en stark, global röst, men jag är rädd att ledarna allesammans har tappat modet. De har bestämt att de vill ha sina egna ansikten på den globala arenan och inte någon från EU. Därför har man utnämnt ett par politiska dvärgar.

Kissingers fråga om vem han skulle ringa i Europa har väl egentligen inte besvarats. Jag antar att svaret bara kan bli José Manuel Barroso. Han är den ende som någon någonsin har hört talas om och han är troligen den store vinnaren på dessa poster. Inte undra på att ni ser så glad ut den här förmiddagen.

Och vi har en ny ordförande för EU, Herman Van Rompuy. Det är inte helt lätt att säga, är det? Jag kan inte se honom stoppa trafiken i Peking eller i Washington. Jag tvivlar på att någon skulle känna igen honom ens i Bryssel. Och ändå får han en lön som är högre än Barack Obamas, vilket säger er allt väsentligt om denna europeiska politiska klass och hur de tar hand om sig själva.

Men han är åtminstone en vald politiker, till skillnad från baronessan Cathy Ashton, som är en verklig representant för den politiska klassen av i dag. På sätt och vis är hon perfekt, inte sant? Hon har aldrig haft ett riktigt jobb och hon har aldrig någonsin valts till något alls. Så hon verkar vara perfekt för EU.

(Talmannen bad talaren att avsluta.)

Hon har aldrig valts till något och ingen vet vem hon är! Till och med premiärministern talade om baronessan "Ashdown" i stället för Ashton. Vad jag menar är att ingen någonsin har hört talas om henne. Hon är till och med mindre känd än Herman Van Rompuy! Det är verkligen en prestation.

Hon har spårlöst nått toppen. Hon är en del av denna postdemokratiska tidsålder. Hon gifte sig med rätt person, med en rådgivare, vän och anhängare till Tony Blair, och hon fick en plats i det brittiska överhuset. När hon var i överhuset fick hon ett stort uppdrag och detta uppdrag var att lotsa Lissabonfördraget genom överhuset och att samtidigt låtsas som om det inte alls liknade EU-konstitutionen. Hon är bra på att hålla minen. Hon krossade kraftfullt varje försök i överhuset att se till att det brittiska folket fick en folkomröstning.

Här är hon nu. Hon har aldrig kandiderat till något offentligt uppdrag men får nu ett av toppjobben i EU. Hennes utnämning är en skam för Storbritannien.

(Inpass från salen)

Jag har åtminstone blivit vald, till skillnad från henne! Hon har inte blivit vald och folket har ingen möjlighet att avsätta henne.

Men lyssna nu till det som kommer. Det finns något som är ännu allvarligare. Catherine Ashton var en aktiv medlem av den brittiska kampanjen mot kärnvapen (CND). Faktum är att hon var kassör för denna kampanj under en period när den mottog mycket stora donationer och vägrade uppge källan. Det är nu känt att dessa donationer kom från en man vid namn Will Howard, som var medlem av det brittiska kommunistpartiet. Kan baronessan Ashton neka till att hon då hon var kassör mottog medel från organisationer som motsatte sig västerländsk kapitalism och demokrati? Den frågan måste ställas.

Och är vi egentligen nöjda med att någon som ska vara ansvarig för vår internationella säkerhetspolitik för några år sedan var aktivist i en organisation som CND? Om vi verkligen tycker det så behöver vi uppriktigt sagt genomgå en undersökning! Jag anser inte att hon är rätt person för jobbet. Hon saknar erfarenhet och hon måste besvara dessa frågor. Mottog hon pengar från västvärldens fiender? Den frågan måste besvaras.

Vi har alltså våra två dvärgar. Intetsägande personer kommer att leda andra intetsägande personer. Men jag gläder mig inte eftersom de kommer att gå vidare med en politisk union, och medan våra ledare för stunden kanske har räddat ansiktet för sig själva på den internationella arenan har de alla svikit sina nationella demokratier. Den europeiska staten är här. Vi kommer att få en lavin av nya lagar på grund av Lissabonfördraget och för mig råder det ingen tvekan om att det måste hållas en fullständig, fri och rättvis folkomröstning i Storbritannien för att avgöra om vi ska stanna kvar i denna union eller inte. Jag hoppas innerligt att vi röstar för att gå ur, men hur det än blir så måste folket tillfrågas.

(Talaren gick med på att besvara en fråga med blått kort enligt artikel 149.8.)

Talmannen. Jag skulle vilja säga något till Nigel Farage. Det skulle verkligen uppskattas om vi kunde lugna ner stämningen lite. Vissa ord och uttryck är inte alltid lätta att acceptera.

Edit Herczog (S&D). – (EN) Herr talman! Nigel Farage har sagt att de personer som valdes förra veckan inte är personer som kommer att stoppa trafiken. Det är därför vi valde dem. Vi ville välja personer som kommer att få trafiken att röra sig för alla EU-medborgare så att de får ett bättre liv och det är vad de kommer att göra.

Herman Van Rompuy och Catherine Ashton är för folket och 480 miljoner EU-medborgare kommer snart att veta det. Det är det som det handlar om. Vi måste stå upp för dem. Vi måste värna om deras personliga integritet. Och, herr Farage, jag vill citera ett ungerskt ordspråk för er. Det är bra att ni är här. Om apan klättrar upp i trädet, är det lättare att se dess baksida!

Nigel Farage (EFD). – (EN) Herr talman! Med all respekt anser jag att den ärade ledamoten helt har missat poängen, eftersom hon två gånger sade "de personer som valdes förra veckan". Men de valdes inte. Det är min poäng och vad Catherine Ashton beträffar har hon aldrig någonsin valts till något offentligt uppdrag. Hon inleder ett arbete med oerhört inflytande, och folket i EU och i Storbritannien och på alla andra platser har ingen möjlighet att ställa henne till svars eller avsätta henne, och detta är i grunden vad som är fel med hela detta EU. Det handlar om byråkrati kontra demokrati. Det hela har gått mycket, mycket snett.

Men kan jag återgå och ställa en fråga till er, herr talman? Ni verkade mena att jag hade sagt något som var olämpligt eller överdrivet eller felaktigt. Kan ni vänligen förklara vad det var? Jag skulle vilja veta det.

Talmannen. – Ert sätt att beskriva valet av personer som är så viktiga för EU och vad ni sade om hela frågan i samband med detta är, enligt min åsikt, definitivt opassande i detta sammanhang.

(Protester)

Det är min åsikt.

Nigel Farage (EFD). – (EN) Herr talman! När ni blev vald till talman sade ni att ni skulle agera som en neutral talman för att se till att alla sidor i debatten fick en chans att uttala sig. Om ni kritiserar mig för det politiska innehållet i vad jag säger, då gör ni inte ert jobb som en neutral talman.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Efter denna upprörda stämning kanske vi behöver ett mer jordnära förhållningssätt. Energihungrande tillväxtekonomier och slösaktiga industriländer var inte ens redo att genomföra Kyotoprotokollet. Därför tvivlar jag på om något kommer att förändras efter Köpenhamnskonferensen. Syftet med handeln med utsläppsrätter kan också ifrågasättas, då miljoner spenderas på detta medan de verkliga alternativen, såsom förnybar energi, får hålla till godo med struntsummor. Detta får absolut inte leda till att kärnkraftverk framhålls som ett Kyotovänligt alternativ.

Den andra överhängande krisen, nämligen stödkapplöpningen för den problemtyngda biltillverkaren Opel, är en lika explosiv fråga. Tecken såsom en ordernedgång togs inte på tillräckligt stort allvar och EU har troligen genom sin reglering bidragit till nedgången i en tidigare blomstrande industri. De lärdomar vi måste dra från detta är att vi i framtiden måste inrätta grundläggande villkor som är förutsägbara och som alla industrier kan planera efter. Innan vi har fullt utvecklade strukturer på plats är det oansvarigt att lägga miljarder euro av EU-skattebetalarnas pengar på detta problem. Det är viktigt att i alla fall se till att dessa pengar inte går till USA. Dessutom måste regler för återbetalning införas.

Det bör åtminstone vara möjligt att lägga grunden till att slutföra arbetet med den "öppna" EU-medborgaren vid det kommande mötet. Stockholmsprogrammet ger folket färre rättigheter, inte fler, eftersom de inte kommer att kunna kontrollera hur uppgifterna används. Det finns inget tecken på ett stopp för övervakningen av passagerare, den kontroversiella frågan om uppgiftsskydd har ännu inte lösts och om vi ska inrätta ett europeiskt asylsystem bör vi enligt min åsikt tillämpa mycket hårda kriterier, såsom de kriterier som tillämpas i Danmark.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Tack gruppledarna för dessa mycket inspirerande inlägg. Inte alla, men de allra flesta verkar i likhet med det svenska ordförandeskapet glada över att vi kunde få dessa två utnämningar i hamn, Herman Van Rompuy och Catherine Ashton. Båda dessa personer bidrar till koherens, stadga och ökad samordning i Europeiska unionen, och det behövs för att vi ska kunna fokusera på de stora utmaningarna som löper över de sex månaders ordförandeskapen. Det tror jag är mycket bra.

Nu kan de när de väl är utnämnda, precis som Martin Schulz har sagt, fokusera på sina uppgifter och vi kan komma ifrån denna debatt. När Lissabonfördraget nu antligen träder i kraft den 1 december så kanske också den brittiska inrikespolitiska debatten kan lämna denna kammare. EU behöver moderna spelregler och Lissabonfördraget kommer att ge oss det. Vi är bättre rustade att ta itu med de stora frågor vi står inför.

Den närmaste tiden fram till det europeiska toppmötet är det framför allt tre frågor där det svenska ordförandeskapet hoppas att med er och kommissionens hjälp flytta fram positionerna. Klimatfrågan: Vi gör vårt yttersta för att få en ambitiös politisk överenskommelse med en tidtabell, så att detta så småningom kan bli legalt bindande. Vi kommer under en lång tid att få leva med resultaten från Köpenhamn och det som kommer efter och långsamt ställa om våra samhällen till att bli mera klimatsmarta.

De ekonomiska frågorna: Även om det ljusnar på de finansiella marknaderna så står vi inför stor arbetslöshet i många länder och detta kommer att prägla oss under många år framöver.

Vad gäller Verhofstadts frågor om övervakning är jag glad att vi ändå tar många steg framåt i den här frågan. Problemet med den finansiella övervakning som har funnits hittills är att den har fokuserat för mycket på individuella företag och för lite på hela det finansiella systemet. Samarbetet mellan de olika övervakningsorganen har heller inte fungerat. Med de nya europeiska övervakningsorganen på plats kommer vi att kunna avhjälpa detta. Det blir en övergripande syn och ett ökat samarbete. De blir ju också ansvariga inför rådet och Europaparlamentet. Övriga detaljer kring detta kommer att diskuteras på Ekofin-mötet den 2 december, då jag hoppas att man kommer framåt ytterligare.

Slutligen om Stockholmsprogrammet: Detta är ett väldigt viktigt beslut som vi också kommer att leva med under lång tid framöver och där Europaparlamentet kommer få mycket stort inflytande i framtiden. Det handlar precis som många av er har sagt om att hitta lösningar på de fruktansvärda problem vi står inför när det handlar om gränsöverskridande brottslighet, trafficking, hotet från terrorismen och om att balansera

detta med en politik som också sätter medborgaren i centrum och ser till att det finns respekt för den enskildes integritet.

Jag hoppas att vi kan komma fram till ett långsiktigt program som arbetar med dessa frågor i det s.k. Stockholmsprogrammet. Dessa tre frågor har tillsammans med några andra frågor varit det svenska ordförandeskapets prioriteringar och jag är mycket glad över att se att vi förhoppningsvis kommer att ro detta i hamn i december. Tack så mycket, jag har ju anledning att återkomma också i slutet på denna debatt.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Herr talman! När det gäller den konkreta frågan om Swift vill jag förtydliga vår ståndpunkt eftersom jag anser att detta är extremt viktigt. Det har också att göra med Stockholmsprogrammet.

Swift-programmet är ett mycket värdefullt instrument för medlemsstaterna i deras kamp mot terrorismen. Det har gjort det möjligt för medlemsstaternas myndigheter att förhindra terroristattacker i Europa. Vi talar inte om teoretiska fall. Vi talar om verkliga fall.

Det förslag till avtal mellan EU och Förenta staterna som för närvarande diskuteras är en övergångslösning med en maximal giltighet på 12 månader. Det behövs för att lagligen ersätta det befintliga avtalet efter att lagringen av uppgifter flyttas från Förenta staterna.

Om interimsavtalet antas före den 1 december och den rättsliga grunden ändras kommer man därigenom att undvika en säkerhetslucka och ett allvarligt slag mot förbindelserna mellan EU och Förenta staterna på detta område.

Vid det sammanträde som vi nyligen hade med EU och president Obama var den första frågan som han tog upp just Förenta staternas och EU:s samarbete i kampen mot terrorismen. Han nämnde konkreta länder i Europa som nyligen undgått terroristattacker genom vårt samarbete i denna fråga.

Jag kan ge er uppgifter om detta om ni önskar. Fler än 5 450 fall inom programmet för att spåra finansiering av terrorism har hittills överlämnats till europeiska regeringar och över 100 nyligen framtagna tips har lämnats till europeiska länder från januari till september i år.

Jag kan ge er konkreta exempel. Denna information har varit ett viktigt stöd för europeiska regeringar vid utredningen av den al-Qaida-ledda planen att angripa transatlantiska flygningar mellan Storbritannien och Förenta staterna.

I mitten av september 2009 dömdes tre individer. Var och en av dessa dömdes till minst 30 års fängelse. I början av 2009 användes detta system för att kartlägga den finansiella aktiviteten hos en Europabaserad al-Qaida-medlem som var med och planerade en påstådd flygplansattack. Informationen överlämnades till regeringarna i länder i Europa och Mellanöstern.

Under sommaren 2007 användes samma system för att kartlägga den finansiella aktiviteten hos Tysklandsbaserade medlemmar av Islamic Jihad Union. Denna information bidrog till utredningen och till det slutliga gripandet av medlemmar i Islamic Jihad Union som planerade attacker på olika platser i Tyskland. De erkände senare dessa aktiviteter.

Detta system har alltså redan räddat många liv i Europa och på andra platser. Detta är en extremt allvarlig fråga. Jag håller helt med om att hela kampen mot terrorismen måste ske med full respekt för de grundläggande rättigheterna och med garantier för våra öppna och fria samhällen. Vi européer var de första i världen som sade till president Bush att han behövde stänga Guantánamo, och vi står fast vid detta. Samtidigt måste vi se till att vi förblir enade och engagerade i kampen mot terrorismen.

Därför vill jag försäkra er alla om att vi kommer att ge er ett nytt mandat på grundval av det nya Lissabonfördraget, just för att ta itu med denna fråga, där Europaparlamentet kommer att ha sina fullständiga befogenheter.

I början av 2010 ska vi komma med en ny grund i enlighet med Lissabonfördraget som naturligtvis kommer att ge parlamentet alla befogenheter för att agera i denna fråga. Vi vill att parlamentet också ska gå i spetsen för dessa åtgärder mot terrorismen och för säkerheten, naturligtvis med fullständig respekt för våra grundläggande rättigheter och våra rättsliga garantier.

Eftersom så många av er yttrade er – och jag tackar er för era kommentarer – i frågan om jämn könsfördelning, som är så viktigt för mig, för kommissionen och för EU-institutionerna, låt mig slutligen uppmärksamma att det i dag är 10-årsdagen av Internationella dagen mot våld mot kvinnor. Det är en dagordning där vi

också måste göra något i EU. Tyvärr finns det ännu många fall i Europa där kvinnor angrips av sina manliga partner eller före detta partner. Jag vill passa på och visa vårt åtagande till denna mycket viktiga dagordning som också är en del av vårt europeiska samhälle.

Mario Mauro (PPE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I sina kommentarer till utnämningarna inför EU:s nya säsong använde den internationella pressen mycket flitigt uttryck som "kandidater som inte är lämpade för jobbet" eller "otillfredsställande kandidater".

Jag vill gå emot den trenden. Guy Verhofstadt har aldrig haft mer rätt än när han sade att ett glas kan ses som halvfyllt eller halvtomt. Därför undrar jag vad rådet hade för motiv vid valet av dessa individer. Jag tror att det var gemenskapsbaserade motiv och jag ska försöka förklara vad jag menar med detta. Att välja en avgående ledamot av Europeiska kommissionen för rollen som europeisk utrikesminister skickar ut ett tydligt budskap. Det säger att avsikten är att föra en gemensam utrikespolitik och inte en utrikespolitik som ansluter till någon viss nations synpunkter. Vad mig beträffar är nyheten därför inte att Catherine Ashton är brittisk utan att hon kommer från kommissionen. Med andra ord intar hon en gemenskapshållning i utrikespolitiska frågor som inte är kopplad till någon nations särskilda synsätt.

Den belgiska premiärministerns nominering som kandidat har ifrågasatts och man har jämfört honom med mer namnkunniga individer. Vad vi begär av Europeiska rådets ordförande, som ska inneha posten under två och ett halvt år, är inte att han ska skrika högre än andra eller hävda sin auktoritet mer än andra, utan att han kan övertala andra att uppträda enat. Av detta skäl anser jag att det var ett bra beslut att välja Herman Van Rompuy.

Vi måste drivas av en gemenskapsorientering. Om vi verkligen vill bygga EU gör vi rätt i att välja dessa individer utifrån detta kriterium. Vi kommer att kunna observera hur pass effektivt och ändamålsenligt detta val är när vi ser dem agera. Men jag uppmanar alla att bestämt stödja deras arbete. I annat fall kommer vi verkligen att ha försummat den bästa möjlighet vi någonsin kommer att få.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

Juan Fernando López Aguilar (S&D). - (ES) Herr talman! Jag tog ordet i går i plenum för att framhäva betydelsen av Stockholmsprogrammet, som står på dagordningen för Europeiska rådets möte den 10 december. Jag gjorde detta för att uppmärksamma dess innehåll och särskilt uppmana till största möjliga parlamentariska stöd för att gå vidare med det betänkande som utarbetats av tre utskott i samarbete. Jag syftar på utskottet för rättsliga frågor, utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för konstitutionella frågor. I går inriktade jag mig därför på vikten av att skapa ett EU för medborgarna och även för marknaden.

Det är nu rätt tillfälle att betona vikten av denna fråga ur konstitutionell synvinkel, för dagordningen för det möte i Europeiska rådet som ska hållas den 10–11 december. När allt kommer omkring kommer parlamentet att stärkas till följd av Lissabonfördraget.

Parlamentet kommer särskilt att stärkas på området frihet, säkerhet och rättvisa och genom utvecklingen av en handlingsplan som ska antas under det spanska ordförandeskapet. Anledningen är att det enligt artikel 17 i EU-fördraget och artikel 295 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt krävs ett sådant samarbete. Dessa artiklar uppmanar oss att ägna oss åt interinstitutionellt samarbete och kräver av oss att enas om ett interinstitutionellt samarbete för att tillsammans utveckla en strategi för Lissabonfördragets genomförande. Vidare krävs det att vi i detta också följer principerna om största möjliga öppenhet, subsidiaritet och samarbete med nationella parlament. Det senare kommer därför att vara en del av utvecklingen av Lissabonagendan.

Det innebär att vi kommer att behöva arbeta mycket hårdare. Livet kommer inte att bli lättare för oss. Tvärtom kommer det att bli mer komplicerat. Vi kommer också att tvingas genomföra en utvärderingsprocess för att lära av erfarenheten. Processens huvudsyfte kommer att vara att se till att vi följer den europeiska modellen och respekterar de grundläggande rättigheterna. Europaparlamentet kommer också behöva vara mer delaktigt när det gäller uppgiftsskydd. Jag tänker på uppföljningen av Swift-avtalet som togs upp tidigare i dag och som är så viktig i samband med vår bilaterala förbindelse med Förenta staterna.

Viktigast är dock att Europaparlamentet kommer att vara delaktigt i bedömningen och uppföljningen av EU-byråernas resultat. Jag syftar på Europol, Europeiska byrån för samarbete i asylfrågor, Eurojust och Frontex.

Av alla dessa skäl skulle jag önska att dagordningen för Europeiska rådets möte speglar vikten av ett stärkt åtagande till samarbete med Europaparlamentet, särskilt i samband med utarbetandet och uppföljningen av den åtgärdsplan som ska antas under de kommande sex månaderna, under det spanska ordförandeskapet.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Vi har lyckats – Lissabonfördraget har trätt i kraft. Jag vill tacka Cecilia Malmström, det svenska ordförandeskapet och hela teamet som alla har arbetat mycket hårt. Detta är en verklig landvinning.

I detta sammanhang vill jag kort tala om två punkter som har utgjort temat för denna debatt. Den första punkten är rådets ordförande. Herr Barroso! Ni har just sagt att ni vill arbeta tillsammans med Herman Van Rompuy. Det är en mycket bra idé. Det är i sin ordning att ni arbetar tillsammans med rådet. Det finns dock en sak som jag vill framhålla mycket tydligt: Rådets ordförande är inte ansvarig inför Europaparlamentet eller något annat parlament. Det innebär att ni i er roll som kommissionens ordförande är den legitima demokratiska institutionen och den legitima demokratiska ordföranden för Europa. Så arbeta tillsammans för all del, men se till att ni sitter längst fram och styr fordonet.

Den andra punkten är att rådets företrädare sade att Cathy Ashton skulle påbörja både tjänsten som hög representant och tjänsten som vice ordförande i kommissionen den 1 december 2009. För det första är det bara en tjänst – hög representant och vice ordförande i kommissionen – och för det andra kan hon inte påbörja tjänsten utan parlamentets samtycke. Från den 1 december befinner sig den första Barroso-kommissionen i ett rättsligt ingenmansland mellan slutet på Nicefördraget och början på Lissabonfördraget. Först efter att ha fått parlamentets samtycke i slutet av januari 2010 kommer Cathy Ashton att till fullo kunna påbörja sin tjänst.

Slutligen ett ord om debattkulturen här i parlamentet. Vi behöver bara lyssna till Nigel Farage. Om han och hans parti någonsin skulle vara i regeringsställning i Storbritannien skulle briterna verkligen komma att värdera etableringsfriheten i EU, eftersom ett enormt antal av dem skulle flytta till Frankrike, Tyskland, Spanien och Italien, och till Portugal, herr Barroso.

Jill Evans (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Rådets möte äger rum mindre än två veckor efter Lissabonfördragets ikraftträdande och som ministern sade har vi gått igenom en lång och svår process för att komma till denna punkt. Men många av oss upplever att vi har missat ett viktigt tillfälle. Det finns ännu en pusselbit som saknas, en central demokratisk faktor i förbindelsen mellan EU och Europas folk. Det är substansen eller den regionala förvaltningsnivån.

Många väljare upplever att EU är lika avlägset som någonsin och vi måste snabbt ta itu med detta. Inte alla hade en folkomröstning och möjlighet att uttrycka sina åsikter om EU:s framtida utveckling. Ändå finns det saker som händer inom EU som har en direkt inverkan på vårt arbete med att möta de utmaningar vi står inför och alla de politiska frågor som redan har nämnts – sysselsättning, sociala rättigheter, ekonomisk reglering, kampen mot terrorismen, fred och rättvisa. För övrigt är jag stolt över att tala i egenskap av ordförande för Campaign for Nuclear Disarmament (CND) i Wales.

Det är bara några veckor fram till toppmötet i Köpenhamn, den största utmaningen av alla. Upp till 80 procent av politiken för minskning och anpassning kommer att genomföras på lokal och regional nivå. Och många regionala förvaltningar, såsom Wales regering, har varit banbrytande i antagandet av radikal politik för att bekämpa klimatförändringarna. Det är där som eventuella internationella avtal som slutits kommer att omsättas i praktiken. Så vi måste se bortom medlemsstatsnivån till Europas invånare.

Söndagen den 13 december håller över 150 kommuner i Katalonien folkomröstningar om oberoendet från Spanien. Vad är EU:s svar på detta? Kommer det att stå på rådets dagordning? Jag betvivlar det verkligen, men det borde finnas med. Europa förändras och jag hoppas att den nye ordföranden kommer att inse detta och reagera därefter.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Först av allt vill jag framföra mina komplimanger till det svenska ordförandeskapet för dess insatser under de senaste månaderna. Det förtjänar ett särskilt erkännande för det sätt på vilket det har löst Rubiks kub genom utnämningarna av Herman Van Rompuy och Catherine Ashton.

Jag är mycket glad över dessa utnämningar eftersom Herman Van Rompuy redan har sagt att hans personliga åsikter är helt irrelevanta. Hans ord är ett tecken på vishet och sunt förnuft från hans sida. Jag gratulerar Herman Van Rompuy till hans realistiska syn på EU och kommer att påminna honom om denna i framtiden, oavsett om påminnelserna förväntas eller behövs.

Tyvärr har jag också hört negativa uttalanden från personer som fruktar att den första permanenta ordföranden för rådet inte har tillräcklig kompetens för jobbet. Tydligt hade vissa personer hoppats på något slags europeisk superman. Jag delar inte dessa åsikter och Herman Van Rompuys första uttalanden har varit betryggande. Han har aldrig hävdat att han vill bli en europeisk superman av detta slag.

Herr talman! Vid rådets kommande möte måste de europeiska regeringscheferna vara mycket nogga med sin Köpenhamnsstrategi för att kunna uppnå bästa möjliga resultat. Jag önskar ordförande Van Rompuy och Carl Bildt, rådets ordförande, all teknisk framgång i denna mycket viktiga uppgift. Dessutom önskar jag oss alla ett positivt och framför allt framtidsorienterat resultat.

Takis Hatzigeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Vid nästa rådsmöte kommer man att stå inför en viktig fråga, frågan om utvidgning. Vi förstår att Turkiet är ett viktigt kapitel i diskussionen om utvidgningen. Både Cypern och mitt parti – och jag vill säga detta mycket tydligt till Europaparlamentet – är helt positiva till Turkiets anslutning till EU. Men vi ska inte trötta ut oss genom att upprepa att denna anslutning inte kan ske om Turkiet inte uppnår resultat, liksom alla andra länder som har anslutit sig, i fråga om alla landets åtaganden till Cypern och EU.

Diskussioner pågår i Cypern mellan de två ledarna och om en lösning nås kommer det att vara en segersymbol för hela EU. Denna seger kommer att uppmuntra EU att inta sin plats i den moderna världen. Men vi måste påminna om sanningen och sanningen är att Turkiet ockuperar halva Cypern med 40 000 soldater vars uppgift ska vara att skydda 80 000 turkcyprioter. Det innebär två turkiska soldater utanför varje turkcypriotiskt hus. Jag känner inte till någon Europaparlamentsledamot som har så mycket säkerhet. Vi talar om en isolering av turkcyprioterna och vi är officiellt för att upphäva den ockuperande arméns isolering av turkcyprioterna.

Jag stöder Turkiets anslutning men vill ändå avslutningsvis påpeka att Cypern inte kan samtycka till öppningen av energikapitlet förrän Turkiet har uppfyllt sina åtaganden mot EU och Cypern och förrän landet har undanröjt det hinder som det sätter upp för Republiken Cypern i dess strävan att utvidga sitt ekonomiska område.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Den senaste tiden har man fattat två viktiga personalbeslut i enlighet med Lissabonfördraget. EU har nu en permanent ordförande och en utrikespolitisk hög representant. Innebär dessa personalbeslut något viktigt budskap för oss? Det gör de verkligen. Vi talar en hel del här i parlamentet om den balans som finns mellan Europeiska kommissionen, rådet och parlamentet. Enligt min åsikt finns det en obalans gentemot EU:s regering, kommissionen, som har monopol på lagstiftningsinitiativ. I vissa fall agerar den nästan som en domare. Den kontrollerar den huvudsakliga makten medan vi här i parlamentet står för det demokratiska godkännandet. Lissabonfördraget specificerar inte den permanenta ordförandens skyldigheter. Dessa kommer tydligen att bero på hur karismatisk och beslutsam personen på denna post är. Det kan tolkas utifrån beslutet att makten och kontrollen, i era ord, bör stanna hos kommissionen som företräder det överstatliga gemensamma intresset. Vi däremot säger att den ligger i händerna på ledaren för en makt som centralt kontrollerar 500 miljoner människors liv.

Å andra sidan är det också mycket viktigt att se till att vi agerar beslutsamt i samband med vår omedelbara uppgift, när vi talar om klimatkonferensen. Detta innebär dock ett avgörande steg mot Förenta staterna. Jag är nästan säker på att ordförande Barroso just gick ut för att ringa ett telefonsamtal angående detta.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Herr talman! Det är viktigt att Lissabonfördraget slutligen har trätt i kraft. EU-medborgarna har sett på under tio år när EU har misslyckats med att hitta sätt för att institutionerna ska fungera effektivt efter utvidgningen, med anslutningen av tolv nya medlemsstater. Nu har det däremot skett en förändring. Vi har en rådsordförande – och alla försäkrar oss att detta är en person som kommer att eftersträva samtycke och samförstånd – och vi har också en hög representant för utrikespolitiken.

Det är oväsentligt att i förväg kommentera deras lämplighet jämfört med de personer som nämndes på förhand och jämfört med de personer som anses vara specialiserade på denna typ av frågor. Vad som är viktigt är hur fördraget kommer att tillämpas. Samarbetet mellan Europeiska kommissionen och Europaparlamentet är enormt viktigt här. Parlamentets roll har stärkts men för att det ska stärkas i grunden och för att EU-medborgarna ska märka detta måste Europeiska kommissionen snabbt ta upp frågor, med tanke på att den har initiativrätt i Europeiska rådet.

Rådet kommer antagligen att agera snabbare, med tanke på att det inte längre fungerar som tidigare under medlemsstaternas ordförandeskap, och regeringarna kommer inte att kunna manipulera rådsmötena och hävda att allt bra kommer från regeringarna och att allt dåligt och irriterande kommer från Bryssel.

Tydligt kommer man att ta upp utvidgningsfrågor vid rådsmötet i december, men vare sig ministern eller kommissionens ordförande har gett oss några detaljer. De har bara talat till oss i allmänhet om andra frågor. Det är ett faktum att utvidgningen till västra Balkan och Turkiet, utifrån Europeiska kommissionens förslag, är föremål för många tvivel och frågor, trots målsättningen att integrera dessa länder i EU.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! I torsdags utsåg EU Herman Van Rompuy till sin första permanenta ordförande för rådet och Catherine Ashton till ansvarig för EU:s diplomati. Mina damer och herrar! Jag vill återgå till den debatt som har förts vid våra institutioner sedan dessa utnämningar tillkännagavs.

Utöver frågorna om namn och uppgifter finns det också den centrala frågan om staterna. Låt mig förklara vad jag menar. Vi bevitnar vad som skulle kunna bli den värsta mardrömmen för dem som gav upphov till idealet med den europeiska gemenskapen och önskan om en union. Vid denna tidpunkt trodde man att unionens rötter skulle finnas i statens legitimitet och att dess framtid låg i ett överskridande av den nationella självskheten. Spänningen mellan två motsägelsefulla medium, som ibland är smärtsam, leder ofta till säregna mekanismer men främjar framför allt en politisk lösning som är unik i världen.

Denna mardröm, mina damer och herrar, är ett Europa som skulle begränsas till en gemenskap av mellanstatliga landvinningar. Resultatet, som vi kan se i dag, skulle vara misstankar om inkompetens, antaganden om bristande legitimitet och spänning mellan politiska familjer.

Som ni förstår vill jag genom detta anförande inte fälla omdömen som bara grundas på avsikter. Jag vill påminna er om de rättigheter och skyldigheter som vi Europaparlamentsledamöter har. Vår skyldighet är att ifrågasätta den intensiva prutning som omger utnämningarna till de poster som följer av Lissabonfördraget. Vår plikt i framtiden är att tvinga rådet att få stopp på denna odemokratiska och ålderdomliga metod för utnämningar som främjar tanken på att EU byggs på så sätt att det skyddas från folket.

Vi är skyldiga att använda alla våra nya parlamentariska privilegier som åtföljer våra nya befogenheter enligt Lissabonfördraget för att påverka politiken.

Mellan en försvagad kommission och ett stärkt mellanstatligt centrum måste parlamentet bli den institutionella balanspunkten. I detta sammanhang hoppas jag att kommissionens vice ordförande kommer att bli föremål för samma utfrågning av Europaparlamentet som de andra kommissionsledamöterna. Faktum är att vi har rätt att genomföra denna process. Den grundas på fördragen. Jag stöder också Rebecca Harms förslag, det vill säga ett möte mellan den nye ordföranden och grupperna i deras helhet.

Det är vår plikt att snabbt få fart på den europeiska integrationen, som det är mycket illa ställt med. Ingen kan rimligen vilja att de mandat som getts till Herman Van Rompuy eller Catherine Ashton ska misslyckas. I synnerhet önskar jag Catherine Ashton all framgång eftersom jag är stolt över att en kvinna har utnämnts till denna post som hög representant.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Herr talman! För det första, tack till det svenska ordförandeskapet som lämnar oss vid årsslutet, efter ett väl utfört arbete. Det är bra för kommissionen och bra för parlamentet.

Med detta sagt ska jag nu ta upp ett antal punkter. För det första, frågan om utnämningar. Jag invänder inte mot frågan om personer, utan mot frågan om förfaranden. Dessutom hoppas jag verkligen att det här är sista gången som det kommer att ske på ett sådant sätt. EU-medborgarna förväntade sig öppenhet, demokrati och tydlighet i debatten men vad de i själva verket fick var dunkelhet och förhandlingar i sista minuten bakom stängda dörrar i Europeiska rådet. Det får inte upprepas och jag tror att det är upp till parlamentet att föreslå nya förfaranden och nya regler för framtiden.

När det gäller klimatförändringarna är det min önskan att unionen ska tala med en röst och agera gemensamt efter Köpenhamn, oberoende av hur pass omfattande konferensens resultat blir. Låt oss gå framåt! Låt oss sikta på en faktisk 30-procentig minskning av växthusgaserna! När jag säger "faktisk" betyder det att det slutligen kommer att bli nödvändigt att en dag ta upp frågan om undantag och utsläppshandel. Låt oss gå vidare och på nytt göra ett bestämt ekonomiskt åtagande till utvecklingsländerna. Vi är skyldiga dem det.

Slutligen, när det gäller den ekonomiska och sociala situationen måste vi arbeta med att inrätta en ny ekonomisk modell som prioriterar sysselsättning, sociala framsteg och det långa perspektivet, med andra ord, hållbarhet i alla dess former. Därför behöver vi tillsyn och reglering, en politik som är mer fördelaktig för små och medelstora företag och ett gemensamt tänkande om ett skattesystem som är gynnsamt på lång sikt snarare än på kort sikt.

Gerald Häfner (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vilken ställning har vi nu, i upptakten till detta toppmöte i Europa? Vissa anföranden fick det att låta som om allt skulle vara i sin ordning om vi helt enkelt fick tillräckligt med socialdemokratiska eller liberala – ja, herr Schulz – kommissionsledamöter. Jag tror att detta är ett misstag. Allt kommer att bli bra när vi enas om de stora uppgifter som EU står inför.

För 20 år sedan rev vi järnridån i Europa och det förefaller mig betydelsefullt att det var folket, medborgarna, som uppnådde detta och inte de väpnade styrkorna, regeringarna eller underrättelsetjänsten. Jag tror också att det bara är tillsammans med medborgarna som vi kommer att kunna bygga Europa i framtiden.

För det andra finns det andra murar att riva, även i våra egna huvuden. Många tror till exempel fortfarande att vi kan spela ut friheten och säkerheten mot varandra, trots att vi vet att friheten bara är effektiv när vi skyddar den. Detta skydd får dock inte ske på bekostnad av våra grundläggande rättigheter och det får inte leda till skapandet av en övervakningsstat, med tanke på exemplet med Swift och andra frågor.

Många personer tror också att det är möjligt att spela ut EU mot demokratin. Emellertid är det bara ett demokratiskt EU som kan vara framgångsrikt på lång sikt. Många tror att miljön och ekonomin är motsatta begrepp, medan det enda sättet att säkra långsiktigt välstånd är att uppnå en miljövänlig ekonomi.

Jag har en avslutande kommentar. Det är nu inte lång tid kvar till Köpenhamnskonferensen och om vi inte gör vad som är möjligt där, oavsett kostnaden – och många är beredda att spendera hundratals miljoner på att undsätta bankerna, men är snåla när det gäller klimatet – om vi inte agerar snabbt och konsekvent, då kommer samma sak som nu gäller för mig som talare att också gälla människosläktet. Tiden kommer att vara ute.

Roberts Zile (ECR). – (LV) Tack, herr talman! Förra veckan bevittnade det europeiska samhället två evenemang. Fotbollsvärlden såg hur en domare valde ett lag som ska delta i VM i fotboll, men samhället i stort kunde inte se eller förstå hur och varför vissa domare valde dem som skulle inneha EU-posterna. Om man frågar vem Vita huset eller Kreml kommer att ringa i framtiden är svaret att de kommer att ringa samma personer som de ringde tidigare. När det gäller rådets åtgärder under december, med tanke på situationen för ekonomin, finanserna och sysselsättningen, uppmanar jag det svenska ordförandeskapet att inte glömma de baltiska staternas kända belägenhet i detta avseende. Med tanke på aggressiva investeringar i dessa länder har de tvingats att desperat upprätthålla sina nationella valutors snäva och investerarvänliga bindning till euron. Det innebär i realiteten en devalvering av deras ekonomi, så att den baltiska befolkningen blir mästare i arbetslöshet medan deras demografiska samhälle förblöder. Vilken typ av europeisk solidaritet kan vi tala om med våra medborgare om deras sociala och ekonomiska situation hamnar ännu mer under EU-genomsnittet än innan de anslöt sig till EU?

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Lissabonfördragets ikraftträdande ska föra med sig ökad öppenhet, ökad demokrati och ökad effektivitet i beslutsprocessen. Men som vi väl vet går effektiviteten och demokratin inte alltid i samma riktning, särskilt när det finns bristande samordning mellan institutionerna och förbindelserna med medborgarna. Det råder inga tvivel om att det är mer demokratiskt att hitta ett bra sätt för EU-medborgarna att delta i valet av en rådsordförande, så att EU verkligen kan komma närmare medborgarna. Detta ser jag som en uppgift för framtiden. Trots allt detta önskar jag de personer som utnämnts till ordförande för rådet och hög representant all framgång.

När det gäller det kommande rådsmötet den 10 och den 11 december, hoppas jag verkligen att man kommer att anta ett ambitiöst program om institutionella frågor i samband med Lissabonfördraget. Jag tänker på den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Vi måste få en tydlig förståelse av dess sammansättning, rättsliga ställning och befogenheter. I detta sammanhang röstar vårt parlament om sin hållning till Elmar Broks betänkande. Jag förväntar mig också att få en tydlig redogörelse från rådet om resultaten av de samordnade strategier som tillämpats och föreslagits för att komma ur krisen, inklusive ett eventuellt paket med ekonomiska och finansiella åtgärder. Jag skulle särskilt vilja veta vad rådet anser om de framtida europeiska myndigheterna för finanstillsyn, som i framtiden bör minska risken för finansiella lagöverträdelse, vilka i grunden bidrog till den aktuella krisen.

En annan viktig punkt där jag väntar att rådet fattar beslut är till exempel en integrerad strategi som utformas efter Lissabonstrategin, som enligt uppgift förväntas antas i mars 2010. Jag hoppas att parlamentet kommer att spela en aktiv roll i denna strategi. EU-medborgarna måste stå i centrum för denna strategi. Tillhandahållandet av arbetstillfällen genom investeringar, forskning, innovation, miljövänlig teknik och ekoeffektivitet måste bidra till en hållbar ekonomisk utveckling och inte tvärtom. När det gäller

Stockholmsstrategin vill jag också naturligtvis att Schengenområdet så snart som möjligt utvidgas till att inkludera Bulgarien och Rumänien. Jag tackar er och jag önskar er all framgång vid mötet.

Glenis Willmott (S&D). – (EN) Herr talman! Låt mig först säga att jag välkomnar den nya utnämningen av Herman Van Rompuy. Jag känner mig särskilt stolt över att vår första höga representant, den ytterst kompetenta och begåvade Cathy Ashton, är från Storbritannien.

Vad rådets möte i december beträffar har vi sett hur veckans dåliga väder har drabbat Cumbria i nordvästra England, där allvarliga översvämningar ägt rum. Det är inte bara i Europa som oväntade svårigheter inträffat på grund av vädret. Ogynnsamma väderförhållanden gör att många människor på hela vår planet drabbas av oförutsedda tragedier.

Den som vill göra det lätt för sig förnekar problemen, men jag blev inte politiker för att slåss för enkla lösningar. Jag vill inte att mina barn och barnbarn ska fråga mig varför jag inte gjorde något. I min hemregion företrädde de konservativa av Roger Helmer, som menar att det bara är en myt att människan skulle förändra klimatet. Toryledaren David Cameron säger sig företräda ett miljöparti, men Helmer är ett bevis för att konservativ miljöpolitik är en riskfylld och vanskelig sak.

Vi behöver handla, men att kämpa ensam är att kämpa förgäves. Vi behöver vidta åtgärder på alla nivåer. Det betyder bland annat att vi måste minska våra koldioxidutsläpp med minst 2 procent per år. Jag stödjer dem som, i likhet med vår premiärminister, har utfäst sig att minska koldioxidutsläppen med 80 procent fram till 2050. Den brittiska Labourregeringen vill ha en ambitiös och rättvis uppgörelse som ger resultat, samtidigt som de fattigaste länderna får stöd för att minska sina utsläpp och anpassa sig till klimatförändringen.

All klimatfinansiering som vi enas om måste vara extrapengar som vare sig ingår i utvecklingsstödet befintliga mål eller tas ur befintliga budgetar. En finansieringsuppgörelse i Köpenhamn måste inriktas specifikt på att hantera klimatförändringens konsekvenser i utvecklingsländerna – den får inte bli ett substitut för andra värdefulla biståndsförlöden. Just nu verkar man framför allt diskutera kortsiktig snabbstartfinansiering, men det krävs också långsiktiga åtaganden. Kan José Manuel Barroso garantera att finansieringsåtaganden för tiden efter 2012 blir en prioriterad fråga vid klimatförhandlingarna i Köpenhamn?

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Herr talman! Så här på tröskeln till en ny tidsålder kan det vara motiverat att vi ställer oss tre frågor: Vem, hur och vad? Frågan "vem" besvarades i stort sett i förra veckan, och det gör ingen gladare än mig. I början av veckan skulle vi bara få tre kvinnliga kommissionsledamöter, och i slutet av veckan var de nio.

Jag kan tipsa vissa av dem om att de kvinnliga parlamentsledamöterna i kostym och slips har avslutat sin manifestation för den här gången, men de dyker upp igen om fem år om vi inte hittar en bättre metod. Nästa gång hoppas jag på ett förfarande där medlemsstaterna nominerar en kvinnlig och en manlig kandidat, så att vi slipper den här sistaminuten-paniken.

Frågan "hur" är en annan punkt jag vill ta upp. Förfarandet var inte öppet. Det heter att vi nu behöver tänka igenom vad Lissabonfördraget får för praktiska konsekvenser. Öppenhet bör vara ledordet för våra tre institutioner, för vårt sätt att bemöta varandra och för den insyn som vi ger allmänheten. I framtiden ska det råda öppenhet.

Svaret på frågan "vad" måste vara att ställa medborgarna i centrum. Det nya Stockholmsprogrammet är en bra början, eftersom det är mycket mer medborgarinriktat än föregångarna. Vi behöver dock fortsätta att slå vakt om medborgarnas rättigheter, både genom att skydda dem och genom att se till att vi underlättar deras vardag i hela Europa.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! Europeiska rådets närmaste möte kommer att domineras av de nyligen genomförda utnämningarna av en ny rådsordförande och av chefen för EU:s diplomatiska förbindelser. Att just dessa personer valdes förvånade många, liksom att deras ansvarsområden inte tydligt definierades. Det har länge hetat att det nya Lissabonfördraget kommer att förbättra EU:s arbete, men så här i början har det i stället utlöst konflikter om utnämningar. Med undantag för exempelvis José Manuel Barroso, som presenterade ett program innan han utnämndes, har ingen kandidat lagt fram något program.

Vi är nu på väg in i ett experimentellt skede då mycket hänger på de nya ledarnas personligheter och fantasi. När de ger sig i kast med sådant som kommissionsombildningar, eller cykliska förändringar i naturen som till stor del äger rum utan mänsklig påverkan, kan vi bara hoppas att de också tar itu med unionsmedborgarnas specifika problem – den ekonomiska krisen, stödet till EU:s fattigaste delar, bekämpandet av terrorismen med mera.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Herr talman! Lissabonfördraget är nu verklighet, Europeiska rådet genomförde i förra veckan sitt möte och nominerade kommissionens ledamöter. Efter detta tror jag att det är dags att vidga vyerna och se till de utmaningar som vi står inför.

En av dem är självklar: Vårt arbete blir lika svårt efter Köpenhamnskonferensen som före den. Denna uppgift förblir en av de viktigaste för EU och den nya kommissionen. Men låt oss också begrunda det faktum att vi nu behöver överge föråldrade begrepp som Öst- och Västeuropa, eller det gamla och det nya Europa, och tänka oss Europa som en helhet.

Efter alla turer om Lissabonfördraget är tiden nu också mogen att öka tempot i utvidgningsprocessen igen.

Jag skulle gärna se att Kroatien och Island tävlade om att bli nummer 28. Men även länderna i västra Balkan bör kunna komma in fråga, liksom naturligtvis förhandlingarna med Turkiet. Vi har dessa frågor framför oss, och kan med deras hjälp befästa EU:s ställning i en förändrad värld, där vi behöver vara starka och leda med både idéer och värderingar.

Men det handlar också om att se till att vi fastställer ett nytt program för ett socialt Europa. Det handlar om arbetstillfällen, innovation och välbefinnande. Det kan vi bara uppnå genom att sörja för att vi har en ledande och konkurrenskraftig ekonomi efter krisen.

Jag vill framhålla att det åligger den nya kommissionen att hålla protektionismen borta, att göra det lätt för små och medelstora företag att växa, expandera och verka i hela Europa, och att sörja för en dynamisk europeisk ekonomi. Detta är viktigt, och låt mig rikta följande ord till kommissionens ordförande och samtliga kommissionsledamöter: Förutsättningen för ett socialt Europa är att vi säkerställer den europeiska ekonomins konkurrensförmåga.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Herr talman, fru Wallström! Lissabonfördragets ratificering är nu fullbordad. Stats- och regeringscheferna har utsett kommissionsledamot Catherine Ashton till EU:s första utrikesminister, låt vara att hon har en annan officiell titel.

Nästa uppgift blir nu att bygga upp EU:s utrikestjänst. Vi bör komma ihåg en sak när vi bygger upp tjänsten, och det är att de nya medlemsstaterna är mycket glesst företrädare i generaldirektoraten för yttre förbindelser och för utvidgning. Jag uppmanar det svenska ordförandeskapet, och i synnerhet Cecilia Malmström, att ta hänsyn till detta när det gäller utrikestjänsten. Då medlemsstaternas nationella kvoter fastställs, behöver det beaktas att de nya medlemsstaterna i stort sett knappt är företrädare i dessa två generaldirektorat. Det får därför inte förekomma någon diskriminering, eftersom utrikestjänstens trovärdighet i allmänhetens ögon kräver att vi är nogga med denna proportionella fördelning. Det är mycket viktigt att genomföra en sådan proportionell fördelning och likabehandling inom ramen för utrikestjänsten. Det ligger i allas vårt intresse.

Jag uppmanar Europeiska kommissionen och rådet att vara observanta på detta. Bara en enda ambassadör i EU:s 143 yttre representationer kommer från något av de nya medlemsländerna – ett faktum som talar för sig självt.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Herr talman! Jag ska nu ta upp något som inte har med det nuvarande svenska rådsordförandeskapet att göra. Ordförandeskapet har varit förträffligt, och det förtjänar en eloge. Mina synpunkter gäller mer specifikt ledamöterna i Europeiska rådet som helhet.

På hur många sätt har vi inte försökt rädda Lissabonfördraget? I årtal har vi kämpat för att göra Europa öppnare, effektivare, synligare och för ett närmande mellan Europa och medborgarna.

Vi tycker inte att det hade varit ett svek mot andan i Lissabonfördraget om Europeiska rådet vid sitt extraordinära möte den 19 november hade väntat med att utse rådsordföranden och den höga representanten till efter det nya fördragets ikraftträdande. Vi har kämpat för fördraget i tio år, men rådet kunde inte ens hålla sig i tio dagar, så att de nya bestämmelserna om hur dessa båda befattningar ska tillsättas kunde tillämpas.

Andan i Lissabonfördraget, som vi kämpat så hårt för, hade inte heller svikits om ordförandeposten hade anförtratts Jean-Claude Juncker – en engagerad europé, skicklig läromästare och entusiastisk Europavän med unik erfarenhet och sakkunskap. Det är sällan man får möta en människa som i sig förenar så många goda egenskaper. Än så länge har ingen förklarat för oss på vilket sätt dessa obestridliga goda egenskaper gör honom olämplig för befattningen, för så tycks det faktiskt förhålla sig. Jag är inte ensam om att gärna vilja få det här förklarat för mig.

Från ordinarie till extraordinarie rådsmöte: Mötet i torsdags lyckades inte heller dölja den underliggande motsättningen mellan det mellanstatliga samarbetet och gemenskapsmetoden. Det är inte bara jag som anser att situationen är bedrövlig. Ändå trodde många att resultatet av den irländska folkomröstningen skulle ingjuta nytt liv i Europa – vilket också fick många att beklaga det mindre övertygande intryck som parlamentets start på innevarande valperiod gjorde.

Slutligen vill jag säga följande. Den nyutnämnde rådsordförandens goda politiska handlag och kvaliteter på det mänskliga planet är välkända, och jag kan bara hoppas att han snarast kan ge Europa den knuff framåt som är så välbehövlig.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Ibland är vardagsrutinen så uppslukande att vi aldrig riktigt märker hur historiska ögonblick kommer och går. Lissabonfördragets ikraftträdande är ett sådant historiskt ögonblick, som våra barn och framtida släktled så småningom kommer att studera och lära sig allt om. Men i stunder som denna behöver vi också reflektera över vad ett sådant historiskt ögonblick egentligen innebär. Låt mig i korthet göra två reflexioner.

För det första gör fördraget äntligen slut på alla i mitt tycke meningslösa debatter om EU-institutionerna och om EU:s konstitution. Från och med nu är vi i ett bättre läge för att ta itu med de reella problem som EU behöver lösa. Hit hör bland annat ekonomin, sysselsättningen, klimatförändringen och immigrationsfrågorna. Det är dessa utmaningar som väljarna kräver att vi ger oss i kast med.

Min andra reflexion handlar om parlamentets roll. Detta är sista gången som parlamentet håller ett plenarsammanträde med sina hittillsvarande befogenheter. När vårt parlament upprättades för 50 år sedan utsågs dess ledamöter av medlemsstaternas parlament. I dag delar parlamentet sin makt att fatta beslut, lagstifta och föreslå lagar med ministerrådet. EU:s framtida lagstiftning kommer därför sannolikt att överensstämma bättre med unionsmedborgarnas intressen. Europaparlamentet kommer att gå in hårt för att lagstifta på ett sätt som gagnar medborgarna.

Jag förutspår att rådet, vid sitt möte i nästa vecka, kommer att uppehålla sig vid den historiska betydelsen hos detta ögonblick. Vi ska gemensamt sträva efter att övervinna de utmaningar som vi kämpar med.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det finns en sak som jag, vi alla och hela EU helt uppenbart behöver prioritera i framtiden, och det är arbetsmarknaden. Vi behöver göra oerhört mycket mer för att skapa nya arbetstillfällen och slå vakt om de jobb som finns. Detta mycket betydelsefulla område kan vara avgörande för att Europa ska bli långsiktigt framgångsrikt. Jag tycker att vi de senaste månaderna har försummat detta område allvarligt. Vi behöver inse att en låg arbetslöshet får positiva följder på många andra områden. Låt oss välja rätt ansättningspunkt för hävstången.

Jag förstår för övrigt inte de många talare här som beklagar sig över att vissa europeiska politiker inte var världsberömda innan de utnämndes. Varför behöver de vara kändisar? Vi européer måste ha tillräckligt gott självförtroende för att säga vem vi tycker om och anser vara lämpligast, och sedan utse dessa personer. Vi ska inte snegla på om andra har hört talas om dessa personer eller ej, eller på om utnämningarna faller våra partner runtom i världen i smaken. Det vore absurt att handla efter någon annan princip – lika absurt som många inlägg av åtskilliga personer som, om de alls har infunnit sig här, gömmer sig bakom sina färgglada flaggor.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! Detta känns som en bra upptakt till adventperioden – att se fram emot att Lissabonfördraget träder i kraft.

Men det är inte en ren gudadåva. Vi behöver nu agera kraftfullt för att skapa mervärde för vårt europeiska projekt. Först och främst står det nu EU fritt att gå fram gemensamt inom politiken. Vi kan inte längre använda formella skäl som förevändning för att avstå. Det ankommer nu på rådet att sjösätta en kraftfull gemensam utrikes-, säkerhets- och energipolitik, som framstår som verkligt trovärdig för våra partner. En av de mest angelägna uppgifterna är att fullborda den inre marknaden för energi, så att vi bygger upp ett nät för energiförsörjning och energilagring som täcker hela EU. Vi behöver också genomföra klausulen om energisolidaritet.

Det andra problemet har utlösts av den ekonomiska krisen. De dramatiskt minskade investeringarna och den ökande arbetslösheten har faktiskt drabbat länderna utanför euroområdet värst. Deras sämre konkurrensförmåga jämfört med euroländerna gör dem också mer sårbara. Utan tvekan behöver EU därför vidta tillfälliga åtgärder och exempelvis stödja små och medelstora företag med extra kreditmöjligheter, eller

genomföra energi- eller infrastrukturprojekt. Vidare skulle tillgången till europeisk finansiering kunna underlättas genom tillfälligt sänkta krav på nationell medfinansiering.

Herr talman, som ni vet arbetar mitt land, Estland, beslutsamt för en anslutning till euroområdet 2011. Estland hör till de länder som har den lägsta utlandsskulden räknat som andel av BNP, och har lyckats få sitt budgetunderskott under kontroll. OECD och kommissionsledamot Joaquín Almunia har nyligen gett Estlands åtgärder sitt erkännande, och det är ett uppmuntrande tecken på att vi är på rätt väg.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Europeiska rådet behandlar flera mycket viktiga frågor i december. Rådets möte blir det första efter ratifikationen av Lissabonfördraget, och mina ledamotskollegor har redan tagit upp de frågor det handlar om.

För min egen del vill jag peka på en mycket viktig fråga som ibland glöms bort, men som berör Europas och hela EU:s stabilitet. Jag menar den före detta jugoslaviska republiken Makedonien.

Den före detta jugoslaviska republiken Makedonien har varit ett kandidatland under de senaste fyra åren. I mer än 18 år nu har republiken befunnit sig i ett slags låst konflikt med sitt grannland i söder, Grekland, som är EU-medlem sedan länge. Man kan således säga att det finns en låst konflikt mitt i hjärtat av Europa.

Den före detta jugoslaviska republiken Makedonien har ett mycket framgångsrikt år bakom sig och gjorde stora framsteg under 2009. Republiken har erhållit ett positivt omdöme från kommissionen, som rekommenderade att rådet ger klartecken för förhandlingar om ett fullvärdigt medlemskap. Den 20 december upphävs visumkravet, och nyligen var det val i Grekland.

Jag uppmanar såväl rådets och kommissionens företrädare som medlemsstaterna att stödja dessa båda djärva premiärministrar, Giorgos Papandreou och Nikola Gruevski, så att de äntligen kan hitta en lösning som gör att den före detta jugoslaviska republiken Makedonien kan bli en del av Europas vidsträckta familj.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Herr talman! Europeiska rådets möte den 11 och 12 december sätter punkt för ett mycket givande svenskt ordförandeskap. Jag vill lyckönska ministern och hela regeringen, eftersom de avslutat den mycket besvärliga ratifikationsprocessen. För det andra börjar nu genomförandet av Lissabonfördraget. Därigenom inrättas också nya institutioner, bland annat Europeiska rådets ordförande och den höga representanten för utrikespolitiken. Vi är medvetna om att utnämningarna har utlöst diskussioner och konflikter, även här i parlamentet.

Vi önskar de utvalda lycka till, men vill samtidigt påpeka att det verkliga eldprovet bland annat kommer att vara kvaliteten på vår östpolitik och hur vi går tillväga när vi inrättar den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Vi beklagar dock att teamet inte innehåller någon företrädare för Central- och Östeuropa. Jag tror att detta krav säkert kan tillgodoses vid en framtida kommissionsombildning.

Klimatkonferensen i Köpenhamn ska bland annat godkänna de ambitiösa mål som EU har föreslagit. Även detta kommer att tas upp vid det förestående rådsmötet, liksom Stockholmsprogrammet, som betyder så mycket för vår säkerhet, för medborgarna och för Lissabonfördragets nya bestämmelser. Och så tillkommer ju allting som har med den ekonomiska krisen att göra.

När Lissabonfördraget nu införs är det vår främsta förhoppning att det ska göra EU effektivare, så att EU kan genomföra ytterligare utvidgningar och vara till nytta för både medborgare och medlemsstater. Vi förväntar oss att Lissabonfördraget blir en vitamininjektion för den inre marknaden, genom att fördraget undanröjer klyftan mellan den politiska och den ekonomiska integrationen. Vi vill också att utnämningen av nya kommissionsledamöter ska genomföras på ett sätt som respekterar Europaparlamentet och dess rättigheter, samtidigt som subsidiaritetsprincipen beaktas när medlemsstaternas parlament utövar sin nya funktion. Vi behöver också diskutera hur Europa ska byggas efter Lissabonfördraget. Fördragets praktiska genomförande innebär emellertid ett erkännande av att även solidaritet och energipolitik omfattas av den lagstiftning vi har i dag, till exempel förordningen om åtgärder för att trygga naturgasförsörjningen.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Herr talman! Jag vill börja med att ta upp utnämningen av den höga representanten i förra veckan. Bland föregående talare har det förekommit en i mina ögon helt omotiverad kritik såväl mot ordföranden som mot den höga representanten. Ingen blir ju någonsin helt nöjd, men själv tycker jag att utnämningen av dessa båda företrädare är bra, eftersom vi lyckades hitta en balans mellan samtliga parter intressen: mellan små och stora länder, mellan män och kvinnor, och mellan olika politiska läger.

Den enda skavank jag personligen ser är nog att inga företrädare för de nya medlemsstaterna fick någon av dessa befattningar. Kanske går det att åstadkomma nästa gång. Jag vill hur som helst tacka samtliga kandidater

från min region, och i synnerhet Estlands president Toomas Hendrik Ilves och Lettlands president Vaira Vīķe-Freiberga. Men nu tror jag att vi behöver komma i gång med väsentligheterna, och sluta ägna all vår tid åt personfrågor.

Den andra viktiga fråga som jag vill ta upp är hur vi hanterar den finansiella krisen. Jag vill minnas att rådet avser att prioritera detta. Unionsmedborgarna förväntar sig att vi tar itu med arbetslöshetsproblemen och med paketet för finansiell tillsyn. I det sammanhanget är det mycket viktigt vilka egenskaper den nya kommissionen får och hur mycket den kan få gjort. Samma sak gäller mitt eget land, Estland. För vår del är nämligen det mest självklara målet att öka den ekonomiska tillväxten, så att vi kan frigöra oss genom ett inträde i euroområdet. Vi står mycket nära målet, eftersom vi med all sannolikhet uppfyller Maastrichtkriterierna. Tack ska ni ha.

Alojz Peterle. (PPE). – (SL) Det glädjer mig att rådet inom kort ska genomföra sitt första möte enligt bestämmelserna i Lissabonfördraget. Jag önskar detta råds förste ordförande, Herman Van Rompuy, lycka till i alla avseenden. Vi är ganska överens om hur vi ska handla gemensamt, utan att för den skull ge avkall på det som skiljer oss åt.

De nya institutionella strukturerna har införts för att vi ska kunna fatta beslut närmare medborgarna, på ett sätt som är enklare, mer demokratiskt, öppnare och effektivare. Mycket har i det sammanhanget sagts om EU:s inflytande. Huvudfrågan här är dock snarare vilken form av maktbegrepp vi ska utveckla, eller vilka grundvalar som ett inflytelserikt EU kan uppföras på. EU:s hittillsvarande inflytande och framgångar bygger på två avgörande idéer från EU:s grundare: för det första respekt för människans värdighet, och för det andra samarbete. Tanken är att vi ska sträva efter att tillvarata våra egna intressen, samtidigt som vi tar hänsyn till andra – vare sig de är enskilda personer, folk, minoriteter eller nationer.

I dag behöver vi än en gång allvarligt fråga oss vad respekt för människans värdighet innebär, och hur vi ska kunna ställa den enskilda människan i centrum för det vi gör. Det finns ett mycket starkt samband mellan denna fråga och Stockholmsprogrammet. Många av er har pekat på de grundläggande friheterna och behovet av att slå vakt om dem. Ändå verkar vi ha ganska olika uppfattning om var de mänskliga rättigheterna egentligen börjar. Jag hoppas att vi åtminstone kan enas om att de inte förutsätter att en människa är medborgare i något särskilt land.

Jag håller med dem som bestämt hävdar att artikel 1 i den europeiska stadgan om de grundläggande rättigheterna bör tillämpas under hela människans liv, det vill säga från början till slutet. Vi behöver särskilt skydda dem som inte kan skydda sig själva. Vi måste värna människans liv innan vi kan skydda människans friheter.

Det var roligt att höra så många talare använda orden "samarbeta" och "handla i partnerskap". EU:s inflytande bygger på gemensamma insatser, oavsett om det är fråga om humanitära sammanhang eller mellanstatligt samarbete. Vi kanske står inför allvarligare utmaningar som kräver att vi visar vår gemensamma politiska vilja, men för den skull behöver ett ökat samarbete inte göra oss identitetslösa.

Göran Färm (S&D). - Herr talman! Vi hör kritik mot att EU:s ledning har tillförts två rätt okända politiker. Jag tycker att den kritiken är orättvis. Vi i parlamentet har åtminstone lärt känna Catherine Ashton som en utmärkt ledarkraft. Men kritiken måste hanteras, för många drar nu slutsatsen att medlemsstaterna gärna ser att EU fungerar som ett enkelt mellanstatligt samordningsorgan, inte som en egen politisk nivå med uppgift att finna gemensamma lösningar på stora utmaningar: tillväxten, jobben, freden och miljön. Vore det sant så vore det en orimlig utveckling.

Mot denna bakgrund är det oroväckande att kommissionen och rådet har haft så svårt att visa handlingskraft inför en av de största inre utmaningar som EU står inför, nämligen att reformera EU:s långtidsbudget. Nu måste vi få fram de nödvändiga resurserna för att investera i den inre marknaden. Det handlar om transporter och energiinfrastruktur. Vi måste få fram de resurser som krävs för att kunna sätta kraft bakom orden i den nya Lissabonstrategin med sikte på 2020. Vi måste lösa frågan om klimatfinansiering åtminstone delvis genom EU:s budget och vi måste förbereda kommande utvidgning.

Så min fråga till ordförandeskapet och kommissionen är: När får vi se konkreta förslag på dels en halvtidsöversyn som påverkar de obefintliga budgetmarginalerna för de återstående tre åren av detta finansiella perspektiv, de nuvarande taken förhindrar all rimlig hantering av de utmaningar som inte kan vänta till efter 2013, och dels ett förslag som drar upp riktlinjerna för en långsiktig budgetreform?

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Jag vill säga några ord för Irlands räkning om denna historiska stund för EU.

(EN) Att Lissabonfördraget nu blir verklighet är mycket bra för alla i hela EU, i synnerhet som det sker efter att 67 procent av irländarna har röstat ja till fördraget. Jag tror att detta visar vilket stöd som finns bland medborgarna för allt gott som det europeiska projektet har åstadkommit under så många år.

Tyvärr har utnämningen av ordföranden och den höga representanten utlöst en hel del kritiska reaktioner. Det är i mina ögon ganska orättvist.

För det första bör nyutnämnda befattningshavare få lite tid på sig för att komma till skott. Man bör döma dem efter de resultat de åstadkommer, inte efter förutfattade meningar om deras kompetens.

Herman Van Rompuy ska enligt uppgift vara en samförståndets man och en effektiv förhandlare – som om detta var negativa drag. I dagens läge är detta mycket betydelsefulla egenskaper. Vad är det vi vill ha? En guru som leker president på den världspolitiska scenen, och bara ställer till besvär? Någon som förstör och skapar förvirring? Nej, vad vi nu behöver är en duglig, effektiv och förnuftig ordförande, och det tror jag är precis vad vi har fått. Jag önskar honom lycka till.

I baronessan Ashtons fall heter det att hon aldrig har blivit vald till någon förtroendepost, och så är det. Men detta faktum i sig säger inget, vare sig positivt eller negativt, om hennes personliga egenskaper eller förmåga att åstadkomma resultat som politiker. Jag har bara sett henne i arbete en gång sedan jag kom hit. Det var när jag frågade ut henne om handelsavtalet med Sydkorea, och då tyckte jag att hon gjorde ett mycket bra intryck.

En del av Nigel Farages synpunkter i dag går tyvärr i mina ögon för långt, men vid det här laget har jag börjat inse att han är som en LP-skiva. Ständigt vevar han på om samma politiska program, vars anor går tillbaka till tiden med *Rule, Britannia!*, då nation stod emot nation. Men den epoken har vi lämnat bakom oss nu. EU är historiens största fredsprocess, och kommer så att förbli. Vi parlamentsledamöter måste arbeta hårt för att se till att så är fallet även i framtiden.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Herr talman! Detta är en betydelsefull debatt, och antagligen den sista som ägnas åt personfrågor. Faktum är att det är hög tid att lägga detta kapitel till handlingarna, och övergå till att diskutera vår politik och de utmaningar som EU står inför. Låt mig lyfta fram en sådan utmaning: vårt sätt att hantera krisen. Det är en av de frågor där samsynen mellan de politiska institutionerna i EU varit som störst.

Det är dags att ge rådet, och särskilt det svenska ordförandeskapet, en eloge för dess engagemang. Det är dags att gratulera kommissionen och dess ordförande, som alltid varit mycket angelägna om att hantera krisen, och att understryka att parlamentet å sin sida öppnat dörren på vid gavel för överläggningar genom att inrätta ett särskilt utskott för detta.

Men samtidigt har det funnits avvikelser mellan de politiska ledarnas uttalanden och det som centralbankernas chefer sagt, både på medlemsstats- och unionsnivå.

För det första ska vi akta oss för att tro att krisen är över. Tiden är inte mogen för att slopa stödåtgärder riktade till nationella ekonomier och till näringslivet. Centralbankscheferna har underrättat regeringarna om en ambitiös plan för att minska budgetunderskotten.

Tiderna förändras. De har också i ett meddelande till ett antal regeringar avslöjat att de är emot vissa politiska åtgärder, exempelvis sådana som syftar till skattesänkningar. Jag beklagar att Portugals regering väljer att inte försöka sänka skatterna. Vi behöver slå in på en väg som ökar vår konkurrensförmåga. Vi måste vara tydliga med vad detta innebär: Ökad konkurrenskraft, mer stimulans, högre tillväxt, ökat stöd till företagen och en viktigare roll för Europa, vilket gagnar tillväxten och sysselsättningen.

János Áder (PPE). – (HU) Herr talman! Köpenhamnskonferensen är den fjärde punkten på Europeiska rådets dagordning. Två viktiga frågor är omstridda och hindrar EU från att hitta en gemensam ståndpunkt. Den ena frågan rör försäljningen av koldioxidkvoter efter 2012. Kommissionen och vissa av EU:s gamla medlemsstater vill förbjuda försäljningen av kvoter efter 2012, medan nio länder insisterar på att kunna sälja sina kvoter även efter 2012. Hit hör Tjeckien, Polen, Ungern, Rumänien, de tre baltiska länderna, Slovakien och Bulgarien.

Dessa länder, inklusive Ungern, har uppfyllt sina Kyoto-åtaganden, misslyckats med att uppfylla dem eller åstadkommit bättre resultat än utlovat. Ungern, som utfäste sig att genomföra en minskning med 8 procent,

har exempelvis uppnått en minskning med 23 procent. Ungern anser därför att kommissionens inställning är helt oacceptabel och insisterar med största möjliga eftertryck på att få sälja sina koldioxidkvoter även efter 2012. Jag vill också uppmana mina ledamotskolleger från Bulgarien, Polen, Tjeckien, Slovakien och Baltikum att över partigränserna lika beslutsamt hålla fast vid denna ståndpunkt.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill först uppriktigt gratulera er, fru Malmström, till att ni så att säga går från Europaparlamentet till regeringen och sedan från regeringen till Europeiska kommissionen. Jag önskar er lycka till.

Vi genomför just nu det sista sammanträdet enligt Nicefördraget och talar om det första sammanträdet enligt Lissabonfördraget. Detta paradigmskifte, denna förändring, detta nya kapitel behöver synas vid det första toppmötet. EU har förändrats. Vi har lämnat den konstitutionella diskussionen bakom oss, liksom förhoppningsvis diskussionen om personfrågor. Vi övergår till det politiska beslutsfattandet, i ett nytt sammanhang där medborgarnas rättigheter och parlamentets ställning stärks, där EU och dess institutioner får bättre handlingsmöjligheter och där vi – samtliga tre institutioner – erhåller rättigheter som gör det lättare för oss att företräda vår kontinent gentemot omvärlden.

Men papper är inte verklighet. Alla de möten som ska genomföras de närmaste veckorna är avgörande för att vi ska kunna övertyga människor om att vi har den politiska viljan att handla, formulera nya mål och låta medborgarna delta i dessa projekt. Jag förväntar mig att toppmötet ska utgöra startskottet för en ny dynamik, ett nytt ansvarstagande och en mer seriös inställning till hur olika frågor ska hanteras. De senaste dagarna har vi kunnat bevittna jakten på den minsta gemensamma nämnaren: förstärkning och politisering. Lissabonfördraget uppmanar oss i stället att europeisera och fatta politiska beslut.

Jag förväntar mig därför att vi vet vad vi ska göra med den sociala marknadsekonomin som modell. Hur ska vi hantera den ekonomiska och finansiella krisen? Inte genom att försvara befintliga rättigheter – vi måste försöka hitta globala lösningar. Jag räknar också med att vi behöver se över vår finansiella situation. Vi måste veta vad vår politik kostar. Toppmötet måste överlåta ansvaret för denna finansiella översyn på kommissionen. Vi behöver diskutera de olika frågorna seriöst, ärligt och öppet och fastställa nya mål. Jag önskar er alla lycka till.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Vi borde vara glada i dag, eftersom vi är på väg att ta oss ur en institutionell knipa. Nu har vi Lissabonfördraget, likställdheten och personerna. Ändå känner jag mig orolig. Hur ska jag kunna förklara det för er?

Här, i denna nästan tomma kammare, finns det inget liv. Vi genomför en misslyckad debatt om förberedelserna inför Europeiska rådets möte. Jag kan inte förklara varifrån denna oroskänsla kommer när vi förbereder detta sista möte i Europeiska rådet under det roterande ordförandeskapet.

Hur annorlunda var inte stämningen 2004, när folken glädde sig åt de forna kommunistländernas inträde i unionen! Hur annorlunda var inte stämningen när vi högtidlighöll 20-årsdagen av Berlinmurens fall! Ja, i dag förstår vi att lösningen inte kommer att komma från medlemsstaterna, utan från folken och Europaparlamentet.

Jag sätter därför mitt hopp till kommissionen, som inte bör ta ställning utan bygga upp en politisk allians med Europaparlamentet. Med hjälp av denna folkens allians kan vi fortsätta att drömma om det som vi hoppas att EU ska vara, nämligen en folkens union.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Jag håller med flertalet av de föregående talarna om att Lissabonfördragets ikraftträdande är ett historiskt steg för den europeiska integrationen. Men när medborgarna i hela Europa reflekterar över detta blir de inte alltid på festhumör. Många fruktar att Lissabonfördraget leder till mer centralstyrning i Europa.

Många är rädda att EU:s mindre medlemsstater – sådana som mitt eget hemland, Österrike – får mindre att säga till om, eftersom de nya omröstningsförfarandena gör att de stora medlemsstaterna kan bestämma allting. Folk har också intrycket att den minsta och svagaste gemensamma nämnaren var urvalskriteriet för EU:s ledande befattningar. Det betyder inte att det finns något att invända emot Herman Van Rompuy eller baronessan Ashton på det personliga planet. Men det finns en insikt om att processen inte hade något med demokratiska val att göra.

För att kunna leda EU in i en fruktbar framtid behöver vi parlamentetsledamöter slå ett slag för mer demokrati. Det gäller även utnämningsförfarandet för de ledande befattningarna.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Herr talman, fru Malmström, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Tillväxten återvände till EU under tredje kvartalet 2009, så nu kanske vi tror att vi har det värsta bakom oss.

Men en oroväckande omständighet kvarstår, nämligen den exploderande arbetslösheten. Vi behöver därför även fortsättningsvis vara mycket vaksamma. Kommissionen meddelar dessutom i en rapport från den 23 november att den finansiella krisen utplånat mer än 4 miljoner arbetstillfällen från andra kvartalet 2008 fram till mitten av 2009.

Det är nu av största vikt att Europeiska rådet vid sitt nästa möte överlägger om sysselsättningspolitiken inom ramen för Lissabonstrategin under åren efter 2010. Denna behöver under alla förhållanden innehålla såväl kraftfulla mål som innovativa åtgärder.

Jag anser att debatten härnäst behöver inriktas på att anpassa Lissabonstrategin till den förvirrade tid vi lever i. På gräsrotsnivå märker vi dagligen att unionsmedborgarna förväntar sig att EU tillhandahåller lösningar på sysselsättningskrisen. Låt oss inte göra dem besvikna.

Men jag gör ungefär samma iakttagelse som min kollega Jean-Pierre Audy, och känner ungefär samma besvikelse som han, när jag konstaterar att kammaren är så gott som tom samtidigt som unionsmedborgarna står inför en oerhört oroande situation.

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill först och främst tacka det svenska ordförandeskapet för dess förnämliga insats under de här månaderna, som bland annat har utmynnat i att Lissabonfördraget har antagits.

Tack vare det stärkta medbeslutandeförfarandet kan EU nu äntligen, efter ett institutionellt dödläge som varat i tio år, fortsätta vidare på sin tillväxtbana – den resa som så oväntat avbröts för en tid sedan.

Alldeles bortsett ifrån diskussionen om de valda personernas egenskaper visar de senaste dagarnas utnämningar entydigt att den öppenhet och det ansvarstagande gentemot medborgarna som EU står för inte alls har präglats utnämningsförfarandet. Parlamentet måste se till att det i framtiden får mer att säga till om vid dessa förhandlingar, som varken bör eller får genomföras i hemlighet av medlemsstaterna i rådet.

Slutligen hoppas jag att vi kan avsluta 2009 med ett ambitiöst avtal vid Köpenhamnskonferensen. Där måste vi i EU tala med en röst när vi redogör för vår syn på klimatförändringen.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! Lissabonfördraget var det svenska ordförandeskapets i särklass viktigaste prestation. Det öppnar nya möjligheter för Europa. Vi behöver upprätta en plan för dess införande. Tillsättningen av diverse befattningar är bara början. För det andra behöver vi anta en ekonomisk återhämtningsplan, där vi inte bara tillhandahåller stöd till bankerna, utan också kommer ihåg de vanliga människorna. Här handlar det särskilt om att begränsa arbetslösheten. För det tredje håller vi på att utarbeta en strategi för att bekämpa klimatförändringen, och det är bra. Vi beslutar om åtgärder på området, men observera att bekämpandet av krisen måste gå före när det gäller tillhandahållande av finansiellt stöd. För det fjärde innebär Stockholmsprogrammet ett säkert och öppet Europa, ett friheternas Europa – bara då är det ett gemensamt Europa. Här är det avgörande att vi hittar en välavvägd balans mellan dessa viktiga värden. Slutligen kräver utvecklingen av Östersjöregionen ett närmare samarbete mellan medlemsstaterna där, och på det området har Sverige utträttat åtskilligt.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Jag vill börja med att gratulera det svenska ordförandeskapet till hur det har skött förberedelserna inför övergången till Lissabonfördraget. Denna viktiga punkt på det svenska ordförandeskapets dagordning har framgångsrikt genomförts. Jag anser att rådet, vid mötet i december, behöver arbeta med att hitta lösningar för att möta den dubbla utmaning som Europa står inför: Dels den ekonomiska krisen, dels klimatförändringen.

Just nu behöver vi återställa förtroendet för finansmarknaderna genom att inrätta ett tillsynssystem för att hantera liknande kriser i framtiden och förebygga att de inträffar. Vad klimatförändringen beträffar bör de miljöpolitiska förslagen vare sig påverka övriga politikområden eller tilldelningen av EU-medel till politikområden som regional utveckling.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Några korta frågor ska jag besvara. Det kom en fråga om Turkiet. Vi är naturligtvis glada över att Turkiet fortsätter att ha den europeiska integrationen som övergripande mål. Förhandlingarna med Turkiet går framåt. Kanske inte så snabbt som vi skulle vilja, men de går framåt och vi hoppas kunna öppna miljökapitlet i slutet av året.

Vi stöder naturligtvis också förhandlingarna mellan Turkiet och Cypern och samtalen som pågår på ön för att få en lösning på dess delning. Det är parterna som äger denna process och FN är behjälpligt, men naturligtvis stöder EU detta och jag var alldeles nyss på Cypern för att samtala med de olika aktörerna i denna fråga. Det vore ju fantastiskt om en lösning kunde komma till stånd inom kort. I övrigt blir det ju en utvidgningsdebatt i eftermiddag om Turkiet och andra kandidatländer tillsammans med utrikesminister Carl Bildt, där ledamöterna har möjlighet att ställa frågor om detta och annat.

Kort om Östersjöstrategin: Jag vill återigen tacka Europaparlamentet för det stöd som ni har gett till det svenska ordförandeskapet i denna fråga. Det är ju i parlamentet idén om Östersjöstrategin föddes, så vi är mycket glada över att den nu är i hamn och i kraft. Det kommer att innebära mycket för att kunna ta itu med miljöproblemen i regionen, men också öka samarbetet för välstånd, innovation, säkerhet osv.

När det gäller den europeiska utrikestjänsten så är den en av de största och viktigaste förändringarna med Lissabonfördraget. På toppmötet i oktober godkände Europeiska rådet ett generellt ramverk för den europeiska utrikestjänsten. Detta ramverk kommer nu Catherine Ashton att jobba vidare med tillsammans med Europaparlamentet och lägga fram ett slutgiltigt förslag senast i april nästa år. Utrikestjänsten kommer att förstås fasas in gradvis, och det är viktigt att detta sker på ett bra och konstruktivt sätt. Här har Europaparlamentet möjlighet att diskutera utformningen av detta.

När det gäller budgetöversynen, Göran Färm, så delar jag helt synpunkten att vi nu när vi äntligen om en vecka har Lissabonfördraget på plats med nya moderna spelregler för Europeiska unionen naturligtvis också måste ha en modern budget som kan motsvara dessa utmaningar. Jag hoppas att den nya kommissionen kan lägga fram ett sådant förslag så snart som möjligt. Jag tror att ordförande Barroso nämnde detta i går också vid frågestunden.

Åtta år efter Laeken står vi nu här på randen till ett nytt fördrag. Det är historiskt, det är en ny epok som börjar för Europeiska unionen. Jag är mycket glad över att vi från det svenska ordförandeskapets sida har kunnat bidra till att detta faller på plats. Nu kan vi delvis lämna de institutionella frågorna bakom oss och koncentrera oss på de stora politiska utmaningar som vi vet att medborgarna i Europa – för det är ju medborgarnas Europa som vi alla kämpar för – oroar sig för.

Många av de frågorna kommer att diskuteras på Europeiska rådets möte i december. När det gäller klimatfrågan – vår generations ödesfråga – kommer Europeiska rådets möte att pågå samtidigt som klimatmötet i Köpenhamn, och toppmötet ger oss en chans att vid behov finkalibrera vår förhandlingsposition i Köpenhamn.

Vad gäller finansfrågorna och den ekonomiska krisen kan vi få ett antal instrument på plats och också dra upp långsiktiga riktlinjer för hur vi åter ska göra Europa konkurrenskraftigt för välstånd och social sammanhållning och inte minst blicka framåt mot den nya Lissabonstrategin, som på lång och medellång sikt kan vara Europa mycket behjälplig i denna fråga.

Slutligen innebär Stockholmsprogrammet säkerhet och trygghet för våra europeiska medborgare och det är oerhört viktigt att vi får detta program på plats. Samtliga dessa frågor kommer att leva kvar efter toppmötet och i samtliga dessa frågor kommer vi att ha behov av ett mycket nära samarbete med Europaparlamentet. Statsminister Fredrik Reinfeldt kommer hit på sessionen i december och kommer då att kunna rapportera om resultatet från toppmötet och också göra en summering av det svenska ordförandeskapet generellt. Tack så mycket för en mycket bra och konstruktiv debatt.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! I dag firar vi att nästa kommission av allt att döma får minst nio kvinnliga ledamöter. Jag tycker att detta är en seger för alla oss som aktivt kämpade för detta. Men samtidigt får vi genom nyhetsrapporteringen nu på förmiddagen veta att 156 kvinnor mördades genom våld i hemmet enbart i Frankrike under förra året. I dag är det Internationella dagen mot våld mot kvinnor, och därför borde detta få oss att stanna upp och tänka efter, så att vi förhoppningsvis i framtiden vidtar åtgärder på både europeisk och internationell nivå. Vi kanske också borde ta upp detta vid de olika möten som genomförs under resten av dagen.

Detta är ett viktigt framsteg. Det säger också mycket om det förfarande som från och med nu följs vid utnämningen av kommissionsledamöter, och som sannolikt präglas av större öppenhet. Förhoppningsvis nominerar medlemsstaterna och regeringarna i framtiden både en man och en kvinna. Det tycker jag är en utmärkt idé.

Låt mig också kommentera utnämningarna av den höga representanten och av en ny rådsordförande. När Cathy Ashton nominerades till kommissionsledamot hade hon den brittiska regeringens fulla förtroende i ryggen. Faktum är att parlamentet för ett år sedan röstade för henne med mycket stor majoritet – 538 röster,

vill jag minnas. Flera av er har nämnt hennes mycket nära samarbete med parlamentet, och att hon alltid vinnlagt sig om att parlamentet ska kunna delta i arbetet med olika frågor. Hon utsågs enhälligt av de 27 stats- och regeringscheferna, vilket jag tycker talar för att hon har all den legitimitet som krävs för att kunna utföra sitt arbete och förskaffa sig respekt hos EU:s partner i omvärlden. Någon här använde en sympatisk liknelse, nämligen att vi nu slipper allt besvär med jobbiga rödljus eller folk som ställer sig i vägen för trafiken, och i stället får en smidig trafikledare som faktiskt optimerar fordonsflödet, det vill säga ser till att EU:s beslutsfattande är välfungerande och demokratiskt. Jag har lärt känna henne som en väldigt bra kollega, och såvitt jag förstår är hon också övertygad europe. Det är verkligen en viktig förutsättning.

Det har redan yttrats många kloka ord här i debatten. Jag tycker att diskussionen har varit både fruktbar och konstruktiv, och tackar för alla era inlägg. Jag vill också svara på Göran Färms direkta fråga om budgetöversynen. Jag kan bara upprepa vad kommissionsordföranden redan har sagt till er, nämligen att detta blir en fråga för den nya kommissionen. Det beror för det första på att det nya Lissabonfördraget kommer att innehålla bestämmelser som kräver helt nya institutionella strukturer, vilket också ger oss en bra utgångspunkt för budgetbesluten. För det andra måste den nya kommissionen fastställa sina politiska prioriteringar, och sedan rätta matsäcken efter munnen, så att kommissionens politiska prioriteringar faktiskt går att genomföra med den budget som finns. Det tycker jag är en viktig nyhet och möjlighet för nästa kommission. Detta ska vi också alla med varm hand överlåta åt Cecilia Malmström. Det som kommissionen kan säga är att förslaget till budgetöversyn ska läggas fram tidigt nästa år, och att den nya kommissionen kommer att ta itu med detta omedelbart.

Jag vill också kommentera något som har med Stockholmsprogrammet att göra. Stockholmsprogrammet har antagits samtidigt som Lissabonfördraget träder i kraft, och Europaparlamentet får en avgörande roll för att utveckla dessa politikområden. Detta stärker ytterligare den demokratiska legitimeringen av de viktiga rätts- och inrikespolitiska beslut som förestår. Detta är goda nyheter både för unionsmedborgarna och för samtliga EU-institutioner.

Beträffande klimatförändringen konstaterar jag att vi är överens om den aktiva roll som EU härnäst behöver spela i Köpenhamn.

Jag tackar er än en gång för debatten. I det nya Lissabonfördraget har vi en text som hjälper oss att hantera alla de viktiga frågor som tagits upp här. Hit hör klimatförändringen och bekämpandet av den finansiella krisen och dess följder på bland annat det sociala området. Och givetvis utgör det också en garant för att EU förblir demokratiskt i framtiden.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det är meningen att nästa möte i Europeiska rådet ska lägga grunden för hur Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning ska se ut i framtiden. Detta sker i en tid när den europeiska arbetslösheten har nått historiska nivåer. Ekonomin befinner sig i recession och har gått ned sig i en djup kris. Efter åtta år får vi inte blunda för sanningen: vi har helt misslyckats med att uppnå de mål vi sade oss ha. Misslyckandet beror på det som snart visade sig vara strategins verkliga program: avregleringen av arbetsmarknaden, som gör att arbete åsätts ett lägre värde, angreppet på välfärdsstaten, nedmonteringen av viktiga allmänna tjänster, privatiseringar och avregleringar av ekonomins viktigaste sektorer och att vi på allt fler områden av det offentliga livet påtvingas marknadstänkandet som högsta princip. Arbetstagare och andra människor har all anledning att hoppas på att vi ska byta kurs radikalt och avlägsna oss från detta program. Denna kursomläggning är oerhört angelägen. En sådan förändring skulle bland annat innebära följande: Att utbildning erkänns som en rättighet, inte bara som en tjänst eller som en bransch bland alla andra på marknaden; att tillgången till kunskap och kultur demokratiseras; att vi värdesätter arbete och arbetstagares rättigheter; att vi slår vakt om branscher det går bra för, om mikroföretag och om små och medelstora företag; att alla har tillgång till allmänna tjänster; och att välståndet fördelas på ett rättvisare sätt.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Vid nästa möte i Europeiska rådet enas medlemsstaterna troligen om de viktigaste grundprinciper som vi ska företräda vid klimatkonferensen i Köpenhamn. Det är viktigt att energieffektivitetsfrågan inte hamnar i bakvattnet till förmån för utsläppskvoter och finansiellt stöd till utvecklingsländer. EU glömmer med andra ord ofta bort detta sätt att göra mycket med små medel. Det är särskilt kontraproduktivt därför att förbättrad energieffektivitet i flera europeiska regioner är det billigaste sättet att minska utsläppen. Vi kan dra två slutsatser av detta. För det första behöver EU, när de nya klimatåtgärderna antas, arbeta för att harmonisera standarderna för energieffektivitet i hela världen. För det andra behöver stöd till åtgärder som ökar

energieffektiviteten få ett större utrymme i EU:s framtida långtidsbudget. Man bör då särskilt beakta programmen för byggnadsrenovering i de forna socialistländerna, eftersom det här går att åstadkomma enorma minskningar av energiförbrukningen för en jämförelsevis billig penning.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Stockholmsprogrammets bärande tema är "Att bygga medborgarnas Europa". För mig betyder detta att EU-institutionerna hädanefter, hand i hand med medlemsstaterna, steg för steg avskaffar de inre gränserna i EU. Det finns nämligen fortfarande administrativa och rättsliga hinder som tycks avhålla medborgarna från att utöva sin rätt att bo och arbeta i den medlemsstat de önskar. Därför måste Stockholmsprogrammet förverkliga detta viktiga tema och hitta tydligt definierade instrument som underlättar tillträdet till gemenskapens arbetsmarknad för alla arbetstagare i EU. Detta är en viktig symbol för unionsmedborgarskapet.

Den rådande ekonomiska krisen understryker än mer behovet av att arbeta för att göra det möjligt att tillvarata rätten till fri rörlighet i full utsträckning. Att öka rörligheten inom EU, i ett gemensamt område med friheter, rättigheter och skyldigheter, förutsätter att Schengenområdet konsolideras. Det är därför nödvändigt att integrera återstående medlemsstater så snart som möjligt. Här handlar det också om att EU förvaltar sina gränser mot omvärlden på ett bra sätt och så konsekvent som möjligt.

Sirpa Pietikäinen (PPE), skriftlig. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka det svenska ordförandeskapet för dess arbete med att utforma arbetsprogrammet för rättsliga och inrikes frågor.

Tack vare Stockholmsprogrammet blir EU i stånd till att förbättra vardagen för samtliga unionsmedborgare. Säkerhet, välbefinnande och jämställdhet bygger på att vi konsekvent följer rättsstatliga principer och arbetar på ett solidariskt och icke-diskriminerande sätt inom olika politikområden och när vi utformar ny lagstiftning.

Jag skulle gärna se att man gick in mycket mer för att skapa en bättre vardagstillvaro för invandrare, minoriteter och människor som av en eller annan orsak utsätts för diskriminering. Det handlar inte om rena randfenomen – en Eurobarometer-undersökning visar att var sjätte europé säger sig ha blivit diskriminerad de senaste fem åren.

Jag vill i det sammanhanget understryka att direktivet om förbud mot diskriminering i samband med tillhandahållande av varor och tjänster, som rådet nu överlägger om, betyder mycket. Tyvärr har det i rådet gått mycket långsamt fram med direktivet, som har stött på ganska hårt motstånd från vissa medlemsstater. EU:s värdegrund orienterar sig kring respekten för principen om mänskliga rättigheter och likabehandling. Det är principer som också måste genomföras helt och hållet i EU:s lagstiftning.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.40)

(Kl. 11.45–12.05 samlades ledamöterna för utdelningen av LUX-priset.)

(Sammanträdet återupptogs kl. 12.05)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

7. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

7.1. Ansvarsfrihet 2007: EU:s allmänna budget, rådet (A7-0047/2009, Søren Bo Søndergaard) (omröstning)

- Före omröstningen:

Nicole Sinclair (EFD). – (EN) Herr talman! Jag begär ordet i enlighet med artikel 173 i arbetsordningen, med anledning av artikel 2 i arbetsordningen. Jag citerar: "Europaparlamentets ledamöter har ett obundet mandat." Vid debatten i förmiddags om rådets och kommissionens uttalanden sade ni att Nigel Farages synpunkter var oacceptabla. Som nytillkommen parlamentsledamot skulle jag vilja att ni förtydligar hur det

förhåller sig med artikel 2, det vill säga om Europaparlamentets ledamöter får uttrycka sina åsikter utan censur.

Talmannen. – Om ni tillåter ska jag träffa Nigel Farage och i all vänlighet ta upp detta med honom. Det är mitt förslag. Tack så mycket.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman! Jag deltog också i debatten på förmiddagen, och tyckte inte att ni var orättvis eller missbrukade ert ämbete på något sätt. Tvärtom så ...

(Tumult)

Jag skulle tvärtom säga att ni visade stort tålamod och respekt när ni lyssnade på hur ordföranden i den här så kallade gruppen bevisade för oss att hans liv går ut på att förtala människor. Så ligger det till med Nigel Farages anförande.

(Applåder)

Søren Bo Søndergaard, föredragande. – Herr talman! Jag begär omröstning med namnupprop om ansvarsfrihet för rådets budget 2007. Jag anser att det är viktigt att visa för rådet hur bred den parlamentariska uppslutningen är bakom våra krav på att rådet ska samarbeta mer med parlamentet och dess behöriga utskott när det gäller nästa ansvarsfrihetsförfarande.

7.2. Märkning av däck vad gäller drivmedelseffektivitet (A7-0076/2009, Ivo Belet) (omröstning)

- Före omröstningen:

Ivo Belet, föredragande. – Herr talman! Låt mig helt kort tacka det svenska ordförandeskapet för ett utmärkt samarbete. Jag anser att denna överenskommelse är både ambitiös och realistisk. Den får oss att välja drivmedelseffektivitet, låg bullerbelastning och naturligtvis också säkerhet. Jag vill tacka kommissionen och skuggföredragandena Matthias Groote och Jorgo Chatzimarkakis för en fantastisk arbetsinsats.

7.3. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter: Belgien - textilindustri och Irland - Dell (A7-0044/2009, Reimer Böge) (omröstning)

7.4. Anpassning av Europaparlamentets arbetsordning till Lissabonfördraget (A7-0043/2009, David Martin) (omröstning)

- Före omröstningen:

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Min apparat är ur funktion, men det var inte poängen med mitt inlägg.

Betänkandet innehöll ett ändringsförslag som har dragits tillbaka, nämligen ändringsförslag 86. Min ordningsfråga avser artikel 24.2 i arbetsordningen. Jag har tidigare haft förmånen att, för ett antal kollegors räkning, förklara artikelns innebörd för er, nämligen att grupplösa ledamöter bland sig får utse en representant som deltar vid talmanskonferensens sammanträden. Administrationen har lagt sig på tvären och därför har denna bestämmelse inte följts sedan i juli.

Ändringsförslag 86 syftade emellertid till att ändra bestämmelsen så att ni fick rätt att välja ut den av de grupplösa ledamöterna som skulle delta vid talmanskonferensens sammanträden. Detta är – jag ska välja mina ord med omsorg – riktigt bedrövligt. Samtliga kolleger håller med mig. Det är tydligen bara i vårt fall som man tvingar på oss ett val av företrädare till talmanskonferensens möten.

Jag hoppas att ni tänker tacka nej till den här befogenheten, som föreslagits av den socialistiska gruppen och Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), som ni själv tillhör.

Talmannen. – Jag hör vad ni säger. Har föredraganden något att säga om detta? Får jag be föredraganden om en kommentar?

David Martin, föredragande. – (EN) Herr talman! Vi behöver inte ägna så mycket tid åt detta, eftersom de grupplösa inte är värda det. Vi röstar inte om detta. Om de kunde bekväma sig att dyka upp på de utskottssammanträden som de har rätt till, skulle de känna till att vi inte ska rösta om detta i dag, utan först i januari. Jag håller fast vid min rekommendation att ni, herr talman, ska inbjuda en av de grupplösa ledamöterna att delta vid talmanskonferensens sammanträden.

7.5. Förberedelser inför toppmötet i Köpenhamn om klimatförändringarna (omröstning)

- Före omröstningen:

Satu Hassi (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Min grupp har upptäckt att ordningen på ändringsförslagen 43 och 54 är omkastad i omröstningslistan.

Om ändringsförslag 43 antas ska inte ändringsförslag 54 anses ha förkastats, eftersom ändringsförslag 54 tar upp vissa andra saker som inte ändringsförslag 43 tar upp.

Om något av detta medför att ett annat ändringsförslag måste förkastas, borde vi rösta om ändringsförslag 54 först, och därefter om ändringsförslag 43.

Det här hör inte till den första omröstningen, utan till en omröstning på sidan 2. Jag ville bara meddela detta nu, så att ni är medveten om det när vi väl ska rösta om detta.

Talmannen. – Har någon företrädare för utskottet något att säga om detta? Kanske Jo Leinen? Föreslår ni att omröstningsordningen ändras? Jag måste säga att det var en oväntad ändring, vi har inte fått in något sådant förslag.

Jo Leinen, ordförande för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. – (DE) Herr talman! Ja, Satu Hassi har rätt och vi kan göra som hon föreslår.

(Parlamentet samtyckte till detta förslag.)

Markus Ferber (PPE). – (DE) Herr talman! Tolken begärde just artikel 20, och inte artikel 22, vilket gör det svårt att följa ert önskemål. Jag hoppas därför att tolkarna översätter de polska siffrorna rätt den här gången.

Talmannen. – Det kan ha varit mitt fel. Jag ber om ursäkt.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Herr talman! En officiell delegation företräder parlamentet vid Köpenhamnskonferensen. Ni deltar också själv och för första gången slipper vi att hyra ett kontor inne i staden. I stället medverkar vi officiellt i EU:s paviljong. Det är bra, och något som vi uppskattar. Artikel 61 behövs därför inte.

Lissabonfördraget innebär inte bara att parlamentets yttrande inhämtas i samband med internationella fördrag, utan också att dessa ska godkännas av parlamentet. För oss gryr därmed en ny tidsålder, och vi begär därför, i enlighet med artikel 60, att få delta i EU:s samordningsmöten, så att vi slipper bli kvarlämnade utanför dörren. När det gäller information om fördragsförhandlingar måste kommissionen behandla oss på samma sätt som den behandlar rådet, och vi begär att den börjar med det i samband med Kyotoavtalet. Vi begär detta av kommissionen. Viviane Reding kanske har något att säga om detta.

(Applåder)

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (DE) Herr talman! Jag har tagit till mig budskapet och ska föra det vidare till kommissionens ordförande och dess övriga ledamöter.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – (EN) Herr talman! I all vänlighet vill jag uppmana er att öka tempot lite. Om vi fortsätter i den här takten slutar det med att plenaromröstningen äger rum vid midnatt.

7.6. Flerårigt program 2010-2014 om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa (Stockholmsprogrammet) (omröstning)

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Det som Markus Ferber med all rätt klagade på har inträffat igen. Vi har hört tre olika uppgifter om numret på den punkt som vi strax ska rösta om. Jag vet

inte om det beror på att siffrorna inte lästes upp korrekt, eller på att de översattes felaktigt. Först hörde jag 30, sedan 33 och sedan 43, det hela är väldigt oklart.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman! Jag försäkrar att omröstningstempot är precis lagom. Ni är en väldigt hövlig person, och det sätter vi också värde på, men vi skulle få ännu mer gjort om ni inte tackade efter varje röst, utan först när omröstningen är klar!

Tack, herr talman!

Talmannen. – Tack för den synpunkten!

– Före omröstningen om ett ändringsförslag avseende punkt 131:

Carlo Casini (PPE). – (IT) Herr talman! Ärendet gäller ett muntligt ändringsförslag avseende punkt 131, där jag håller med föredragandena, Juan Fernando López Aguilar och Luigi Berlinguer.

Den nuvarande texten lyder: "Europaparlamentet uppmanar rådet, kommissionen och medlemsstaterna att utvärdera och se över befintlig internationell, europeisk och nationell lagstiftning och politik om droger samt att gynna strategier som minskar skadeverkningarna, framför allt med tanke på de konferenser som hålls på FN-nivå angående dessa frågor."

Det muntliga ändringsförslaget går ut på att lägga till orden "förebyggande" och "återhämtning", så att uppmaningen att utvärdera och se över lagstiftning avser "minskade skadeverkningar, förebyggande och återhämtning".

(Det muntliga ändringsförslaget antogs.)

7.7. Lägesrapport om frihandelsområdet Euromed (omröstning)

7.8. Ersättning till passagerare i händelse av att ett flygbolag går i konkurs (omröstning)

7.9. "made in" (ursprungsmärkning) (omröstning)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

8. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

– **Betänkande: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)**

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Varje parlaments främsta plikt är att utkräva ansvar av den verkställande makten. Vår uppgift här är att vara folktribuner. Det ska finnas en kreativ spänning mellan oss och den verkställande makten, det vill säga kommissionen.

Men när Europaparlamentet behandlar dessa budgetfrågor intar vi en ståndpunkt som är unik bland världens valda folkförsamlingar: Vi tar den verkställande maktens parti gentemot våra egna väljare. Syftet är att fördjupa integrationen.

År efter år sväller Europas budget. År efter år konstaterar revisionsrätten i sina rapporter att tiotals miljarder euro försvinner eller stjäls. Ändå gör vi inte det som vi har befogenhet att göra, nämligen att stänga penningkranen och säga att vi vägrar att skjuta till mer pengar så länge redovisningsförfarandet är undermåligt.

Ändå ger vi i vanlig ordning klartecken för den här budgeten, trots alla felaktigheter som den innehåller. Därigenom sviker vi dem som har skickat hit oss och som också är våra väljare och skattebetalare. För majoriteten av Europaparlamentsledamöterna gäller parollen "Europa framför allt", och de ser hellre att Bryssel missköter saker och ting, än att medlemsstaterna sköter dem på ett kompetent sätt.

- Betänkande: Reimer Böge (A7-0044/2009)

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster röstade för en mobilisering av 24 miljoner euro till stöd för arbetstagare som blivit friställda i Belgien.

Vi röstade ja, eftersom vi står på de behövandes sida, de som sliter och svettas för företagen och som i slutänden faller offer för ett orättvist ekonomiskt system och ohejdad konkurrens för vinstens skull, vilket får förödande samhällskonsekvenser.

Denna justeringsfonds roll måste dock utvärderas.

Under 2009 betalades endast 37 miljoner euro av 500 miljoner euro ut. Fonden uppfyller inte sitt syfte.

För det andra ger denna fond stöd till nationella system för att säkra sysselsättningen, i stället för att stödja arbetslösa direkt. Eftersom de nationella systemen skiljer sig åt i hög grad innebär det att fonden återspeglar de uppenbara ojämlikheterna i våra egna fördelningssystem.

I Portugal ger fonden en arbetslös person 500 euro i stöd. I Irland får en arbetslös 6 000 euro i stöd från fonden.

För det tredje visar fallet med Dell att det är möjligt att ge stöd till friställda arbetstagare i Irland och det multinationella företag som sade upp dem och samtidigt ge samma företag en annan form av offentligt stöd i Polen.

Dell fick pengar för att bygga en ny fabrik i Polen samtidigt som företaget höll på att skaffa sig nya positioner på de amerikanska marknaderna och gjorde en vinst på i storleksordningen 337 miljoner US-dollar under tredje kvartalet i år.

Alla aspekter av fonden för justering för globaliseringseffekter måste därför bedömas noggrant.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Jag har sagt det många gånger förr och jag kommer utan tvekan att säga det igen: oavsett vilka motiv EU:s grundare hade så har unionen för länge sedan upphört att vara ett ideologiskt projekt och blivit en skojarverksamhet, ett sätt att flytta pengar från människor utanför systemet till människor inom det. Därav dagens samtalsämne – dessa dusörer till utvalda gynnade företag.

Låt oss hoppa över den suspekta tidpunkten för bidraget till Dell i Irland, vars tillkännagivande gjordes genom ett tvivelaktigt förfarande, strax före den irländska folkomröstningen om EU:s konstitution, eller Lissabonfördraget. Låt oss bara påpeka rent generellt att vi som kontinent redan har provat det här, på 1970-talet, då vi höll icke konkurrenskraftiga industrier under armarna, med katastrofala följder. Vi vet vart den vägen leder. Den slutar i stagnation, inflation och till sist i kollektiv konkurs. Låt oss inte gå den vägen igen.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! Det var intressant att läsa första meningen där det står att fonden har inrättats för att ge kompletterande stöd till personer som blivit arbetslösa till följd av effekterna av genomgripande strukturförändringar i de globala handelsmönstren.

Men har vi inte alltid haft genomgripande strukturförändringar i de globala handelsmönstren? I min valkrets i London hade vi textilföretag som svarade på och förberedde sig inför globaliseringen genom att lägga ut en del av sin verksamhet till fattigare länder och som på så sätt skapade arbetstillfällen i utvecklingsländer samtidigt som de bevarade dyra FoU- och marknadsföringsarbeten i London, i valkretsen, i EU.

Varför belönar vi då ineffektiva textil- och IT-företag som stoppar huvudet i sanden och hoppas att globaliseringen ska gå över, om de här företagen kan agera?

De här pengarna borde betalas tillbaka till skattebetalarna så att de kan använda dem till vad de vill. Det är dags att regeringarna koncentrerar sig på att skapa rätt förutsättningar så att entreprenörer kan stiga fram och skapa nya arbetstillfällen när gamla försvinner.

- Betänkande: David Martin (A7-0043/2009)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Jag vill återkomma till det maktmissbruk som var mycket nära att inträffa, just under förevändning att arbetsordningen skulle ändras för att anpassa den efter

Lissabonfördraget. Jag talar om ändringsförslag 86 där administrationen gav sig själv rätt att utse företrädaren för de grupplösa i talmanskonferensen.

Det är fullständigt skandalöst att denna utnämning, som precis som i alla våra parlamentariska organ borde ha gjorts antingen genom val eller genom samförstånd, ännu inte är klar, på grund av det avsiktliga manövrerandet från tjänstemän som emotsätter sig det.

Dessutom är det skrämmande att dessa tjänstemän har fått med sig politiska grupper som är fientligt inställda mot oss och som naturligtvis varken rättsligt eller i praktiken borde yttra sig om utnämningen av vår företrädare. Vi kommer att överklaga detta beslut inför EG-domstolen om det tas upp på nytt.

- Förslag till resolution om förberedelser inför toppmötet i Köpenhamn om klimatförändringarna (B7-0141/2009)

Marisa Matias, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! För att få till stånd verkliga och bindande resultat i kampen mot klimatförändringen finns det fyra principer som måste följas och jag vill lyfta fram dem här. Vi har även röstat om dem här i dag.

Den första är att vi behöver nå fram till ett rättsligt bindande avtal.

Den andra är att det måste ingå strikta politiska mål, inklusive mål för utsläppsminskningar. Vi behöver ett ambitiöst mål i detta avseende. Jag anser att vi kunde ha gått längre än vad vi gjorde i dag.

För det tredje bör det finnas garantier för att vi får den offentliga finansiering som krävs för att hantera problemet med klimatförändringen.

För det fjärde och sista bör detta – och det här är mycket viktigt – vara ett globalt avtal, inte bara ett avtal mellan vissa regioner och detta måste genomföras genom en process som är grundad i demokratiskt deltagande för alla länder.

Jag anser att den resolution som vi har antagit i dag inte är så bra som – till exempel – den som tidigare antogs i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.

Jag menar dock att det som verkligen behöver skyddas är det resultat som vi får och det som görs under denna process och därför åker vi till Köpenhamn med ett ganska gott arbete från parlamentet. Jag hoppas verkligen att vi kämpar hårt och att vi kan förverkliga det som vi har antagit här i dag.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Herr talman! Jag röstade för den här resolutionen. Klimatförändringen är en global politisk prioritering på toppmötet i Köpenhamn. Det bör inte bara resultera i politiska utfästelser utan i bindande avtal och sanktioner för dem som inte följer det.

Kampen mot klimatförändringen är en global insats och såväl utvecklade länder som utvecklingsländer måste delta aktivt. De rika länderna måste dock ta på sig en ledande roll. De måste komma överens om bindande mål för sina utsläppsminskningar och samtidigt ta fram pengar för att hjälpa utvecklingsländerna att hantera klimatförändringen.

Jan Březina (PPE). – (CS) Genom att anta resolutionen om toppmötet i Köpenhamn om klimatskydd har parlamentet i dag gett en tydlig signal om att det lägger mycket stor vikt vid den här frågan. Detta återspeglas i en uppriktig strategi där parlamentet beskriver principen om delat men olika ansvar. Detta innebär att de industrialiserade länderna ska ta ledningen medan utvecklingsländer och växande ekonomier som Kina, Indien och Brasilien ska få tillräckligt stöd genom teknik och kapacitetsuppbyggnad. Å andra sidan måste jag säga att jag tycker att förhoppningen om att en överenskommelse i Köpenhamn ska ge upphov till en *ny grön giv* är alltför optimistisk och ideologiskt enögd. Vi får inte sätta på oss skyggslapparna och gå över industriföretagens lik i ett idealistiskt försök att minska koldioxidutsläppen. Jag tycker inte att en så realistisk strategi skulle vara ett hållbart alternativ för EU som helhet.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Det betänkande som nyss antogs här i parlamentet följer sannerligen den politiskt korrekta linje som är allenarådande här, oemotsagd av etablerade dogmer.

Men bara för att något sägs tusen gånger behöver det inte vara rätt. Det har alltid funnits global uppvärmning. Det har skett en global uppvärmning sedan den senaste istiden till exempel och det var ändå inte neandertalarnas bilar som orsakade de tidigare perioderna av global uppvärmning.

Det finns ingen debatt, inga tvivel om det som upprepas för oss hundra gånger, tusen gånger – och av vilken anledning? Vi kan tydligt se att det finns minst en mycket viktig anledning: för att förbereda ankomsten av en världsregering. Det andra syftet är att än en gång väcka en känsla av skuld i EU-medborgare och medborgare i väst, som felaktigt anses vara roten till allt ont här i världen.

Jag slutar där, eftersom jag inte har rätt att tala i 61 sekunder. Tack för er uppmärksamhet.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Vid sin första presskonferens som den nye eller utsedde ordföranden, sade Herman Van Rompuy att Köpenhamnsprocessen skulle vara ett steg mot en global förvaltning av vår planet. Jag kan inte vara den ende som är förskräckt över att de som har en annan agenda när det gäller att flytta makten bort från nationella demokratier åker snålskjuts på miljöfrågan.

Miljöskydd är alldeles för viktigt för att bara den ena sidan av den politiska debatten ska få använda sina lösningar. Som konservativ betraktar jag mig som en naturlig miljövärdare. Det var Karl Marx som lärde ut att naturen var en resurs som skulle exploateras, en doktrin som omsattes i brutal verklighet i den tunga industrin i Comeconländerna, men vi har aldrig prövat den fria marknadens lösningar med att utvidga äganderätten och skapa ren luft och rent vatten genom att tillåta ägande i stället för det tragiska gemensamma, där man förväntar sig att statliga insatser och globala teknokratier ska åstadkomma detta.

Miljövården är alldeles för viktig för att vara vänster.

- Förslag till resolution om flerårigt program 2010–2014 om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa (Stockholmsprogrammet) (B7-0155/2009)

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Herr talman! Den resolution om Stockholmsprogrammet som parlamentet röstade om i dag är resultatet av ett fantastiskt samarbete och ett helt nytt förfarande, som vi ännu inte har så mycket erfarenhet av.

Detta förfarande har verkligt ambitiösa mål, men om vi ska ha ett EU som är öppet men ändå säkert måste vi kunna skapa rätt balans mellan det allt effektivare samarbetet i kampen mot brottslighet och terrorism å ena sidan, och ett kraftfullt åtagande om att skydda allmänhetens rätt till integritet å andra sidan.

Vi har åtagit oss att genomföra en gemensam asylpolitik, respektera de grundläggande mänskliga rättigheterna och skapa en gemensam invandringspolitik genom utökad kontroll av våra gränser.

Nästa uppgift är att skapa ett europeiskt rättsligt område. För att uppnå detta mål måste vi främja alla former av samarbete, i syfte att sprida en gemensam europeisk rättslig kultur. Det handlar till exempel om ömsesidigt erkännande av vanliga domar och regler, avskaffande av exekvaturförfarandet och genomförande av åtgärder för att underlätta tillgången till rättvisa och utbyte mellan domstolar.

Sedan har vi det fleråriga programmet, där begreppet EU-medborgarskap betonas och som bör betraktas som ett komplement till, inte en begränsning av, det nationella medborgarskapet.

Jag anser att dessa mål kräver ett större engagemang från alla ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Lena Ek (ALDE). - Herr talman! Jag har i dag röstat för EU:s strategi för frihet, säkerhet och rättvisa, det så kallade Stockholmsprogrammet, men när rådets konkreta lagstiftningsförslag kommer tillbaka till parlamentet genom kommissionen är jag inriktad på att vara både tuff och hård när det gäller frågorna om öppenhet och insyn i lagstiftningsarbetet.

I synnerhet är detta viktigt när det gäller asylprocessen. Möjligheten att söka asyl är en fundamental rättighet och Europasamarbetet går ut på att riva murar, inte på att bygga upp dem. Medlemsstaterna måste därför respektera definitionen av en flykting och en asylsökande enligt flyktingkonventionen, någonting som jag nu tydliggjort i ett ändringsförslag. I sin slutgiltiga form måste Stockholmsprogrammet stå för europeiska värden som frihet och respekt för mänskliga rättigheter. Detta är värt att slåss för. Det kommer jag att göra.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Herr talman! Först vill jag tacka er och era tjänstemän för ert tålamod under dessa röstförklaringar.

(EN) Herr talman! En före detta brittisk inrikesminister, Willie Whitelaw, sade en gång till en efterträdare i ämbetet att det var det bästa jobbet i regeringen, eftersom man inte behövde ha att göra med några utlännningar.

Ingen inrikesminister i någon medlemsstat skulle kunna säga detsamma i dag. Det har skett en ovanligt stor harmonisering på området för rättsliga och inrikes frågor. I allt från invandring och asyl, visum, civilrätt, straffrätt och polisarbete har vi effektivt gett EU det ultimata attributet för en stat, nämligen monopol på en tvingande rättslig myndighet över sina medborgare, det vill säga ett straffrättsligt system.

När bestämde vi oss egentligen för det här? När fick våra väljare egentligen säga sitt? Jag håller med om att det inte skedde i hemlighet. Det var inte fråga om någon konspiration, eller åtminstone var det vad H. G. Wells kallade en öppen konspiration, men inte någon gång i processen var vi hövliga nog att fråga folk om de vill vara medborgare i en stat med sitt eget rättsväsende.

Philip Claeys (NI). – (NL) Som så många andra EU-medborgare som inte fick någon möjlighet att säga sitt om Lissabonfördraget har även jag blivit ganska oroad av utvecklingen inom områdena för frihet, säkerhet och rättvisa. Allt fler befogenheter i fråga om asyl och invandring slussas över till EU och dessa frågor utestängs i allt högre grad från medborgarnas demokratiska kontroll. Resultatet av detta kommer att bli ännu mer invandring och alla de problem som detta innebär.

Frågan om att ge rättigheter utan att samtidigt ålägga skyldigheter, vilket är en annan sak som framgår av denna resolution, ger invandrarna en ursäkt för att inte anpassa sig efter normerna i mottagarländerna. Ett exempel på något som irriterar mig är det stycke som handlar om "den flerfaldiga diskriminering som drabbar romska kvinnor", eftersom det inte påpekas att den diskrimineringen i många fall är självförvållad. Tänk bara på att många romska kvinnor och minderåriga barn tvingas åka ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Jag ville tala om Stockholm.

Herr talman! Precis som redan har sagts innehåller detta betänkande två oroväckande saker.

Den första är den mycket tydligt invandringsvänliga utgångspunkten. Den andra framgår inte av innehållet i betänkandet eller i slutsatserna. Vi fick reda på den genom kommissionsledamot Jacques Barrots avsikter, nämligen att kriminalisera yttrande-, forsknings- och tankefriheten.

Det finns i många EU-länder i dag många personer som åtalas, grips, straffas hårt och sätts i förvar enbart för att de vill uttrycka kritiska synpunkter på andra världskrigets historia, till exempel, om nutidshistoria, om invandringen. De förnekas sin rätt och de straffas mycket hårt. Detta ger stor anledning till oro eftersom det strider helt och hållet mot EU:s anda.

- Förslag till resolution om ersättning till passagerare i händelse av att ett flygbolag går i konkurs (B7-0153/2009)

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För några månader sedan fick vi se en plötslig och oväntad kollaps för vissa lågprisflygbolag, som Myair och Sky Europe, vilket fick till följd att alla deras planerade flygningar ställdes in. Detta skapade enorma olägenheter för tusentals passagerare som inte fick gå ombord på sina bokade flyg. Ännu allvarigare är att samma konsumenter också förnekades möjligheten att få ersättning för de flyg som ställdes in på grund av konkursåtgärderna för dessa flygbolag.

Därför verkar det mer nödvändigt än någonsin att kommissionen, vars värderingar och principer omfattar konsumenternas välfärd och välbefinnande, skyndsamt vidtar lämpliga åtgärder för att förhindra att liknande situationer uppstår till EU-medborgarnas nackdel.

Vi behöver framför allt snabba på processen med översynen av direktiv 90/314/EEG om paketresor, precis som vi dels behöver utrusta oss ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Under de senaste nio åren har 77 flygbolag ansökt om konkurs. Det är inte bara en eller ett par stycken, och det hände inte bara i går; jag upprepar, detta gäller de senaste nio åren. Som ett resultat av detta har tusentals passagerare blivit fast på utländska flygplatser utan något skydd. De har inte fått någon ersättning, de har i varje fall inte fått lämplig ersättning i tid. Därför röstade jag för den här resolutionen och jag håller med om att vi när det gäller luftfartssektorn också måste göra något åt denna lucka i lagstiftningen, vilket har vunnit framgång i dag.

Jag stöder också det konkreta förslag till tidsfrist som lades fram i resolutionen, det vill säga den 1 juli 2010 – ganska snart, alltså – då Europeiska kommissionen måste lägga fram konkreta, verkliga förslag till lösning på detta problem. I framtiden bör flygpassagerares rättigheter också skyddas ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Herr talman! Detta är en mycket viktig fråga och jag röstade för resolutionen eftersom jag anser att vi behöver ha en rättsakt som skyddar våra medborgare om flygbolag går i konkurs. Miljontals av våra medborgare använder lågprisflyg varje dag. Men det stora antalet konkurser bland lågprisflygbolag i EU sedan 2000 och exemplet nyligen med Sky Europe, har tydligt visat hur sårbara lågprisbolagen är för växlande oljepriser och de nuvarande svåra ekonomiska förhållandena.

Vi måste göra något åt detta och vi uppmanar kommissionen att överväga vilka kompensationsåtgärder som är lämpligast för våra passagerare.

Lara Comi (PPE). – (IT) Herr talman! Efter de senaste fallen då licenserna upphävdes eller drogs in för många flygbolag, har ett stort antal passagerare och innehavare av biljetter som varken gick att använda eller få ersättning för gjort stora förluster.

Därför anser jag att vi måste föreslå särskild lagstiftning som omfattar de bästa lösningarna på de problem som uppstår till följd av konkurserna i fråga om både ekonomiska förluster och hemresor.

Det är viktigt att ge passagerare kompensation vid konkurser och också att definiera de ekonomiska och administrativa förfarandena. Jag tänker på principen om ömsesidigt ansvar för att skydda passagerare som gäller alla flygbolag som flyger på samma rutt och som har platser tillgängliga. Detta skulle göra det möjligt för passagerare som blivit strandsatta på utländska flygplatser att resa hem. I detta avseende kan förslag till en garantifond eller en obligatorisk försäkring för flygbolag vara en hållbar lösning som kan vägas mot nackdelen, det vill säga höjda priser för konsumenterna.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Det är mycket viktigt att tala om säkerheten för flygpassagerare och framför allt ersättningen när företag går i konkurs, precis som Siiri Oviir nyss tog upp. Det har skett 77 konkurser de senaste nio åren och det sägs att flygindustrin står inför mer turbulens än någonsin.

Hård konkurrens är ett slags slutspel. De billiga flygbolagen är en ny företeelse som just nu verkar gå bra och göra enorma vinster. Detta har drivit många andra flygbolag in i en osund konkurrenssituation. Som redan har sagts är det mycket viktigt att se till att det inte blir någon upprepning av de tidigare olyckliga fallen och att flygbolagen tar något slags ansvar för sina passagerare och att de bör vara skyldiga att ge kompensation om ett flyg ställs in på grund av konkurs. För att säkerställa ...

(Talmannen avbröt talaren.)

- Förslag till resolution: "made in" (ursprungsmärkning)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Med Lissabonagendan ville EU stärka den ekonomiska unionen. Därför är det viktigt att stärka ekonomins konkurrenskraft också. Men det är avgörande att det råder rättvis konkurrens på marknaden. Detta innebär att det bör finnas tydliga regler för alla tillverkare, exportörer och importörer. Jag stödde förslaget i den här resolutionen eftersom införandet av en skyldighet att ange ursprungslandet för varor som importeras från tredjeländer till EU är ett osvikligt sätt att skapa öppenhet, ge konsumenten lämplig information och även se till att internationella handelsregler följs. Tack så mycket.

Lara Comi (PPE). – (IT) Herr talman! Diskussionen om ursprungsmärkning prioriterar absolut inte intressena hos en eller några få medlemsstater, vilket man ibland felaktigt tror. I stället är den ett uttryck för den grundläggande ekonomiska principen om att skapa rättvisa spelregler.

Syftet med denna princip är i linje med Lissabonfördraget att skapa konkurrenskraft för EU på internationell nivå genom att främja tydliga och balanserade regler för våra tillverkningsföretag och företag som importerar produkter från tredjeländer.

Vi diskuterar alltså frågor som berör EU som helhet. Därför anser jag att det är avgörande att vi når en överenskommelse om ursprungsmärkning som går utöver enskilda nationella intressen eller intressen hos politiska grupper och som lämnar utrymme för önskan att förverkliga en gemensam marknad genom att främja konkurrenskraft och öppenhet.

Det förslag till en förordning om ursprungsmärkning som lämnades till parlamentet av Europeiska kommissionen 2005 är ett framsteg i detta avseende.

I linje med Lissabonfördraget kommer medbeslutandeförandet mellan parlamentet och rådet därför att innebära att det blir absolut nödvändigt att skynda på godkännandet av en förordning som är så viktig för ekonomin och konsumenterna i EU.

Skriftliga röstförklaringar.

- Betänkande: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)

Robert Atkins (ECR), *skriftlig*. – (EN) De brittiska konservativa har inte kunnat bevilja ansvarsfrihet för EU:s budget 2007, avsnittet om Europeiska rådet. För fjortonde året i rad har revisionsrätten enbart kunnat avge en revisionsförklaring med förbehåll om EU:s räkenskaper.

Vi noterar revisorernas anmärkningar om att ungefär 80 procent av EU:s transaktioner genomförs av organ som arbetar i medlemsstaterna inom ramen för avtal om gemensam förvaltning. Revisorerna rapporterar konsekvent om att kontrollerna och granskningarna av hur EU:s medel används i medlemsstaterna är bristfälliga.

För att ta itu med detta fortgående problem ingick rådet ett interinstitutionellt avtal 2006 enligt vilket de är skyldiga att ta fram certifiering för de transaktioner som de har ansvar för. Till vår bestörtning ser vi att medlemsstaterna hittills inte har uppfyllt sina skyldigheter på ett tillfredsställande sätt och att vi därför, trots den traditionella muntliga överenskommelsen mellan parlamentet och rådet, inte kommer att bevilja ansvarsfrihet tills medlemsstaterna uppfyller sina skyldigheter enligt det interinstitutionella avtalet.

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för att bevilja rådet ekonomisk ansvarsfrihet för 2007 års budget, samtidigt som jag vill betona att jag inte ställer mig bakom det sätt som budgetkontrollutskottet har hanterat detta ärende, där föredraganden, Søren Bo Søndergaard, har utarbetat två motstridiga betänkanden, förändringen i ståndpunkt mellan förslagen om att skjuta upp beviljandet av ansvarsfrihet i april 2009 och att beviljandet av ansvarsfrihet motiverades av de försäkringar som kom från möten utan granskning, samtidigt som revisionsrätten inte hade några anmärkningar på rådets förvaltning. Jag beklagar att det inte har gjorts någon rättslig undersökning för att bekräfta Europaparlamentets befogenheter och följaktligen budgetkontrollutskottets befogenheter, särskilt när det gäller rådets yttre och militära verksamheter. Vid en tidpunkt då vi kommer att förhandla om politiska förbindelser med rådet som ett led i tillämpningen av Lissabonfördraget är det viktigt att institutionernas arbete bygger på rättsstatsprincipen.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) I slutet av förra mandatperioden, i april, beslutade parlamentet sig för att skjuta upp beviljandet av ansvarsfrihet för rådet i fråga om genomförandet av budgeten 2007, främst på grund av bristande insyn i räkenskaperna när det gäller användningen av gemenskapens budget. Parlamentet ansåg framför allt att det var viktigt med större öppenhet och noggrannare parlamentarisk granskning av rådets utgifter på den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och på den europeiska säkerhets- och försvarspolitik (GUSP/ESFP).

Genom det betänkande som antogs i dag beviljades rådet slutligen ansvarsfrihet, eftersom parlamentet anser att det har fått tillfredsställande svar från rådet när det gäller kraven i resolutionen från april. Det utfärdas dock vissa varningar inför nästa förfarande för att bevilja ansvarsfrihet. Framför allt kommer parlamentet att kontrollera att rådet har gjort framsteg när det gäller att stänga alla konton som ligger utanför budgeten, offentliggöra alla administrativa beslut (när de används som rättslig grund för budgetposter) och överföra sin årliga verksamhetsberättelse till parlamentet. Även om rådet har tagit ett litet steg i rätt riktning i sin redovisning av räkenskaperna när det gäller användningen av gemenskapens budget anser vi att den tillgängliga informationen i fråga om GUSP/ESFP ännu är långt ifrån tillfredsställande, vilket är anledningen till att vi fortfarande har invändningar.

- Andrabehandlingsrekommendation: Ivo Belet (A7-0076/2009)

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Jag röstade för den här förordningen om märkning av däck avseende bränsleeffektivitet. Energieffektivitet är mycket viktigt för en hållbar miljö och för att bevara ändliga resurser. En tydlig, informativ märkning kommer att hjälpa EU:s konsumenter att göra bättre val hädanefter. Dessa val kommer inte bara att baseras på kostnader utan även på bränsleeffektivitet. En annan fördel med den här typen av märkning är att informationen om däckens väggrepp på vått underlag kommer att öka trafiksäkerheten.

Jan Březina (PPE), skriftlig. – (CS) Jag röstade för Beletbetänkandet om märkning av däck avseende bränsleeffektivitet, som stöder rådets gemensamma ståndpunkt. Med hänsyn till att 25 procent av de totala koldioxidutsläppen kommer från vägtransporter och att 30 procent av allt bränsle som förbrukas av fordon är däckrelaterat, är införandet av en obligatorisk märkning för däck ett viktigt verktyg i kampen för en renare miljö.

Det beslut som parlamentet fattade i dag kommer att leda till en minskning av koldioxidutsläppen med upp till 4 miljoner ton per år. Detta är lika mycket som om man skulle ta bort en miljon bilar från EU:s vägar. Den odiskutabla fördelen med den godkända rättsakten är att däckens kvalitet och därmed säkerhet förbättras. Detta bör inte leda till några prishöjningar, vilket konsumenterna säkert kommer att uppskatta, särskilt dem som baserar sina köpbeslut på produktens pris. Jag anser att detta bekräftar resultaten av marknadsundersökningar som visar att konsumenter är intresserade av att köpa miljövänligare produkter. Jag anser att fördelen med den godkända förordningen för producenterna är att det tack vare de enhetliga normerna för information om däckens effektivitet kommer att bli lättare att konkurrera om kunderna utifrån andra faktorer än enbart priset.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Den nya förordningen om märkning av däck ingår i gemenskapens strategi för koldioxidutsläpp, där det anges mål som ska uppnås genom minskade utsläpp från fordon. Från och med november 2012 ska däck i EU vara märkta utifrån deras bränsleeffektivitet, väggrepp på vått underlag samt bullernivåer. Däck står för 20–30 procent av den energi som fordon förbrukar, på grund av sitt rullmotstånd. Genom att reglera användningen av energieffektiva däck som är säkra och tysta bidrar vi både till att minska miljöskadorna genom minskad bränsleförbrukning och att öka konsumentens säkerheten genom konkurrens på marknaden. Därför välkomnar jag inrättandet av ännu en rättsakt som utgör ännu ett steg mot ett hållbart EU i fråga om energi.

Lara Comi (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag stöder parlamentets beslut om att anta en förordning som ökar både säkerheten och den miljömässiga och ekonomiska effektiviteten i vägtransporterna. Syftet är att främja användningen av säkra, tystare däck. Enligt vissa undersökningar går det att minska den andel av ett fordonens bränsleförbrukning som beror på däckens prestanda avsevärt (med upp till 10 procent).

I linje med mitt engagemang för konsumentskydd inrättas genom denna förordning ett effektivt regelverk genom tydlig och exakt märkning och information. Det gör det möjligt att skydda öppenheten och göra konsumenterna mer medvetna om sina inköpsalternativ, med hjälp av broschyrer, informationsblad och marknadsföring på webben.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar att vi har en förordning om märkning av däck, i stället för ett direktiv, vilket är resultatet av ett förslag från parlamentet.

Från och med november 2012 ska däck vara märkta utifrån deras bränsleeffektivitet, väggrepp på vått underlag samt bullernivåer. EU-medborgarna kommer att få mer information som underlag för att välja rätt däck och minska bränslekostnaderna och energiförbrukningen. På så sätt kan de göra ett miljövänligare val och minska sina koldioxidutsläpp.

Dessutom kommer märkningen att öka konkurrensen mellan tillverkarna. Märkningen är bra från miljösynpunkt. Det bör påpekas att vägtransporter står för 25 procent av koldioxidutsläppen i EU.

Däcken kan få stor betydelse för att minska koldioxidutsläppen eftersom de står för 20–30 procent av fordonens totala energiförbrukning.

För personbilar kan mer energieffektiva däck spara upp till 10 procent i bränslekostnader.

Därför röstade jag för.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för kompromisspaketet om märkning av däck. Parlamentet hanterar många ärenden som förefaller oerhört tekniska och vid första anblicken inte ligger särskilt högt på människors politiska dagordning. Detta är kanske en sådan fråga. En närmare granskning visar dock att nästan en fjärdedel av koldioxidutsläppen kommer från vägtransporter och att däcken har stor betydelse för bränsleeffektiviteten. Lagförslaget är alltså en viktig del i EU:s mer övergripande insatser för att ta itu med den globala uppvärmningen.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet, framför allt för att det bidrar till två viktiga saker: den tillgängliga informationen förbättras, vilket underlättar ett miljövänligare val av däck och för att

vi med ett sådant val bidrar till att öka energieffektiviteten, eftersom däck står för 20–30 procent av fordonens totala energiförbrukning.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det förslag till förordning om märkning av däck som parlamentet godkände i dag är ett avgörande steg mot att sälja säkra och tysta produkter som även minskar energiförbrukningen. Det faktum att förslaget rättsliga form har ändrats från ett direktiv till en förordning är särskilt välkommet.

Därmed kommer alla bestämmelser att kunna tillämpas likvärdigt och omedelbart i samtliga medlemsstater, vilket ger en effektivare harmonisering av däckmarknaden i EU. Dessutom kommer det arbete som utskottet för industrifrågor, forskning och energi gjorde i förhandlingarna när det gäller flexibilitet i märkningen att ge konsumenterna ett tillfredsställande skydd samtidigt som tillverkarna inte belastas med alltför mycket byråkrati.

Övergångsbestämmelsen om att undanta däck som tillverkas före 2012 från skyldigheterna i förordningen är också nödvändig för att skapa en gradvis infasning av de nya EU-bestämmelserna på marknaden. Därför är vi nöjda med den gemensamma ståndpunkt som utformats och är säkra på att den motsvarar syftena med kommissionens ursprungliga förslag.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för förordningen om märkning av däck i fråga om bränsleeffektivitet. Denna förordning ingår i lagstiftningspaketet om energieffektivitet och kommer att bidra till att minska transportsektorns utsläpp av föroreningar. Enligt den här förordningen måste däckleverantörer använda etiketter och klistermärken för att informera användarna om bränsleförbrukning och körmotstånd, väggrepp på våta underlag och externa bullernivåer. Rent praktiskt kommer däcken att klassificeras i nivåer från A–G för parametrarna, vilket kommer att framgå av märkningen. Däckleverantörerna måste också lägga ut förklaringar till dessa indikatorer på sina webbplatser och ge rekommendationer om förarens beteende. Bland dessa rekommendationer ingår att köra bränslesnålt, kontrollera däckens lufttryck regelbundet och att tänka på stoppsträckan. Senast den 1 november 2011 ska medlemsstaterna offentliggöra alla de föreskrifter som har antagits genom lagar och administrativa bestämmelser för att införliva förordningen i den nationella lagstiftningen. Bestämmelserna i den här förordningen ska tillämpas från och med den 1 november 2012. Transportsektorn står för ungefär 25 procent av de förorenande utsläppen. Den här förordningen kommer att bidra till att minska de utsläppen.

- Betänkande: Reimer Böge (A7-0044/2009)

Regina Bastos (PPE), *skriftlig*. – (PT) Syftet med Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är att stödja arbetstagare som personligen drabbats av friställningar på grund av genomgripande förändringar i den globala handeln. I synnerhet finansierar fonden stöd till arbetssökande, skräddarsydd omskolning, främjande av företagarganda, hjälp att starta eget och särskilda tillfälliga inkomststöd.

På längre sikt ska dessa åtgärder hjälpa arbetstagarna att hitta och behålla ett nytt arbete.

Mitt land, Portugal, har fått stöd från fonden två gånger: 2008, efter det att 1 549 personer hade sagts upp från bilindustrin i Lissabonområdet och i Alentejo, och 2009, efter det att 1 504 personer hade sagts upp från 49 textilföretag i landets norra och centrala delar.

Det är uppenbart att denna fond spelar en avgörande roll. Men Pervenche Berès fråga understryker att det finns en situation som behöver förtydligas av Europeiska kommissionen. Vi måste förhindra att fördelningen av medel eller statligt stöd i en medlemsstat leder till förlorade arbetstillfällen i andra delar av EU.

Därför håller jag med om att det behövs garantier för en effektiv samordning av EU:s finansiella stöd, så att företag hindras från att försöka skapa vinst genom att skapa och skära ner på arbetstillfällen.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag stöder anslaget på 14,8 miljoner euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till stöd för de 2 840 arbetstagare hos Dell i Limerick som förlorade sina arbeten när anläggningen lades ned, eftersom detta gynnar de friställda arbetstagarna direkt, inte Dell. Det verkar faktiskt som om Dell medan det stängde sin tillverkningsanläggning i Irland tog emot statligt stöd på 54,5 miljoner euro från Polen, för att öppna en ny anläggning i Lodz. Detta statliga stöd godkändes av Europeiska kommissionen. Vilken konsekvens ligger i kärnan av den politik som kommissionen för? I praktiken innebär detta att Dell slipper undan ansvaret för samhällskonsekvenserna av sin strategi och att företagen ges möjlighet att tävla ända ner i botten med stöd från både medlemsstater och EU-medel. Det är

ytterst brådskande med ett förtydligande om samordningen av Europeiska kommissionens politik för statligt stöd och den sociala politiken.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Precis som jag haft tillfälle att säga förut, redan före den nuvarande ekonomiska krisen, som har förstärkt och förvärrat vissa av de tidigare symptomen, var de svåra effekterna på människors liv av globaliseringen med åtföljande företagsflyttningar redan uppenbara. Den unika utmaningen i våra tider och det ovanligt stora behovet av att använda mekanismer, som i sig är exceptionella, för att stödja de arbetslösa och hjälpa dem att komma tillbaka till arbetsmarknaden, blir uppenbar när vi till dessa problem lägger bristen på förtroende för marknaderna och de minskade investeringarna.

Här har Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter redan använts flera gånger, ständigt i syfte att dämpa effekterna för arbetstagarna i EU av deras utsatthet för den globala marknaden. De fall som beskrivs i Bögebetänkandet är värda att överväga på nytt, även om det fortfarande råder vissa tvivel om huruvida alla verkligen uppfyller villkoren. Därför vore det bättre om ansökningarna lämnades in separat i framtiden.

Jag menar att EU måste vidta åtgärder för att främja en mer robust, friare och mer kreativ EU-marknad som leder till investeringar och arbetstillfällen.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet eftersom Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är ett instrument för att svara på en särskild kris i EU till följd av globaliseringen, vilket är fallet i den nuvarande situationen. Denna fond ger enskilt tidsbegränsat engångsstöd direkt till arbetstagare som blivit friställda. Det hävdas att fördelningen av denna fond till arbetstagarna inte får vara oproportionerlig, vilket har inträffat.

Dessutom stöder Europeiska socialfonden (ESF) EU:s sysselsättningsstrategi och medlemsstaternas politik för full sysselsättning, kvalitet och produktivitet på arbetsplatsen. Den främjar social integrering, framför allt tillgång till sysselsättning för funktionshindrade och minskar ojämlikheter i sysselsättning på regional och lokal nivå. Detta är en avgörande fond för att stärka den ekonomiska och sociala sammanhållningen. Den nuvarande situationen kräver en robust, ändamålsenlig och snabb tillämpning av ESF.

Det är uppenbart att fonden för justering för globaliseringseffekter och socialfonden har olika, kompletterande mål och att ingen av dem kan ersätta den andra. Som den extraordinära åtgärd den är, bör fonden för justering för globaliseringseffekter finansieras självständigt och det är ett mycket allvarligt misstag om den, som är en kortsiktig åtgärd, finansieras på socialfondens eller någon annan strukturfonds bekostnad.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Europaparlamentets beslut om att godkänna stöd till Dells arbetstagare inom ramen för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Uppsägningarna på Dell har haft svåra effekter på den lokala ekonomin i Limerick med omgivningar. Vi måste vidta lämpliga omskolningsåtgärder för att se till att de som förlorat sina jobb hos Dell kan få sysselsättning inom en snar framtid. Godkännandet av den irländska ansökan om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer att bidra till att omskola och kompetensutveckla de berörda arbetstagarna.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för mobiliseringen av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i fråga om Belgien och Irland, eftersom jag anser att vi bör använda alla medel som står till buds för att hjälpa arbetstagare som faller offer för de skador som globaliseringen och den ekonomiska och finansiella krisen orsakar.

Däremot undrar jag över konsekvensen i EU:s politik när Europeiska kommissionen samtidigt som denna fond mobiliseras tillåter Polen att bevilja statligt stöd till Dell för att öppna en anläggning där, trots att företaget lägger ner en anläggning i Irland. Hur kan EU-medborgarna känna förtroende för fördelarna med EU, när den här sortens trick tillåts?

Man kan tvivla på att allmänna medel används på rätt sätt i detta sammanhang och beklaga bristen på socialt ansvar hos våra företag, som enbart drivs för att skapa vinst, oavsett vilka arbetstillfällen som går förlorade.

Jacky Hénin (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Dellkoncernen, som i går var ledande och i dag ligger som nummer tre i IT-världen, med ett beräknat börsvärde på 18 miljarder US-dollar, som rapporterade en vinst på 337 miljoner US-dollar tredje kvartalet 2009 och förväntas göra en ännu större vinst under fjärde kvartalet ...

Ja, jag stöder Dells anställda!

Ja, jag hoppas att de hittar ett jobb och återfår ett värdigt liv så snabbt som möjligt!

Men nej, jag tänker inte bidra till att EU:s skattebetalare rånas på pengar. Jag kommer inte under några omständigheter att vara med och visa ännu mer förakt för arbetstagare som befinner sig i totalt kaos.

Det är de skyldiga som ska betala och EU som ska genomföra en kraftfull näringspolitik som tillgodoser befolkningens behov innan vinsterna får fördelas!

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) I dag godkände Europaparlamentet en fond på 14 miljoner euro för att utbilda 1 900 arbetstagare från Dell som friställdes i och med beslutet att flyta anläggningen från Irland till Polen. Denna fond kan ge dem som förlorat sin anställning möjlighet att omskola sig och skaffa sig kvalifikationer för att komma tillbaka på arbetsmarknaden. Fonden kommer att fungera som en hjälp att komma på fötter, inte som en almosa. Pengarna ska betalas till högskolor i Munster-området för att finansiera skolavgifterna för tidigare anställda vid Dell. Godkännandet av den här fonden är ett viktigt exempel på EU:s engagemang för att hjälpa Irland ut ur recessionen. Fonden bör bidra till att dämpa den ökade arbetslösheten i Munster och kommer att stimulera den lokala ekonomin kraftigt, när de som drabbats av nedläggningen av Dells anläggning kommer tillbaka i sysselsättning.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Det är för att vi betraktar de irländska och belgiska arbetstagarna som offer för den nyliberala globaliseringen som vi röstade för detta betänkande och för att bevilja stöd inom ramen för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

Däremot kritiserar vi starkt resonemanget om att de sociala och mänskliga tragedier som EU:s arbetstagare upplever enbart ska betraktas som "justeringar" som krävs för att den nyliberala globaliseringen ska löpa smidigt. Det är helt oacceptabelt att EU stöder just de parter som är ansvariga för dessa tragedier genom att ge politiskt och finansiellt stöd till de omlokaliserings- och överföringsprocesser som de enbart driver för att skapa vinster.

Den kommersiella hungern hos kapitalistiska rovdjur som företaget Dell från Texas, nummer två i världen i fråga om telekommunikationer, kan inte tillfredsställas utan hänsyn till det allmänna intresset hos EU-medborgarna. Det är i varje fall inte vår vision för EU.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU är ett område för solidaritet och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter faller inom ramen för den. Detta stöd är grundläggande för att hjälpa arbetslösa och offer för omlokaliseringar av företag till följd av globaliseringen. Ett växande antal företag omlokaliseras och drar fördel av de lägre kostnaderna för arbetskraft i ett antal länder, särskilt Kina och Indien, vilket skadar länder som respekterar arbetstagarnas rättigheter. Fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa arbetstagare som har drabbats av företagens omlokaliseringar och är avgörande för att hjälpa dem att få tillträde till nya arbetstillfällen i framtiden. Fonden för justering för globaliseringseffekter har redan tidigare använts av andra EU-länder, särskilt Portugal och Spanien. Nu är det dags att ge samma stöd till Belgien och Irland.

Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – EU har inrättat ett lagstiftnings- och budgetinstrument för att kunna ge stöd till dem som blivit arbetslösa på grund av "genomgripande strukturförändringar i världshandelsmönstret och för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden".

Vi är övertygade om att frihandel och marknadsekonomi gynnar ekonomisk utveckling och är därför i princip emot ekonomiska stödbidrag till länder eller regioner. Den finansiella krisen har dock slagit mycket hårt mot medlemsstaternas ekonomier, och den ekonomiska nedgången är djupare den här gången än någon annan nedgång som Europa upplevt sedan 1930-talet.

Om inte EU agerar, drabbas de arbetslösa mycket hårt i de regioner i Belgien och Irland som ansökt om stöd från EU. Risken är stor för social utslagning och ett permanent utanförskap, vilket vi som liberaler inte kan acceptera. Vi känner starkt med alla som drabbats av följderna av den ekonomiska nedgången och ser gärna överbrygningsåtgärder för enskilda människor, t.ex. utbildning. Vi stöder därför de stödinsatser till arbetslösa som drabbats i textilsektorn i de belgiska regionerna Öst- och Västflandern och Limburg och inom datortillverkning i de irländska länen Limerick, Clare, North Tipperary och staden Limerick.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Jag stödde mobiliseringen av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter eftersom massuppsägningar tveklöst är en negativ konsekvens av den ekonomiska krisen och för att krisen fortfarande är här, den allmänna meningen till trots. Det råder inga tvivel om att de personer i de berörda länderna som har förlorat sina arbeten bör få hjälp. Att förlora sitt arbete är en stor tragedi för dessa personer och deras familjer. Därför anser jag att Europeiska fonden för justeringar för

globaliseringseffekter har en särskilt viktig roll under de svåra kristiderna. Jag menar att fondens budget bör ökas avsevärt i framtiden så att den kan tillgodose samhällets behov. Den ekonomiska krisen fortsätter att leda till massuppsägningar, vilket ofta leder till mänskliga tragedier, ökade sociala problem och många andra olyckliga företeelser. Vi borde därför göra allt för att så effektivt som möjligt hjälpa dem som drabbats av den ekonomiska krisens effekter.

- Betänkande: David Martin (A7-0043/2009)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar de föreslagna ändringarna i arbetsordningen till följd av Lissabonfördragets ikraftträdande. Jag vill betona en av de aspekter som jag anser är ytterst viktig i dagsläget, då vi bevitnar förhandlingarna om ett nytt avtal som ska ersätta Kyotoprotokollet i januari 2013. Enligt Lissabonfördraget är den internationella kampen mot klimatförändringen ett särskilt mål för EU:s miljöpolitik. Genom Lissabonfördraget läggs stöd till internationella åtgärder för att bekämpa klimatförändringen till förteckningen över mål för miljöpolitiken. Dessutom medför Lissabonfördraget att EU får nya befogenheter på områdena för energi, vetenskaplig forskning och rymdpolitik. Energi är nu ett gemensamt ansvar, vilket banar väg för en gemensam EU-politik.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Martinbetänkandet om anpassning av parlamentets arbetsordning efter Lissabonfördraget, eftersom vissa av parlamentets interna regler måste ändras med hänsyn till de utökade befogenheter som följer av ikraftträdandet av Lissabonfördraget, särskilt de utökade lagstiftande befogenheterna, som innebär att parlamentet kommer att kunna stifta lagar på samma villkor som medlemsstaternas regeringar i många fall.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) De ändringsförslag som vi röstade om i dag kommer att införlivas i Europaparlamentets arbetsordning eftersom den behöver anpassas inför ikraftträdandet av Lissabonfördraget den 1 december. Jag anser att den stora utökningen av parlamentets befogenheter, som innebär att parlamentsledamöterna måste ta itu med nya utmaningar, är ett viktigt test av parlamentets förmåga att lägga fram lagförslag och av dess ansvarskänsla.

Därför kan jag bara välkomna en ändring av arbetsordningen som kommer att anpassa parlamentets arbetssätt bättre efter bestämmelserna i fördragen.

Den allt viktigare roll som nationella parlaments och medlemsstaters initiativ i fråga om den europeiska integrationen spelar gläder mig särskilt mycket.

Jag hoppas att subsidiaritetsprincipen, som uppmärksammas särskilt av EU:s lagstiftare, används och respekteras i allt högre grad av alla beslutsfattare i EU.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade Martinbetänkandet om reformen av Europaparlamentets arbetsordning eftersom den kommer att göra det möjligt för oss att följa de nya villkor som åtföljer ikraftträdandet av Lissabonfördraget.

Reformen handlar i synnerhet om att välkomna nya "observatörer" som i sig ska kunna bli fullvärdiga ledamöter så snart som möjligt, införa bestämmelser om de nationella parlamentens nya roll i lagstiftningsförfarandet genom att granska respekten för subsidiaritetsprincipen, en reform som jag gärna välkomnar, eftersom den bidrar till att fördjupa den demokratiska debatten och – framför allt – till att ge Europaparlamentet en förstärkt roll i utformningen av EU-lagstiftningen.

Slutligen förtydligar denna text vilka typer av åtgärder som Europaparlamentet ska vidta om en medlemsstat bryter mot grundläggande principer, vilket är särskilt positivt för parlamentets försvar av de grundläggande rättigheterna.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Enligt den gamla artikel 36 i arbetsordningen skulle vi "ta särskild hänsyn till huruvida förslaget respekterar de grundläggande rättigheterna". Enligt den nya artikel 36 ska vi "till fullo respektera de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna". Detta är en subtil förändring, men en som jag hoppas blir viktig och som ålägger alla parlamentsledamöter att försvara alla medborgares rättigheter.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Ikraftträdandet av Lissabonfördraget den 1 december 2009 innebär att arbetsordningen måste anpassas efter parlamentets nya regler och befogenheter.

Genom dessa ändringar i arbetsordningen förbereder parlamentet sig på de utökade befogenheter som det kommer att få när Lissabonfördraget träder i kraft, med hänsyn till de 18 nya parlamentsledamöternas

ankomst, de utökade lagstiftningsbefogenheterna och det nya budgetförfarandet. Det kommande samarbetet med nationella parlament är också viktigt här.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Det syns mycket litet av den så omtalade utökade demokratin och stärkta rösten för parlamenten som Lissabonfördraget skulle innebära. Det är bara några nya förfaranden. Förfarandet för att granska respekten för de grundläggande rättigheterna får inte under några omständigheter missbrukas för att införa politisk korrekthet eller antidiskrimineringsmani.

Bristen på demokrati inom EU är oförändrad efter Lissabonfördraget. Inte mycket har ändrats när Europaparlamentet måste välja kommissionens ordförande bland ett antal misslyckade politiker som har förlorat val. Det faktum att Stockholmsprogrammet drivs igenom så snabbt att vi inte kan ta upp våra farhågor om uppgiftsskydd visar hur stark vår röst egentligen är. I verkligheten har de förändringar i arbetsordningen som Lissabonfördraget har fört med sig varken inneburit någon ökad öppenhet eller någon starkare röst för parlamenten. Därför röstade jag nej.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Lissabonfördraget kommer att göra EU:s beslutsprocess snabbare, mer legitim och demokratisk. EU har ansvar för åtgärder som påverkar oss medborgare varje dag.

Framför allt kommer parlamentets lagstiftningsbefogenheter att öka, eftersom parlamentet kommer att dela ansvaret lika med Europeiska rådet i de flesta frågor som institutionerna hanterar. Enligt Lissabonfördraget kommer det så kallade medbeslutandeförfarandet att bli regel och det normala lagstiftningsförfarandet.

Som vald parlamentsledamot är jag för egen del medveten om den utmaning som den här ändringen innebär.

I betänkandet nämns framför allt det arbete som inleddes och som nästan blev klart under den förra mandatperioden med att anpassa den arbetsordning som styr parlamentets arbete efter det nya fördrag som bör träda i kraft i början av nästa månad.

Vissa ändringsförslag är helt och hållet tekniska, medan andra berör moderniseringar som parlamentet har passerat på att göra nu. Som helhet utgör betänkandet en kompromiss som tillfredsställer den politiska familj som jag tillhör, gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater), genom att på ett mycket balanserat sätt införliva frågor som subsidiaritet och proportionalitet, samtidigt som samarbetet mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten stärks.

Därför röstade jag för detta betänkande.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Det grekiska kommunistpartiet emotsätter sig och röstade emot ändringsförslagen för att anpassa Europaparlamentets arbetsordning efter bestämmelserna i Lissabonfördraget. Ändringsförslagen upprätthåller och stärker de reaktionära och antidemokratiska egenskaperna i parlamentets arbetsordning som skapar ett kvävande regelverk för varje röst som opponerar sig mot överhögheten hos kapitalets politiska representanter.

Det är lögn att Lissabonfördraget ger EU en mer demokratisk dimension, eftersom det påstås förstärka Europaparlamentets roll. Europaparlamentet är en komponent i EU:s reaktionära bygge. Parlamentet har visat sin hängivenhet för EU:s reaktionära politik, dess stöd till monopolens intressen, dess roll som det organ som ger en så kallad legitim trovärdighet åt EU:s gräsrotsfientliga politik. Europaparlamentet företräder inte folket, det företräder kapitalets intressen. Folkets intressen ligger i opposition, i att bryta med EU:s gräsrotsfientliga politik och med Europaparlamentet som stödjer den och att störta det euroförenande bygget.

- Förslag till resolution om förberedelser inför toppmötet i Köpenhamn om klimatförändringarna (B7-0141/2009) / REV 1

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för den här resolutionen som syftar till ett ambitiöst och rättsligt bindande internationellt avtal i Köpenhamn, eftersom jag anser att ett sådant avtal kan leda till en ny, hållbar modell som stimulerar social och ekonomisk tillväxt, bidrar till utvecklingen av miljömässigt hållbar teknik samt förnybar energi och energieffektivitet, minskar energiförbrukningen och skapar nya arbetstillfällen.

Genom att godkänna denna resolution – där det betonas att det internationella avtalet bör bygga på principen om gemensamt men åtskilt ansvar, där de utvecklade länderna går före genom att minska sina utsläpp och ta på sig ansvaret för att ge utvecklingsländerna ekonomiskt och tekniskt stöd – anser jag att vi kommer att bidra till en viss global balans.

Därför är det avgörande att EU tar ledningen i frågan, för att skydda kommande generationers välfärd.

Dominique Baudis (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för resolutionen om toppmötet i Köpenhamn eftersom det är vårt ansvar som valda parlamentsledamöter att skydda planeten för kommande generationers skull. Världens framtid hänger på de kommande månaderna. Det är otänkbart att det internationella samfundet skulle misslyckas med att nå ett avtal som tvingar staterna att agera förnuftigt. Stats- och regeringschefer! Ni har ansvaret för morgondagens jord i era händer. Lagg era nationella intressen och kortsiktiga frågor åt sidan, för mänskligheten har ingen tid att förlora.

Frieda Brepoels (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) I den resolution som parlamentet har antagit i dag finns ett särskilt avsnitt där man betonar regionernas och de lokala myndigheternas stora betydelse, i synnerhet vid samråd och för att sprida information om och genomföra klimatpolitiken. Upp till 80 procent av politiken för begränsning och anpassning kommer att genomföras på regional eller lokal nivå. Flera regionala myndigheter visar redan vägen och tillämpar en radikal strategi i kampen mot klimatförändringarna.

Som medlem i Europeiska fria alliansen som företräder EU:s medlemsstater och regioner ger jag mitt fulla stöd till att regionala myndigheter engagerar sig för att främja en hållbar utveckling och vidta tillräckliga åtgärder mot klimatförändringarna. I detta sammanhang måste man framhålla arbetet inom nätverket för regionala styrelser för hållbar utveckling (nrg4SD). Genom detta nätverk har ett nära samarbete redan upprättats med FN:s utvecklingsprogram (UNDP) och FN:s miljöprogram (UNEP). Medlemmarna i ALE-gruppen uppmanar därför till ett uttryckligt erkännande av de regionala myndigheterna i samband med Köpenhamnsavtalet, så att deras roll i politiken för anpassning och begränsning uppmärksammas.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Det är absolut nödvändigt att Köpenhamnsmötet leder till en politiskt bindande överenskommelse. Denna överenskommelse måste innehålla åtgärder som kan genomföras omedelbart och en tidsplan som gör det möjligt att utforma ett rättsligt bindande avtal under 2010. Avtalet måste omfatta alla länder som undertecknat konventionen, och det är mycket viktigt att alla eventuella åtaganden formuleras tydligt, oavsett om de rör utsläppsminskning eller finansiering. Visserligen borde industriländerna visa vägen när det gäller att minska utsläppen av växthusgaser, men utvecklingsländer med moderna ekonomier har också en roll och bör bidra i förhållande till sina ansvarsområden och efter respektive förmåga. Industriländer och tillväxtländer med moderna ekonomier borde åta sig jämförbara insatser. Det är bara så man kan minska snedvridningen av den internationella konkurrensen. Det är också avgörande att vi utarbetar en struktur för finansieringen så att denna är hållbar på medellång och lång sikt. Finansieringen måste ske via den privata sektorn, koldioxidmarknaden samt den offentliga sektorn i industriländerna och de utvecklingsländer som har modern ekonomi.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Det är oerhört viktigt att EU inför Köpenhamnsmötet vidtar åtgärder och blir världsledande i att minska koldioxidutsläppen. Parlamentet har redan visat prov på mer ambition än medlemsstaterna när det gäller minskningen av koldioxidutsläpp, och denna resolution bör välkomnas med att man begär verklig finansiering, begär fasta, ambitiösa mål på 25–40 procent i linje med vetenskapen och insisterar på ett rättsligt bindande avtal.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag lade ned min röst, för det första eftersom man antog ändringsförslag 13, där kärnkraften ses som en viktig faktor för att minska koldioxidutsläppen, och för det andra eftersom man förkastade ändringsförslag 3 från min grupp, där vi begärde att industriländerna skulle minska sina utsläpp av växthusgaser med 80 och 95 procent till 2050 i förhållande till 1990 års nivåer. Resolutionen har ett flertal positiva inslag, till exempel EU:s åtagande att anslå 30 miljarder euro per år fram till 2020, för att ge utvecklingsländerna bättre möjligheter att dämpa effekten av och anpassa sig till klimatförändringarna. Men jag anser att en återgång till kärnkraften som motmedel mot växthuseffekten inte är lösningen i kampen mot klimatförändringarna, tvärtom är det ett farligt val. De tre lägren med industri-, tillväxt- och utvecklingsländerna och de tre lägren med regeringarna, samhällsrörelserna och folket kommer att hamna i konflikt i Köpenhamn, om klimatförändringarna i hög grad undergräver insatserna mot fattigdom och svält i världen. Toppmötet i Köpenhamn är en verklig utmaning som vi måste anta, och vi får inte låta industri- och kärnkraftslobben ta hem segern.

Jürgen Creutzmann, Nadja Hirsch, Holger Krahmer, Britta Reimers och Alexandra Thein (ALDE), skriftlig. – (DE) De parlamentsledamöter som är medlemmar i det tyska liberala demokratiska partiet (FDP) lade ned sina röster om Köpenhamnsresolutionen av följande skäl. Resolutionen innehåller uppgifter om finansiering av åtgärder för klimatskydd i tredjeländer utan att villkoren eller syftet med finansieringen klargörs. Det är inte försvarbart gentemot skattebetalarna. Dessutom anser vi att kritiken mot Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO) är felaktig.

ICAO är rätt organisation för att hantera luftfartsfrågor på internationell nivå. Både kritiken och uppgifterna om att ICAO-förhandlingarna skulle ha misslyckats är felaktiga och olämpliga. Begäran om ett konkret utformat system för handel med utsläppsrätter för luftfartssektorn strider mot nuvarande gemenskapslagstiftning och gör att EU:s ställning i förhandlingarna om ett internationellt klimatavtal försämras genom orealistiska krav.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Klimatförändringarnas effekter är nu kännbara: Temperaturen stiger, iskalotter och glaciärer smälter och extrema väderförhållanden blir allt vanligare och allt kraftigare. Enligt FN:s bedömning var all världan om akut humanitär hjälp under 2007 klimatrelaterad utom vid ett tillfälle. Vi behöver en global energirevolution som leder till en hållbar ekonomisk modell, där miljömässig kvalitet kan gå hand i hand med ekonomisk tillväxt, välbefinnande och teknisk utveckling. Irland släpper ut 17,5 ton koldioxid per person och år. Fram till 2050 måste man ha minskat utsläppen till 1 eller 2 ton koldioxid. Det innebär naturligtvis en radikal förändring av produktionen och konsumtionen av energi. Första steget är att man i Köpenhamn uppnår en omfattande överenskommelse, som förbinder världssamfundet att genomföra obligatoriska minskningar och som ger möjlighet till sanktioner på internationell nivå mot dem som bryter mot överenskommelsen. Världssamfundet borde visa ett ännu större engagemang än vid hanteringen av finanskrisen. Åtgärderna mot klimatförändringarna kräver starkt internationellt styre och ekonomiska åtaganden. Stödet till utvecklingsländerna måste ges utöver EU:s offentliga utvecklingsbistånd, annars riskerar man att inte nå millennieutvecklingsmålen. Klimatförändringarna kommer verkligen att kräva ökade investeringar i den offentliga sektorn.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Budskapet är tydligt i den gemensamma resolution som parlamentet just har antagit. EU måste tala med en röst och agera enhetligt efter Köpenhamn, oavsett hur omfattande resultatet av konferensen blir. Vi måste sikta på en faktisk minskning av utsläppen av växthusgaser med 30 procent. Med faktisk menar jag att man så småningom kommer att behöva ta upp problemet med undantag och handel med utsläppsrätter. Parlamentet hoppas att toppmötet i Köpenhamn ska ge tillfälle att visa upp ett EU som är starkt och även gör ett fast ekonomiskt åtagande gentemot utvecklingsländerna. Det är vi skyldiga dem.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Den 7 till 18 december i Köpenhamn kommer nära 200 länder att förhandla om ett nytt internationellt avtal för att bekämpa klimatförändringarna, ett post-Kyoto-avtal som ska träda i kraft 2013 ...

Resolutionen vi röstat om kommer för EU:s del att fungera som vägvisare i förhandlingarna. Jag är medlem i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och har bidragit med ändringsförslag i synnerhet för att avtalet ska bli rättsligt bindande.

Mina villkor i omröstningen är att man ska nå en global politisk överenskommelse som är långtgående och bindande och som snabbt banar väg för ett seriöst rättsligt avtal, att man ska minska utsläppen av växthusgaser med 30 procent till 2020 i förhållande till 1990 med ett långtgående, kvantifierbart och ändå flexibelt åtagande från andra länder, såsom USA och Kina, att man ska minska utsläppen med 80 procent till 2050 i enlighet med vad experterna kräver samt att man ska klargöra industriländernas ofrånkomliga gemensamma ansvar för finansiering och stöd till utvecklingsländerna. Med tanke på krisen är det svårt att bestämma ett exakt belopp, men det måste åtminstone motsvara de åtaganden som görs!

Ett misslyckande i Köpenhamn skulle vara en miljömässig, politisk och moralisk katastrof!

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till resolution om Köpenhamnskonferensen om klimatförändringar, eftersom jag anser att den är en god parlamentarisk kompromiss om de grundläggande aspekter som bör vara vägledande i förhandlingarna om en framtida internationell överenskommelse i denna fråga, särskilt när det gäller anpassning, finansieringsmekanismer och avskogning. Jag vill upprepa att en rättsligt bindande internationell överenskommelse i Köpenhamn som är långtgående, realistisk och involverar alla parter också är en fråga om social rättvisa.

Jill Evans (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I den resolution som parlamentet har antagit i dag finns ett särskilt avsnitt där man betonar regionernas och de lokala myndigheternas stora betydelse när det gäller samråd, information och genomförande av klimatpolitiken. Upp till 80 procent av politiken för begränsning och anpassning kommer att föras på regional eller lokal nivå. Flera regionala myndigheter visar redan vägen med radikala åtgärder mot klimatförändringarna.

Som medlemmar i Europeiska fria alliansen som företräder EU:s medlemsstater och regioner ger vi vårt fulla stöd till att regionala organ och myndigheter engagerar sig för att främja hållbar utveckling och vidta tillräckliga

åtgärder mot klimatförändringarna. I detta sammanhang måste man framhålla arbetet inom nätverket för regionala styrelser för hållbar utveckling (nrg4SD). Genom detta nätverk har man redan inlett ett samarbete med FN:s utvecklingsprogram och FN:s miljöprogram. Vi uppmanar därför till ett uttryckligt erkännande av de regionala myndigheterna i samband med Köpenhamnsavtalet, så att deras avgörande roll i politiken för anpassning och begränsning uppmärksammas.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Som jag redan har sagt är det mycket viktigt att träffa en rättsligt bindande, global och politisk överenskommelse om klimatförändringarna utan att för den skull försätta den europeiska industrin i ett konkurrenshämmande läge. EU:s insatser måste syfta till att man når en överenskommelse utifrån gemensamma insatser och inte bara insatser från EU:s sida.

Jag tycker inte att idén om en skatt på internationella finanstransaktioner är någon lämplig lösning för att finansiera anpassningen till klimatförändringarna och dämpa dess effekter för utvecklingsländerna, om det drabbar ekonomin (i synnerhet i sådana krissituationer som den vi nu befinner oss i), handeln och välbefindandet.

Man får inte bortse från den kostnad som en sådan skatt skulle innebära för samhället i stort (en ökad skattebörda som påverkar alla skattebetalare och konsumenter) och dess inverkan på finansmarknaden (en minskning av den likviditet och det kreditflöde som företag och hushåll behöver).

Jag tror att detta är fel sätt att reglera marknaden och att man kan använda sig av andra alternativ som är mindre skadliga för världsekonomin.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för förslaget till resolution eftersom jag anser att EU bör fortsätta att vara ett föredöme i kampen mot klimatförändringarna. Det är värt att notera att EU har överträffat de mål som sattes upp i Kyoto.

Jag tycker att Köpenhamnsavtalet ska vara bindande. Därför har jag lagt fram ett ändringsförslag till parlamentets resolution i denna fråga, där jag begär att ett antal internationella sanktioner införs i den slutliga texten.

Jag tycker att överenskommelsen ska vara global, långtgående och ha ett tydligt tidsperspektiv. Om vi inte är ambitiösa kommer vi att få ett symboliskt instrument som är ännu mindre effektivt än Kyotoprotokollet, vilket redan innehåller internationella sanktioner. Låt oss därför hoppas på ett regelverk med effekt och att överenskommelsen ska innehålla en översynsklausul, så att den blir lätt att uppdatera.

Jag anser också att Kina och Indien inte får undantas från allt ansvar. De står ju för en stor andel av utsläppen i världen, medan våra industrier gör omfattande insatser för att minska sina utsläpp.

USA har ett stort ansvar för att toppmötet ska bli framgångsrikt. Jag hoppas att USA:s president Barack Obama ska visa att han är väl värd Nobels fredspris, eftersom kampen mot klimatförändringarna kommer att bidra till fred och välgång för alla länder.

Elisa Ferreira (S&D), *skriftlig. – (PT)* Det finns positiva aspekter i den antagna resolutionen, till exempel vikten av ett fortsatt internationellt engagemang efter 2012, behovet av att anpassa minskningsmålen till de senaste vetenskapliga rönen, uppmaningen att USA ska göra de mål bindande som man gav löfte om under den senaste valkampanjen (men ej förbundet sig vid), tonvikten på industriländernas historiska ansvar för utsläppen av växthusgaser, främjandet av energieffektivitet och utökningen av forskning och utveckling.

Men vikten av så kallade marknadslösningar, i synnerhet handeln med utsläppsrätter, är odiskutabel. Det är i grunden ett politiskt och ideologiskt vägval, som inte bara garanterar att vi uppfyller de fastställda minskningsmålen utan i sig utgör den största risken för att vi inte ska uppnå de angivna miljömålen. Det visar erfarenheten av hur EU:s system för handeln med utsläppsrätter har fungerat sedan 2005. Handeln med utsläppsrätter syftar till att kommersialisera jordens kapacitet att återvinna koldioxid och således till att reglera klimatet. Följden är att denna kapacitet – som garanterar liv på jorden i vår mening – riskerar att hamna i händerna på just de organisationer som förorenar jorden, dess naturresurser och klimatet.

Robert Goebbels (S&D), *skriftlig. – (FR)* Jag lade ned min röst om klimatresolutionen eftersom parlamentet som vanligt uttrycker fina åsikter utan att ta hänsyn till verkligheten. EU står för ungefär 11 procent av koldioxidutsläppen i världen. Vi kan inte föregå med gott exempel och betala för resten av världen också.

Det är ologiskt att införa begränsningar för medlemsstaterna när det gäller mekanismer för ren utveckling (CDM), även om det står så i Kyotoprotokollet, och på samma gång be om 30 miljarder euro per år för stöd

till utvecklingsländerna utan villkor eller ordentlig bedömning, för att bara nämna en oenhetlighet i resolutionen.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) När det gäller problemet med klimatförändringarna finns det ett akut behov av att agera och inte lämna utvecklingsländerna i sticket. Det är de som påverkas i första hand, men de saknar tillräckliga resurser för att påverka det fenomen som skapats av industriländerna! Framtida generationer kommer att stå maktlösa inför klimatförändringarnas effekter om vi inte vidtar globala åtgärder nu. Det är därför som det är nödvändigt att våra regeringar visar politiskt ledarskap och uppmuntrar andra länder, som till exempel USA och Kina, att nå en överenskommelse. I åtagandet måste det även ingå att införa skatt på finanstransaktioner, inte för att finansiera övervakningen av banksektorn utan för att stödja utvecklingsländerna och världens gemensamma tillgångar, såsom klimatet.

Ian Hughton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Nästa månad kommer omvärldens blickar att riktas mot Danmark. På andra sidan Nordsjön i ett land som är ungefär lika stort gör den skotska regeringen avgörande insatser mot klimatförändringarna. Enligt Köpenhamnskonferensens offentliga webbplats har Skottland tagit ledningen i världen när det gäller klimatskydd. Den skotska regeringens insatser måste stödjas helhjärtat och vi får hoppas att andra länder ansluter sig till det globala arbetet nästa månad.

Astrid Lulling (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för resolutionen om EU:s strategi inför Köpenhamnskonferensen om klimatförändringar, eftersom jag är övertygad om att en omfattande internationell överenskommelse faktiskt kan vända trenden med utsläpp av växthusgaser som ökar okontrollerat.

Miljöpolitiken i allmänhet, och klimatpolitiken i synnerhet, är också en drivkraft till teknisk innovation och kan skapa nya tillväxtpotentialer för våra företag.

Jag är mycket glad över att EU tar en ledande roll genom att utarbeta en energi- och klimatpolitik som syftar till att minska utsläppen med 20 procent till 2020 jämfört med 1990. Jag motsätter mig bestämt att införa fler begränsande mål utan en omfattande internationell överenskommelse. Dels kan Europa, som står för 11 procent av utsläppen i världen, inte vända utvecklingen på egen hand, dels befärar jag att den energi- och koldioxidintensiva industrin flyttar någon annanstans.

Det är bara genom en omfattande överenskommelse på medellång och lång sikt som vi kan få den förutsägbarhet som behövs för att vi ska kunna starta omfattande forsknings- och utvecklingsprojekt och åta oss de stora investeringar som krävs för att sambandet mellan ekonomisk tillväxt och ökande utsläpp av växthusgaser ska brytas för gott.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det är mycket viktigt att nå en långtgående och rättsligt bindande överenskommelse om klimatförändringarna vid Köpenhamnskonferensen.

Men det är också viktigt att alla engagerar sig, i synnerhet Kina, Indien och Brasilien, med tanke på deras viktiga ekonomiska roll och omfattande industriella verksamhet. Även dessa länder måste åta sig att eftersträva långtgående mål motsvarande dem som gäller för andra länder, men det bör i mesta möjliga mån ske med stöd från andra, rikare och mer industrialiserade länder. USA måste också ta sitt ansvar i denna extremt viktiga fråga.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Under alltför lång tid har EU på egen hand försökt minska koncentrationen av växthusgaser, medan energitörstande tillväxtekonomier och slösaktiga industriländer inte ens har velat tillämpa Kyotoprotokollet. Vi måste vänta och se i vilken mån detta kan förändras i samband med Köpenhamnskonferensen. Mot denna bakgrund behövs det regler för finansieringen samt sanktioner för överträdelser.

För att få till stånd en förändring måste vi omstrukturera vår miljöpolitik, så att den inte bara handlar om att överföra miljoner fram och tillbaka inom ramen för handeln med utsläppsrätter utan även gör det möjligt att främja verkliga alternativ, såsom förnybar energi, och minskad transport av varor i hela Europa, vilket subventioneras med EU-pengar. Här tas problemet inte upp tillräckligt utförligt, och därför har jag röstat emot resolutionen.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jag har röstat för den här resolutionen, eftersom man måste nå en obligatorisk, global rättslig överenskommelse i Köpenhamn, som ska ligga till grund för att även industriländer och utvecklingsländer ska åta sig att uppfylla mål för utsläppsminskningar jämförbara med EU:s minskningsmål. Det är bara genom att investera i ren teknik och i forskning och innovation som vi kan nå

målet om att stoppa den globala uppvärmningen innan den blir mer än två celsiusgrader och minska utsläppen av växthusgaser. Ytterligare medel måste också tillföras från de stater som undertecknar den globala överenskommelsen, och bidragens storlek ska återspegla dessa staters ekonomiska utveckling och betalningsförmåga.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Den här resolutionen företräder en tydlig och realistisk strategi för hur man ska hantera de mest angelägna områdena för att nå en verksam överenskommelse i Köpenhamn nästa månad. Vi har en text där det råder jämvikt mellan ambition och realistiska mål och där man tar upp de svåra problem som förhandlarna måste lösa. Parlamentet har nu uppmanat EU:s förhandlingsgrupp och medlemsstaterna att verka för åtgärder när det gäller följande: handeln med utsläppsrätter, en global koldioxidmarknad, ett rättvist system för finansiering i samband med anpassning och begränsning, skogarna samt luftfarten och sjöfarten.

Parlamentet har hållit sig till sina tidigare åtaganden när det gäller utsläppsminskningarna till 2020 och har nu satt upp ännu mer långtgående mål till 2050 i ljuset av de nya rönen från forskarsamhället. EU:s vilja att visa vägen i denna fråga kan mycket väl visa sig vara avgörande för att man ska nå en internationellt bindande överenskommelse om hur klimatförändringarna ska hanteras.

Bogusław Sonik (PPE), skriftlig. – (PL) Parlamentets resolution om EU:s strategi inför Köpenhamnskonferensen om klimatförändringar är en betydelsefull lagstiftningshandling, är en viktig röst i den internationella debatten och förhandlingarna inför klimatkonferensen och är tänkt som ett komplement till EU:s ställningstagande i denna fråga. Om EU vill fortsätta att vara ledande i kampen mot klimatförändringarna, borde vi fortsätta att sätta upp långtgående minskningsmål och nå de minskningsmål som vi redan åtagit oss. På så vis skulle EU vara en förebild för andra länder, trots de svårigheter som finns.

Europaparlamentet är EU:s enda demokratiska institution, och dess röst i den här debatten är avgörande, och det är därför som vi i vår resolution bör visa den rätta vägen och redogöra för vad som verkligen bör prioriteras. Själva texten i resolutionen får inte bara vara en samling krav och önskemål utan grund, utan den bör också vara EU-medborgarnas enhetliga och framför allt samlade röst, som bygger på principen om medlemsstaternas gemensamma men differentierade ansvar för att bekämpa klimatförändringarna.

Som seriös part i förhandlingarna måste EU ta plats i Köpenhamn som en enhet som ser till alla medlemsstaternas bästa. EU bör visa sig redo att höja minskningsmålen till 30 procent, under förutsättning att andra länder också är redo att sätta upp sådana höga minskningsmål. Man bör också komma ihåg att EU inte har gjort några ovillkorliga åtaganden, bara villkorliga sådana.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag röstade för resolutionen eftersom parlamentet uppmanar EU:s förhandlare att tillhandahålla 30 miljarder euro för utvecklingsländerna i deras kamp mot klimatförändringarna. På så vis ger parlamentet en tydlig signal till förhandlarna om vem som ska företräda EU vid klimatkonferensen i Köpenhamn om två veckor. Hittills har de alltid vara vaga när det gäller uppgifter om finansiering vid toppmötet. Men nu har parlamentet uppmanat dem att vara tydligare med vilka belopp och procentangivelser det rör sig om. I och med detta ligger bollen hos USA igen. Det finns tecken på att amerikanerna som bäst håller på att utarbeta mål för koldioxidutsläpp som de vill lägga fram. Den här resolutionen ökar trycket på president Obama att komma med specifika förslag, eftersom detta ökar chanserna till framgång i Köpenhamn.

Det ökar också chanserna att länder som Kina, Indien och Brasilien deltar i den globala kampen mot klimatförändringarna. I likhet med mina kolleger i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen var det med stor entusiasm som jag röstade för denna kraftfulla resolution. Den enda nackdelen är att kärnkraften på något vis har smugit sig in. Men det viktigaste nu är att kommissionen och medlemsstaterna genomför en tuff förhandling i Köpenhamn.

Konrad Szymański (ECR), skriftlig. – (PL) Vid dagens omröstning om EU:s strategi inför Köpenhamnskonferensen om klimatförändringarna gjorde parlamentet ett radikalt och orealistiskt ställningstagande. Genom att begära dubbelt så stora begränsningar av koldioxidutsläppen i EU-länderna undergräver parlamentet de klimatpaket som man nyligen förhandlat fram med stor möda (under punkt 33 efterlyser man en 40-procentig utsläppsminskning). Samtidigt som parlamentet kräver att 30 miljarder euro per år satsas på ren teknik i utvecklingsländerna, förväntar man sig att länder med kolbaserad energiproduktion, som Polen, ska betala dubbelt för koldioxidutsläppen: en gång i form av en avgift enligt systemet för handel med utsläppsrätter och en gång till i form av ett bidrag för att hjälpa utvecklingsländerna att bekämpa klimatförändringarna (under punkt 18 nämns att bidraget inte bör vara mindre än 30 000 miljoner euro per år). Samtidigt som parlamentet kräver att beräkningen av medlemsstaternas bidrag till ren

teknik i utvecklingsländerna ska bygga på mängden koldioxidutsläpp och BNP, förbiser man medlemsstaternas förmåga att stå för dessa kostnader. För Polen innebär det en kostnad på 40 miljarder euro under de kommande tio åren (vilket är en följd av att ändringsförslagen 31 och 27 förkastats). Därför var det bara den polska delegationen som röstade mot hela resolutionen om EU:s strategi inför Köpenhamnskonferensen om klimatförändringarna (COP 15).

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Den ökade risken för miljö och hälsa och särskilt farliga klimatförändringar, med omfattande global uppvärmning, är resultatet av den industrialisering som bygger på kapitalistisk vinning och kommersialisering av mark, luft, energi och vatten. Dessa fenomen kan inte behandlas på lämpligt sätt av kapitalets ledare, de som också är ansvariga för att ha skapat dem.

Vägen till Köpenhamnskonferensen blockeras av upptrappningen av den imperialistiska konflikten. Med förslag om "en livskraftig grön ekonomi" och en ekonomi med "låg koldioxidökning" försöker EU bana väg för ännu mer investeringar från de euroförenade monopolens sida och på samma gång tillfredsställa de spekulativa förväntningarna på kapital genom ett "föreningensutbyte".

För att kunna planera och genomföra en linje som hjälper till att skapa jämvikt i förhållandet mellan människa och natur och tillfredsställa invånarnas behov, behöver vi i den slutliga analysen vända på de kapitalistiska produktionsförhållandena. Det grekiska kommunistpartiet röstade mot parlamentets resolution och föreslår i stället att man kombinerar tillfredsställandet av invånarnas behov med det välstånd som produceras i vårt land. De politiska förutsättningarna för att förverkliga detta mål är socialisering av de grundläggande produktionsmedlen och central planering av ekonomin under kontroll av invånare och arbetarklassen, med andra ord folkets makt och en folkets ekonomi.

Thomas Ulmer (PPE), skriftlig. – (DE) Jag röstade mot förslaget till resolution, eftersom den anger på förhand att EU ska tillhandahålla stora summor pengar redan från början utan att vänta på övriga parter. Jag kan inte försvara inför mina väljare att deras pengar används så här. Klimatskyddet är ett viktigt mål, men panikstämningen inför klimatkonferensen i Köpenhamn är upprörande och återspeglar inte vetenskapliga fakta.

- Förslag till resolution om (B7-0155/2009) – Flerårigt program 2010–2014 om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa (Stockholmsprogrammet)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för resolutionen eftersom den innehåller viktiga avsnitt om områden som bör prioriteras, såsom frihet, säkerhet och rättvisa, särskilt med hänsyn till villkoren för mottagning och integration av invandrare, bekämpningen av diskriminering, i synnerhet på grund av sexuell läggning, tillgången till rättslig prövning och kampen mot korruption och våld.

Det är oerhört viktigt att bekämpa diskriminering, oavsett om den sker på grund av kön, sexuell läggning, ålder, funktionsnedsättning, religionstillhörighet, hudfärg, härkomst eller nationellt eller etniskt ursprung. Lika viktigt är det att bekämpa rasism, antisemitism, främlingsfientlighet, homofobi och våld.

Fri rörlighet bör också garanteras alla EU-medborgare och deras familjer.

Sammantaget bör man även garantera medborgarna skydd mot terrorism och organiserad brottslighet, och det regelverket bör därför stärkas så att man kan ta itu med dessa högaktuella hot, under förutsättning att de är av övergripande karaktär.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det grekiska kommunistpartiet motsätter sig bestämt Stockholmsprogrammet, på samma sätt som det motsatt sig tidigare program för åtgärder inom det område som går under den missvisande benämningen frihet, säkerhet och rättvisa. Målet är, tvärtom EU:s demagogiska uttalanden, att samordna eller homogenisera medlemsstaternas lagstiftning för att uppnå en enhetlig tillämpning av EU:s antigrärotspolitik och stärka befintliga och skapa nya mekanismer för åtal och bekämpning på EU-nivå med terrorism och organiserad brottslighet som förevändning.

En av de punkter som prioriteras högst i Stockholmsprogrammet är att trappa upp antikommunisthysterin i EU. Detta är redan i full gång och kulminerar i ett historiskt sett felaktigt och oacceptabelt sätt att likställa kommunism med nationalsocialism. Det gemenskapspolitiska området frihet, säkerhet och rättvisa och de program som används för att genomföra det ligger inte i folkets intresse. Tvärtom rör det sig om ett antal åtgärder som stryper de individuella och sociala rättigheterna och de demokratiska friheterna, förstärker den auktoritära och kuvande modellen på bekostnad av arbetare, immigranter och flyktingar, säkerställer det politiska systemet och monopolens suveränitet samt syftar till att slå mot arbetarklassen och grärotsrörelsen.

Detta är förutsättningarna för att införa kapitalets brutala angrepp på arbetarklassens och invånarnas rätt till sysselsättning och sociala rättigheter.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag är övertygad om att skyddet av barns rättigheter är en mycket viktig del av Stockholmsprogrammet. Jag vill uppmärksamma att våld mot barn, som omfattar sexuellt utnyttjande av barn, sexturism som riktar sig mot barn, människohandel med barn och barnarbete har blivit allt mer oroväckande under de senaste åren. Om barns rättigheter är en prioriterad social fråga i EU, uppmanar jag rådet och kommissionen att ägna mer uppmärksamhet åt att skydda rättigheterna för dem som är mest sårbara.

Barns rättigheter ingår i mänskliga rättigheter, vilket EU och medlemsstaterna har lovat att respektera i enlighet med den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och FN:s konvention om barnets rättigheter. EU måste göra mer för att förbättra barnens situation i Europa och i resten av världen, så att man på lämpligt sätt kan se till barns rättigheter främjas och skyddas. Jag vill understryka att det bara är genom en strategi som bygger på samordnad och gemensam handling som medlemsstaterna kan uppmuntras att respektera och följa principerna i FN:s barnkonvention i hela EU och utanför dess gränser. För att barns rättigheter ska garanteras på lämpligt sätt vill jag föreslå att man antar tvingande normer i alla medlemsstater. Tråkigt nog är skydd av barns rättigheter ännu inte allmänt vedertaget. Därför uppmanar jag rådet och kommissionen att genomföra Stockholmsprogrammet och vidta konkreta åtgärder för att se till att barns rättigheter skyddas på lämpligt sätt.

Carlo Casini (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för resolutionen eftersom det är rätt sätt att stärka EU:s enighet kring de grundläggande värden som bildar dess egentliga identitet.

Vi får inte luras att tro att det går att nå enighet om så kallade gemensamma värderingar. Hur som helst får vi hoppas att skälen kan hjälpa de olika politiska enheterna att titta närmare på vad som är rätt och rättvist längs vägen mot enhetlighet i EU.

Den tydliga skillnaden mellan rätten till fri rörlighet och principen om icke-diskriminering, å ena sidan, och värderingen att en familj är en naturlig enhet byggd på äktenskapet, å andra sidan, har lett till utformningen av det stycke som upprätthåller de enskilda staternas självständighet inom familjerätten och förbudet mot diskriminering av människor.

De som likt mig stöder principen om likabehandling, vilket innebär likabehandling av både födda och ofödda barn, kan bara stödja principen om icke-diskriminering av människor med olika sexuell läggning men kan inte godta att man förstör begreppet äktenskap eller familj. Vikten av detta koncept, såsom det beskrivs i artikel 16 i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna, hör samman med arv från generation till generation och med de heterosexuella parens bildningspotential.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade mot förslaget av flera skäl, och de främsta skälen ska jag beskriva här. Grunddimensionen i resolutionsförslaget är säkerhetens och rädsans filosofi på bekostnad av grundläggande rättigheter och friheter. Men det är just genom att skydda och respektera dessa rättigheter i enlighet med lagstiftningen som säkerheten garanteras. Förslaget stärker uppfattningen av och möjligheten att förverkliga fästningen Europa, där invandrare behandlas som möjliga terrorister och brottslingar, och där man i bästa fall accepterar deras närvaro, dock inte som människor med lika rättigheter utan i förhållande till de behov som finns på EU:s arbetsmarknad.

Det främjar en avskyvärd massarbetslöshet, det stärker inte rätten att söka asyl och det banar väg för EU:s delaktighet i flyktingläger utanför gränserna och för lejonaktiga överenskommelser med tredjeländer, men det präglas av likgiltighet inför skyddet av mänskliga rättigheter. Det finns mycket mer att påpeka, men det sista jag framför är att man med denna resolution inför åtgärder som mångfaldigar de olika organ som övervakar, samlar och utbyter personuppgifter om medborgarna, gör intrång i deras kollektiva och personliga integritet och trampar på rätten till yttrandefrihet. Denna resolution vänder sig till ett samhälle som bara har fiender och där var och en är misstänkt. Det är inte det samhälle vi vill ha.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE), skriftlig. – Vi anser att det är av stor vikt att kvinnor inte utsätts för våld eller sexhandel. På samma sätt är det för oss en självklarhet att vi ska följa de mänskliga rättigheterna och de internationella konventioner som finns för flyktingar. Att vi som EU-medborgare ska ha ett stabilt rättssystem och alla vara lika inför lagen är en självklarhet och även att vi ska känna en trygghet i hur myndigheter behandlar vår personliga integritet.

Många av de 144 punkterna i resolutionsförslaget och de 78 ändringsförslag som lades fram till parlamentets resolution var naturligtvis värda att stödja. Resolutionen och ändringsförslagen omfattar också ett flertal punkter, om bl.a. mänskliga rättigheter, diskriminering och integritet, som redan är täckta genom tidigare program och även av Lissabonfördraget. Vi har valt att rösta nej till ett antal ändringsförslag för att få en resolution som är än starkare på de frågor som inte redan omfattas av tidigare program och fördrag. Även om det finns punkter i den resolution som röstades igenom som inte borde varit med, har vi valt att rösta för resolutionen då fördelarna med råge överväger de negativa aspekterna. Det är viktigare med ett tydligt och klart besked från Europaparlamentet om att vi ställer oss bakom Stockholmsprogrammet.

Marije Cornelissen och Bas Eickhout (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Parlamentets resolution i sig efterlyser en politik för frihet, säkerhet och rättvisa som tjänar medborgarna genom en framstegsvänlig resolution, som ändå sätter stopp för ministerrådets önskan att tillåta fritt utbyte av medborgarnas personuppgifter. Det är också en resolution som garanterar skydd åt flyktingar och invandrare.

Denna resolution är ett steg mot en framstegsvänlig EU-lagstiftning om invandring. Några av de viktiga ändringsförslagen är av avgörande betydelse, bland andra de som rör införandet av principen om förbud mot avvisning och utvisning, den minskade betydelsen av Frontex, som inte kommer att fylla någon funktion alls för invandrades återflyttning till tredjeländer, en positiv inställning till masslegalisering av illegala invandrare och standpunkten att säkerheten bör vara av intresse för friheten. Styckena om att bekämpa illegal invandring kan tolkas på flera sätt, men enligt min uppfattning går de inte åt det repressiva hållet. Jag beklagar djupt att antidiskrimineringsdelen i resolutionen är urvattnad.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Så långt har utvecklingen gått långsamt när det gäller vissa delar av området frihet, säkerhet och rättvisa, medan rätten att fritt röra sig och uppehålla sig i EU nu åtnjuts av mer än 500 miljoner medborgare! Det är viktigt att administrera detta, och den resolution som parlamentet antagit i dag är till nytta för det.

Jag välkomnar resolutionen, eftersom den främst rör medborgarna och stämmer överens med de frågor som jag prioriterar: ett EU som bygger på lag och rättvisa (skyddet av grundläggande rättigheter och kampen mot all sorts diskriminering), ett EU som skyddar allt men ändå inte agerar storebror (förstärkning av Europol och av polisiärt och rättsligt samarbete i straffrättsliga frågor såväl operationellt som administrativt, förbättring av det mellanstatliga samarbetet mellan polis och informationstjänster, inrättande av ett EU-område för straffrättskipning som bygger på principen om ömsesidigt erkännande samt skydd av personuppgifter) och ett EU som är enat, ansvarstagande och rättvist när det gäller asyl och invandring genom verklig solidaritet mellan alla medlemsstater och genom kampen mot människohandel samt sexuellt och ekonomiskt utnyttjande av människor.

Nästa steg är Europeiska rådets möte den 9 och 10 december 2009!

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till Europaparlamentets resolution om Stockholmsprogrammet, eftersom jag anser att de förslag som ingår anger klart och tydligt vad som behöver prioriteras de kommande åren när det gäller gemenskapslagstiftning på områdena frihet, säkerhet och rättvisa i och med att Lissabonfördraget genomförs.

Det är mycket viktigt att skapa bättre jämvikt mellan medborgarnas säkerhet och skyddet av deras individuella rättigheter. Följaktligen vill jag betona hur viktigt det är att man tillämpar principen om ömsesidigt erkännande för samkönade par i EU, och likaså sätter upp en europeisk domstol för IT-brottmål samt vidtar åtgärder som ger nya rättigheter åt fångar.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I Europaparlamentet har det varit brukligt att framhålla splittrande frågor, som ligger långt utanför EU:s behörighet, genom att införliva dem i texter om större frågor som parlamentet normalt sett skulle stödja på bred front. Jag måste ännu en gång fördöma denna hemliga metod som bara missgynnar parlamentet och ökar klyftan mellan ledamöter och väljare.

Lyckligtvis är familjerättsliga frågor medlemsstaternas behörighet, och därför är det absolut olämpligt och ett flagrant angrepp på subsidiaritetsprincipen, om parlamentet försöker tvinga medlemsstaterna till samsyn i dessa frågor genom att försöka verka för radikala agendor.

Parlamentets erkännande av samkönade partnerskap tillämpas endast i fyra medlemsstater men får inte påtvingas de övriga. Det är ett klumpigt försök att påverka lagstiftarna och den nationella allmänna opinionen, och det förtjänar att fördömas i starka ordalag.

När stadgan om de grundläggande rättigheterna antogs befarade man att den skulle återopas på ett otillbörligt sätt i framtiden och att detta skulle krocka med nationell lagstiftning. Farhågorna har nu besannats.

Carlo Fidanza (PPE), skriftlig. – (IT) I slutändan bekräftas i denna resolution några viktiga principer: ett gemensamt ansvar för att bekämpa den illegala invandringen, för att fördela asylsökanden och för att återsända utländska fångar. Å andra sidan tycker jag att den del som handlar om att respektera minoritetsgruppers rättigheter, framför allt den romska minoriteten, är felaktig och alltför politisk korrekt. I texten överser man helt den situation av förfall som de romska grupperna i vissa länder, såsom Italien, lever i. Detta beror inte på en otillräcklig integrationspolitik utan tvärtom på ett medvetet beslut att inte följa samhällets regler.

Man fördömer inte de illegala aktiviteter (stölder, väskryckning, ihärdigt tiggande och minderåriga som prostituerar sig) som i allt större utsträckning är kopplade till de illegala romska bosättningarna i utkanterna av stora städer i Italien och på andra platser. Inget sägs, inte ens i avsnittet som handlar om att skydda underåriga, om behovet att skydda dessa barn mot det förslavande som de utsätts för av vissa romska familjeöverhuvuden. Man nämner inte ens något om hur direktiv 2004/38/EG om att frånta unionsmedborgare rätten att uppehålla sig i ett EU-land om de efter tre månaders vistelse i landet inte kan uppvisa en viss inkomstnivå ska tillämpas. Ingen integration kan ske om man inte respekterar reglerna, och de romska minoritetsgrupperna är inte undantagna från denna princip.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) En majoritet i parlamentet har godkänt det huvudsakliga innehållet i Europeiska kommissionens förslag om Stockholmsprogrammet, vilket är en kraftfull attack på en så avgörande del av medlemsländernas självständighet som rättssystemet. Ett ökande antal gemensamma åtgärder inom politiskt och juridiskt samarbete och ökat samarbete mellan underrättelsetjänster, samt införandet av en gemensam säkerhetsstrategi och nya metoder för utbyte av uppgifter inom EU görs på bekostnad av alla EU-medborgares rättigheter, friheter och garantier.

Att utveckla en gemensam migrationspolitik som grundas på att man klassificerar immigranter utifrån en önskvärdhetsskala, och i sin mest repressiva form att man använder sig av Frontex, bryter mot migranternas rättigheter och ignorerar den mänskliga tragedi som utspelar sig i många länder.

Den ökande övervakningen och kontrollen av människor är oroväckande, liksom användningen av profilering, baserad på teknik för uppgiftsutvinning och universell uppgiftsinsamling oberoende av huruvida medborgarna är oskyldiga eller skyldiga, med syfte att som det kallas förebygga och kontrollera. Oroande är även de enorma belopp som går till det militärindustriella komplexet och dess undersökningsarbete inom den inre säkerheten.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Herr talman! Rådet kommer att anta en politisk strategi rörande ett område med frihet, säkerhet och rättvisa – Stockholmsprogrammet – i december i år, direkt efter att Lissabonfördraget har trätt i kraft. Vid den tidpunkten, när Europaparlamentets beslutsmakt ökar betydligt, kommer även de nationella regeringarnas roll i den gemensamma lagstiftningsprocessen att öka. Medborgarnas röst, som på detta sätt stärks, kommer också att ha ett starkare mandat att förverkliga principerna i Stockholmsprogrammet.

Särskilt viktigt och brådskande är det enligt min uppfattning att vidta åtgärder för att garantera att alla medborgare i Europeiska unionen behandlas lika, oavsett kön, sexuell läggning, ålder, handikapp, religion, världsåskådning, hudfärg, bakgrund eller etnisk härkomst. För att kunna göra det måste rådet anta ett omfattande direktiv om icke-diskriminering, som tar upp alla områden jag just har nämnt. EU har ingen sådan lag, något vi ofta har nämnt i Europaparlamentet.

Jag hoppas att detta kryphål kommer att försvinna när Stockholmsprogrammet omsätts i praktiken. Dock räcker det inte med att bara stifta en lag. Om Stockholmsprogrammet ska vara framgångsrikt måste EU:s medborgare känna till sina rättigheter. Den nya Europeiska kommissionens jobb måste därför också vara att öka allmänhetens kunskap om antidiskrimineringslagar och om jämställdhet mellan könen.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för denna resolution, eftersom den gör det möjligt att skapa en bättre balans mellan respekt för individens frihet och en övervägande repressiv hållning åtföljd av säkerhetsåtgärder, vars effektivitet är svår att bedöma i dagsläget. Genom det här programmet bekräftar vi än en gång vår strävan efter ett solidariskt och värdegrundsbaserat Europa, som har som uppgift att försvara religionsfrihet och lika möjligheter och kvinnors, minoritetsgruppers och homosexuellas rättigheter.

Därför står jag helt bakom ett antagande av antidiskrimineringsdirektivet, som i dagsläget hindras av rådet och som Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) inte ville ha under parlamentets senaste valperiod. PPE-gruppen har upprepat sitt motstånd mot texten. Jag välkomnar också att ändringar som syftar till att ta

bort hindren som finns mot att utöva rätten till familjeåterföreningar, och som kräver ett förbud mot att placera utländska minderåriga och ensamkommande minderåriga i häkte, antas.

Jag beklagar dock att målen med migrationspolitiken än en gång har ignorerats och trängts undan av kampen mot illegal invandring och arbetet med att stärka Frontex. När det gäller asylfrågan kommer Europaparlamentet, i egenskap av medlagstiftare, att granska förslagen om ett gemensamt asylsystem och noggrant övervaka den äkta politiska viljan att nå framsteg på detta område.

Timothy Kirkhope (ECR), *skriftlig*. – (EN) ECR-gruppen stöder mycket av det som ingår i Stockholmsprogrammet, såsom samarbete och solidaritet inom polisiära frågor, att bekämpa gränsöverskridande brottslighet och korruption, att skydda grundläggande rättigheter och hitta lösningar på immigrationsfrågan genom att försöka hjälpa de länder i Sydeuropa som står inför stora immigrationsproblem. Vi stöder dock inte förslagen om en europeisk säkerhetsstrategi, eller åtgärder som skulle lämna över kontrollen över vårt straffrättsliga system och vår asylpolitik till EU, eller som uppmanar till "obligatorisk och oåterkallelig solidaritet". Vi tror på samarbete snarare än tvång, och har därför röstat nej till detta betänkande.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Stockholmsprogrammet handlar om att förstärka säkerheten, framför allt i kampen mot gränsöverskridande brottslighet och terrorism, samtidigt som medborgarnas rättigheter respekteras. Av detta arbete, som även är ett resultat av den nya verkligheten med Lissabonfördraget, skulle man kunna förvänta sig en ansvarsfull diskussion om de viktigaste delarna i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i allmänhetens tjänst.

Tyvärr ville vissa fördärva diskussionen om ett så fundamentalt ämne som Stockholmsprogrammet genom att ta upp frågan om samkönade äktenskap, som är irrelevant och inte hör till ämnet, inte ens om man tar hänsyn till de legitima skillnaderna mellan de olika EU-ländernas enskilda juridiska lösningar. För dem som gjorde detta – som till största delen var en politisk manöver – spelar Stockholmsprogrammets öde ingen roll.

Omvänt återspeglade min röst hur viktigt det är att diskutera behoven för detta område med frihet, säkerhet och rättvisa i allmänhetens tjänst. Min röst var också ett sätt att fördöma dessa personers strategi, personer som ville fördärva diskussionen med en splittrande agenda som inte hade något med saken att göra.

Judith Sargentini (Verts/ALE), *skriftlig*. – (NL) Europaparlamentets resolution om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i allmänhetens tjänst är i sig en progressiv resolution som hindrar ministerrådet i dess önskan att tillåta fritt utbyte av medborgarnas personuppgifter. Det är dessutom en resolution som garanterar skydd för flyktingar och migranter.

Resolutionen är ett steg mot en progressiv europeisk lagstiftning inom området migration. Några av de viktigaste ändringarna, inklusive de som handlar om att tillämpa non-refoulement-principen, att försvaga Frontex roll, som inte kommer att ha någon roll att spela vid återflyttning av migranter till tredjeland, en positiv inställning till massregularisering av illegala invandrare och antagandet att säkerheten ska värna friheten är av avgörande betydelse. Paragraferna som handlar om att bekämpa illegal invandring kan tolkas på många sätt, även om de enligt min uppfattning inte är av repressiv art. Jag beklagar djupt att resolutionen har urvattnats med avseende på antidiskrimineringsdokumenten.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jag vill kommentera det fleråriga programmet 2010–2014 angående ett område med frihet, säkerhet och rättvisa (Stockholmsprogrammet). Att säkerställa frihet, säkerhet och rättvisa för Europeiska unionens medborgare är ett av medlemsländernas huvudansvarsområden. Länderna i Europeiska unionen måste öka det rättsliga samarbetet utan att ge avkall på medlemsländernas traditioner och grundläggande lagar. Vi måste öka det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsländerna när det handlar om huruvida beslut som myndigheter i ett annat medlemsland har tagit är lämpliga eller inte, framför allt på områden som rör legal och illegal invandring, men även samarbetet mellan polismakter och domstolar vid brott. EU måste öka sitt arbete när det gäller att bekämpa gränsöverskridande brottslighet och terrorism. Med detta för ögonen bör steg tas för att skapa ett effektivare informationsutbyte utan att man glömmer bort skyddet av personlig integritet, personuppgifter och grundläggande friheter. Säkerheten i Europa är en fråga som angår oss alla, precis som en gemensam inre marknad, och vi måste göra allt vi kan för att varje medborgare ska kunna känna sig säker innanför EU:s gränser, eftersom det är en av våra grundläggande värderingar.

Renate Sommer (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jag välkomnar att resolutionsförslaget om Stockholmsprogrammet antas. Det är viktigt för detta parlament, som representerar EU:s medborgare, att föreslå en inriktning för

politiken för rättsliga och inrikes frågor. Vi har nått goda resultat. Dessutom ger Lissabonfördraget oss säkerhet. I framtiden kommer Europaparlamentet inte bara att ha en rådgivande roll inom dessa politikområden, utan även vara en del av beslutsprocessen. Vi har hittat en god balans mellan säkerhet och medborgarnas rättigheter.

Befolkningen behöver ökade nivåer av säkerhet. Dock måste vi upprepa svaret på frågan om och i vilken utsträckning medborgarnas rättigheter och friheter kan begränsas av införandet av säkerhetsåtgärder. Jag tycker att vi har hittat en bra medelväg. För att dock kunna garantera att denna medelväg verkligen tillämpas i politiken för rättsliga och inrikes frågor vill vi att detta parlament och de nationella regeringarna i EU ska få ökade kontrollrättigheter som en del av genomförandet av Stockholmsprogrammet. Tyvärr stöddes inte min uppmaning om polisåtkomst till Eurodac i plenum.

Detta skulle ha varit ännu ett användbart verktyg i kampen mot terrorism och brottslighet. Mitt yrkande där jag uppmanade kommissionen att lägga fram förslag för att bekämpa missbruket av asylsystemet i Europa var dock framgångsrikt. Allt missbruk av asylsystemet gör det svårare att bevilja asyl till de personer som har legitima skäl att få det.

- Resolutionsförslag: Läget för Europa–Medelhavsfrihandelsområdet

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för detta förslag på en gemensam resolution om läget för Europa–Medelhavsfrihandelsområdet.

Trots att vissa framsteg har gjorts beklagar jag att de huvudsakliga målen med Europa–Medelhavspartnerskapet inte har uppnåtts, vilket äventyrar planerna att uppnå dem under år 2010. Det är viktigt att se till att integrationsprocessen mellan Europa och Medelhavsområdet återupplivas och prioriteras politiskt inom EU, eftersom framstegen på detta område och inom frihandelsområdet kan bidra till fred, välbefinnande och säkerhet inom regionen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Medelhavsområdet är civilisationens vagga som vi känner den. Längs dess stränder har idéer och institutioner, som bildar kärnan i den europeiska civilisationen och utgör en väsentlig del av dess historia och dess framtida planer, fötts, utvecklats och vuxit kraftfullt.

Stränderna har även kantats av djupa meningsskiljaktigheter som ofta har lösts med våld, vilket har lett till smärtsam politisk separation, ett växande gap mellan folken och en utveckling som skiljer sig från, eller är helt motsatt från, det som tidigare var världens centrum.

Europeiska unionen, som vill öppna sig mot världen och främja dialog mellan medlemmarna och tredjeländer, måste uppmuntra tanken på ett Europa–Medelhavsfrihandelsområde som gör det möjligt att stärka relationerna mellan båda sidorna av Medelhavet, och som bidrar till en större konvergens mellan länderna i söder.

Det är viktigt att erkänna att de resultat som hittills har uppnåtts inte stämmer överens med syftet bakom denna idé. Det finns många ekonomiska och finansiella hinder, även om det är tydligt att de mer allvarliga problemen till största delen är av politisk natur. Vi måste vara ihärdiga och arbeta för att göra det möjligt att återskapa en Medelhavsövergripande marknad som medför ökad kontakt mellan folk och som åter knyter de band som har brutit genom tiden.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag beklagar att det fortfarande finns en slående ekonomisk, social och demografisk obalans mellan de två sidorna av Medelhavet. Därför röstade jag för att vi på nytt ska arbeta för att integrera länderna på södra och östra sidan av Medelhavet i den internationella handeln, så att de kan diversifiera sina ekonomier och få en rättvis del av de förmåner som medföljer.

Vi måste minska den klyfta som separerar den norra och södra sidan av Medelhavet när det gäller utvecklingen. Vidare ska detta frihandelsområde understödjas genom att gradvist och villkorligt införa fri rörlighet för arbetskraften, med hänsyn till de aktuella diskussionerna om kopplingen mellan migration och utveckling.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag röstade mot Europa–Medelhavsbetänkandet, eftersom det inte är möjligt att separera handel från politisk dialog i en union för Medelhavsområdet. Betänkandet är inriktat på kärnan i Europeiska unionens intresse för unionen för Medelhavsområdet. Jag syftar på upprättandet av ett frihandelsområde mellan de båda regionerna. Jag är emot att ett sådant frihandelsområde upprättas.

Handelsområdet måste baseras på principerna om rättvis handel och ta hänsyn till obalansen som råder mellan länderna inom Europeiska unionen och Medelhavsländerna. På det politiska området kan vi dock

inte ställa oss bakom att Europeiska unionen beviljar Marocko avancerad status då landet fortsatt kränker mänskliga rättigheter. För Europeiska unionens del måste Sahara-konflikten vara en prioriterad fråga för unionen för Medelhavet, som stöder processen att anordna en folkomröstning om självbestämmande i enlighet med FN-resolutionerna. Vi kan alltså inte acceptera den så kallade uppgradering som Europeiska unionen har beviljat Israel. Detta eftersom Israel fortsätter att bryta mot internationell rätt, och på grund av våra politiska åtaganden gentemot Palestina.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Jag välkomnar i stor utsträckning det faktum att de multilaterala kontakterna med Medelhavsregionen, framför allt med de södra och östra Medelhavsländerna, kommer att förbättras och stärkas. Jag står även bakom Europeiska unionens arbete med att påbörja processen att modernisera dessa länders ekonomier, och därmed hjälpa befolkningen. Dock tvivlar jag starkt på att detta kan uppnås genom det planerade Europa–Medelhavsfrihandelsområdet.

I en bedömning av konsekvenserna för hållbar utveckling gjord vid universitetet i Manchester varnar man för de negativa sociala och miljömässiga konsekvenserna för de inblandade länderna i området. Jag är rädd att avtalet kommer att leda till nya försäljningsmarknader för EU-länderna, men skada de södra och östra Medelhavsländernas ekonomier allvarligt. Att parallellt införa rörelsefrihet för arbetskraft, som man yrkar på i resolutionsförslaget, skulle också leda till en enorm migrationsvåg till Europa och göra att den arbetskraft som så väl behövs i de södra och östra Medelhavsländerna försvinner. För att kunna säkra en positiv framtid för de södra och östra Medelhavsländerna har jag därför röstat nej till denna resolution.

Cristiana Muscardini (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Efter Barcelonakonferensen år 1995 har inte den fulla potentialen för de naturliga relationerna mellan länderna som gränsar till Medelhavet ännu utvecklats.

Den ambitiösa planen att väva nya och tätare politiska, sociala och kulturella band mellan Medelhavets norra och södra stränder måste även i fortsättningen vara ett av Europeiska unionens viktigaste mål för att få till stånd det önskade och strategiska frihandelsområdet. Detta Europa–Medelhavsområde kan bidra stort till fred, välstånd och säkerhet inom regionen.

Jag står bakom åtgärder och insatser som syftar till att ta bort handelshinder, och jag är medveten om att ett framgångsrikt Europa–Medelhavspartnerskap inte bara beror på de europeiska ländernas goda vilja. För att ett frihandelsområde ska kunna införas krävs att alla parter bidrar på ett beslutsamt, fortlöpande och samverkande sätt.

Unionen för Medelhavet måste också öka de samarbetsformer som finns inom ramen för Europa–Medelhavssamarbetet så att alla medverkande länder kan delta i EU:s regionala program och tillhörande handlingsplaner. På detta område har jag märkt att arbetet med att ta fram planer inom det ramverk som upprättades i Paris i juli 2008 på strategiska områden som ny infrastruktur, samarbete mellan små och medelstora företag, kommunikation och utveckling av förnybara energikällor kan bidra positivt till utvecklingen och underlätta utbyte och investeringar, eftersom länderna på södra sidan av Medelhavet verkligen behöver detta. Alla dessa förutsättningar bidrar till att skapa fred och vänskapliga relationer.

Därför godkänner jag resolutionen och hoppas att den plan som kommissionen kommer att ta fram kan respekteras och erbjuder de förmåner som vi alla förväntar oss.

- Resolutionsförslag (B7-0153/2009): Kompensation till passagerarna vid flygbolags konkurs

Richard Ashworth (ECR), skriftlig. – (EN) ECR gav inte sitt stöd till det resolutionsförslag som lagts fram av andra grupper i transportutskottet och som gäller ersättning till passagerare om ett flygbolag går i konkurs. Vi inom ECR-gruppen lade fram ett eget resolutionsförslag där ett antal allvarliga svagheter i den antagna texten åtgärdas på sätt som jag redogör för i det följande.

Även om det naturligtvis är oerhört viktigt att främja passagerarnas rättigheter finns det effektivare åtgärder att ta till utan att passagerarna behöver belastas med ännu högre kostnader.

1. Vi bör invänta den konsekvensbedömning som föreslogs av kommissionsledamoten Antonio Tajani vid plenarsammanträdet den 7 oktober.

2. Den text som har röstats fram förutsätter att det inrättas en "garantifond" som kan användas för utbetalning av ersättning till passagerare om ett flygbolag går i konkurs. En sådan fond måste dock ofrånkomligen finansieras av konsumenterna själva, vilket innebär att passagerarna blir tvungna att betala ännu mer för sina biljetter. I det här skedet skulle en sådan onödigt åtgärd bara öka det redan mycket stora antal existerande former av flygplatsskatter, säkerhetsavgifter och andra tillägg som passagerarna tvingas betala.

(Röstförklaringen har kortats ned i enlighet med artikel 170)

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jag stödde detta förslag som innebär att kommissionen anmodas att se över befintlig lagstiftning och även utarbeta förslag till ny lagstiftning för att säkerställa att passagerare inte drabbas alltför hårt ekonomiskt sett om ett flygbolag går i konkurs.

För närvarande finns det inga EU-bestämmelser som skyddar europeiska passagerare om det flygbolag de har bokat biljett hos går i konkurs. Jag stöder helhjärtat den inställning som transportutskottets ordförande ger uttryck för när han påpekar att många passagerare inte har tillräckliga ekonomiska resurser för att klara av förluster av detta slag. En stödmekanism eller ersättningsfond bör inrättas för att hjälpa dem som drabbas ekonomiskt till följd av en konkurs av denna typ.

Reglerna för passagerarrättigheter måste uppdateras och förstärkas så att passagerare kan ges skydd och stöd i samband med ett flygbolags konkurs eller andra liknande företeelser som passagerarna inte har någon kontroll över.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till resolution om ersättning till passagerare om ett flygbolag går i konkurs eftersom jag anser att man måste stärka skyddet för de europeiska passagerarna i händelse av att ett flygbolag går i konkurs. Detta kan ske med hjälp av ny lagstiftning eller ändring i befintlig samt genom en reservfond för utbetalning av ersättningar.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Kommersiella flygbolag har sedan attackerna den 11 september 2001 befunnit sig i kris, och denna kris har förvärrats av den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen. Vi ser en ökning av konkurserna och andra problem som drabbar passagerare, ofta när de befinner sig i transit, och som gör att de kan bli helt strandsatta.

Det otillräckliga konsumentskydd som nu finns är totalt oacceptabelt. Det krävs åtgärder på EU-nivå för att granska flygbolagen, ge ökad assistans åt passagerare som drabbas av dessa problem och fastställa formerna för skadestånd.

I samband med dessa åtgärder måste hänsyn tas till flygbolagens ekonomiska utsatthet, och åtgärderna får inte skapa onödiga hinder för flygbolagens verksamhet. Åtgärderna måste begränsas till vad som är absolut nödvändigt för att passagerarskyddet ska kunna garanteras.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Sedan 2000 har 77 flygbolag i EU begärts i konkurs. Det finns visserligen redan EU-bestämmelser som rör insyn i prissättningen och ersättning i händelse av nekad ombordstigning, men EU måste täppa till de kryphål som finns i lagstiftningen i samband med att ett flygbolag drabbas av insolvens, i synnerhet då passagerare köpt biljetten via Internet. Fortfarande hamnar alltför många passagerare i situationer som de inte har ekonomiska resurser för att ta sig ur, efter att ha satsat alla sparpengar på en familjesemester. Jag ställer mig positiv till att regler införs för att garantera att passagerare inte blir strandsatta på destinationsorten, utan att ha några alternativ för hemresa eller logi.

Jörg Leichtfried (S&D), skriftlig. – (DE) Jag röstar för resolutionen, i synnerhet när det gäller Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91, som redan har antagits. Denna förordning innebär att man redan har tagit ett steg i rätt riktning, och att stärka och skydda passagerarnas rättigheter utgör bara en logisk fortsättning i denna riktning.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Vi röstar för denna resolution i förhoppningen att flygpassagerarnas intressen ska skyddas så mycket som möjligt med tanke på det aktuella läget (avregleringen av transporttjänsterna, det ökande antalet flygbolag etc.).

Vi vill dock betona att det ersättningssystem som föreslås i betänkandet endast är en nödlösning och inte på något sätt kommer att lösa grundproblemet.

Den verkliga lösningen är att en europeisk offentlig luftfartstjänst inrättas, en offentlig tjänst som har ett allmännyttigt perspektiv och därmed ser till att resandet blir så rationellt som möjligt för att minska miljöpåverkan, en offentlig tjänst som har ett allmännyttigt perspektiv och därmed är mån om såväl sina passagerares som sina anställdas säkerhet, fria rörlighet och välmående.

Det är hög tid att vi avlägsnar oss från ett Europa baserat på särintressen och i stället bygger ett Europa utifrån allmänhetens intressen.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det ökande antalet flygbolagskonkurser som drabbar tusentals medborgare i medlemsstaterna har gjort att EU måste vidta åtgärder för att skydda sina medborgare. Det är viktigt att värna rättigheterna för dem som använder sig av flyget dagligen. Därför röstade jag för förslaget.

Robert Rochefort (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för resolutionen om ersättning till passagerare i händelse av att ett flygbolag går i konkurs. För närvarande är det faktiskt så att de enda passagerare som omfattas av EU:s lagstiftning i händelse av att ett flygbolag går i konkurs är de som bokat en paketresa.

Det har dock visat sig att konsumentvanorna när det gäller att boka semesterresor har förändrats en hel del under de senaste åren. Resandet med europeiska lågprisflyg har ökat, medan antalet sålda paketresor har sjunkit drastiskt, samtidigt som antalet resor som bokas direkt av en privatperson via Internet och köp av endast plats på flyget har ökat.

Om vi till detta lägger den kris som denna sektor genomgår för närvarande kan vi lätt föreställa oss hur många europeiska passagerare som blir strandsatta på destinationsorten och som utan logimöjligheter desperat väntar på att få plats på ett flyg hem, efter att det flygbolag de skulle ha rest med har gått i konkurs.

Efteråt kommer de att erbjudas en försumbar summa som ersättning för de olägenheter de fått utstå, och även för en sådan ersättning måste de kämpa. Kommissionen måste omedelbart ta initiativ till lagstiftning för att rätta till denna oroväckande situation. En skadeståndsfond som finansieras av flygbolagen bör dessutom inrättas för att ersättningar ska kunna betalas ut.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) De regioner inom Europa som utgör viktiga turistdestinationer måste se till att de tjänster som erbjuds inom denna sektor präglas av service och kvalitet på högsta nivå.

Ett exempel är Madeira, som av Världsturismorganisationen i förra veckan blev klassat som en av de bästa turistdestinationerna i världen genom att få högsta betyg i 13 av de 15 bedömningskriterierna. För att på en oerhört konkurrensutsatt marknad kunna hålla sig kvar på denna position krävs att man fortsätter det arbete för miljömässig, ekonomisk och social hållbarhet som gjorts av såväl offentliga som privata organ. Denna målsättning innefattar även att de turister som besöker ön kan ges mesta möjliga garantier när det gäller villkoren för flygresan och boendet.

Det resolutionsförslag som vi har röstat om i dag utgör ett steg i denna riktning, eftersom syftet med förslaget är att skydda passagerarna om ett flygbolag går i konkurs genom att göra det obligatoriskt för flygbolagen att ha försäkrings- och garantifonder, i kombination med en frivillig försäkring för kunderna.

Positivt är även att Europeiska kommissionen anmodas att lägga fram ett förslag för hur passagerare ska kunna få ersättning om ett flygbolag går i konkurs och hur de ska kunna komma hem om de blir strandsatta på en flygplats.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om ersättning till passagerare i händelse av att ett flygbolag går i konkurs. Det finns i dagsläget flera olika europeiska rättsakter med bestämmelser i exempelvis följande fall: för ersättning och hemtransport för kunder i händelse av att en researrangör som tillhandahåller paketresor går i konkurs, för utkrävande av ansvar från flygbolag i samband med olyckor och regler för ersättning till passagerare samt för ersättning och assistans till passagerare som nekas ombordstigning eller vars flyg har ställts in eller är kraftigt försenat.

Men det saknas bestämmelser som skyddar konsumenterna om flygbolaget går i konkurs. Under de senaste nio åren har 77 europeiska flygbolag gått i konkurs. Detta direktiv är således absolut nödvändigt. Europaparlamentet har därför uppmanat kommissionen att stärka passagerarnas ställning i händelse av att ett flygbolag går i konkurs. Mer specifikt har Europaparlamentet anmodat kommissionen att senast i juli 2010 lägga fram ett lagstiftningsförslag som skulle innebära att passagerare kan få ersättning om ett flygbolag går i konkurs, att principen om att alla flygbolag som flyger till samma destination ska ha ett ömsesidigt ansvar för passagerarna när det gäller att tillhandahålla platser på flygen, att det blir obligatoriskt med en försäkring för flygbolagen, att en garantifond inrättas samt att en frivillig försäkring ska erbjudas passagerarna.

- Resolutionsförslag: ”made in” (ursprungsmärkning)

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för detta gemensamma resolutionsförslag om ursprungsmärkning eftersom det utgår från principen att ett konsumentskydd förutsätter tydliga och konsekventa handelsregler, och där ingår ursprungsmärkning. Jag stöder kommissionens och medlemsstaternas ingripande för att försvara konsumenternas legitima rättigheter och förväntningar när

det finns bevis för att importörer eller producenter i tredjeländer använder sig av falska eller missvisande ursprungsmärkningar.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för detta resolutionsförslag eftersom man måste kunna garantera konsumenterna tillförlitlig information när de ska välja bland vissa produkter, inte minst när det gäller produkternas ursprungsland och de normer för säkerhet, hygien eller miljöskydd som gäller vid produktionen – information som krävs för att konsumenten ska kunna göra ett medvetet och väl underbyggt val. Resolutionsförslaget innebär att kommissionen anmodas att åter lägga fram sitt förslag inför Europaparlamentet, så att det kan debatteras i enlighet med det rättsliga förfarande som fastställts i Lissabonfördraget.

Jag vill dock påpeka att jag i samband med att kommissionens förslag om ursprungsmärkning ska granskas särskilt kommer att beakta stödet till traditionella produkter, så att ett starkt konsumentskydd – något som är både nödvändigt och önskvärt – inte leder till att mindre företag som producerar traditionella produkter blir lidande. Jag kommer även att särskilt beakta de mekanismer som används för att fastställa ursprunget, så att förfarandet inte leder till konkurrensnackdelar för europeiska producenter gentemot konkurrenterna.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi anser att den antagna resolutionen inte på långt när lever upp till det som vi menar att ursprungsmärkning bör vara, dvs. bland annat ett verktyg för att skydda sysselsättningen inom tillverkningsindustrin i Europa, i synnerhet inom de små och medelstora företagen, och ett verktyg för att motverka social och miljömässig dumpning. Detta är anledningen till att vi lade ned våra röster.

Dessutom tar resolutionen inte upp de konsekvenser som en avreglerad världshandel får för sysselsättningen och de olika medlemsstaternas industriella struktur. Resolutionen nämner inte de oräkneliga utlokaliseringar som sker i jakten på snabba vinster och de konsekvenser detta får, t.ex. en avindustrialisering av stora områden, en stigande arbetslöshet och försämrade ekonomiska och sociala förhållanden. Men i resolutionen begränsar man sig till att endast uppmana kommissionen och rådet "att vidta alla nödvändiga åtgärder för att garantera likadana villkor".

Slutligen beklagar vi att en majoritet i parlamentet avlog de förslag som vi lagt fram. Med dessa förslag ville vi bl.a. skydda sysselsättningen, se till att arbetstagarnas och konsumenternas rättigheter respekteras, bekämpa barnarbete och slaveri samt motverka importen av produkter från ockuperade territorier. Dessutom betonade vi i dessa förslag att EU-stödet till företag och investerare som utlokaliserar sin produktion måste dras in.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Mot bakgrund av den ekonomiska kris som drabbat europeiska företag är det nu mer angeläget än någonsin att EU skapar ett obligatoriskt system för ursprungsmärkning, om så bara för ett begränsat antal importerade produkter som textilier, smycken, kläder och skor, lädervaror och handväskor, armaturer och lampor samt glasvaror, eftersom en sådan märkning skulle ge slutkonsumenterna värdefull information. Med ett sådant system skulle de europeiska konsumenterna även få veta exakt från vilket land de produkter de köper kommer från. På så sätt kan de identifiera en produkt utifrån de sociala, miljö- och säkerhetsmässiga normer som vanligtvis förknippas med landet i fråga. Våra medborgare kommer med andra ord att ges den insyn som krävs för att de ska kunna ta sitt konsumentansvar.

Jacky Hénin (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) "Made in"-konceptet behöver inte bara ha med märkning att göra. Det måste snabbt bli ett kraftfullt koncept för att skapa respekt för de mest långtgående reglerna för kunskap, arbetstagarnas rättigheter, hållbar utveckling och miljöskydd, och ett uttryck för ett ansvarsfullt ekonomiskt ställningstagande.

Genom att införa ett "made in Europe"-koncept skulle vi kunna ge konsumenterna möjlighet att göra väl underbyggda val och agera för fler rättigheter.

Vi har dock återigen inskränkt oss till att endast uttrycka våra välvilliga intentioner, vilket är som att tro att det räcker att säga att man är bäst och starkast för att det ska bli så.

Detta är beklagligt och även anledningen till att jag lägger ned min röst.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Jag är införstådd med att vi behöver diskutera de europeiska rättsliga ramarna för ursprungsmärkning av kommersiella slutprodukter, främst i konsumentupplysningssyfte och för att skapa öppenhet mellan olika handelspartner. Ett standardiserat märkningssystem kommer att leda till att konsumenterna får mer och korrektere information och upplysningar om vilka sociala och miljömässiga normer som produkterna uppfyller. Ursprungsmärkningen utgör dessutom ett viktigt steg i riktning mot enhetliga handelsregler gentemot tredjeländer.

Det är dock viktigt att rätt balans hittas utifrån producenternas och konsumenternas perspektiv. En ökad öppenhet gentemot konsumenterna får inte skapas på tillverkarens bekostnad. Det får inte bli fråga om några ytterligare kostnader för små och medelstora företag. Som en del av de pågående diskussionerna bör tydliga riktlinjer fastställas och försvaras, även från Österrikes sida. En möjlig lösning skulle kunna vara att en frivillig europeisk ursprungsmärkning skapas för kommersiella slutprodukter där befintliga nationella och regionala kvalitetsmärkningarna beaktas.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget eftersom "made in"-märkningen är en förutsättning för marknadsinsyn och för att konsumenterna ska få nödvändig information om ursprunget för de produkter de köper.

Gemenskapens ekonomi måste stärkas genom ökad konkurrenskraft för EU:s industri i en globaliserad ekonomi. För att lyckas uppnå rättvis konkurrens måste vi se till att producenter, exportörer och importörer ges tydliga regler för hur konkurrensen ska fungera, samtidigt som även gemensamma normer för sociala förhållanden och miljön måste beaktas.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Jag ser mycket positivt på en ursprungsmärkning inom EU. Hädanefter måste ursprungslandet anges på vissa produkter som importeras till EU från tredjeländer. Syftet med en ursprungsmärkning är att ge EU:s konsumenter fullständig information om ursprungslandet för de varor de köper och göra det möjligt för konsumenterna att koppla en vara till de sociala, miljö- och säkerhetsmässiga normer som gäller i landet i fråga.

Detta utgör första etappen i ett krig som inletts mot produkter från Fjärran Östern, där arbetstagarna ofta utnyttjas av producenterna som sedan säljer produkterna på den europeiska marknaden till dumpade priser.

Cristiana Muscardini (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Parlamentet bekräftade i dag klart och tydligt den inställning man redan tidigare vid flera tillfällen under parlamentets förra valperiod gett uttryck för, dvs. att EU måste införa bestämmelser för ursprungsmärkning av ett stort antal produkter som förs in i EU.

Beslutet grundar sig på ett behov av att kunna garantera mer information och därmed skydd åt konsumenterna så att de har möjlighet att göra väl underbyggda köpval. Bestämmelserna om ursprungsmärkning innebär att europeiska företag äntligen kommer att kunna konkurrera på lika villkor med företag i tredjeländer där det redan sedan en tid tillbaka finns lagstiftning om ursprungsmärkning för produkter som förs in i landet. Marknaden är fri endast om de regler som gäller är tydliga, ömsesidiga och verkligen tillämpliga.

Syftet med den antagna resolutionen är att kommissionen ska uppmanas att återigen lägga fram sitt förslag efter de fruktlösa försöken till förhandlingar med rådet och i ljuset av de nya befogenheter som parlamentet fått genom Lissabonfördraget. För att ett slutgiltigt regelverk ska kunna fastställas tillsammans med rådet kommer det att krävas enighet mellan Europaparlamentets olika politiska grupper.

Jag vill ta tillfället i akt och betona att de olika produktkategorier som anges i det aktuella regelverksförslaget måste respekteras och utvidgas till att även omfatta fästelementprodukter, dvs. produkter som det är viktigt att det finns kvalitetsgarantier för och som måste uppfylla kraven i EU-bestämmelserna så att säkerheten kan garanteras i samband med brobyggen, inom bilindustrin, vid tillverkning av elektriska hushållsapparater och i samband med andra produkter som innehåller olika typer av fästelement. Att kunna garantera säkerheten har hög prioritet för oss.

Omröstningen i dag innebär en viktig seger för EU:s konsumenter och producenter i en tid av ny politisk drivkraft för parlamentet – tack vare medbeslutandeförfarandet som gör att det demokratiska underskott som vi dragits med så länge äntligen kan åtgärdas.

9. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

Talmannen. – Listan över medlemmar som önskar avge röstförklaring är nu färdigställd.

Jag vill att det förs till protokollet att Andrew Brons hänvisat till en ordningsfråga och begärt att få ordet eftersom han känt att det var honom David Martin syftade på i vissa delar av sitt inlägg. I enlighet med arbetsordningen skulle ordet nu därför ha gått till Andrew Brons. Jag vill således att det förs till protokollet att Andrew Brons getts tillfälle att få ordet, men att han på grund av frånvaro inte kunnat utnyttja detta tillfälle.

(Sammanträdet avbröts kl. 14.10 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: JERZY BUZEK*Talman***10. Telekom (undertecknande av rättsakter)**

Talmannen. – Vi har nu nått fram till ett viktigt skede där Åsa Torstensson och jag alldeles strax kommer att underteckna några mycket viktiga handlingar som rör det s.k. telekompaketet. De rättshandlingar som utgör telekompaketet har antagits genom ett medbeslutandeförfarande. Elektronisk kommunikation och Internet är numera centrala verktyg i vårt moderna samhälle och detta lagstiftningspaket är ett bra exempel på hur vårt arbete kan hjälpa människor och påverka deras vardag.

Särskilt bör nämnas det ändrade direktivet om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster. Föredragande var vår kollega Catherine Trautmann och hon är med oss här i dag. Att direktivet antogs först vid tredje behandlingen visar vilken stor arbetsinsats som krävdes för att vi skulle kunna nå fram till den bästa lösningen för medborgarna. Det nya direktivet innebär en effektivare och mer strategisk hantering av radiofrekvenser, ökad konkurrens och bättre möjligheter att investera i Internet i framtiden.

Med direktivet om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter, vars föredragande var vår kollega Malcolm Harbour, tar vi också ett viktigt steg mot att kunna erbjuda bättre tjänster. Vi vill stärka konsumentens rättigheter, skydda människors integritet och personuppgifter och göra det möjligt för alla medborgare att behålla sitt mobiltelefonnummer när de byter operatör och att numret ska vara aktiverat igen inom en arbetsdag.

Avslutningsvis har parlamentet och rådet, i syfte att uppnå dessa principer på ett bättre och mer sammanhållet sätt, beslutat att inrätta en europeisk organisation bestående av 27 nationella operatörer. Parlamentets föredragande i frågan var Pilar del Castillo Vera.

Jag vill därför uttrycka min stora uppskattning för det arbete som föredragandena alltid lägger ner. Jag vill också tacka alla dem som med hårt arbete har bidragit till framgångarna med direktiven. Många personers insatser ligger bakom denna framgång. Särskilt gäller det de på varandra följande ordförandeskapen, framför allt det tjeckiska och det nuvarande svenska ordförandeskapet, som var ansvariga för den andra respektive tredje behandlingen.

I denna stund vill jag mest av allt rikta ett stort tack till kommissionsledamoten och Europeiska kommissionen för utarbetandet av detta telekompaket, som utgör ett av flera goda resultat som har uppnåtts under den senaste femåriga mandatperioden. Vi vill gratulera till väl utfört arbete. Samarbetet med kommissionen är till stor hjälp för oss och det påverkar också hur medborgarna ser på vårt arbete.

Naturligtvis är våra tre föredraganden värda all uppskattning, liksom ordföranden för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, vår kollega Herbert Reul, och Europaparlamentets vice talman, Alejo Vidal-Quadras, som var ordföranden för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén. Som ni förstår är det många personer som har bidragit till denna framgång.

I egenskap av talman vill jag på Europaparlamentets ledamöters, men framför allt EU:s medborgares, vägnar uttrycka stor respekt och uppskattning – detta är ett strålande exempel på hur vi kan åstadkomma någonting som medborgarna verkligen önskar, någonting som gör deras liv enklare. Gratulerar!

Åsa Torstensson, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Jag vill börja med att understryka hur glad jag är över att vi i dag tillsammans kan underteckna telekompaketet. Paketet innebär att konkurrensen och konsumentskyddet stärks i EU. Vi får ett modernt och uppdaterat regelverk på ett område där utvecklingen går rasande snabbt.

Jag vill också passa på att tacka alla inblandade för ett oerhört starkt och gott arbete och ett mycket kreativt samarbete. Ett särskilt tack vill jag rikta till Europaparlamentets vice talman Alejo Vidal-Quadras, utskottsordförande Herbert Reul och de tre föredragandena från parlamentet, Catherine Trautmann, Pilar del Castillo Vera och Malcolm Harbour, som liksom mina kolleger i ministerrådet har gjort ett oerhört viktigt arbete för att vi skulle kunna knyta ihop telekompaketet.

Samarbetet gjorde att vi lyckades nå en överenskommelse som tydligt visar på Internets stora och avgörande betydelse för yttrandefrihet och informationsfrihet, samtidigt som vi inte bröt mot fördraget.

Telekompaketet är en stor seger för EU:s alla konsumenter. Jag tackar återigen alla för det arbete som lagts ned för att vi skulle nå denna överenskommelse.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

11. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

12. års strategi för utvidgningen när det gäller länderna på västra Balkan, Island och Turkiet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalande om 2009 års strategi för utvidgningen när det gäller länderna på västra Balkan, Island och Turkiet.

Carl Bildt, rådets ordförande. – (EN) Herr talman, ärade ledamöter! Detta är en synnerligen viktig debatt om en synnerligen viktig fråga. Ändå skulle jag kunna begränsa mitt inlägg här i dag till att säga att ordförandeskapet till fullo stöder det resolutionsförslag som lagts fram av Gabriele Albertini för utskottet för utrikesfrågor. Det är viktigt att såväl parlamentet och rådet som kommissionen står enade i en fråga av denna dignitet.

Så här i efterhand verkar det som att den kanske viktigaste artikeln av alla i det fördrag som undertecknades på Capitolum i Rom för över femtio år sedan var den som i dag utgör artikel 49 i Lissabonfördraget och som säger att varje europeisk stat som respekterar våra värden och som förbinder sig att främja dem får ansöka om att bli medlem av unionen.

Det är genom denna artikel som 19 av unionens stater har kommit att bli EU-medlemmar och en del av unionens historiska värv. Det är genom denna artikel som vi har lyckats främja fred och välstånd och verka för rättsstatsprincipen och ett representativt styre i större och större delar av detta en gång så konflikttrabbade område.

Ibland är det nödvändigt att besöka andra delar av världen – någonting som relativt ofta ingår i mina åtaganden – för att inse vilken mycket stor framgång det här faktiskt är.

Under mer än femtio års tid spred vi européer krig och totalitära ideologier till övriga världen. Två världskrig, två totalitära ideologier – strider och umbäranden.

I dag sprider vi i stället uppfattningen om att fredlig försoning, integration över gamla gränser och gemensamma regler och förordningar är vägen till ett mer framgångsrikt styre. Detta, tillsammans med allt gott som har uppnåtts genom artikel 49, gör vår union till en röst att räkna med i världen.

En europeisk union bestående av 6, 9, 12, 15, ja även 25 stater skulle ha tett sig mindre i varje avseende – dess strävan, dess anseende, dess möjligheter, dess åtnjutande av respekt i världen.

I resolutionen hävdas att utvidgningen har, citat, "visat sig vara ett av EU:s mest framgångsrika politikområden". Ja, det är det minsta man kan säga.

Alla vet vi att processen inte har varit helt smärtfri. Jag minns hur jag, i ett annat sammanhang, kom till ett tidigare Europaparlament i egenskap av representant för ett land som ansökte om medlemskap och hur jag då möttes av rädslan för att en ytterligare utvidgning av de då tolv medlemsstaterna skulle innebära en risk för urvattning av unionens politiska strävan.

Dels har de nya medlemmarna stött på svårigheter vid genomförandet av EU:s ständigt växande politikområden och regelverk, dels har vi medlemsstater haft problem med att anpassa oss till våra egna framgångar i form av nya medlemmar. Men så här i efterhand är det tydligt att när unionen har genomgått en utvidgning har vi samtidigt fördjupat vårt samarbete.

Under de senaste tjugo åren har antalet medlemsstater mer än fördubblats och vi har i snabb följd antagit fördragen från Maastricht, Amsterdam, Nice och Lissabon. Under de föregående trettio åren lyckades man inte ens genomföra Romfördraget fullt ut.

Jag vill hävda att artikel 49 kommer att vara lika viktig i framtiden som den har varit i det förgångna. EU:s attraktionskraft är fortfarande stark. Under det senaste året har vi fått in nya medlemsansökningar från

Montenegro, Albanien och Island, och vi vet ju att vissa andra länder strävar efter att nå en situation där de också kan lämna in en ansökan.

I och med den förra utvidgningen växte unionen med ungefär 100 miljoner nya medborgare och nu är det länderna i sydöstra Europa som står i blickfånget. Detta kan innebära ytterligare nära 100 miljoner medborgare.

Processen kommer varken att gå fort eller smärtfritt. Vi känner väl till de olika utmaningar vi står inför i de olika länderna på västra Balkan, liksom omfattningen av de förändringar som Turkiet måste genomföra.

Vi är alla medvetna om att det i våra respektive länder finns krafter som skulle föredra att helt sonika stänga dörren för dem som knackar på och hoppas att det hela ska rinna ut i sanden – krafter som röstar för ett mindre öppet EU.

Jag tillhör dem som är övertygade om att det vore ett misstag av historiska proportioner, vars konsekvenser skulle komma att förfölja EU och dess medborgare under lång tid framöver.

Att nå fram till den dörr som leder in i vår union kan ibland vara mycket svårt. Vissa länder har ett långt och mödosamt reformarbete framför sig, men om denna dörr skulle stängas skulle andra dörrar öppnas för andra krafter. Dessa skulle då kunna röra sig i riktningar som med tiden skulle påverka oss alla negativt.

Just därför är artikel 49 fortfarande så otroligt viktig. Den står för reform och försoning och den inspirerar och vägleder de regioner i Europa som ännu inte är medlemmar i unionen.

Kommissionsledamot Olli Rehn kommer att gå in mer i detalj på kommissionens bedömning av de berörda ländernas framsteg. Ordförandeskapet delar kommissionens bedömning.

Vår ambition är att fortsätta hjälpa länderna på västra Balkan vidare i anslutningsprocessen och vi är medvetna om att de befinner sig i mycket olika faser av den processen. I sammanhanget emotser vi att det den 19 december beslutas om viseringsfria inresor till EU för medborgare i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Montenegro och Serbien. Det innebär ett stort och viktigt steg framåt.

I likhet med parlamentet hoppas vi att Albanien och Bosnien och Hercegovina kommer ifatt så att även deras medborgare kan få samma rättigheter snarast möjligt.

De hinder som fanns för Kroatens del är nu undanröjda och anslutningsprocessen fortlöper, vilket är viktigt för Kroatien och för hela regionen. Kommissionen har lagt fram en mycket positiv rapport om f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och det är min förhoppning att rådet i december ska kunna ge konkreta anvisningar om hur landet går vidare i anslutningsprocessen.

Ansökningarna från Montenegro och Albanien har vidarebefordrats till kommissionen och jag tror att vi kan förvänta oss ett yttrande därifrån inom ungefär ett år.

Vi hoppas att de politiska ledarna i Bosnien och Hercegovina ska kunna ta beslut om de reformer som bedöms nödvändiga för att landet ska komma i fråga för en ansökan om medlemskap. I detta nu samarbetar EU och USA för att få till stånd indirekta samtal.

Serbien har gjort stora framsteg med det unilaterala genomförandet av interimsavtalet, och vi kommer naturligtvis att noggrant granska den kommande rapporten från chefsåklagaren vid internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien angående det landet gör för att samarbeta med domstolen. Det är vår förhoppning att chefsåklagaren ser det som hittills har gjorts som tillfredsställande men det är naturligtvis av yttersta vikt att man också fortsättningsvis gör mer på området.

Jag flyttar blicken mot sydost och vill gratulera till det grundläggande reformarbete som nu genomförs i Turkiet avseende den kurdiska frågan. Framgången med dessa reformer kan föra landet betydligt närmare EU:s normer på flera mycket viktiga områden.

Det finns ytterligare ett antal frågor som jag tror att kommissionsledamoten kommer att ta upp. De pågående samtalen mellan president Christofias och Mehmet Ali Talat om en återförening av Cypern har kanske ingen direkt koppling till det ovan nämnda men är ändå viktiga i sammanhanget. Vi kan bara uppmana dem att fortsätta arbeta för en helhetslösning grundad på en federation med politisk jämlikhet som omfattar båda Cyperns befolkningsgrupper och båda zonerna i enlighet med FN:s säkerhetsråds resolutioner. Vikten av detta kan inte nog betonas.

Antingen rör vi oss mot en ny era av försoning och samarbete i den här delen av Europa och hela östra Medelhavsområdet, eller mot en situation där vi uppenbarligen kommer att ställas inför snabbt växande problem.

Utmaningarna i sydöstra Europa får stor uppmärksamhet men i och med Islands ansökan får vi ytterligare en anledning att vända blicken mot frågor som rör det arktiska området och de nordligaste delarna av Europa. Vår union måste vara mer närvarande och engagerad här i framtiden. Alla betydelsefulla globala aktörer har börjat inse vilken viktig roll området spelar och även Islands ansökan bör ses utifrån ett sådant perspektiv.

Island har en tusenårig demokratisk tradition och är medlem av vår inre marknad genom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Landet har alltså redan kommit en bra bit på vägen mot ett medlemskap, även om vi måste göra en bedömning av den vidare processen när vi väl har fått kommissionens synpunkter.

Detta är vad det svenska ordförandeskapet hittills har lyckats åstadkomma på utvidgningsområdet. Vi har några viktiga veckor kvar och under dessa förväntar jag mig ytterligare framsteg, men jag vill avsluta med att säga att jag inte tror att vi har byggt färdigt vår union ännu. EU måste förbli en öppen union och vi måste fortsätta arbeta för en utvidgningsprocess som medför gott styre, rättsstatsprinciper, försoning, fred och välbefinnande för större och större delar av Europa.

Detta är naturligtvis oerhört viktigt för dem men vi måste inse att det också är oerhört viktigt för oss, och vi måste också komma ihåg att det även förstärker både vår position på världskartan och vår röst när det gäller att kräva än större respekt i framtiden.

Olli Rehn, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Låt mig först tacka ledamöterna i utskottet för utrikesfrågor och dess ordförande Gabriele Albertini för en balanserad och heltäckande resolution. Jag vill också tacka er alla för ett utmärkt samarbete de fem senaste åren. Europaparlamentet har starkt bidragit till utformningen av vår utvidgningspolitik och är en förebild för demokratiskt ansvarstagande. Jag ser fram emot ett fortsatt utmärkt samarbete – oavsett vilken befattning jag själv innehar i framtiden.

EU tar ett efterlängtat steg framåt nästa vecka då Lissabonfördraget träder i kraft. Då börjar en ny era för EU:s utrikespolitik. Indirekt befäster det också EU:s förnyade samförstånd om utvidgningen som baseras på de tre ledorden konsolidering, villkorlighet och kommunikation i kombination med EU:s kapacitet att integrera nya medlemmar. Detta gör att vi kan fortsätta den gradvisa och noggrant genomtänkta anslutningsprocessen.

Precis som förslaget till resolution visar är utvidgningen av EU ett av unionens mest kraftfulla utrikespolitiska verktyg i dag. Detta var också innebörden av Carl Bildts budskap och jag instämmer i det, ett budskap grundat på erfarenheter under såväl det svenska ordförandeskapet som årtiondena innan dess. Det är också riktigt att EU:s trovärdighet som global aktör står och faller med vår förmåga att själva utforma den del av världen vi lever i. Det är här vi har uppnått våra främsta framgångar under de senaste tjugo åren – vi har förändrat den europeiska kontinenten genom att återförena öst och väst och därmed skapat ett starkare EU.

Utvidgningen har varit en avgörande faktor i denna process och i och med den fortsätter sydöstra Europa nu att förändras. Albanien och Montenegros ansökningar om medlemskap i EU understryker hur stark unionens dragningskraft verkligen är. Med Islands ansökan får dagordningen för utvidgningen en ny politisk och geoekonomisk dimension. Såväl Bosnien och Hercegovina som Serbien överväger att lämna in en ansökan. Med tanke på den ekonomiska krisen skulle samtliga dessa länder enkelt ha kunnat vända ryggen åt EU men i stället vidhåller de sin EU-vänliga inriktning med alla de svåra beslut och djärva reformåtgärder som det innebär. Kroatien närmar sig nu mållinjen efter fyra års intensiva anslutningsförhandlingar. I Zagreb måste man öka reformarbetet, särskilt inom domstolsväsendet, och kampen mot korruption och organiserad brottslighet i syfte att kunna avsluta förhandlingarna. Samarbete med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien är fortfarande en förutsättning för medlemskap.

Även i Turkiet ser vi att arbetet går stadigt framåt. Turkiet spelar en avgörande roll för energisäkerheten och för främjandet av en dialog mellan olika kulturer. Ankaras åtagande att normalisera förbindelserna med Armenien är historiskt, liksom det demokratiska beslutet att lösa den kurdiska frågan, men Turkiet har fortfarande en lång väg att gå. Utöver reformerna förväntar vi oss att Turkiet genomför Ankaraprotokollet till fullo och att landet fortsätter arbetet med att normalisera förbindelserna med Cypern.

I f.d. jugoslaviska republiken Makedonien har man uppnått stora framsteg på senare tid och på allvar tagit itu med de viktigaste reformerna. Landet uppfyller i tillräckligt hög grad de politiska kriterier som fastställdes i Köpenhamn. Dessa faktorer ledde till att kommissionen rekommenderade att anslutningsförhandlingar skulle inledas. Jag har fått intrycket av att regeringen i Skopje helt riktigt har tagit vår rekommendation som en uppmaning att en gång för alla lösa namnfrågan med Grekland. Jag är övertygad om att man både i Skopje

och Aten kommer att dra nytta av det nya sammanhang, den nya debatt och de nya möjligheter som nu finns.

Också från Serbien har man kunnat rapportera goda nyheter. Belgrad har visat sitt engagemang för integration med EU, inte minst genom dess unilaterala genomförande av interimsavtalet, och jag tror att Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien ser med tillfredsställelse på Serbiens insatser. Jag håller med om det som sägs i resolutionen om att häva blockeringarna för ett avtal. Det är hög tid att låta Serbien ta nästa steg på sin vandring mot EU.

Situationen i Bosnien och Hercegovina innebär andra svåra utmaningar, som delvis beror på dess förflutna som krigsdrabbat land, men jag vill poängtera att det inte finns några genvägar till EU. En bosnisk ansökan om medlemskap i EU kan inte beaktas förrän den höge representantens kansli har stängts. Bosnien och Hercegovina måste också genomföra konstitutionella förändringar för att kunna uppfylla den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Respekten för de mänskliga rättigheterna är en grundläggande princip för EU. För att uppnå detta mål har vi tillsammans med ordförandeskapet och Förenta staterna lagt fram ett reformpaket. För medborgarnas och hela regionens skull hoppas jag att de bosniska ledarna tar sitt ansvar och når en överenskommelse. Både EU och USA är inblandade på högsta nivå eftersom vi vill att Bosnien och Hercegovina ska lyckas, och jag tror att de kan lyckas.

I Kosovo har stabiliteten upprätthållits men är fortfarande bräcklig. Kommissionen har lagt fram en undersökning om hur Kosovos socioekonomiska utveckling kan främjas och förankras i EU. Vi kommer att betrakta kommande viseringslättnader och handelsavtal som en mycket god början så snart man uppfyllt villkoren.

Sammanfattningsvis kan sägas att vi för fem år sedan, när min mandatperiod som kommissionsledamot med ansvar för utvidgningen tog sin början, utformade en ambitiös men, med facit i hand, också realistisk plan. Under utfrågningarna sade jag till parlamentet att målen inför 2009 var att EU skulle bestå av 27 medlemsstater, inklusive Bulgarien och Rumänien, att anslutningsprocessen med Kroatien skulle vara inne i sitt slutskede, att de övriga länderna på västra Balkan skulle ha närmat sig EU genom associeringsavtal, att Turkiet definitivt skulle vara på väg mot EU, att frågan om Kosovos status skulle vara löst och att Cypern skulle vara återförenat. Jag är glad och stolt över att vi har uppnått nästan alla våra mål – det viktiga undantaget är Cypern, där samtal för att hitta lösningar ännu pågår. Tillsammans har vi arbetat mot dessa meningsfulla mål och tillsammans har vi gjort stora framsteg. Även frågan om Cypern kan komma att lösas, till gagn för alla dess medborgare och för EU.

Då, för fem år sedan, vågade jag inte förutspå någon framgång på området viseringslättnader, även om jag hoppades på en sådan. Men nu står vi här i dag och om blott en månad går drömmen i uppfyllelse för medborgarna i Serbien, Montenegro och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Vi hoppas kunna göra detsamma för Albanien och för Bosnien och Hercegovina nästa år när alla villkor är uppfyllda.

Detta är en mycket viktig påminnelse för alla oss som arbetar med sydöstra Europa om vilken dragningskraft drömmen om EU har för miljontals medborgare i vår omedelbara närhet. Låt oss hålla drömmen levande och, när tiden är inne, göra drömmen till verklighet.

Gabriele Albertini, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Måndagens omröstning i utskottet för utrikesfrågor gav ytterligare bevis på hur komplex och samtidigt värdefull en utvidgning av EU:s nuvarande geografiska och politiska gränser är.

Tack vare mina medföredragandes arbete, liksom enskilda politiska gruppers insatser, har vi åstadkommit en text som vidareutvecklar originaltexten och i vilken många aspekter som från början endast nämndes i förbifarten nu har finputsats.

Debatterna i utskottet och inom själva grupperna har inte varit fria från meningsskiljaktigheter, ibland hätska sådana, men sådant är vanligt vid en konfrontation över hela linjen där de politiska gruppernas respektive ståndpunkter tänjs ut. Historiska händelser inom varje stat och nationernas nuvarande inbördes relationer gjorde vissa individer avogt inställda till kandidatländernas eller de potentiella kandidatländernas ansökningar.

På mindre än ett år har ytterligare tre länder ansökt om att inleda medlemskapsförhandlingar: Montenegro i december 2008, Albanien i april 2009 och Island i juli 2009. Det är ett tecken på att det europeiska projektet fortfarande har stark dragningskraft och att det anses ha stor betydelse för stabiliteten, särskilt med tanke på sammanbrottet på finansmarknaderna.

Omröstningen i utskottet för utrikesfrågor har resulterat i en text som mer kraftfullt poängterar vikten av att de länder som vill ansluta sig till EU närmar sig en övergång med öppna ögon – de måste vara medvetna om de åtaganden som en anslutningsprocess innebär, och de konsekvenser som den medför.

För ett medlemskap krävs att den sökande respekterar EU:s ramar, inte bara de ekonomiska och politiska utan också de kulturella, sociala och rättsliga ramarna – först då kan slutresultatet överträffa summan av delarna.

Jag hoppas att den text som är föremål för morgondagens omröstning på plenarsammanträdet tar upp alla aspekter på den allmänna strategin för utvidgningen på ett mer balanserat och koncist sätt. Det är naturligtvis fördelaktigt med bidrag i form av särskilda resolutioner om varje enskild stat.

Kristian Vigenin, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Strategidokumentet för utvidgningen och den resolution som vi kommer att anta i morgon visar på vårt starka engagemang för utvidgningspolitiken, som visat sig vara ett av EU:s mest framgångsrika politikområden och som gynnat såväl befintliga som nya medlemsstater.

Utvidgningarna har bidragit till ett icke tidigare skådat utvidgande av området med fred, säkerhet och välstånd i Europa och nu förbereder vi ett ytterligare utvidgande av detta område som under kommande år kommer att omfatta västra Balkan, Island och Turkiet.

Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet fortsätter att vara en av de krafter i parlamentet som är mest positiva till utvidgningen, samtidigt som vi understryker att inga kompromisser kan komma på fråga när det gäller att uppfylla de politiska kriterier som fastställdes i Köpenhamn och alla de viktiga riktmärken utifrån vilka man bedömer kandidaternas beredskap.

Vi hoppas att förhandlingarna med Kroatien kan avslutas så tidigt som möjligt under nästa år. Vi förväntar oss att rådet bekräftar kommissionens förslag om att nästa år inleda förhandlingar med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien så att processen också kan påbörjas nästa år. Vi hoppas på förnyade krafttag i förhandlingarna med Turkiet, bland annat genom ett öppnande av kapitlet om energi. Och vi tror på EU:s förmåga att genom att förstärka utvidgningsländernas positiva utveckling se till att processen fortsätter i oförändrad takt. Liberaliseringen av viseringsbestämmelserna är ett utmärkt exempel som visar västra Balkans invånare att de är på väg åt rätt håll.

Jag vill också uttrycka min förhoppning om att ikraftträdandet av Lissabonfördraget ytterligare kommer att öka EU:s kapacitet att integrera nya medlemmar, och därmed slutföra de institutionella reformerna inom unionen.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen. – (NL) I egenskap av ordförande för Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa har jag vänner, bekanta och kolleger i alla de länder som dagens rapport handlar om.

Jag vill börja med att önska kommissionsledamot Olli Rehn all framgång med det som han har arbetat med under de fem senaste åren och berömma honom för hans insatser. Han förtjänar vårt fulla erkännande. Jag har som sagt vänner och bekanta i alla dessa länder och kan med viss stolthet säga att såvitt jag vet är vi den enda större politiska familjen som har nått en överenskommelse om Kosovos status. Vi uppnådde en enhällig ståndpunkt i frågan redan 2006 och vi har stått fast vid den alltsedan dess. Ni ska dock inte tro att detta var en slump – det krävdes hårt arbete från alla parter.

Ni kan därför föreställa er min stora besvikelse, i första hand över att man inte inkluderat Kosovo i avtalet om viseringslättnader. Det tycks mig som om kosovanerna straffas för att ett antal EU-medlemsstater ännu inte har kunnat förlika sig med det faktum att Kosovo nu är en självständig stat. Jag anser att det är synd och skam. Låt mig också ta upp ett par aspekter på den rådande situationen i Bosnien och Hercegovina. Jag har tyvärr inte lika höga förhoppningar som rådets tjänstgörande ordförande och kommissionsledamoten om att alla problem kommer att gå att lösa, om inte annat så på grund av risken att landets invånare kan få intrycket av att allting plötsligt måste åstadkommas i en rasande fart och detta utan möjlighet till samråd, åtminstone inte med några andra politiska partier än de allra största – det vill säga de partier som ni har kontakt med.

Avslutningsvis vill jag för min grupps räkning poängtera att vi kräver att kandidatländerna respekterar de politiska kriterier som fastställdes i Köpenhamn – inga undantag får någonsin göras, inte för någon. Ni får heller inte tro att vi är omedvetna om EU:s förmåga att ta in nya medlemmar. Det som bekymrar oss är att

vissa ledamöter tycks vilja utnyttja begreppet "förmåga att ta in nya medlemmar" för att skjuta upp anslutningen av nya länder på obestämd tid. Vi är kritiska till detta.

Sammanfattningsvis anser jag att de senaste fem åren har inneburit stora framgångar och jag önskar kommissionsledamoten all lycka i framtiden. Jag är övertygad om att vi kommer att ses här igen, måhända i andra roller, men jag vill ändå tacka er för den tid som varit.

Ulrike Lunacek, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi i Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen är mycket glada för att denna gemensamma resolution ånyo visar på parlamentets starka engagemang för en utvidgning, och för att utvidgningstakten, som ju diskuterades i utskottet för utrikesfrågor, kommer att upprätthållas.

Detta gäller särskilt sydöstra Europa. Jag hoppas att de väpnade konflikterna och den ofattbara grymheten i denna del av Europa aldrig kommer att upprepas, och jag tror att EU spelar en central roll i detta. Även i detta avseende är det mycket tillfredsställande att det starka engagemanget hålls uppe genom denna resolution.

Som redan har nämnts i dag har framgångar skördats på en mängd områden. Vi har uppnått framsteg när det gäller vissa konflikter i området och i egenskap av föredragande om Kosovo är jag mycket glad över att det spanska ordförandeskapet har meddelat att man under ordförandeskapet kommer att bjuda in Kosovo att delta i konferensen om västra Balkan, en konferens som jag hoppas innebär en möjlighet till framsteg i frågan om Kosovos status.

Föregående talare tog upp ett problem som gäller Kosovo. Jag hade gärna sett att man inkluderat Kosovo i avtalet men vi har i alla fall sett till att en dialog om visering kommer att inledas i syfte att uppnå en liberalisering av viseringsbestämmelserna.

Jag vill kommentera ett av morgondagens ändringsförslag. Det handlar om en av de minoriteter som lever under mycket svåra förhållanden i många delar av sydöstra Europa, liksom i andra delar av Europa, men framför allt i Kosovo: den romska minoriteten. För närvarande planerar man att från medlemsländerna skicka tillbaka runt 12 000 romer, främst barn, till framför allt Kosovo, där vi vet att omänskliga förhållanden väntar dem. Därför vill jag be parlamentets ledamöter att i morgon rösta igenom ändringsförslaget i syfte att, åtminstone under vintern, sluta skicka tillbaka romer till Kosovo och hjälpa Kosovo att förbättra levnadsvillkoren för de romska minoriteterna där liksom i EU.

I dag, på Internationella dagen mot våld mot kvinnor, gläder det mig mycket att vi har fått till stånd ändringsförslag i texten som förtydligar att diskriminering av kvinnor och våld mot kvinnor också är något som både regeringarna i regionen och EU måste kämpa mot.

Och till sist: övriga etniska minoriteter och sexuella minoriteter. Jag anser att det är viktiga steg att ta mot en demokratisering.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! ECR-gruppen är starkt för EU-utvidgningen. Genom att utsträcka EU-medlemskapets fördelar till de länder som är berättigade enligt artikel 49 hoppas vi få se uppkomsten av det lösare och mer flexibla EU som vi som grupp tror på.

Jag råkar vara ständig föredragande för Montenegro, där det är goda nyheter i fråga om framstegen mot medlemskap och landet har ganska nyligen ansökt. Jag kommer dock ändå snart att besöka landet för att bilda mig en egen uppfattning och få en oberoende bedömning.

Jag välkomnar också att Island snart kan komma att bli kandidat. På Balkan får dock inte Kroatiens bilaterala gränstvist med Slovenien bli ett hinder för EU-anslutningen och jag hoppas att även f.d. jugoslaviska republiken Makedonien snart kommer att inleda förhandlingar.

I fråga om Turkiet återstår många betänkligheter i fråga om de mänskliga rättigheterna, den pågående blockaden mot Armenien, religionsfriheten och landets vägran att släppa in cypriotiska fartyg i turkiska hamnar. Det var också enligt min mening beklagligt att Turkiet till Islamska konferensens toppmöte nyligen i Istanbul inbjöd president Bashir från Sudan, en person som åtalats av Internationella brottmålsdomstolen för ohyggligheter i Darfur.

Ukraina är visserligen ett land som inte direkt berörs av denna debatt men jag hoppas att EU oberoende av resultatet av det nära förestående presidentvalet i landet fortsätter att erbjuda Ukraina möjligheten att till sist bli EU-medlem, om detta är vad majoriteten av befolkningen i landet önskar. Samma sak bör gälla för Moldavien och en dag för Vitryssland, om det blir ett demokratiskt land.

Nikolaos Chountis, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! För att börja med frågan om utvidgningsstrategin vill jag säga följande: Att döma av de hittillsvarande utvidgningarna och av hur vi närmar oss nya kandidatländer anser jag att EU:s politik inte alltid är till gagn för att lösa arbetstagarnas ekonomiska och sociala problem eller problemen i de samhällen som har gått med eller kommer att göra det. I en rad fall är det ekonomiska stödet eller biståndet i andra former otillräckligt eller går åt fel håll, vilket leder till att regionala och sociala olikheter befästs eller utökas.

Jag vill ta upp fallet Turkiet. Påtryckningar måste utövas för att få Turkiet att hålla sina löften och infria sina åtaganden, särskilt Ankaraprotokollet om erkännande av Cypern, vars rättigheter enligt folkrätten Turkiet kränker. Jag vill påminna kammaren om att det fortfarande är problem med demokratiska rättigheter och fackliga friheter i Turkiet, vilket var märkbart vid åtalet och rättegången nyligen mot turkiska fackföreningsmedlemmar i Izmir.

Jag vill också nämna Kosovo. Här måste tillvägagångssättet överensstämja med resolution 1244/99 från FN:s säkerhetsråd. Det finns fortfarande problem, bland annat med serbernas ställning i Kosovo, som lever i ett tillstånd av isolering, och underlåtenheten att följa överenskommelserna om att flyktingar ska få återvända.

Slutligen f.d. jugoslaviska republiken Makedonien: namnfrågan måste lösas inom FN och inom ramen för ett bilateralt avtal som fastställer de geografiska gränserna. Herr kommissionsledamot och herr rådsordförande! Jag vill fråga er vad ni anser att det senaste initiativet av den nyvalda grekiska premiärministern om ett möte med Albaniens och f.d. jugoslaviska republiken Makedoniens premiärministrar?

Nikolaos Salavrakos, för EFD-gruppen. – (EL) Herr talman! Artikel 49 i Romfördraget är enligt min mening inte en romantisk vädjan till medlemsstaterna att delta i utvidgningen av ett enat Europa. Det är en realistisk ambition om att så många europeiska länder som möjligt ska anta EU:s principer. Först då har vi grundförutsättningarna för konsolidering, villkorlighet och kommunikation.

I morgon kommer rådet att granska Gabriele Albertinis resolutionsförslag där han uttryckligen säger att även om Turkiet har gjort vissa framsteg när det gäller att uppfylla de politiska Köpenhamnskriterierna återstår fortfarande en hel del att göra, såväl när det gäller de mänskliga rättigheterna, yttrandefriheten och religionsfriheten som när det gäller Turkiets politik i allmänhet inom rättsväsendet osv.

Det står dock klart att Turkiet på senaste tiden har försökt att påtvinga Mellanöstern och Kaukasus sin vilja på ett sätt som strider mot EU:s normala principer. Ett annat exempel är Turkiets beteende i Iranfrågan, som strider helt mot EU:s utrikespolitik och Turkiets åtaganden enligt Ankaraprotokollet. Det finns fortfarande åtta kapitel som behöver gås igenom med Turkiet, och eftersom det är så anser jag att Turkiet ännu inte är redo att få ett startdatum för förhandlingarna.

När det gäller f.d. jugoslaviska republiken Makedonien har jag två saker att säga: Vi har märkt att de senaste åtgärderna och uttalandena från dess premiärminister orsakar problem i grannländerna och vi önskar att detta beteende ska tonas ned.

Barry Madlener (NI). – (NL) Herman Van Rompuy hade naturligtvis helt rätt när han 2004 gjorde följande uttalande: "Turkiet är inte en del av Europa och kommer aldrig att bli det."

I sitt uttalande betonade Herman Van Rompuy EU:s grundläggande värden som Turkiet enligt hans mening skulle undergräva. Herman Van Rompuy har således framfört principiella invändningar mot Turkiets medlemskap. Och vi i det nederländska frihetspartiet håller helt med honom. Självklart kan han inte nu ta tillbaka ett så principiellt uttalande, inte ens i syfte att säkra den eftertraktade rollen som EU:s ordförande. Turkiet har till och med visat förakt för demokrati och yttrandefrihet genom att kalla ledaren för mitt parti, Geert Wilders, en demokratiskt vald företrädare för folket, för fascist och rasist. Vilken upprörande och grundlös jämförelse! Vi bör inte förvägras möjligheten att kritisera islam. Men Turkiet visar sitt rätta ansikte här.

Olli Rehn! Jag har följande fråga till dig: Vad är din reaktion på denna upprörande inställning från Turkiets sida? Det finns självklart bara ett möjligt svar: att omedelbart avbryta alla förhandlingar med Turkiet. Låt oss vara ärliga mot turkarna. Vara ärlig mot turkarna så som Angela Merkel och Nicolas Sarkozy har varit och som deras gode vän Herman van Rompuy också har varit. Avbryt alla förhandlingar med Turkiet och andra muslimska länder.

(Talaren accepterade att besvara en fråga i enlighet med blåkortsförfarandet i artikel 149.8.)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Ni verkar vara mycket imponerad av vad Herman Van Rompuy har att säga. Tror ni inte att de flesta människor skulle bli mer imponerade av att endast 3 procent av Turkiets landmassa överhuvudtaget ligger på den europeiska kontinenten och att förslaget att Turkiet ska bli full medlem av EU är helt befängd av geografiska skäl?

Barry Madlener (NI). – (EN) Tja, jag hörde inte någon riktig fråga, men naturligtvis är vi överens om att det finns många skäl att säga nej till Turkiet. Jag nämnde bara några få men detta är ytterligare en god anledning att säga nej, så tack för det.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman, herr Bildt, herr kommissionsledamot! Detta är troligen den största debatten om utvidgningen som vi kommer att ha med er, herr Rehn. Jag vill tacka er för de många goda diskussioner som vi har haft med er sedan 2004.

Jag vill göra ett par kommentarer. Det är nu på tiden att snabbt lösa de svårigheter som skapas för Kroatien och vars upphov ligger utanför landet så att vi under nästa år snabbt kan gå till ett beslut med Kroatien, slutföra förhandlingarna och ratificera anslutningsfördraget. Dessa bilaterala frågor som berör en rad andra länder, bland annat f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och Grekland, måste snabbt lösas. Samma sak gäller även de åtgärder som ständigt vidtas mot Serbien, som enligt min mening är ett oerhört viktigt land för stabiliteten i regionen.

Det måste göras klart att varje land ska bedömas efter sin egen förmåga och att det löfte som utställdes i Thessaloniki, särskilt om länderna på västra Balkan, kommer att hållas. Varje land måste bedömas efter sina egna meriter och takten i processen måste anpassas därefter.

Det är dock också viktigt att förklara att Köpenhamnskriterierna gäller. Jag beklagar att socialdemokraterna, De gröna och andra vägrar att nämna Köpenhamnskriterierna i utskottet. Jag hoppas att den saken kommer att granskas i plenum. Vi skulle ge helt fel budskap till kandidatländerna på samma sätt som om vi hade låtit bli att nämna EU:s absorptionskapacitet.

Det europeiska perspektivet måste vara korrekt för att de interna reformprocesserna ska komma i gång. Det är dock också viktigt att de nödvändiga villkoren uppfylls så att inte falska förhoppningar väcks.

Därför måste vi också i fråga om Köpenhamnskriterierna se till att i Turkiets fall de politiska villkoren om yttrandefrihet, demokrati, rättsstatsprincipen och religionsfrihet är anslutningskrav och att det inte kommer på fråga att kompromissa på det området.

Adrian Severin (S&D). – (EN) Herr talman! Den kanske viktigaste lärdomen av den föregående utvidgningen är att vi har fört in länder, marknader, institutioner och industriella tillgångar i unionen men glömt kvar människors förtroende. Jag anser att vi måste undvika att göra om samma erfarenhet i framtiden.

Vi måste också förbereda inte bara anslutningsländerna utan även nuvarande medlemsstater. Den välbekanta utvidgningströttheten är mer ett tecken på bristande förberedelser i de nuvarande länderna – i de gamla medlemsstaterna, som inte är förberedda på att leva tillsammans med de nya medlemsstaterna – än på att de nya medlemsstaterna skulle vara svårsmälta.

Vidare anser jag att vi när vi pratar om kandidatländerna bör undvika all villkorlighet som inte är kopplad direkt till deras förmåga att samverka med oss från rättslig, institutionell, politisk och kulturell synpunkt och konkurrera med oss på den inre marknaden i bredaste bemärkelse av det begreppet. Vi bör inte införa villkor som inte är kopplade till dessa kriterier. Vi bör komma ihåg att utvidgningen handlar om en bättre framtid, inte om ett bättre förflutet. Vi tänker för mycket på det förgångna.

För det tredje bör verkligen varje land komma in på sina egna meriter. Men vi bör också utvärdera deras förmåga att genom sin anslutning bidra till ett bättre läge i regionen, till större stabilitet och ökad integration regionalt.

Att hantera förväntningarna är också oerhört viktigt och jag anser att vi i framtiden kanske bör vara lite mer uppfinningsrika när det gäller att försöka tillåta något slags gradvis integration av ett land för vilket full integration inte förutses på kort sikt.

Min sista punkt är att jag anser att vi måste komma tillbaka till den problematiska frågan om vår identitet, vår kulturella och geopolitiska identitet för att veta exakt var gränserna för vår utvidgning går.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Vi är på väg att anta en resolution här i dag som emotses med stort intresse och mycket förväntningar i många länder i sydöstra Europa.

I resolutionen talas i mycket annorlunda ordalag än de som användes i sydöstra Europa så nyligen som för endast ett par år sedan. Det är faktiskt dessa ord som varit drivkraften för och angett inriktningen på vår debatt i dag. Jag anser att det viktiga är att vi stöder samtliga berörda länders utsikter om EU-medlemskap, så som framgår av uttalanden dels från rådsordföranden Carl Bildt och kommissionsledamoten Olli Rehn, dels från Gabriele Albertini, ordföranden för utskottet för utrikesfrågor som har sett till att vi kan anta en så innehållsrik och saklig resolution. Här vill jag särskilt framhålla Turkiet.

Det är först när vi erbjuder alla de berörda länderna i regionen utsikter om utvidgning och integration som vissa problem i regionen, t.ex. trender som pekar på fortsatt uppdelning av vissa av staterna i f.d. Jugoslavien, gränsfrågor och sporadiska incidenter som gäller religiös eller liknande intolerans, blir en aning mindre farliga för den vidare regionen.

Vi kan därför dra slutsatsen att planen att bringa fred och framsteg till det som en gång var en instabil del av Europa ska fortsätta.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Jag instämmer i att EU:s utvidgningspolitik är ett av dess mest fruktbara och övertygande politikområden, och det gör min grupp också.

Herr Rehn! Det är därför som jag är lite oroad för er framtid, eftersom jag inte är helt säker på att ni ska kunna hitta ett mer attraktivt ansvarsområde i den kommande kommissionen än utvidgningen.

Det är absolut häpnadsväckande att se vilka förändringar mot demokratibyggnad som utsikterna om medlemskap kan frambringa i ett land som Turkiet. Ja, självklart finns det fortfarande många saker kvar att åstadkomma: rättsväsendets oberoende, arméns roll, yttrandefriheten och kurdfrågan i alla dess aspekter måste verkligen lösas en gång för alla.

Jag anser dock att det är viktigt att betona att EU:s utvidgningsstrategi inte bara är till nytta för de länder som genomgår anslutningsprocessen. Det är till vår fördel och till fördel för våra europeiska beslutsfattare också.

Det är oansvarigt att förringa försöken att förändra ett land som Turkiet genom att tillåta att tvivel kvarstår om förhandlingsprocessens resultat. Ja, förhandlingsprocessen kommer att utmynna i att Turkiet går med och det måste vi säga tydligt.

Ryszard Antoni Legutko (ECR). – (PL) Herr talman! EU:s utvidgning är inte enbart av intresse för de länder som går med i EU eller som strävar efter att göra det, utan också i vårt eget intresse. Anledningen till detta är att det ökar integrationen och säkerheten. Det är därför med glädje som vi konstaterar de framsteg som görs i fråga om länderna på västra Balkan och Turkiet, samt att Island har lämnat in en medlemskapsansökan. Det finns något som kallas utvidgningströtthet men låt oss komma ihåg att varje demokratiskt land i Europa som uppfyller mycket noggrant fastställda kriterier får ansöka om medlemskap i Europeiska unionen. Vi får inte glömma dessa kriterier men vi får inte heller stänga dörren för kandidatländer. Låt oss inte heller stänga dörren för våra partnerländer i öster. Vi bör erbjuda Ukraina en klar möjlighet till medlemskap.

Det är en sak till. Ordet solidaritet används väldigt ofta i EU. Det är ett ord som lockar andra europeiska länder till vår gemenskap och som samtidigt förpliktar oss att fortsätta utvidgningen av EU. Tyvärr visar EU i många fall inte solidaritet i sina inre förbindelser. Ett uppenbart exempel är den planerade norra gasledningen, som är direkt avsedd att drabba transitländerna och särskilt Polen samtidigt som South Stream är Moskvas svar på planerna för energidiversifiering i samband med Nabuccoledningen. Det är mycket oroande att se hur vissa länder så lättvindigt har låtit sig manipuleras av Ryssland. Det är därför som förverkligandet av bilaterala intressen mellan enskilda EU-medlemsstater och Ryssland leder till interna konflikter och försvagar vår position – EU:s position. Detta strider mot solidaritetsprincipen. Utvidgning är förnuftigt men ord och handling måste stämma överens.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Lissabonfördraget skapar ett ännu mer negativt regelverk för folken i EU:s medlemsstater och utvidgningsländerna. Tyvärr befinner sig folken på Balkan i en drastisk situation till följd av Natokriget, kapitalistiska omstruktureringar, avtal med EU, utländska militärbaser i området, kapitalistkrisen och konkurrensen mellan energistormakter. Anslutningen av dessa länder tjänar storindustrins intressen och imperialistiska planer, som även inbegriper att dra upp nya gränser för länderna i området. Anslutningen av f.d. jugoslaviska republiken Makedonien till Nato och EU kommer att skärpa maktkampen, samtidigt som landet fortfarande inte återvunnit sin suveränitet. Turkiet utnyttjar sitt geostrategiska läge och framhärdar med sin ockupation av en stor del av Cypern, gör anspråk på Egeiska havet och håller tusentals fackföreningsmedlemmar, kurder, journalister och andra fångslade. På Island har myten om ekonomiska mirakel avslöjats och påtryckningar hörs om att landet bör hoppa på det europeiska

imperialisttåget. Det grekiska kommunistpartiet är emot EU-utvidgningen därför att det är EU-motståndare och emot att Grekland gick med och stannat kvar. Vi kämpar tillsammans med Europas folk för fred och social rättvisa mot imperialistiska unioner.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! EU-utvidgningen må vara en möjlighet eller ett problem, men än så länge är den en stor utmaning.

Möjligheten representeras av att de nya medlemsstaterna kan ge påtagliga bidrag till utformningen av EU:s politik. För att göra det räcker det inte att uppfylla Köpenhamnskriterierna och endast bekräfta dem formellt. Det är viktigt att öka kunskapen om EU bland medborgarna i kandidatländerna genom en förtroendeskapande kampanj som engagerar politiker, intellektuella och medierna.

EU får inte längre ses som enbart en stor reservoar av ekonomiska resurser för att lösa ekonomiska, sociala och infrastrukturella problem utan som en institution som var och en måste ge ett eget bidrag till för att fastställa en politik som bygger på gemensamma värden.

Stödet för utvidgningen är lågt i medlemsstaterna, särskilt i vissa stater. Vill vi blunda för detta förhållande eller ska vi göra våra landsmän delaktiga och fråga vad de anser? Jag anser att en folkomröstning är den bästa vägen framåt eftersom det är den mest direkta formen av demokrati och det skulle föra EU närmare medborgarna och ge dem valfrihet.

Philip Claeys (NI). – (NL) Vi måste sluta att hålla den här föreställningen när det gäller Turkiets anslutning. Vi måste sluta att dölja och förringa problemen. Vi måste alla vara tillräckligt modiga att möta verkligheten. Vi har redan bedrivit anslutningsförhandlingar med Turkiet i fem år och vad är resultatet? Turkiet för en utrikespolitik som blir allt mer antieuropeisk och antivästerländsk. Under premiärminister Erdogans och president Güls ledarskap har Turkiet blivit alltmer muslimskt. Turkiet vägrar fortfarande att erkänna samtliga nuvarande EU-medlemsstater och att infria de skyldigheter som landet måste uppfylla enligt tullunionens regelverk. Turkiet fortsätter ännu sin ockupation av en del av en EU-medlemsstats territorium. och jag har inte ens nämnt de strukturella och kvarstående problemen med Turkiets bristande respekt för yttrandefriheten.

Alldeles nyss sade Carl Bildt att han avvisar tanken på ett stängt Europa. Så vitt jag vet är ingen av er här för tanken på ett stängt Europa, men vi har vissa ledamöter här, och jag är en av dem, som är för ett europeiskt Europa. För att citera Herman Van Rompuy, nominerad ordförande för Europeiska rådet: Turkiet är inte en del av Europa och kommer aldrig att bli det!

ORDFÖRANDESKAP: ANGELILLI

Vice talman

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Vi talar om utvidgning när det gäller länderna på västra Balkan, Island och Turkiet, vilket är tre mycket olika fall. För det första har vi länderna på västra Balkan som långt ifrån uppfyller de ekonomiska och politiska kriterier som EU förväntar sig. I dessa länder stöder emellertid den allmänna opinionen och de politiska ledarna integration och de är oerhört optimistiska om anslutningen.

Vårt andra fall är Island, ett land som uppfyller många av de ekonomiska och politiska kriterierna, men där den allmänna opinionen och ledarna är mycket oeniga om målet att gå med i EU. Det som endast för närvarande ser ut att förena länderna på västra Balkan och Island är att den djupa ekonomiska krisen ger dem modet att gå med.

Slutligen har vi dock Turkiet, vars EU-förväntningar inte är kopplade till någon form av ekonomisk konjunkturcykel. Det är ett av de länder som har den mest dynamiska ekonomiska aktiviteten och där en stor diskussion pågår. Nyligen gav 45 procent av turkarna sitt stöd till detta mål.

Jag vill att vi ska göra åtskillnad mellan dessa tre situationer eftersom länderna på västra Balkan, Island och Turkiet utgör tre olika scenarier ur integrationsperspektiv. Det är också en god idé att inte hantera de olika fallen enligt en bilateral politisk logik.

Enligt min mening får skillnaderna mellan medlemsstaterna och de eventuella kandidatländerna inte användas av medlemsstaterna eller tredjeländer som skäl för att blockera en väg till europeisk integration. Jag anser att varje lands egna meriter och allmänhetens samtycke är de enda riktmärkena för att bestämma vägen mot europeisk integration.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Fru talman! Trots invändningar från vissa har utvidgningspolitiken fört med sig stabilitet, fred och välbefinnande till Europa. I dag är vi kallade att fortsätta förhandlingarna med kandidatländerna: länderna på västra Balkan, Island och Turkiet. Integrationen av länderna på västra Balkan är utan tvekan den största utmaningen. Deras integration kommer att sätta punkt för en period av sammandrabbningar som började 1990 och som kommer att undanröja det som kommer att utvecklas till ett svart hål i hjärtat av Europa. Kroatien kommer att vara redo för integration om ett par månader och de övriga länderna gör stora framsteg. För Serbien i synnerhet behöver vi alla erkänna hur långt landet har kommit och stödja dess framsteg genom att uppmuntra landet att röra sig i riktning mot EU. Det finns naturligtvis kvarstående frågor. Kosovos olösta status, den svåra situationen i Bosnien och Hercegovina och tvisten om namnet på den f.d. jugoslaviska republiken Makedonien är öppna sår i området. När det gäller Grekland försöker den nya regeringen hitta en lösning som avgör tvisten. Efter 17 års spänningar måste tid ges att långt om länge hitta en lösning som är acceptabel för båda sidor. Allmänt sett har man visat prov på god grannsamhet, vilket antingen vi vill det eller inte är förutsättningar för integration. Så låt oss alla arbeta på dem.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Fru talman! Herr Bildt! Ert anförande var bra, klart och koncist. De saker som ni sade om att EU är en geopolitisk stabiliseringsfaktor och att utvidgningspolitiken är ett medel är samtliga riktiga.

Jag anser dock att det inte är intellektuellt eller politiskt tillfredsställande att bete sig som om målkonflikterna mellan den allt större unionen och den allt slutnare unionen inte fanns. Detta är en fråga som vi inte har gett ett definitivt svar på. Ni har rätt när ni säger att ett större EU har mer inflytande men det är också mer komplext, vilket har konsekvenser för vår handlingsförmåga. Därför måste vi ha en ny dialog om utvidgningen, så som Adrian Severin från socialdemokraterna föreslog, vilket omfattar en gradvis integration och nya former av medlemskap för att kunna förlika dessa båda legitima mål.

Vi behöver institutionella reformer. Exempelvis kan jag inte förklara för folk i Tyskland varför jag stöder Thessaloniki och varför de jugoslaviska efterträdarstaterna en dag kommer att ha fler kommissionsledamöter än alla grundarstaterna tillsammans. Det är inte rätt. Vi måste vara ärliga om vår utvidgningspolitik så att vi återigen har våra medborgares stöd för detta viktiga politikområde.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Enligt en Eurobarometerundersökning har EU-medborgarna tydligt sagt sin mening om Turkiets anslutning: 28 procent är för och 59 procent emot. Dessa siffror talar för sig själva och inga politiker kan eller bör förneka dem. Om vi förnekar dem ökar vi avståndet ännu mer mellan medborgare och politiker.

Turkiet är inte geografiskt en del av Europa, och inte heller är det en del av den europeiska historien, vars religiösa, kulturella och politiska landskap har definierats av kristendomen, renässansen, upplysningen och den demokratiska nationalstaten. Å andra sidan skulle någon form av privilegierat partnerskap förena det bästa av de båda världarna. Förutom många ekonomiska fördelar skulle ett partnerskap leda till ett mer avslappnat förhållande mellan EU och Turkiet och befria oss från den ständiga påfrestningen av anslutningen. Därför är det dags att fatta ett klart beslut: låt oss sätta stopp för anslutningsförhandlingarna och inleda förhandlingar om ett privilegierat partnerskap. Låt detta bli vår utvidgningsstrategi för 2010.

Helmut Scholz (GUE/NGL). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Jag och kollegerna i min grupp har alltid sett utvidgning som en av EU:s viktigaste projekt och har alltid stött det. Trots all vår berättigade kritik av vissa aspekter av utvidgningen har det varit ett av de mest framgångsrika kapitlen i EU:s externa utveckling och den representerar en komplex och långsiktig uppgift både för kandidatländerna och EU. Detta har redan diskuterats i dag i plenum.

Vi måste fråga oss själva om fortsatta utvidgningsprocesser är det rätta för oss. I fråga om sydöstra Europa i synnerhet med dess långa historia av sammanbrott av stater och imperier är det rätt och riktigt att folken i dessa länder, som ingår i en orolig region, har erbjudits möjlighet att bli medlemmar av EU. Det faktum att vissa politiker i EU-medlemsstaterna har tagit avstånd från detta löfte under förevändningen att uppgiften att stärka EU:s identitet och institutioner har företrädare framför ytterligare EU-anslutningar har inte bara ökat kandidatländernas misstroende, utan också hämmat den demokratiska opinionsbildningen och reformprocesserna i regionen.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Jag har fortfarande ett tydligt minne av hur kommissionsledamot Olli Rehn vid ett av våra möten nyligen sade att om man är kommissionsledamot med ansvar för utvidgningen måste man vara optimist.

Jag måste medge att enligt min mening beskriver de orden honom själv mycket väl men jag anser inte att rollen som optimist passar honom. Min personliga uppfattning är att i politiken, och det gäller även EU-politiken, bör optimism komma på andra plats efter realism. Jag finner det direkt chockerande att parlamentet har gått med på en så rosenskimrande uppläggning. Varför har det varit nödvändigt att tona ned den tydliga signalen till Turkiet och Bosnien och Hercegovina i den första versionen av Albertinibetänkandet? Varför var vi tvungna att betyga vår respekt för Turkiet? Varför gjorde vi desperata försök att hitta ett positivt inledande budskap för Bosnien och Hercegovina?

Är parlamentet inte fullt medvetet om att vi är skyldiga att företräda folken i EU:s medlemsstater? Informationskampanjer kommer inte att vara till någon hjälp för att åstadkomma en utvidgningsprocess som stöds av folket. Det uppnår vi bara genom att ärligt och realistiskt bedöma i vilken utsträckning dessa länder har uppfyllt Köpenhamnskriterierna.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Det är oroande hur uppenbart EU:s demokratiska underskott är när det gäller Turkiets anslutning. Majoriteten av EU:s befolkning är klart emot att Turkiet går med i EU. Skönmålningarna till trots så utspelas utvärderingen och förhandlingen över medborgarnas huvuden.

Det är oärligt att bete sig som om vi inte var på väg mot ett fullt medlemskap. Som anslutningskandidat får Turkiet redan 2,26 miljarder euro under perioden 2007–2010. Detta betalas av de länder som är nettobidragsgivare och vars medborgare inte vill att Turkiet ska gå med.

Detta handlar uppenbart helt om USA:s intressen. Det skulle bli möjligt att lösa mängder med icke-europeiska konflikter efter Turkiets anslutning. Trots Turkiets medverkan i Eurovisionsschlagerfestivalen är jag av samma åsikt som den högt respekterade tidigare tyska presidenten Theodor Heuss, som gav en klar definition av Europa. Europa, sade han, är byggt på tre berg: på Akropolis för grekisk humanism, på kapitleum i Rom för idén om den europeiska staten och på Golgata för den kristna västvärlden.

Doris Pack (PPE). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Att EU ska utvidgas till att omfatta länderna på västra Balkan har varit avgjort sedan Thessaloniki. Att godkänna dessa länder så snart de har uppfyllt villkoren är inte en barmhärtighetshandling, som många påstår, utan helt enkelt nödvändigt med hänsyn till deras geografiska läge mitt i EU.

Vår stabilitet är beroende av deras stabilitet så som vi tyvärr upptäckte under 1990-talet. Alla länderna måste självklart uppfylla Köpenhamnskriterierna och eftersom dessa länder tidigare var fiender måste de också delta i regionala samarbetsprogram. Detta gäller också de länder som är grannar till anslutningskandidaterna. Jag förväntar mig att Slovenien och Grekland ska hjälpa anslutningskandidaterna att uppnå sina mål snabbt och lätt.

Tyvärr är Bosnien och Hercegovina i en mycket svår situation och jag tror inte att jag kan täcka det på en och en halv minut trots att jag är föredragande för regionen. Jag ska inte ens försöka. Carl Bildt och Olli Rehn! Jag önskar endast att förhandlingarna där ska ske närmare folket och inte dikteras utifrån.

Alla länderna i regionen har olika avstånd att tillryggalägga och vi måste hjälpa dem att lösa sina problem. Alexander Lambsdorff! Tanken att anslutningskandidaterna kommer att få fler kommissionsledamöter än grundarländerna är ett ganska patetiskt argument. Det är faktiskt inget argument alls. Det är ett knockout-argument. Problemet kan lösas men folken i dessa länder ska inte uteslutas bara därför att ni inte vill lösa problemet.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Jag vill gratulera både kommissionsledamoten Rehn och rådsordföranden Bildt för deras konstruktiva och positiva inledningskommentarer.

Som föredragande för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien är jag särskilt nöjd över att konstatera att det landet har gjort framsteg sedan 2009 och att kommissionen har rekommenderat att rådet fastställer ett datum för inledandet av förhandlingarna. Vi konstaterar också att premiärministrarna Papandreou och Gruevski har börjat kommunicera direkt med varandra.

Jag vill uppmana Carl Bildt och Olli Rehn, och regeringarna i alla medlemsstater som har intresse för frågan, att lyfta sina telefonlurar och kontakta premiärminister Papandreou och premiärminister Gruevski inför toppmötet i december för att visa dem er solidaritet och uppmuntra deras beslutsamma försök att hitta en lösning på tvisten som har pågått i 20 år.

Detta är det enda sättet på vilket Grekland som sedan länge är EU-medlem kan fullgöra sina ambitioner och infria de skyldigheter landet har mot denna region.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Serbien har gjort framsteg under de senaste månaderna och genom att uppfylla sina kriterier för viseringsliberalisering har det visat både sig självt och EU att landet klarar att uppnå mer och prestera bättre än vad man hittills har gjort. Det förtjänar erkännande för dessa framsteg.

Serbien har en dold potential som landet behöver förverkliga på sin väg mot EU-medlemskap och landet måste göra det i sitt eget intresse och i sina grannars intresse, för regionen i dess helhet och för EU. Med hänsyn till dess storlek och strategiska läge kan det bli en drivande kraft som för regionen närmare samman. Det är dags att landet blir medvetet om den rollen och att det gjorde mer för utvidgningen än det gjort tidigare.

Ledarskapet i Belgrad måste systematiskt ägna sig åt politisk och ekonomisk reform och samarbeta med alla sina grannar. Fullt samarbete med Haagdomstolen är inte tillräckligt eftersom det måste leda till ett framgångsrikt slut. Serbien måste förbättra sin politiska kultur eftersom dess prestationer hittills i det avseendet kan förhindra anslutningsprocessen. Landet behöver öppenhet och behöver aktivt bygga på ett brett samförstånd i samhället så snart som möjligt och ta sig förbi splittringen mellan den regerande koalitionen och oppositionen om viktiga EU-frågor. Två viktiga förutsättningar för snabbare framsteg är dock fria och oberoende medier och ett slut på manipulationen av medierna.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Fru talman! Allt jag ber om är mer uppriktighet i våra förhållanden med Turkiet och en korrekt och rättvis tolkning av händelser, särskilt i samband med Cypern där en förvrängd version av den senaste historien tyvärr har blivit accepterad sanning.

Det finns en verklig möjlighet från och med nu fram till presidentvalet i den norra delen av Cypern i april. Den möjligheten bör gripas och detta är en uppgift för alla sidor. Vi får aldrig glömma att turkcyprioterna samtyckte till FN-planen om återförening i april 2004. Den avisades av den södra delen. Vi bör också komma ihåg EU:s löfte i maj 2004 om att avbryta isoleringen av norra Cypern, ett löfte som aldrig infriades. EU har en moralisk skyldighet här. Jag är rädd att om vi fortsätter att behandla de turkiska intressena på detta sätt riskerar vi att förlora en viktig allierad i ett strategiskt område av stor betydelse och uppmuntra alla felaktiga tendenser i Turkiet självt.

Naturligtvis är många av oss djupt oroade över migreringsproblemet när det gäller våra egna nationer. Detta är en aspekt av våra förhandlingar med Turkiet som måste behandlas på ett uttryckligt och bestämt sätt.

Om jag hade tid skulle jag också hänvisa till Kroatien och andra länder i sydöstra Europa som omedelbart behöver ta itu med korruption, organiserad brottslighet, och kränkningar av vissa privata äganderätter före anslutningen när det gäller Kroatien. Annars kan kandidaturen inte tryggt fortsätta.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Fru talman! De länder som föreslås för EU-medlemskap är relativt fattiga. Deras Europadröm, för att citera kommissionsledamoten, är att de ska få bidrag. Det är det som det handlar om. Rika länder, t.ex. Norge och Schweiz, vill helt enkelt inte gå med i EU. Ett talande exempel är Island, som när det var ett rikt land inte hade något intresse av att gå med i EU. Nu när det tyvärr är bankrutt står den isländska regeringen i kö för att gå med. San Andreasförkastningen i EU går mellan de sju medlemsstater som är stora nettobidragsgivare och de övriga.

Situationen är instabil och ohållbar. Ni tror att ni utvidgar EU-imperiet genom denna dåligt genomtänkta politik. I själva verket driver ni EU mot ekonomiskt kaos i framtiden.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Fru talman! Utvidgningsprocessen har varit en dundersuccé. Den senaste utvidgningen har gjort det möjligt för oss att gå samman med dessa länder i Central- och Östeuropa som så orättvist förvägrades frihet och välbefinnande efter andra världskriget. För närvarande är utvidgningen inriktad på länderna på västra Balkan, Turkiet och Island.

Jag stöder de tankar som vi har fastställt som vägledande principer för utvidgningsprocessen de senaste åren. Jag menar konsolidering, villkorlighet och kommunikation. Det vill säga att vi ska fullgöra våra skyldigheter men inte ge förhastade löften om framtida utvidgningar.

För det andra är framstegen i de olika anslutningsprocesserna beroende av att villkoren strikt uppfylls. Kandidatländerna måste göra beslutsamma insatser för att genomföra de nödvändiga reformerna. För det tredje måste vi alla anstränga oss att kommunicera med medborgarna. I den resolution som vi röstar om i morgon framhålls vikten av kommunikation.

I detta sammanhang vill jag upprepa ett bredare förslag som jag framfört vid tidigare tillfällen, nämligen att unga européers kunskap om EU bör förbättras genom att EU-frågor görs till ett obligatoriskt ämne i kursplanen för gymnasieskolan.

En annan relevant tanke i resolutionen är integrationskapaciteten. Utvidgningen kräver att nuvarande EU-medlemmar vidtar vissa åtgärder. När det t.ex. gäller finanser kräver utvidgningen att det finns tillräckligt med medel så att viktiga gemenskapspolitiska åtgärder som den gemensamma jordbrukspolitiken eller sammanhållningspolitiken inte äventyras.

Jag är på väg att runda av. Jag vill påpeka att Kosovo som vi alla vet är ett specialfall. Tyvärr finns det dock avsnitt i resolutionen där detta inte görs klart.

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag anser att den resolution som vi diskuterar i dag i parlamentet är verkligt positiv.

För att dröja vid en del av den anser jag att frågan om EU-utvidgning till västra Balkan är och måste vara en av grundbultarna i EU:s verksamhet under de kommande månaderna.

Jag vill berömma det svenska ordförandeskapet och framför allt kommissionsledamoten Olli Rehn för deras arbete. Trots detta måste vi känna oss mer delaktiga i utvidgningsprocessen.

Vissa länder måste utan tvekan trappa upp sina åtgärder på det rättsliga området när det gäller kampen mot brottslighet och reformer. Vi får dock inte förlora ur sikte det politiska målet som är att befästa demokratin i dessa länder och få dem att följa den europeiska vägen när det gäller ekonomi, sociala frågor och infrastruktur.

Jag tänker till exempel på länder som Kosovo – och här instämmer jag med det ändringsförslag som Ulrike Lunacek lagt fram om romerfrågan – eftersom detta är ett land vi inte kan åsidosätta bara därför att fem europeiska länder ännu inte har erkänt dess oberoende.

Sammanfattningsvis behöver vi en smula mod och en framåtsyftande politik som klarar att möta den utmaning som utvidgningen innebär för oss alla.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande! Jag talar i egenskap av ordförande för delegationen till f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och jag kommer att koncentrera mig på det landet. Jag vill framföra mitt varma tack till Olli Rehn för hans mod. Hans rapport och det gröna ljuset för det landet är ett djärvt steg framåt som har gett drivkraft. Samtidigt som val har hållits i Grekland och vi har en ny regering i Aten, vilket ger oss ett läge och en tidsfrist då vi kan åstadkomma något. Jag vill dock be mina kolleger om att reagera lugnt. Ett möte hålls på fredag mellan Papandreou och premiärminister Gruevski och om vi spänner hanen för högt kan vi öka trycket så att allting faller ihop och det vill vi inte riskera.

Vi måste uppmuntra alla sidor att fortsätta i vänskap utmed den väg vi redan har slagit in på. Jag vill tacka föredraganden Zoran Thaler för att ha beskrivit vägen så korrekt. Jag vill också önska min vän Olli Rehn en framgångsrik framtid i kommissionen.

(Talaren accepterade att besvara en fråga i enlighet med blåkortsförfarandet i artikel 149.8.)

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Fru talman! Jag har en fråga till Jorgo Chatzimarkakis, om han tillåter att jag ställer den. Doris Pack tycks inte ha hört mig när jag sade att vi håller fast vid Thessaloniki. Jag vill upprepa detta här.

Jag vill fråga Jorgo Chatzimarkakis vad han anser vara de mest överhängande åtgärderna som f.d. jugoslaviska republiken Makedonien måste vidta för att göra framsteg i tvisten om namnet och se till att de just inledda förhandlingarna blir så framgångsrika som möjligt.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Fru talman! Tack så mycket för frågan. Jag anser att båda sidor behöver ömsa skinn och det är klart att båda sidor är redo att ta ett steg framåt. Vi förväntar oss nu en varaktig lösning. Därför förväntar jag mig att namnfrågan ska lösas klart och definitivt under loppet av en fem minuters diskussion. Den är inte något problem.

Namnets tillämpning, den s.k. räckvidden, är den viktigaste frågan och båda sidor behöver uppenbarligen tid på sig för att lösa den. Jag vill se en varaktig lösning eftersom alternativet är en kortsiktig lösning, vilket skulle leda till katastrof. Därför måste vi alla ge båda sidor vänlig uppmuntran att hitta en långsiktig lösning med bred räckvidd och brett tillämpningsområde.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Vi måste begrunda uttalandet att utvidgningen kommer att bli en stabilitetsfaktor mycket noga.

Låt oss tänka tillbaka på vad premiärminister Erdogan sade för ett par dagar sedan. Han sade att han inte kunde dra jämnt med premiärminister Netanyahu utan kände sig mycket bättre till mods med Omar Al-Bashir som om jag inte tar fel är den sudanesiska president som är under utredning eftersom han anklagas för brott mot mänskligheten.

Apropå ämnet grannar, om Turkiet går med i Europa, skulle vi ha Iran, Irak och Syrien som våra grannar. Det tycker jag inte verkar vara ett idealt grannskap. Det vore mycket bättre om Turkiet anknöts till EU genom ett privilegierat partnerskap. En något oroande utveckling med avståndstagande från det västerländska i Turkiet har nått ett mycket framskjutet stadium inför våra ögon. Vi behöver bara tänka på åtgärderna som påverkar det gemensamma samhällslivet, så som separata simbassänger för män och kvinnor, begränsningar av oppositionens frihet, vilket faktiskt sträcker sig ända till att utkräva böter på 3 miljoner euro för oppositionens sändningar i radio och tv osv.

Jag anser att vi fortfarande måste begrunda ett faktum: här i parlamentet finns det kanske en majoritet för Turkiets anslutning men majoriteten av den turkiska befolkningen är emot. Vi insisterar på att utsträcka våra gränser till Turkiet trots att turkarna själva inte vill det.

Italiens president har sagt att pakter måste respekteras. Jag instämmer, men vi måste betänka att turkar är turkar.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Fru talman! Med det betänkande som vi debatterar i dag vill man ge ett positivt budskap om EU-utsikter och till sist EU-anslutning för länderna på västra Balkan, Turkiet och Island. Jag anser att alla här i kammaren, eller åtminstone de flesta av oss, instämmer i detta positiva budskap. Samtidigt måste vi dock göra klart att det behövs framsteg innan anslutning kan bli av. Det är inte en rosenbeströdd väg. Det är därför en fråga om EU:s trovärdighet att se till att de uppställda kriterierna och förutsättningarna uppfylls genom handlingar och inte bara med goda avsikter. Med andra ord krävs det full anpassning för full integration.

I det sammanhanget är god grannsämja mycket viktigt. Vi får inte sticka huvudet i sanden. De allvarliga och olösta problemen i grannsämjan mellan kandidatländer och medlemsstater påverkar framstegen mot anslutning för dem som vill bli medlemmar av familjen. Slovenien och Kroatien är exempel som bekräftar detta. Därför måste den olösta frågan om namnet på f.d. jugoslaviska republiken Makedonien lösas innan anslutningsförhandlingarna inleds, inte efter. Anledningen är enkel. Om landet ges ett startdatum för förhandlingar utan att frågan har lösts, kommer dess regering inte längre ha ett starkt incitament att inta en konstruktiv ståndpunkt för att till sist kunna uppnå en ömsesidigt acceptabel lösning med Grekland.

När det gäller Turkiet är normaliseringen av förbindelserna med Cypern och ett avbrytande av överflygningarna över grekiskt territorium av dess militärflyg två viktiga faktorer för att påskynda framstegen mot anslutning. Det är med detta i tankarna som vi kommer att ta ställning i omröstningen i morgon.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Fru talman! Dagens debatt och resolution ger det nya Europaparlamentet möjlighet att återigen uttala sig för en fortsatt utvidgning av EU, konstatera den positiva utvecklingen i så gott som alla fall i kandidatländerna, och påminna oss själva om att liberaliseringen av handeln, stödandet av stabiliteten, förbättringen av kontrollen av våra gränser och de utökade möjligheterna till resor och fritt utbyte för våra befolkningar stärker – och inte försvagar – vår Europeiska union.

Europeiska konservativa upprepar i dag att de är för en utvidgning men att de samtidigt utesluter frågan från grunddokumentet för deras nya grupp, vars officiella talesman som talade i denna debatt upprepade sitt motstånd mot Turkiet, vilket placerar dem i exakt samma grupp som den yttersta högern så som vi redan har hört i eftermiddag.

Jag vill dock varmt tacka kommissionsledamoten Olli Rehn, vars goda humör avspeglades i hans senaste kommentar att i framtiden ska generaldirektoratet för utvidgning inte befinna sig på lika stort avstånd från rådet respektive kommissionen mitt på rue de la Loi.

Jag uppskattar hans goda humör och hans goda omdöme. Jag hoppas att det han lämnar efter sig kommer att vara anslutning för alla nuvarande EU-kandidatländer.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Fru talman! Det har alltid funnits ett starkt band mellan Island och EU och som ordförande för delegationen för förbindelser med Schweiz, Island, Norge och Europeiska ekonomiska samarbetsområdet var jag glad över att välkomna Islands parlamentariska delegation i förra veckan. Jag hoppas att den gemensamma parlamentariskommittén kommer att inrättas snart och att den isländska regeringen deltar i nära samtal med kommissionen efter beslutet av EU:s utrikesministrar i juli. Jag

är säker på att de europeiska ledarna kommer att ge grönt ljus så att förhandlingarna kan börja mellan EU och Island vid toppmötet nästa vår. Eftersom Island är medlem av Europeiska ekonomiska samarbetsområdet har det redan tjugotvå av de kapitel som behöver fullgöras. Mycket arbete har redan utförts. Jag är övertygad om att de övriga kapitlen kommer att hanteras på ett positivt och målinriktat sätt i en vänskaplig anda.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Fru talman! Som polack men samtidigt medborgare i EU sedan fem år nu, vill jag uttrycka min tillfredsställelse över att vi nu talar här i så lysande sällskap av bland annat de personer som har varit starkt engagerade i utvidgningsprocessen som Olli Rehn och Carl Bildt. Vi talar om en fortsatt utvidgning av Europeiska unionen och vi gör det trots de som säger att EU nu har nått den övre gränsen för sina möjligheter till territoriell utveckling. De enda goda nyheter som jag har för motståndarna till fortsatt utvidgning är att det inte kommer att bli någon utvidgning alls av EU under 2009.

Jag vill inte att vi ska titta närmare på processen för EU-utvidgning enbart utifrån juridiska klausuler. Jag vill också se på den som en historisk process. Historien lär oss trots allt att till exempel Balkan var upphov till många konflikter under 1900-talet. Det var konflikter som spreds till hela kontinenten, som första världskriget, och konflikter som kriget under 1990-talet som även påverkade andra länder, även om det enbart var på grund av att många miljoner människor migrerade. Att släppa in Balkanstaterna i Europeiska unionen skulle därför enligt min mening vara EU:s viktigaste bidrag någonsin till stabilisering och fred på vår kontinent.

Om jag får lov att säga en sak till om det som Carl Bildt sade om öppna dörrar, vill jag be er att inte glömma att det fortfarande finns andra länder, som inte nämns i dagens dokument, som drömmer om EU-medlemskap.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) För det först beklagar jag att vi just nu inte kan måla en rosenröd bild av det politiska läget i Bosnien och Hercegovina.

Reformprocessen i det landet är fortfarande förklarad av de politiska krafterna där. De två enheterna har inte kunnat utveckla en gemensam vision, vilket har lett till att framstegen ute på fältet har hejats.

Ännu en gång vill jag betona vikten av att bygga det hållbara konstitutionella regelverk som krävs för att landet och dess institutioner ska fungera mer effektivt. Jag uppmanar därför de politiska ledarna för båda enheter att arbeta med den utgångspunkten.

Vidare vill jag framhålla att jag är glad att höra att Turkiet är så angeläget för min kollega Barry Madleners parti, det nederländska frihetspartiet. Det är just tack vare Turkiets förhandlingar med EU som landet har gjort så stora framsteg. Jag väntade mig därför att frihetspartiet skulle visa större stöd för förhandlingsprocessen.

Slutligen vill jag påpeka att anslutningsprocessen bör vara resultatinkriktad och att den bör vägledas inte av anslutningsdatumet utan av de uppnådda resultaten. Först när kandidatländerna har uppfyllt de fastställda kraven och därigenom kvalificerat sig för fullfjädrat medlemskap kan det bli tal om anslutning.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr minister! Ni påpekade helt riktigt att antagandet av Lissabonfördraget skulle göra det möjligt för oss att gå in i en ny era av utvidgningspolitik och vi måste ge oss in i denna nya process med realism och sunt förnuft: detta är resolutionens kärna.

En ny process innebär dock inte att satsa allt vi har. Det skulle vara det säkraste sättet att skapa missförstånd, till och med misstankar, och det skulle vara det bästa sättet att skapa falska uppfattningar bland kandidatländerna och uppmuntra dem att ta sin tillflykt till retorisk och kosmetisk politik i stället för till politik som syftar till mer grundliga reformer. Vi måste vara försiktiga med steg, villkor och värden som vi inte kan dagtunga om, särskilt samarbetet med internationella brottmålsdomstolen.

Samtidigt måste det återigen bekräftas i klarast möjliga ordalag att västra Balkan, alla länder på västra Balkan, även Kosovo, verkligen hör hemma i EU. Och vi måste uppmuntra dem att fortsätta och öka sitt arbete. Det finns ingen motsägelse mellan att dels göra kraven klara, dels visa fullt stöd för att utvidgningsprocessen ska inbegripa västra Balkan. Precis som det inte finns någon motsägelse mellan att följa principen om att döma var och en efter deras egna meriter och att vara tvungen att ta viktiga initiativ för alla länder i regionen, så som viseringslättnader.

Slutligen vill jag säga ett par ord om Turkiet. Innan vi spekulerar om något mycket hypotetiskt framtida resultat för Turkiets anslutningsprocess vill jag helt enkelt säga att kommissionen för andra året i rad har konstaterat att inga framsteg gjorts i fråga om Ankaraprotokollet och att detta förhindrade att några nya förhandlingskapitel öppnades.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Fru talman! Jag missade början på debatten eftersom jag som föredragande för Kroatien var tvungen att rapportera till den gemensamma parlamentariskommittén EU–Kroatien.

Jag vill ta tillfället i akt att tacka Carl Bildt och Olli Rehn för deras hjälp med att få till stånd åtminstone en temporär lösning på gränstvisten mellan Slovenien och Kroatien. Det är ett gott exempel på hur samarbete mellan rådet, kommissionen och parlamentet kan hjälpa länderna att lösa sina problem. Jag har också gett ett bidrag till tryggheten av att fördraget ratificerats så gott som enhälligt, åtminstone i Kroatien.

Det är dock Bosnien och Hercegovina som jag är mest bekymrad över. Jag var nyligen i Banja Luka och Sarajevo. Det är sant att Milorad Dodik under vårt möte gjorde vissa kompromisser och erbjöd vissa ändringar som han kan godta. Jag vill dock ta upp den tanke som Doris Pack just nämnde. Hur kan vi få kontakt med befolkningens bredare lager? Det finns mycket intresse där för att råda bot på bristen på talan och de motsägelser som karaktäriserar mycket av politiken längst upp. Vi måste på något sätt lyckas tala med folket direkt eftersom det, trots vad Earl of Dartmouth ännu en gång sade, finns många människor i regionen som inte är intresserade av EU:s pengar, utan vill sluta vara en region av hat och krig och bli en union av fred och förståelse. Det är detta som EU handlar om. Ni vill inte förstå och ni kommer aldrig att förstå det. Människor i Sarajevo och Banja Luka vet dock vad EU är och det är de som behöver vår hjälp.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru talman! Vi måste få in Kroatien i Europeiska unionen nästa år eller åtminstone slutföra anslutningsförhandlingarna och påbörja ratificeringsprocessen. I 20 år har Kroatien varit på väg mot EU-anslutning och mot frihet. Artificiella hinder har lagts i dess väg och jag är tacksam för att det svenska ordförandeskapet har hjälpt till att undanröja dem.

Kroatien har nu ratificerat avtalet med Slovenien med två tredjedelars majoritet och vi måste göra allt vad vi kan för att se till att Slovenien också uppfyller sina skyldigheter mot EU. Måldatumet 2010 är också viktigt eftersom detta är en fråga om EU:s egen trovärdighet.

När det gäller Makedonien hoppas jag att det svenska ordförandeskapet kommer att lyckas få i gång anslutningsförhandlingar i början på nästa år, så att vi till sist kan lösa bilaterala problem som även finns i detta fall. Jag hoppas att vi kan ändra texten i betänkandet som ganska ensidigt lägger för många skyldigheter på Makedonien och inte tillräckligt på dess grannar. Alla måste göra sin del, inklusive de i EU.

Enligt min mening är det viktigt för oss att ta med Kosovo fullt ut i Thessalonikiprocessen och det här är viktiga passager i Albertinibetänkandet. Landet behöver också ett europeiskt perspektiv. Jag vill uppmana alla medlemsstater som inte redan har gjort det att erkänna Kosovo, så att vi inte längre har några rättsliga eller tekniska problem och så att Kosovo kan delta fullt ut i integrationsprocessen.

(Talaren accepterade att besvara en fråga i enlighet med blåkortsförfarandet i artikel 149.8.)

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Fru talman! Jag märkte att Bernd Posselt, precis som andra ledamöter, använder termen Makedonien för den f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Det är just termen Makedonien som orsakar spänningar mellan Grekland, som är EU-medlem, och detta kandidatland. Jag skulle vara mycket tacksam om mina ledamotskolleger rekommenderades att använda det verkliga namnet om landet.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru talman! Jag vill svara kortfattat genom att citera min uppskattade kollega Daniel Cohn-Bendit från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen som en gång i den här kammaren sade: "Makedonien är Makedonien är Makedonien." Jag är av precis samma mening. Att mobba ett grannland är aldrig särskilt konstruktivt.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Fru talman! Det finns bara ett Makedonien och det är grekiskt. Därför måste de här dumheterna upphöra. När vi talar här i kammaren måste vi använda de termer som alla har godkänt och den f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, kandidatlandet har godkänts som den f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, inte som Makedonien.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Först av allt vill jag tacka Gabriele Albertini för hans arbete med detta svåra betänkande om strategin för att främja framsteg för många länder som befinner sig i olika faser av sina förberedelser för att uppfylla kriterierna för EU-medlemskapet. Jag förstår och stöder Gabriele Albertinis önskan att ge största möjliga klarhet och tummen upp för att EU ska utvidgas till länderna på västra Balkan, Island och Turkiet. De flesta av de framlagda ändringsförslagen tyder dock på att detta är ett komplicerat ämne. När Lissabonfördraget träder i kraft den 1 december måste vi analysera och öka vår unions integrationskapacitet. Jag vill föreslå kommissionen att den genomför en sådan analys av EU:s integrationskapacitet eftersom EU utan stöd från våra medborgare riskerar att bli ett tomt skal.

Jag stöder också åsikten att en medlemsstat inte får ställa villkor som inte går att uppfylla för ett kandidatland. Alla bilaterala problem måste lösas i en anda av europeisk förståelse, gemensamma värden, historia och kultur. På denna punkt vill jag uppmana till gemensam åminnelse av historiska händelser och hjältar från Balkanhalvön.

Kyriakos Mavronikolas (S&D). – (EL) Fru talman! Jag vill uttala mig angående Turkiets intressen, som enligt min mening behandlas på ett sätt som är till nackdel för Cyperns intressen. Jag vill uttrycka mitt missnöje med att frågor som berör Cypern ofta nedprioriteras. Frågor där Turkiet borde fördömas används i dag till att stärka Turkiets position när det gäller EU-anslutning. Redan 2006 åtog sig Turkiet att erkänna Cypern, tillämpa Ankaraprotokollet och hjälpa till att lösa Cypernfrågan. Turkiet har inte gjort något. Tvärtom används dagens samtal till att ge Turkiet fördelar, vilket kulminerade i arbetet för att öppna energikapitlet, vilket naturligtvis anses vara till fördel för EU självt. Ni måste dock förstå att Cypern som är en liten stat behöver se till sina egna intressen och begära sanktioner mot Turkiet, varav en naturligtvis är att förhindra att kapitel öppnas.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! För det första föredrar min grupp, De gröna, att inte bestämma något datum för Kroatians anslutning. Vi anser att erfarenheten visar att det inte har varit en bra idé i det förflutna, huruvida Kroatien ska gå med så snart som kriterierna är uppfyllda.

Elmar Brok! Köpenhamnskriterierna gäller naturligtvis. De finns här. Vi behöver inte nämna dem gång på gång. Vi håller fast vid de överenskommelser som EU har gjort om anslutningen och Köpenhamnskriterierna. Anslutningsprocessens syfte är just själva anslutningen.

När vi diskuterar Turkiet får vi inte glömma de häpnadsväckande framsteg som också har gjorts i Turkiet på områden som vi för ett par år sedan inte trodde var möjligt. Detta är den klara framgången för anslutningsprocessen som vi inte får glömma.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Fru talman, herr kommissionsledamot! Får jag lov att tacka er för ert engagerade arbete för EU:s utvidgning. EU har haft ett starkt inflytande i länderna på västra Balkan under de två senaste åren av demokratisk förändring och ekonomisk avreglering. Viseringsundantaget för vissa länder på västra Balkan och inledningen av anslutningsförhandlingarna för den f.d. jugoslaviska republiken Makedonien markerar framsteg som EU-medborgarna kommer att ha nytta av både i form av rättsligt och polisiärt samarbete med EU och från ekonomisk synpunkt.

Under den rådande ekonomiska krisen erbjuder EU:s utvidgningsprocess en lösning som kan sätta fart på EU:s ekonomi. Vi får dock inte glömma de negativa konsekvenserna av de orättvisa fördelar som EU erbjuder till olika länder på västra Balkan. Kommissionen måste också noga överväga att inbegripa Moldavien i gruppen av länder på västra Balkan, eftersom stödet till grannländerna för att genomföra nödvändiga reformer måste fortsätta på ett rättvist sätt. Moldavien är en potentiell kandidat, som är beredd att anpassa sig till EU som ett led i den politiska och ekonomiska integrationsprocessen.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Europeiska unionen har nu en konstitution – Lissabonfördraget – en ordförande och en hög representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. Vi kan därför se den nya utvidgningsprocessen för länderna på västra Balkan och Island, men framför allt Turkiet, i ett annat perspektiv.

Jag är medveten om att det är många i EU som tvekar att binda sig för en ny utvidgningsprocess, men erfarenheten från exempelvis Rumänien och Bulgarien, visar att anslutningen till EU har varit det mest effektiva instrumentet att förändra saker till det bättre i våra länder.

Vi behöver naturligtvis kasta ett mycket kritiskt öga på processerna i alla de länder som önskar ansluta sig till EU. Vi måste framför allt inrikta oss på de demokratiska politiska systemens sunda natur och funktionsduglighet. Vi har dock adekvata instrument för att övervaka att anslutningsvillkoren iakttas. Att erbjuda dessa länder klara utsikter om anslutning skulle vara en stabiliserande faktor och fungera som en katalysator för kandidatländernas inre framsteg.

György Schöpflin (PPE). – (EN) Fru talman! Jag är mycket tacksam för möjligheten att delge er ett par tankar. Utvidgningen har med rätta kallats en av EU:s mest framgångsrika politiska insatser. Många av oss har sagt detta i debatten. Och tanken att EU:s centrala värden – demokrati, mänskliga rättigheter, solidaritet – bör genomsyra alla stater i Europa har varit och kommer att vara centralt för EU:s identitet.

Det EU som existerar i dag byggdes på förslaget att Europas stater genom integration gradvis skulle acceptera en fredlig lösning på konflikter, men den processen kom inte till stånd utan ansträngningar. De anslutande staterna måste genomgå en grundlig omvandling för att uppfylla kraven för EU-medlemskap. Processen är

frivillig, vilket bör framhållas. Ingen stat tvingas att gå med, men för att gå med i EU måste vissa villkor uppfyllas.

Just därför att uppfyllandet av villkoren kräver en stor insats måste anslutningsstaterna uppmuntras att göra det som krävs och inte bara det. De skyldigheter som följer av EU-medlemskapet måste överföras från papper till verklighet. Utan genomförande förblir processen tom.

Detta är Albertiniresolutionens budskap till länder som funderar på att ansöka om EU-medlemskap. EU är redo att ta emot staterna på västra Balkan och Turkiet som fullvärdiga medlemmar, men det är deras egen sak att uppfylla de villkor som EU har fastställt.

Carl Bildt, rådsordförande. – (EN) Fru talman! Jag ska försöka fatta mig kort.

För det första, om det är tillbörligt för ordförandeskapet, ansluter jag mig till de ledamöter som har lovordat kommissionsledamoten Olli Rehn för det arbete han har utfört under de gångna fem åren. Mycket har uppnåtts. Det kanske är tur för er efterträdare att det fortfarande finns saker kvar att göra, men mycket har åstadkommits.

Jag vill också uttrycka vår uppskattning för det mycket breda stöd för utvidgningspolitiken som har framförts under hela debatten av alla företrädare för de främsta politiska grupperna här. Det är enligt min mening en stor tillgång.

(Inpass av William (The Earl of) Dartmouth: "Lyssnade ni inte till debatten?")

Jag lyssnade till debatten. Ni tillhör inte någon av de stora grupperna. Jag beklagar det.

Adrian Severin var en av dem som nämnde att detta är en process som vi också måste förankra hos människorna genom att vinna deras förtroende. Jag håller med om det men vi bör också inse att det krävs beslutsamt politiskt ledarskap av var och en av oss. Om vi ser tillbaka på vår unions historia är det lätt att se att mycket lite i den europeiska integrationens historia har skett på grund av att någon plötslig underström av den allmänna opinionen har krävt det.

Nästan allting har varit resultatet av visionärt, framsynt, ofta svårt och krävande politiskt ledarskap, men därefter har vi också vunnit våra medborgares stöd för det som vi gör.

Jag nämnde att jag var statsminister i mitt land när vi gick med i EU. Vi utkämpade en mycket hård folkomröstningskampanj. Vi vann med knapp marginal. Vi hade en allmän opinion som var emot EU under ganska lång tid. Om man tittar på opinionsundersökningarna är vi nu ett av de mer EU-positiva länderna i Europa. Det krävdes politiskt ledarskap för att uppnå det. Det är inget som sker av sig självt.

Låt mig också säga att när vi ser till de svårare områdena i Europa är den försoningen inte enkel. Det kräver mycket av det ledarskapet och försoningen har ännu inte helt uppnåtts i samtliga delar av Europa.

Länderna på västra Balkan togs med rätta upp av en rad talare. Låt mig försäkra er om att vi är medvetna om Kosovoproblemen och om behovet av att gå vidare med dem och att även ta hänsyn till en del av de problem som vi har i vår egen union.

Bosnien och Hercegovina nämndes av flera personer, bland annat av Doris Pack och Hannes Swoboda, och låt mig bara göra ett par anmärkningar där. Jag har ägnat fyra hela dagar i år åt samtal med den politiska ledningen i Bosnien och försökt att få dem att gå vidare och försökt ta upp farorna med att halka efter när resten av regionen går vidare. Jag har troligen gjort för mycket, för när allt kommer omkring måste de som Doris Pack sade göra detta på egen hand. Det är deras land, inte vårt, men det är också vår plikt att tala om att om de inte gör det kommer resten av regionen gå vidare och det kommer inte att vara bra för deras land. Detta är det vi har försökt göra och som vi i viss utsträckning fortfarande försöker göra.

Vår utvidgningsprocess är som alla har påpekat resultatbaserad. Den kräver reformer. Den kräver försoning. Och det gäller alla och envar. Så var det en gång i tiden för Sverige och vi klarade det. Det gäller för alla och envar.

När det gäller den herre som ville kasta sig in i debatten märkte jag att det fanns ett antal personer – huvudsakligen – från den yttersta höger där uppe som hade invändningar i fråga om Turkiet, för att uttrycka sig milt. Om jag förstod argumentet rätt var det att Turkiet är för stort, för komplicerat och för muslimskt.

Om ni läser artikel 49 i fördraget, och det är den vi måste grunda vår politik på, finns det inga undantag för stora länder och artikeln innehåller inga religiösa villkor.

(Applåder från mitten och vänster)

Detta är alltså det som vi måste följa. Jag lyssnade till rörande ord om det kristna arvet och det finns en hel del sanning i det. Alla katoliker och ortodoxt kristna eller protestanter och anglikaner kan tolka detta på mycket olika sätt, men jag vill varna för att definiera bort det judiska arvet från Europa. De är inte kristna men de är genom alla problemen i vår historia också en del av vårt Europa i det förflutna, i dag och i framtiden.

Jag vill också hävda att det också skulle vara ett misstag att definiera medborgare av muslimsk trosinriktning – i våra nuvarande medlemsstater, i Bosnien, någon annanstans eller i Turkiet – och utesluta dem från tillämpningen av artikel 49 i fördraget. Jag anser att det vore ett misstag.

(Applåder från mitten och vänster)

Jag lyssnade med intresse på Maria Eleni Koppa som företrädar Grekland och hennes kommentarer om både svårigheterna på västra Balkan och försoningen med Turkiet och jag har noterat de steg och uttalanden som premiärminister Papandreou nyligen har gjort.

Får jag till sist ta upp en av mina favoritfrågor. Någon nämnde så som ibland sker under debatten frågan om absorptionskapacitet – att vi helt enkelt inte kan absorbera för många länder. Jag tycker inte om det ordet. Jag ser det inte som att vår union "absorberar" nationer. Jag tror inte att vi har absorberat Storbritannien. Och jag vet inte om Frankrike vill bli absorberat. Och jag hoppas att Sverige aldrig kommer att bli absorberat.

Jag ser det som att vår union berikar våra länder när vi går med och jag har ännu inte sett en utvidgning som har gjort vår union svagare. Varenda utvidgning, även om den har varit svår, har gjort vår union starkare, gjort den rikare och gjort den mer ambitiös och jag hör inte till dem som anser att historien har kommit till ett slut. Artikel 49 gäller.

Slutligen sade en av herrarna att det även finns andra länder som vi inte har debatterat. Det stämmer. Artikel 49 gäller för varje europeiskt land, även dem som ännu inte har nämnts i debatten i dag.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka för en mycket livlig och saklig debatt om EU-utvidgningen och vår strategi – nu, nästa år och i den närmaste framtiden. Debatten har varit i linje med de bästa demokratiska traditionerna i detta parlament och jag är tacksam för det breda allmänna stödet för vår omsorgsfullt genomförda utvidgningspolitik.

Ni har med rätta understrukt vikten av samtidiga och parallella åtaganden och villkorlighet i EU-utvidgningen. Jag instämmer och jag vill framhålla hur viktigt det är att vara både rättvis och bestämd på en och samma gång.

Vi måste vara rättvisa och respektera de åtaganden som vi har gjort mot de länder som omfattas av vår konsoliderade utvidgningsagenda i sydöstra Europa, dvs. länderna på västra Balkan samt Turkiet. Samtidigt kan vi vara lika bestämda som vi är rättvisa, och vi behöver tillämpa strikt villkorlighet när vi har att göra med dessa kandidatländer och potentiella kandidater.

De fungerar endast tillsammans – parallellt och unisont – och det är verkligen det bästa receptet för att driva på reformer och demokratisk och ekonomisk omvandling i sydöstra Europa. Det är också det bästa receptet för att förankra stabilitet i länderna på västra Balkan och att driva på reformer som förbättrar de grundliga friheterna i Turkiet.

Jag anser att Hélène Flautre har rätt i att det per definition inte kan finnas ett mer attraktivt ansvarsområde än utvidgningen. Jag är dock en sansad person – tro det eller ej – och jag tror att det finns gränser för hur mycket attraktion och fascination man klarar av. Och så som Carl Bildt begärde måste en del arbete också lämnas till min efterträdare, till nästa kommission och till detta parlament.

Hur som helst har det varit ett nöje att arbeta tillsammans med er. Tillsammans har vi gjort skillnad. Låt oss erinra oss om att EU-utvidgningen har bidragit stort till att Europa i dag är enat och fritt. Låt oss bevara det så och låt oss slutföra vårt arbete i sydöstra Europa.

(Applåder)

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽¹⁾, framlagt i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag, den 26 november 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag tycker att det är oerhört viktigt att Europaparlamentet är delaktigt i utvärderingen av utvidgningsprocessen. Denna process har varit en stor framgång för Europeiska unionen, och skänkt den fred och stabilitet. Mot den bakgrunden måste vi hålla i minnet att länderna i västra Balkan är en del av Europa, geografiskt, kulturellt och historiskt sett. Bland de potentiella kandidatländer som nämns i resolutionen vill jag framhålla Serbien, som har gjort framgångsrika insatser och påtagliga framsteg. Landet har gått vidare och ensidigt genomfört det interimsavtal om handel som undertecknades med EU. Därigenom visar Serbien att landet är beslutet att närma sig Europeiska unionen, trots de politiska och ekonomiska problem det har. Europaparlamentet måste uppmuntra Serbien att fortsätta sin resa mot EU. I det här läget måste vi be rådet och kommissionen att visa öppenhet och fortsätta förhandlingarna med landet på ett konstruktivt sätt. Jag anser inte att Serbiens fortsatta integration med Europeiska unionen ska vara avhängig av erkännandet av Kosovos självständighet.

Takis Hatzigeorgiou (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Motståndet mot Turkiet är en mycket viktig fråga som kommer att diskuteras vid toppmötet med Europeiska rådet i december, inom ramen för utvidgningen. Vi är för full integration, eftersom detta mål måste vara en drivkraft för reformer och politiska förändringar i viktiga frågor. Vi vill påpeka att Turkiet ännu inte har uppfyllt sina avtalsmässiga skyldigheter gentemot EU och alla medlemsstaterna. Landet måste omedelbart börja fullgöra sina åtaganden, annars kommer det inte att klara utvärderingen i december helskinnat. De åtaganden som kommer att utvärderas framgår, liksom tidtabellen, av slutsatserna från december 2006. Några exempel är tillämpningen av tilläggsprotokollet, förbättrade bilaterala förbindelser med och erkännande av Republiken Cypern och en konstruktiv inställning till förarbetet för att lösa Cypernfrågan. Det är absurt att Turkiet samtidigt som det strävar efter integration och en tillsynsroll i området fortsätter att bryta mot internationell rätt och de principer som EU bygger på genom att hålla ockupationsstyrkor i en medlemsstat. Slutligen kan inte energikapitlet öppnas så länge Turkiet hindrar Republiken Cypern att utöva sina suveräna rättigheter i dess exklusiva ekonomiska zon.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) EU kan liknas vid en byggnad under uppförande, och därför skulle ett stopp för utvidgningen strida mot själva den princip som unionen bygger på. I artikel 49 i EU-fördraget står det: "Varje europeisk stat ... får ansöka om att bli medlem av unionen." Det är just därför som den del av vår verksamhet som utgörs av utvidgningsstrategin för västra Balkan, Turkiet och Island uppmärksammas alltmer. Jag tycker att det är helt rätt att det sker. Kroatien, Turkiet och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien har status som kandidatstater, efter att på ett ansvarsfullt sätt ha slagit in på integrationens väg. Island, Montenegro och Albanien har ansökt om medlemskap och de två förstnämnda länderna granskas för närvarande av kommissionen. Visst finns det fortfarande problem kvar att lösa, som till exempel när det gäller korruption, brottslighet och pressfrihet. Införandet av viseringsfrihet i Serbien, Montenegro och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien från och med den 19 december kommer att påskynda denna process betydligt. Jag vill dock också framhålla det faktum att när vi talar om utvidgning måste vi också titta på Republiken Moldavien, som för närvarande genomgår en kritisk politisk period i sina försök att slå in på vägen mot demokrati och EU-medlemskap. Med detta i åtanke måste vi stödja förverkligandet av målen för den europeiska strategin för Republiken Moldavien för perioden 2007–2013 så att de resultat som båda sidor önskar kan uppnås.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Jag vill göra tre påpekanden: för det första är jag glad att utrikesminister Carl Bildt framhöll det allra viktigaste budskapet i Albertiniresolutionen – att EU förblir starkt engagerat i utvidgningspolitiken och ser den som en av de mest framgångsrika politiska åtgärderna från EU:s sida. Detta beror väldigt mycket på kommissionsledamot Olli Rehns utmärkta arbete. Det andra viktiga budskapet är att rättsstatsprincipen betraktas som en avgörande princip för demokratiska framsteg och ett av huvudvillkoren för nya anslutningar. Vi bör också vara tydliga om Köpenhamnskriteriernas betydelse. Det tredje påpekandet: jag tycker verkligen att Europeiska rådet i december bör besluta att inleda anslutningsförhandlingar med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien i enlighet med kommissionens rekommendation.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (EN) Island är redan sedan länge en aktiv partner i den större europeiska integrationsprocessen. Island samarbetar nära med EU:s medlemsstater eftersom landet är en av grundarna till Nato och är medlem i Europarådet, Efta, OSSE och Schengensamarbetet. Det har också uppskattats att Island redan har infört cirka 60 procent av gemenskapens omfattande regelverk. Från den synpunkten sett är Islands ansökan om medlemskap i EU ett logiskt steg.

Jag anser att Island alltid har haft en europeisk hållning, och det isländska medlemskapet är till nytta för båda sidor. Vi drar redan lärdomar av Islands erfarenheter av hållbar hantering av fiskeresurser, användningen av jordvärme och åtgärder mot klimatförändringar. Island har visat att landet är beslutet att gå med i unionen genom att översända svaren på kommissionens enkät i god tid innan tidsfristen löpte ut. Jag ser fram emot den utvärdering som ska göras vid toppmötet i mitten av december. Om alla villkoren är uppfyllda och principen om egna meriter följs hoppas jag att Islands anslutning kan kopplas samman med Kroatien.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det behövs en differentierad inställning till utvidgningsstrategin. Island är ett europeiskt land som är redo för EU-medlemskap, men Balkanländerna är långt ifrån redo, med undantag av Kroatien. Det är svårt att ta itu med olösta problem efter anslutningen, då förblir de olösta i årtal. Därför får det absolut inte finnas några tvivel om att Balkanländerna är redo för anslutning, och löner och sociala förhållanden där måste ligga i linje med genomsnittet i Europa. I årtal har rapporterna om Turkiets framsteg bestått av en enda lång lista med problem. Om Turkiet hade varit en bil skulle den för länge sedan ha fått körförbud. Det är sant att landet inte är en del av Europa vare sig geografiskt eller i religiösa eller kulturella termer. Detta framgår klart av dess ihållande motstånd mot mänskliga rättigheter och yttrandefrihet, som planen för kurderna inte kan dölja, och av Cypernfrågan. Men EU kanske också vill göra avsteg från sina normer för mänskliga rättigheter? Dess hyllningar till Benešdekreten kan inte förklaras på något annat sätt. Turkiet anser sig vara de turkiska folkets högsta makt. Följden är att EU:s problem bara skulle öka efter Turkiets anslutning, vilket dess handlingar upprepade gånger har klargjort. De positiva aspekterna, såsom en förbättrad energisäkerhet, kan också uppnås genom ett privilegierat partnerskap. Det är hög tid att vi börjar tala ärligt och tydligt.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), skriftlig. – (HU) Som parlamentsledamot från Ungern, ett land som gränsar till västra Balkanregionen, stöder jag helhjärtat ländernas i västra Balkan ambitioner att gå med i EU. Ett viktigt steg i denna riktning var det initiativ som Europeiska kommissionen genomförde när man avskaffade viseringskravet för Serbien, Makedonien och Montenegro från och med den 1 januari 2010. Europaparlamentets förslag, som skulle innebära att viseringskravet avskaffas redan den 19 december, skulle dock ha en symbolisk betydelse och ge praktiska fördelar.

Europeiska unionen skulle knappast kunna erbjuda de ungrare som bor i Vojvodina i Serbien och har många kopplingar till Ungern en bättre julklapp än viseringsfria resor. Det skulle gagna familjer och vänner som bor på ömse sidor om gränsen. Jag är säker på att medlemsstaterna kommer att godkänna detta beslut redan den här månaden.

Viseringsfriheten är ett positivt svar på ländernas i västra Balkan genuina strävanden mot europeisk integration. Serbien har gjort särskilt betydande framsteg den senaste tiden. Också i den rapport som kommissionen nyligen utfärdade står det att premiärminister Mirko Cvetkoviæ:s nya regering har lyckats ta upp kampen mot korruptionen, för att inte nämna de oerhört viktiga framsteg som har gjorts i fråga om minoriteters rättigheter. Det serbiska parlamentet har antagit en lag om nationalråd. Efter uppmuntrande inledande diskussioner kommer ett beslut om Vojvodinas status att framläggas för det serbiska parlamentet i nästa vecka. Vid sidan av den positiva utvecklingen på många områden måste fortsatta insatser göras för att fullständigt utrota etniskt baserade våldsbrott och de ständigt ökande fallen av misshandel av ungrare från Vojvodina.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) Jag vill tacka Gabriele Albertini för resolutionen om Europeiska kommissionens utvidgningsstrategi. Självfallet håller jag med om att kandidatländerna måste fortsätta med sina reformer. De bör koncentrera sig på att trygga rättsstatsprincipen och likabehandling av etniska minoriteter, liksom på att bekämpa korruption och organiserad brottslighet. Utvärderingen av den politiska situationen i Turkiet, inklusive av reformer som har planerats eller genomförts, är en upprepning av kommissionens utvärdering i den återkommande rapporten. Det är uppenbart att det har gjorts framsteg i fråga om att uppfylla de politiska Köpenhamnskriterierna, men tyvärr återstår det mycket att göra i fråga om medborgerlig frihet i vid mening. Men det viktigaste av allt är att bilaterala tvister löses genom medverkan av parterna. De här frågorna bör inte i sig utgöra några hinder på vägen mot anslutning, men EU bör sträva efter att lösa dem före anslutningen. Europaparlamentet bör vara en objektiv observatör, eftersom vi vill att förhandlingarna ska sluta i en överenskommelse som underlättar Turkiets anslutning till EU. Som medborgare i Polen, ett land som gick med i Europeiska unionen 2004, vet jag att utvidgningsstrategin är ett av de mest effektiva områdena inom EU-politiken. Det är avgörande att hålla fast vid gjorda åtaganden, och det gäller också Europeiska unionen. Målet för anslutningsförhandlingarna är fullt medlemskap, och därför bör också ett grundläggande krav för att de ska nå detta mål vara att hårda men tydliga villkor uppfylls. Det gäller alla länder, också Turkiet.

Dominique Vlasto (PPE), skriftlig. – (FR) Vår resolution om framtida utvidgningar måste återspegla det rådande opinionsläget i Europa. Vi måste undvika att upprepa tidigare misstag och bygga Europa tillsammans med dess invånare. De beslut som ska fattas innebär mängder av åtaganden och måste förberedas och förklaras ordentligt, så att större delen av EU-medborgarna kan stödja dem. Vårt parlament, som företräder dessa medborgare, måste vara särskilt vaksamt i fråga om detta.

Att jakta skulle vara det sämsta vi kan göra och det skulle föra oss tillbaka till institutionell instabilitet, trots att Europeiska unionen just håller på att lämna den bakom sig i och med att Lissabonfördraget träder i kraft. I dag måste vi testa den nya institutionella mekanism som Lissabonfördraget ger, bygga ett politiskt Europa och befästa den politik som våra medborgare vill ha när det gäller sysselsättning, ekonomisk återhämtning, bekämpning av klimatförändringar, tryggad energiförsörjning och ett gemensamt försvar.

Vi bör inte förändra våra prioriteringar, utan snarare öka konsekvensen och effektiviteten i gemenskapens politik innan vi börjar sträva efter flera utvidgningar av EU. Slutligen är jag fortfarande emot Turkiets anslutning till Europeiska unionen och fortsätter att hoppas på ett privilegierat partnerskap med landet inom Medelhavsunionen.

13. Mot våld mot kvinnor (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

- en muntlig fråga till rådet från Eva-Britt Svensson för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män om internationella dagen mot våld mot kvinnor (O-0096/2009 – B7-0220/2009), och

- en muntlig fråga till kommissionen från Eva-Britt Svensson för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män om internationella dagen mot våld mot kvinnor (O-0096/2009 – B7-0220/2009).

Jag påminner er om att det i dag är internationella dagen mot våld mot kvinnor och att detta tillfälle att hålla den här debatten i dag är särskilt värdefullt att ta till vara.

Eva-Britt Svensson, frågeställare. – Fru talman! I dag är det alltså den 25 november, 10-årsdagen av FN:s instiftande av Internationella dagen mot våld mot kvinnor. Själv har jag i hela mitt vuxna liv arbetat politiskt i kvinnoorganisationer, i nätverk för att bekämpa detta våld mot kvinnor. Jag tycker att jag i arbetet har använt alla ord för att beskriva hur situationen är. Jag tycker att jag använt ord, ord, ord – det har vi tillsammans gjort i denna kamp. Nu känner jag att vi faktiskt måste se konkreta åtgärder!

Detta är ett våld som berövar kvinnor deras mänskliga rättigheter. Det påverkar och präglar kvinnors dagliga liv. Det är ett våld som styr kvinnor och unga flickors liv och livssituation.

Vi har alla ett ansvar att bryta tystnaden, och att inom parlament och utomparlamentariskt samarbeta med alla goda krafter för att bryta detta våld. Det handlar om våld i nära relationer, sexuella trakasserier, fysisk och psykisk misshandel, våldtäkter, mord, sexslavhandel, könsstympning. Under krig och väpnade konflikter liksom under återuppbyggnad efter konflikter blir kvinnor mer utsatta, både individuellt och kollektivt, för våld.

Det finns de som hävdar att våld i nära relationer är en privat fråga, en familjefråga. Det är inte det, utan det är ett strukturellt våld och en samhällsfråga. Samhället måste ta ansvar för att bryta våldet.

Detta är ett strukturellt och utbrett problem i alla regioner, länder och kontinenter. Att det blir ett slut på alla former av könsrelaterat våld är grundläggande för ett jämställt samhälle. Mäns våld mot kvinnor, hävdar jag, är ett tydligt bevis på det ojämlika maktförhållandet mellan män och kvinnor. Samtidigt bidrar det till att upprätthålla denna maktordning. Därför måste arbetet med att stoppa mäns våld mot kvinnor och barn ske utifrån insikten att det handlar om makt, kontroll, föreställningar kring kön och sexualitet och en rådande samhällsstruktur, i vilken män är överordnade kvinnor. Mäns våld mot kvinnor är ett tydligt bevis på det ojämlika maktförhållandet mellan kvinnor och män.

Det är ett folkhälsoproblem. Det är ett socialt problem, som – förutom allt personligt lidande – innebär stora kostnader för samhället. Framför allt är det emellertid ett jämställdhetsproblem. Därför måste vi angripa problemet med våld mot kvinnor ur ett jämställdhetsperspektiv. Det innebär också att EU därmed har

befogenheter att vidta åtgärder, och det är sådana åtgärder från EU:s sida som jag och mina kolleger i parlamentets utskott för kvinnors rättigheter efterlyser.

Inom EU har vi Daphneprogrammet som ger ett visst ekonomiskt stöd till olika initiativ för att bekämpa våld. Det är bra och nödvändigt, men det är långt ifrån tillräckligt. Därför frågar parlamentets utskott för kvinnors rättigheter bland annat kommissionen och rådet om man planerar för att medlemsstaterna ska utarbeta nationella handlingsplaner mot våld mot kvinnor. Planerar kommissionen och stöder rådet att förslag till riktlinjer för en enhetlig EU-strategi läggs fram? Enligt befintliga fördragsbestämmelser finns skyldigheten att arbeta för jämställdhet mellan kvinnor och män.

När tänker kommissionen anordna ett europeiskt år mot våld mot kvinnor? Det är något som parlamentet nu har begärt upprepade gånger sedan 1997. Det borde vara dags nu!

Åsa Torstensson, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Ärade ledamöter! Den ärade ledamoten och ordföranden för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män har tagit upp en allvarlig och brådskande fråga. Jag vill redan från början tydligt klargöra att våld mot kvinnor inte har någon plats i ett civiliserat samhälle.

Detta år högtidlighåller vi den tionde årsdagen av Förenta nationernas resolution, i vilken den 25 november fastställs till den internationella dagen mot våld mot kvinnor. I dag tänker vi på de otaliga kvinnor och flickor som drabbas av våld i krigszoner och konfliktråden. Vi är medvetna om de lidanden som drabbar kvinnor i hela världen, kvinnor som våldtas, misshandlas eller trakasseras eller som blir föremål för skadliga sedvänjor. Vi uttrycker vår solidaritet med offren för tvångsäktenskap och våld som sker i form av hedersrelaterade brott, som kan vara allt från könsstympning till mord. Vi är medvetna om den oroväckande omfattning i vilken många olika typer av våld dagligen begås mot kvinnor i Europa.

Våld mot kvinnor är ett problem som gäller ett stort antal olika politikområden. Detta anges tydligt i det förslag till resolution om avskaffandet av våld mot kvinnor som ni kommer att rösta om i morgon. Våld mot kvinnor är inte bara en fråga om brott och orättvisa mot kvinnor utan en fråga om män som gärningsmän och en jämställdhetsfråga. Den bästa strategin för att bekämpa våldet är genom att ta helhetsperspektiv och utgå från en bred definition av våld mot kvinnor.

I allt sitt arbete för jämställdhet vägleds rådet av principen om jämställdhetsintegrering. Enligt artiklarna 2 och 3 i EG-fördraget ska rådet främja jämställdhet mellan kvinnor och män i all verksamhet.

Rådet har vid flera tillfällen och i flera olika sammanhang tagit upp problemet med våld mot kvinnor. Jag vill gärna börja med något positivt. Ett av de mest framgångsrika exemplen hittills på jämställdhetsintegrering i EU är området kvinnor och väpnade konflikter, där en mer övergripande politik om att bekämpa våld mot kvinnor börjar framträda.

Det är självklart att rådets förmåga att agera på detta område är begränsad till de befogenheter som anges i fördraget, och att medlemsstaterna har ansvaret för frågor som omfattas av deras behörighet, särskilt rättsliga och inrikes frågor samt hälsofrågor.

Det är medlemsstaternas rättighet att utforma sina egna planer för att bekämpa våld mot kvinnor, men de drar också nytta av samarbete. Men dessutom förekommer åtgärder på EU-nivå. Att utrota könsrelaterat våld och människohandel är ett av de sex prioriterade områden som fastställs i kommissionens färdplan för jämställdhet 2006–2010. Under denna rubrik stöder kommissionen medlemsstaterna i att ta fram jämförbar statistik, samt öka medvetenheten, utbyta goda exempel och samarbeta om forskning. Vi ser nu fram emot kommissionens nya plan om jämställdhet för 2011–2015.

Stockholmsprogrammet, som ska antas nästa månad, erbjuder en ram för att ta itu med många av de farhågor angående våld mot kvinnor som har uttryckts av Europaparlamentet. Vi ser fram emot en överenskommelse om programmet och att det senare genomförs.

Under tiden sker det redan mycket på EU-nivå, särskilt när det gäller att öka medvetenheten, samla in information och utbyta goda exempel. Några av er var närvarande vid ordförandeskapets konferens i Stockholm nyligen om just strategier för att bekämpa mäns våld mot kvinnor, som utgjorde ett tillfälle för deltagarna att utbyta erfarenheter och diskutera framtida politik.

Beslutet 2007 om att inrätta Daphne III-programmet, som har betytt så mycket för att bekämpa våld mot barn, ungdomar och kvinnor, har också varit viktigt. Jag välkomnar den verkan som Daphneprogrammet har haft och fortsätter att ha i våra samhällen.

I er resolution har ni med rätta betonat att det saknas regelbundna och jämförbara uppgifter om olika typer av våld mot kvinnor. Rådet är också väl medvetet om att sammanställningen av korrekta och jämförbara uppgifter är väsentlig, om vi ska kunna förbättra vår förståelse av problemet med våld mot kvinnor på EU-nivå. Jag hoppas att Europeiska jämställdhetsinstitutet, som upprättats gemensamt av rådet och Europaparlamentet, kan lämna ett betydande bidrag på detta område. Rådet självt har redan vidtagit konkreta åtgärder för att förbättra tillgången till statistik om våld mot kvinnor. Rådet har arbetat inom ramen för handlingsplanen från Peking och antagit särskilda indikatorer inom tre områden som är relevanta här: 1) våld mot kvinnor i hemmet, 2) sexuella trakasserier på arbetsplatsen och 3) kvinnor och väpnade konflikter. Vi har gjort framsteg, men naturligtvis måste det göras mycket mer.

Många av världens mest utsatta kvinnor bor i utvecklingsländer. Rådet, som är medvetet om detta, har antagit en serie slutsatser om jämställdhet och kvinnors egenmakt i utvecklingssamarbetet, där man betonar vikten av att ta itu med alla former av könsrelaterat våld, bland annat sådana skadliga sedvänjor och bruk som kvinnlig könsstympning. Men vi bör inte slå oss till ro med detta. Kvinnlig könsstympning, så kallade hedersbrott och tvångsäktenskap är också en realitet i EU.

Europaparlamentet har konsekvent stått i spetsen när det gäller att mana till åtgärder mot skadliga sedvänjor. I linje med detta angreppssätt bekräftade rådet sitt engagemang för att skydda de mest utsatta i de slutsatser om flickors situation som rådet antog förra året. I dessa slutsatser betonade rådet, och jag citerar, att "avskaffandet av alla former av våld mot flickor, inbegripet människohandel och skadliga sedvänjor, är av avgörande betydelse för flickors och kvinnors egenmakt och för att nå jämställdhet i samhället".

Som den ärade ledamoten har betonat i inledningen till sin fråga inverkar våld mot kvinnor skadligt på kvinnors förmåga att delta i det sociala, politiska och ekonomiska livet. Kvinnor som genom våld utesluts från social verksamhet, inbegripet sysselsättning, riskerar marginalisering och fattigdom.

Detta för mig tillbaka till det helhetsperspektiv jag började med, och våldets strukturella art, som betonas i frågan till rådet. Problemet med våld mot kvinnor är ett mer omfattande problem – bristande jämställdhet. Den bredare kampanjen för att främja kvinnors egenmakt bidrar till att bekämpa våldet. Kvinnor som har frihet att utnyttja hela sin potential är mindre utsatta för våld än kvinnor i utanförskap. Rådet har också regelbundet förklarat att det är nödvändigt att lindra kvinnors fattigdom. Sysselsättning är ofta det bästa sättet att komma ur fattigdom. Det måste göras mer för att underlätta kvinnors deltagande på arbetsmarknaden. Ekonomiska och sociala kriser gör kvinnor mer utsatta. Vid mötet den 30 november 2009 förväntas rådet anta en rad slutsatser om jämställdhet: förstärkning av tillväxt och sysselsättning – ett bidrag till Lissabonagendan efter 2010. Syftet är att garantera att både jämställdhetsintegrering och särskilda jämställdhetsåtgärder får en framträdande plats i framtida strategier.

När vi högtidlighåller den tionde årsdagen av Förenta nationernas resolution, där den internationella dagen för avskaffande av våld mot kvinnor fastställs, erkänner vi vidden av detta problem. Samtidigt välkomnar vi också det faktum att nationerna arbetar gemensamt för att få slut på det. En stor del av vårt arbete för att bekämpa våld mot kvinnor här i Europa utförs inom en internationell ram.

Vid sitt nästa möte i mars 2010 kommer FN:s kvinnokommission att genomföra femtonårsöversynen av handlingsplanen från Peking. Det svenska ordförandeskapet har redan utarbetat en rapport om de framsteg som gjorts i Europeiska unionen och de utmaningar som kvarstår. Den 30 november förväntas rådet anta en rad slutsatser i detta ärende. Handlingsplanen från Peking ger oss en struktur och en långfristig agenda för internationell jämställdhetspolitik. Rådet är aktivt engagerat i detta arbete, där en betydande del ägnas åt att bekämpa våld mot kvinnor.

Problemet med våld mot kvinnor har inga nationella gränser. Vi måste ta itu med det på internationell nivå, både inom och utanför Europa. Vi måste öka kampen mot könsrelaterat våld i våra internationella uppgifter, och vi bör inte sluta ögonen för det våld som begås hemma, mot våra egna medborgare.

Herr talman, ärade ledamöter! Jag upprepar vad jag sade i början: våld mot kvinnor har ingen plats i ett civiliserat samhälle. Jag är tacksam mot parlamentet för att det tar upp denna fråga i dag. Ni har fullt stöd av rådet, av detta ordförandeskap och av alla som säger sin mening och försvarar principerna om rättvisa, jämställdhet och solidaritet.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman! På internationella dagen mot våld mot kvinnor vill kommissionen upprepa att vi har ett starkt politiskt engagemang för att bekämpa våld mot kvinnor. Detta engagemang återspeglas i meddelandet om Stockholmsprogrammet, där några av prioriteringarna är

behovet att särskilt uppmärksamma barns rättigheter och skydda människor som är särskilt sårbara, såsom kvinnliga brottsoffer och äldre.

Genom färdplanen för jämställdhet mellan män och kvinnor för perioden 2006–2010 gjorde Europeiska kommissionen ett åtagande att hjälpa till att utrota sexuellt våld och våld som är förbundet med människohandel. Att bekämpa våld mot kvinnor kommer också att vara en viktig prioriterad fråga i den nya strategin, som kommer att följa på färdplanen och som nu håller på att utarbetas.

Det är emellertid också mycket viktigt att finansiera praktiska åtgärder ute på fältet. Kommissionen har redan gjort en hel del för att bidra till att bekämpa våld i Europa genom Daphneprogrammet. Nu måste responsen i fråga om att förebygga våld och stödja offer förstärkas med mer praktiska åtgärder.

För det första har kommissionen identifierat åtgärder i samband med Daphne III-programmet i syfte att genomföra en mer konsekvent EU-strategi för att bekämpa våld mot barn, ungdomar och kvinnor. Tack vare en årsbudget på omkring 17 miljoner euro 2009 kunde kommissionen rikta in sig direkt på riskgrupperna. Dessa medel kommer utöver det stöd som ges genom nationella program.

En expertgrupp kommer att tillsättas som ett inslag i arbetsprogrammet i Daphne III för 2010. Denna grupp ska hjälpa till att urskilja nödvändiga åtgärder på gemenskapsnivå och stimulera till en gemensam strategi för medlemsstaterna.

Kommissionen kommer också att börja arbeta på en viktig genomförandestudie som ska utvisa om det är möjligt och nödvändigt att harmonisera lagstiftningen om sexuellt våld och våld mot barn på EU-nivå. Resultaten av denna studie kommer att presenteras under hösten 2010. Kommissionen tänker sammanföra företrädare för medlemsstaternas regeringar, gemenskapens institutioner, politiska grupper, civilsamhällets organisationer, internationella organisationer och så vidare, i syfte att utarbeta en tydligare gemenskapspolitik.

Vidare diskuterades utbytet av bästa metoder, normer och modeller för insatser redan i december 2007, under ledning av det europeiska nätverket för förebyggande av brottslighet.

Slutligen är det viktigt att understryka att extrema former av våld mot kvinnor måste bekämpas med de kraftigaste instrumenten. I det syftet föreslog kommissionen i mars en förändring av EU:s straffrättsliga ram när det gäller kampen mot människohandel och sexuellt utnyttjande av barn, som främst drabbar de mest sårbara kvinnorna och flickorna.

När det gäller förslaget att organisera en europeisk dag mot våld mot kvinnor har kommissionen på grundval av en ingående studie dragit slutsatsen att det skulle vara för tidigt att ta ett sådant initiativ innan en verklig strategi för att bekämpa våldet har utarbetats.

Nu lämnar jag ordet till min kollega Benita Ferrero-Waldner.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman, ärade ledamöter! Som ni vet har jag alltid – jag är ju också själv kvinna – varit engagerad i kampen mot våld mot kvinnor, men också i frågan om ökad delaktighet för kvinnor i allmänhet, inte bara under de senaste fem åren som kommissionsledamot med ansvar för utrikesfrågor, utan också som minister före det. Därför vill jag säga några ord om detta.

När det gäller omvärlden, vid sidan av särskilda insatser i utvecklingsländerna som min kollega kommer att tala om lite senare, har kampen mot våld mot kvinnor blivit en viktig punkt i EU:s politik för mänskliga rättigheter och åtgärden förstärks av de särskilda riktlinjer som antogs i december 2008.

Tillämpningen av dessa riktlinjer är särskilt uttalad på lokal nivå i tredjeländer där Europeiska unionen är närvarande. I cirka 90 tredjeländer har EU-ländernas ambassader och Europeiska kommissionens delegationer tagit fram egna handlingsplaner, som syftar till att tillämpa dessa riktlinjer och utarbeta en lång rad initiativ som ska genomföras under perioden 2009–2010.

Vi sänder systematiskt ut ett tydligt budskap om detta: brott mot kvinnors rättigheter kan inte rättfärdigas med kulturell relativism eller traditioner.

I samband med dessa samtal kommer vi också att erbjuda hjälp i form av samarbete, med att till exempel förverkliga rekommendationerna från den särskilda rapportören om våld mot kvinnor, förstärka de nationella institutioner som ansvarar för jämställdhetsfrågor eller verka för att lagar som är diskriminerande mot kvinnor ändras.

Ämnet "kvinnor, fred och säkerhet" som resolutionerna 1325 och 1820 från Förenta nationernas säkerhetsråd handlar om har fångat hela vår uppmärksamhet. I december 2008 antog Europeiska unionen också en global strategi för genomförandet av dessa resolutioner.

Jag anser att den ger en grund av gemensamma principer, både för åtgärder som har med den europeiska säkerhets- och försvarspolitikerna att göra och för insatser där gemenskapens instrument kommer till användning. Dessa aktiviteter bör göra det möjligt för oss att integrera den "kvinnliga" dimensionen i hela konfliktcykeln på ett mer verkningsfullt sätt, från förebyggande, hantering och lösning av kriser till befästelse av freden och långsiktig återuppbyggnad.

Personligen har jag sökt stöd av 40 kvinnliga ledare i hela världen för att ge genomförandet av resolution 1325 en skjuts genom att, som ni vet, föreslå att en ministerkonferens ska anordnas 10 år efter det historiska datum då den antogs. Denna idé har fått stöd av FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon, och det är jag mycket stolt över. Något som är ännu mer anmärkningsvärt är dock att allt fler stater och internationella organisationer, såsom Afrikanska unionen, inför denna ministerkonferens har beslutat att öka arbetet med att främja resolution 1325, främst genom att ta fram nationella handlingsplaner.

Fru talman! Jag vill sluta med en personlig kommentar. Jag sätter stort värde på de möjligheter som EU:s politik, både internt och externt, har gett kampen mot våldet mot kvinnor, och är glad över det stöd den har fått generellt. Det gläder mig mycket att se att någonting som tidigare ofta var ett rent personligt engagemang nu håller på att bli en gemensam angelägenhet.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Barbara Matera, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Avskaffandet av våld mot kvinnor är en mycket viktig fråga som fordrar att vi alla anstränger oss och engagerar oss mer: det gäller EU:s institutioner, medlemsstaterna och civilsamhället.

Våld mot kvinnor är inte bara ett brott mot mänskliga rättigheter. Det får också allvarliga individuella och sociala konsekvenser som inte får nonchaleras. Därför måste denna fråga tacklas på flera fronter.

På den kulturella fronten måste vi bekämpa tanken att våld baserat på kulturella, religiösa eller sociala aspekter någonsin kan rättfärdigas. Vi måste organisera kampanjer för att informera och öka kunskapen som också når ungdomar. Alltså måste de bedrivas också i skolorna. Att organisera ett europeiskt år, som Europaparlamentet flera gånger har krävt, skulle kunna ha den rätta verkan på EU- och internationell nivå för att skapa en mer konsekvent och ändamålsenlig politik.

På den politiska fronten är det viktigt att prioritera den här frågan i nationella, europeiska och internationella agendor. Därför anser jag att vi bör knyta starkare band – jag ska strax sluta – mellan Europeiska unionen och Förenta nationerna, så att vi alla kan arbeta tillsammans med samma inriktning. I det avseendet var det anförande som FN:s ställföreträdande generalsekreterare Asha-Rose Migiron höll i Europaparlamentet föredömligt. Således hoppas jag för allas vår skull att vårt samarbete kommer att växa sig ännu starkare.

Britta Thomsen, för S&D-gruppen. – (DA) Herr talman, mina damer och herrar! I dag, den 25 november, firar kvinnor och män i hela världen FN:s internationella dag mot våld mot kvinnor.

Våld mot kvinnor är en viktig samhällsfråga som inte bara får reduceras till en kvinnofråga. Det handlar snarare om brott mot mänskliga rättigheter, rätten till liv och rätten till trygghet. FN bedömer att sju av tio kvinnor upplever våld från mäns sida under sina liv. Faktum är att mäns våld kostar fler kvinnor livet än malaria, trafikolyckor, terrorism och krig tillsammans. Vi kan inte bara förbli passiva åskådare. Det är viktigt att vi i EU gör någonting NU. Kommissionen måste så snart som möjligt lägga fram en plan med politiska åtgärder från EU:s sida som syftar till att bekämpa alla former av våld mot kvinnor.

Om vi tittar på de initiativ som de olika medlemsstaterna har tagit står det helt klart att en del länder tar problemet mer på allvar än andra. Spanien, som tar över ordförandeskapet för rådet den 1 januari, har satt upp kampen mot våld mot kvinnor högst upp på agendan för ordförandeskapsperioden. Spanien är den enda EU-medlemsstat som har inrättat ett observatorium om våld som varje år lägger fram en rapport om det könsrelaterade våldet och regelbundet uppdaterar sin bästa möjliga strategi för att bekämpa sådant våld. Låt oss stödja det kommande spanska ordförandeskapets initiativ att inrätta ett observatorium om våld i EU till förmån för alla europeiska kvinnor.

Antonyia Parvanova, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är inte bara med anledning av internationella dagen mot våld mot kvinnor som vi bör fråga oss om vi har gjort tillräckligt när vi behandlar en resolution om den här frågan. Var fjärde kvinna faller offer för våld, misshandel i hemmet, våldtäkt, sexuellt utnyttjande eller kvinnlig könsstympning i Europa i dag.

Ett av de mest fruktansvärda exemplen på könsbaserat våld är när våldtäkt används som ett vapen i krig, som i Kongo. Det är dags att vi får en heltäckande EU-strategi som mynnar ut i en konkret handlingsplan för att bekämpa alla former av våld mot kvinnor, inklusive handel med kvinnor.

Fru kommissionsledamot! Jag vill informera er om att vi i dag, i samband med behandlingen av Stockholmsprogrammet, har antagit ett ändringsförslag som innebär att vi kräver ett direktiv, en europeisk handlingsplan, om våld mot kvinnor i syfte att förhindra våld, skydda offren och lagföra förövarna.

Jag hoppas att våra kolleger, ni och också rådet inte kommer att återropa subsidiaritetsprincipen den här gången och att vi mycket snart får fram detta direktiv och denna handlingsplan. Vi har också tagit upp frågan med det spanska ordförandeskapet, som verkligen stödjer denna prioritering. Jag hoppas att det blir en prioriterad fråga för oss alla.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är verkligen nödvändigt att fastställa en tydlig rättslig grund för att bekämpa alla former av våld mot kvinnor.

Jag uppmanar också rådet och kommissionen att fatta beslut om att göra den europeiska politiken till en gemenskapsfråga fullt ut. EU:s medlemsstater klarar inte av att lösa dessa problem själva. Nolltolerans mot alla former av våld mot kvinnor måste vara högsta prioritet för alla institutioner i hela EU.

Att parlamentet kräver en mer målinriktad och sammanhängande plan för EU-politiken av rådet och kommissionen i syfte att bekämpa alla former av våld mot kvinnor är ett steg i rätt riktning, liksom observatoriet om våld som redan har nämnts.

Vidare vill jag påminna kommissionen och rådet om mitt yrkande att våld mot kvinnor ska tas upp inom ramen för den könsrelaterade dimensionen av brott mot mänskliga rättigheter på internationell nivå, i synnerhet i samband med de bilaterala associeringsavtal och internationella handelsavtal som är i kraft eller föremål för förhandlingar, vilket också slås fast i mitt betänkande om kvinnomord. Jag vill be kommissionsledamoten att vara lite mer konkret i fråga om detta.

Avslutningsvis välkomnar jag att våra vänner från Förbundet för fred och rättvisa i Kongo sitter på läktaren. De har gett oss dessa blommor för att varje dag påminna oss om att detta är en gemensam kamp som vi måste utkämpa tillsammans och med de människor som lider och kämpar med denna fråga ute på fältet.

Marina Yannakoudakis, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Våld mot kvinnor, särskilt i hemmiljö, är en fråga som måste debatteras och jag gratulerar ordföranden för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män till att ha fört fram den.

Vi måste emellertid inse att detta inte bara är en könsfråga. Det handlar inte bara om jämställdhet. Det är inte heller bara en människorättsfråga, utan i första hand en straffrättslig fråga. Och eftersom det är en straffrättslig fråga är det en fråga för suveräna stater. Det är nationalstaterna som måste ta ledningen.

Enligt Europarådet kommer var fjärde kvinna att uppleva våld i hemmet under sin livstid. EU kan vara aktivt på det här området genom att tillhandahålla resurser för utbildning och ökad kunskap och genom att dra i gång debatten om våld mot kvinnor, liksom mot män: enligt brittiska inrikesministeriet kommer var sjätte man att uppleva våld i hemmet.

Nyligen besökte jag Elevate, en tillflyktsplats för kvinnor i London, för att tala om offer för våld i hemmen. Kvinnorna kommer från alla socioekonomiska grupper. Det finns inga stereotyper. Våldet drabbar offret, familjen och barnen. Det har både isolerade och utåtriktade effekter och det förstör liv. Det är ett mödosamt arbete att bygga upp dessa liv igen och stöd behövs. Elevate-projektet erbjuder offren en fristad och hjälper dem att bygga upp sitt självförtroende och sin förmåga att fungera i samhället igen. Sådana projekt måste stödjas och de behöver finansiellt stöd.

EU kan göra en insats genom att bryta ned en del av de tabun som finns om våld mot kvinnor – och män. Det är ett område som samhället inte har råd att nonchalera längre.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). – (NL) Eva-Britt Svensson har ställt en muntlig fråga om våld mot kvinnor och lagt fram ett förslag till resolution. Hon hävdar att våld mot kvinnor är ett strukturellt och utbrett problem i hela Europa och att orsaken är bristande jämställdhet mellan män och kvinnor.

Nederländska frihetspartiet kan inte delta i åtgärder på EU-nivå på detta område, men vi stöder ändå de här förslagen och uppmanar de enskilda medlemsstaterna att vidta integrerade åtgärder. Frihetspartiet fördömer allt våld mot kvinnor, i starkast möjliga ordalag. Det förekommer dock mycket våld mot muslimska kvinnor i Europa, i synnerhet i hemmen. Därför måste vi också ta upp våld i hemmen, hedersbrott och kvinnlig könsstympning som har sina rötter i den muslimska synen på mäns och kvinnors roller.

Frihetspartiet anser att allt våld mot kvinnor är ytterst förkastligt, men vi vill uppmärksamma denna särskilda form av våld här. Låt mig understryka det en gång till: detta är fullkomligt oacceptabelt. Därför vill mitt parti med kraft uppmana medlemsstaterna att bekämpa dessa former av våld och vidta särskilda åtgärder för att undersöka våld mot kvinnor som har muslimska förtecken.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Fru minister, fru kommissionsledamot! Jag vill också påminna om vad ministern sade: våldet har ingen plats i civiliserade samhällen. Vi firar tioårsdagen av FN:s resolution mot våld mot kvinnor. När jag lyssnade på era och mina kollegers anföranden undrade jag om våra efterträdare om 10 eller 20 år fortfarande kommer att stå här i kammaren och säga att våldet inte har någon plats i civiliserade samhällen. Det stämmer att tiden inte är på vår sida: vi ser att övergreppen ökar i våra samhällen. Mediernas påverkan ligger delvis bakom denna ökning, men krisen är också en orsak. Psykologerna säger att aggressioner är mycket mer dominerande i kristider än annars. Visst är våld mot kvinnor ett problem, men problemet är också att män också drabbas av våldet, som mina manliga kolleger ofta säger. Tyvärr visar statistiken fortfarande att 95 procent av offren är kvinnor. 80 procent av offren för människohandel är också kvinnor. Jag tycker faktiskt att det är dags att EU-institutionerna tar det här problemet på större allvar.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Herr talman! I dag protesterar miljontals enskilda individer och miljontals kvinnor i hela världen mot könsrelaterat våld. I dag kan vi inte blunda för detta stora gissel i samhället, som är ett exempel på maktförhållanden som har varit ojämlika genom hela historien. Det finns inga godtagbara skäl eller argument eller något utrymme för förståelse. En del kvinnor mördas helt enkelt för att de är kvinnor.

Eftersom det är så är det vårt ansvar att använda alla medel som står till vårt förfogande för att eliminera könsrelaterat våld och gå vidare för att skapa ett mer jämställt samhälle med hjälp av djärva och bestämda rättsliga åtgärder. Detta ansvar åvilar oss alla, EU-institutionerna, medlemsstaterna och organisationerna.

Länder som Spanien har gjort tydliga åtaganden i det avseendet. Lagen mot könsrelaterat våld är ett nödvändigt och avgörande instrument. Den bör därför vara ett föredöme för resten av EU. Jag kan också nämna utbildning i jämställdhet, bekämpande av stereotyper och rättshjälp till offren. Jag är säker på att vi kan räkna upp många andra nödvändiga politiska åtgärder på det här området. Det tillträdande spanska ordförandeskapet har satt upp kampen mot könsrelaterat våld som ett prioriterat mål. Jag tycker att detta är mycket viktigt och är säker på att kammaren med kraft kommer att stödja vartenda initiativ i den riktningen.

Vi måste göra en gemensam insats och arbeta tillsammans. Det är enda sättet att kunna stödja de miljontals kvinnliga offer som inte har råd att vänta en enda minut till.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Som redan har betonats här i plenisalen är våld mot kvinnor verkligen en oerhört allvarig fråga som vi inte alltid uppmärksammar tillräckligt. Detta problem har en skrämmande omfattning i utvecklingsländerna, särskilt i länder som har härjats av krig och konflikter. Våldtäkter och sexuellt våld mot flickor, kvinnor och barn har nått epidemiska proportioner i afrikanska länder som har slitits sönder av krig, i synnerhet Kongo, Somalia, Burundi och Liberia. Tyvärr är inte våldsdådens enorma utbredning bara typisk för länder som befinner sig i konflikter. De förekommer också i stor skala i de mest fredliga och demokratiska länderna i världen.

Det är vår plikt att inrikta vår uppmärksamhet och våra bemödanden på att straffa dem som gör sig skyldiga till brott mot mänskliga rättigheter, samtidigt som vi också anstränger oss för att öka tryggheten för kvinnor och se till att offer för sexuellt våld får den hjälp de behöver, med allt från läkarvård till återintegrering i familjen och samhället.

Slutligen vill jag påminna er om de evenemang som ägde rum som en del av utskottets för utveckling uppmärksammande av internationella dagen mot våld mot kvinnor och tacka kommissionsledamot Karel De Gucht för att han deltog i dessa evenemang och för det intresse han har visat för den här frågan. Jag tackar också kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner för att hon övervarar den här debatten. En sådan global

offentlig instans för bedömning av stater skulle vara mycket användbar när det gäller att se till att de globala finanserna och världsekonomin fungerar som de ska och att därigenom också vederbörliga sociala framsteg görs.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tillägna den här internationella dagen mot våld mot kvinnor minnet av Anna Politkovskaya, en journalist och en kvinna som fick betala sin sanningskärlek med sitt liv, de afrikanska kvinnor som genomlever konflikter och de många former av kvinnligt lidande i Europa som ofta inte uppmärksammas.

Dessa exempel strider mot den degraderade och konsumtionsinriktade bild som medierna ofta ger av den kvinnliga identiteten. De bidrar till att skapa en kultur där kvinnor förtrycks och förnedras. Detta är också en allvarlig form av våld som EU måste uttala sig om och ingripa i.

Vi måste snarast införa ett sammanhängande europeiskt system för statistik om särskilt underåriga, människohandel, fysiskt och sexuellt våld samt kvinnor som tillhör sårbara kategorier, såsom invandrare. Det har sagts mer än en gång. Men vi skulle också vilja se påtagliga resultat av Europeiska unionens riktlinjer om kvinnor i väpnade konflikter, som kommissionsledamoten också nämnde tidigare, åtminstone genom finansiellt och annat stöd till projekt, som ofta genomförs av små organisationer, lokala icke-statliga organisationer, bland annat i länder som försöker återintegrera och hjälpa kvinnor som är våldsoffer.

Vi är medvetna om att vi i dag har en ny möjlighet att vidta dessa förebyggande åtgärder inom gemenskapen, till följd av Lissabonfördraget och Stockholmsprogrammet.

Vi måste emellertid också påtala ytterligare en aspekt av våldet: det sammanhang i vilket det utövas. Det alkohol- och narkotikarelaterade våldet ökar bland unga människor och underåriga, och det säger vi kanske inte tillräckligt ofta när vi diskuterar våld mot kvinnor.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Herr talman! Miljontals kvinnor misshandlas, antastas, köps, säljs, våldtas och dödas bara för att de är kvinnor. Det är fler kvinnor som avlider till följd av att de blir attackerade än som dör av cancer. Vi måste få den allmänna opinionen att förstå att det inte finns något utrymme för våld mot kvinnor i ett modernt, demokratiskt samhälle. Låt oss börja med att utbilda den politiska klassen och befria politiken från påverkan av religioner som sanktionerar männens dominans. Det är en viktig förutsättning för verklig jämställdhet och för att få slut på våldet.

I mitt land vägrar den konservativa högern, som går i prästerskapets ledband, att tillerkänna kvinnor fullständiga mänskliga rättigheter. De vill ha en patriarkalisk familj där kvinnans roll kretsar kring köket, vaggan och kyrkan. Kvinnor har inte rätt till abort och det finns planer på att beröva dem rätten till provrörsbefruktnings. Den idealiserade "polska mamman" som modigt bär sitt kors i form av en hustrumisshandlande man är en absurditet som måste motverkas socialt och rättsligt.

Jag vill hälsa er varmt välkomna till en konferens om avskaffande av våld mot kvinnor som ska hållas i Europaparlamentet den 10 december. Den organiseras av centrumet för kvinnors rättigheter i Polen.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Varje dag blir en femtedel av kvinnorna i Europa våldsoffer. Våld mot kvinnor är oacceptabelt, oavsett vilken form det har. Trots det lever många kvinnor och unga flickor i Europa fortfarande under hot om våld eller utnyttjande.

Siffrorna är alarmerande. Våld mot kvinnor har många former och förekommer överallt: våld i hemmet, sexuellt ofredande, sexuella trakasserier på arbetsplatsen, våldtäkt, också i relationer, och även som taktik i krigföring utanför Europa.

I Europa är våld i hemmet den främsta orsaken till dödsfall och handikapp hos kvinnor mellan 16 och 44 år. Under tiden vi diskuterar dessa oerhört allvarliga frågor attackeras kvinnor. Det räcker inte att tala om det. Det är dags att agera.

Europeiska unionen är skyldig att skydda sina mest sårbara medborgare. Att bekämpa våld mot kvinnor är en kamp för grundläggande mänskliga rättigheter, och Daphneprogrammet, som stöder åtgärder som syftar till att bekämpa alla former av våld, räcker inte.

Vi måste överväga nya åtgärder för att ta fram sammanhängande EU-planer. Jag stöder initiativet att organisera ett europeiskt år mot våld mot kvinnor. Vår institution har krävt det i över tio år.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill upprepa det som Barbara Matera och Laurence Stassen redan har sagt om våld som har kulturella och religiösa orsaker. Jag ska använda den

här minuten till att berätta om en upplevelse som påverkade mig personligen på ett av mina uppdrag som frivilligarbetare.

Det är historien om en kvinna, historien om Karin, historien om en kvinna som inte ville bära burkha. För att straffa henne hällde hennes man syra över henne. Han gjorde det en natt medan hon sov. Nu bär Karin burkha, inte för att hon vill det, utan för att dölja ärren efter denna tragiska attack.

Jag hoppas att den här dagen inte förblir bara en dag vilken som helst i almanackan. Jag hoppas att den ska kunna hjälpa alla de kvinnor som upplever våld varje dag och att våra ord ska omvandlas till påtagliga åtgärder och insatser.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Många kvinnor i Europa och i hela världen kämpar varje dag för att få slut på det våld de utsätts för, men de kan inte och bör inte behöva utkämpa den striden ensam, eftersom dessa våldshandlingar mot kvinnor, som till stor del begås av män, också är våldshandlingar mot hela mänskligheten.

Det är inte mer än rätt att männen också deltar i kampen. Därför deltar jag i vitabandetkampanjen. Den startade ursprungligen i Kanada för nästan 20 år sedan av män och riktade sig till andra män. En grupp män beslutade en dag att det var deras skyldighet att uppmana andra män att protestera mot våld mot kvinnor offentligt. Det här vita bandet är en symbol. Det är också nejlikan, som påminner om de kongolesiska kvinnornas kamp mot det lidande de utsätts för varje dag – de var här alldeles nyss.

Därför uppmanar jag så många av kollegerna som möjligt att förena er med oss i den här kampen mot våld mot kvinnor, för vid sidan av det fysiska våldet finns det också psykologiskt våld, och ofta kan ord göra mer ont än slag, som ni vet.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Våldet mot kvinnor, i olika former, varierar med den ekonomiska, kulturella och politiska bakgrunden i samhället. Det kan vara allt från psykologisk och fysisk misshandel i familjen till tvångsäktenskap i låg ålder och andra våldsamma seder. Alla former av våld mot kvinnor är oacceptabla brott mot mänskliga rättigheter och till hinder för jämställdheten mellan könen. Detta våld är mycket utbrett. Det skördar fler offer än cancer och sätter djupa spår i människors psyken och i samhällsväven. Därför bör vi öka våra bemödanden att bekämpa detta problem.

FN:s uppskattningar visar också att våldshandlingarna inte bara fortsätter, utan faktiskt ökar i antal. Tyvärr synliggörs de inte i de flesta fallen, eller så nonchaleras de bara. I Rumänien stöder jag den kampanj som FN:s befolkningsfond och informationscentrum driver, under beteckningen "Kvinnor i skuggan". Syftet är att öka allmänhetens kunskap om att detta är ett allvarligt problem.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Våld mot kvinnor är ett fruktansvärt brott mot mänskliga rättigheter, oavsett vilken form det antar, om det är till exempel tvångsäktenskap, misshandel eller våldtäkt. Jag anser att begreppet hedersmord är särskilt motbjudande. Det har ingenting med heder att göra. Hedersmord är avskyvärda brott och vi måste göra allt vi kan för att bekämpa dem.

Lissabonfördraget kommer snart att undertecknas och därmed kommer stadgan om grundläggande rättigheter i bilagan till fördraget att bli särskilt viktig. Därför är vi i Europeiska unionen skyldiga att göra allt som står i vår makt för att bekämpa detta våld.

Det har redan sagts att våldtäkt kan användas som ett vapen i krig. Kongo, där dessa fruktansvärda övergrepp har förekommit i årtal och där våldtäktsmän till och med ger sig på små barn och äldre kvinnor, har redan nämnts. Vi har inrättat ett antal program och Benita Ferrero-Waldner nämnde att hon har kontaktat kvinnor i regeringsställning i hela världen. Det räcker förstås inte. Detta är inte bara ett problem för kvinnor. Det är ett problem för alla i hela världen. Vi i Europeiska unionen måste göra allt vi kan för att förbättra den här situationen.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Herr talman! Initiativen mot våld mot kvinnor har mångdubblats de senaste åren. Tyvärr existerar den här företeelsen fortfarande i Europa, oavsett kvinnornas ålder, utbildning eller sociala ställning. Därför måste vi fortsätta att understryka att våld mot kvinnor vare sig är någonting naturligt eller oundvikligt. Våld mot kvinnor, överallt i världen, är inget annat än ett brott och strider mot rätten till liv, personlig värdighet, säkerhet och fysisk och psykisk okränkbarhet. Att prata om våld handlar inte bara om att presentera kvinnor som offer, utan framför allt om behovet att fördöma själva våldshandlingarna och förövarna, som inte bör förbli ostraffade. Vi behöver en långsiktig utbildning för kvinnor och män som eliminerar stereotyper och får alla att förstå att denna företeelse måste bekämpas.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Jag hoppas att den här internationella dagen mot våld mot kvinnor kommer att bli början till att radera den mur av tystnad och likgiltighet som fortfarande finns i vårt samhälle i fråga om detta verkliga gissel som drabbar miljontals kvinnor i Europeiska unionen och i hela världen.

Våld mot kvinnor är ett brott mot mänskliga rättigheter och hindrar dem att delta i det sociala och politiska livet, i det offentliga livet och arbetslivet, att vara medborgare med fulla rättigheter. Även om våldets former varierar mellan olika kulturer och traditioner, som redan har nämnts här, gör kapitalismens ekonomiska och sociala kriser kvinnorna mer sårbara, ökar utnyttjandet av dem och leder till fattigdom och utanförskap, vilket också bidrar till handel med kvinnor och prostitution.

Därför är det avgörande att vi förstärker de ekonomiska resurser och den politik som verkligen vill främja kvinnornas roll i samhället och lika rättigheter, och att vi genomför riktiga planer för att bekämpa alla former av våld mot kvinnor, samtidigt som vi eliminerar den diskriminering som fortfarande finns och skyddar offren.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Under 2000-talet har säkerhetslagarna mångfaldigats i Europa: lagar om övervakning, tvångsåtgärder, arrestering och internering.

Budgetarna för denna politik har haft en explosiv utveckling. Trots det minskar inte våldet mot kvinnor. 2008 avled 156 kvinnor i Frankrike till följd av skador som deras makar åsamkat dem. Nästan var tionde kvinna är offer för hustrumisshandel i Frankrike. De säkerhetsåtgärder som har genomförts för videoövervakning, registrering och biometriska kännetecken fyller inte kvinnors verkliga säkerhetsbehov.

Detta våld drabbar alla kvinnor i alla länder, oavsett ursprung, social bakgrund och religion. Det är kopplat till könsdiskriminering. Sexism innebär, precis som rasism, att förneka en annan människa ett andra jag.

Hur kan vi bekämpa sexism? Det vi behöver är en stark politisk vilja att informera, förebygga och skydda, en politisk vilja att avskaffa alla former av diskriminering som våldet slår rot i. Är inte säkerheten för över hälften av alla EU-medborgare, med andra ord de kvinnliga medborgarna, värd en betydande politisk investering?

Åsa Torstensson, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Ärade ordförande för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, ärade ledamöter. Tack för en mycket viktig debatt. Mäns våld mot kvinnor har många ansikten och våldet kan gestalta sig på många olika sätt, men utsattheten och smärtan är densamma oavsett vem som drabbas.

Det är positivt att så många initiativ tas av kommissionen på detta område, och det är min förhoppning att Europasamarbetet ska vara en motor för att bekämpa våld och stärka jämställdheten och att vi ska arbeta strategiskt. Det är ett efterfrågat initiativ och en efterfrågad aktivitet för många av er ledamöter.

Jag upprepar, våld mot kvinnor är prioriterat för det svenska ordförandeskapet: 1. Inom ramen för Stockholmsprogrammet som antas nästa månad ökar möjligheten att ta itu med de problem angående våldsutsatta kvinnor som har lyfts av just Europaparlamentet.

2. Den 9 november stod ordförandeskapet värd för en konferens där medlemsländerna och representanter för det civila samhället hade möjlighet att byta just erfarenheter och kunskap när det gäller att bekämpa våld mot kvinnor. Under hösten arrangerar ordförandeskapet även en konferens i Bryssel om offer för människohandel i syfte att belysa behovet av åtgärder för de utsatta, med inriktning på samarbete med ursprungsländer för människohandel.

Jag vill tacka för denna oerhört viktiga debatt. Vägen är lång och hindren är många, men vår vision måste vara att våld mot kvinnor ska upphöra.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag ska bara göra några avslutande kommentarer, men först och främst vill jag tacka alla ledamöter som har deltagit i denna debatt, som är mycket viktig. Detta är en av de brutalaste formerna av brott mot mänskliga rättigheter, och den är mycket utbredd, inte bara i utvecklingsländerna. Vi talar mycket om Kongo, men vi bör också tala om andra utvecklingsländer, som till exempel Pakistan. I går kväll tittade jag på tv efter ett sammanträde här i parlamentet, på ett program på kanalen 24/24 om övergrepp på kvinnor i Pakistan. Det var fruktansvärt, helt enkelt fruktansvärt. Men så ser verkligheten ut. En av ledamöterna tog exemplet med en kvinna som inte ville bära burkha.

Det är uppenbart att konflikter förvärrar övergreppen på kvinnor och gör dem allvarligare, att sexuellt våld används som ett vapen i krig, att man efter en tid märker att den sociala väven och sammanhållningen i de traditionella samhällena förstörs, bryts ned, att etiken försvinner och att till slut inte bara upprorsmän och soldater utan också vanliga medborgare gör sig skyldiga till dessa avskyvärda attacker på kvinnor och barn.

Många ledamöter har frågat om vi kan ta fram ett EG-direktiv om våld mot kvinnor i syfte att förhindra våld, skydda offren och lagföra förövarna. Tyvärr tror jag inte att det finns någon rättslig grund för detta. I Lissabonfördraget finns det en rättslig grund för vissa specifika åtgärder som kan vidtas ...

(FR) ... särskilt i fråga om människohandel, sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi. Det finns klara hänvisningar till det i Lissabonfördraget, men förklaringen om mänskliga rättigheter som sådan är ingen rättslig grund som ett direktiv kan bygga på.

Jag tror dock fortfarande att kommissionen måste fortsätta att undersöka olika sätt att komma till rätta med det här problemet, i synnerhet med hjälp av program som inte bara riktar sig till utvecklingsländer utan också till vissa sårbara grupper och våra egna medlemsstater, för det finns fortfarande problem också här i Europeiska unionen, som egentligen borde vara ett föredöme för världen när det gäller att värna om mänskliga rättigheter och kvinnors rättigheter.

Ni kan lita på att kommissionen – både den nuvarande och den kommande – kommer att driva på och utveckla dessa åtgärder, av det enkla skälet att vi tycker att det är nödvändigt. Som någon av er sade handlar det inte om huruvida medlemsstaterna, kommissionen eller Europeiska unionen ska ta initiativet. Jag anser att vi verkligen måste ha det här problemet i åtanke på alla nivåer och på alla våra ansvarsområden.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽²⁾ från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, framlagt i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 26 november 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag stöder den här resolutionen och uppmanar kommissionen att utropa ett år för avskaffande av våld mot kvinnor. Jag tror att det skulle göra att medlemsstaterna snabbare förbättrar sin nationella lagstiftning mot våld mot kvinnor, i synnerhet för att bekämpa våld mot kvinnor på hemmaplan, och på ett ändamålsenligt sätt genomför nationella åtgärdsprogram mot våld mot kvinnor. Medlemsstaterna måste utarbeta ett enhetligt system för att minska våld mot kvinnor – för att förstärka det förebyggande arbetet, skyddet och de stödjande åtgärderna. Det är mycket viktigt att den här frågan prioriteras när den nya kommissionen börjar arbeta och Spanien har ordförandeskapet för rådet.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) I dag är det internationella dagen mot våld mot kvinnor. Våld mot kvinnor finns överallt och i alla klasser, bland rika och fattiga, med eller utan utbildning, socialt rörliga och marginaliserade, men det har funnits en utbredd och strukturell blindhet för det här problemet. I den här resolutionen kräver man en målinriktad och sammanhängande plan för EU-politiken i syfte att bekämpa alla former av våld mot kvinnor, som det står i EU:s färdplan för jämställdhet mellan kvinnor och män. De nationella lagarna och politiken bör förbättras genom att heltäckande nationella handlingsplaner tas fram för att förebygga, skydda och lagföra. I Irland togs förra året 1 947 kvinnor och 3 269 barn in på kvinnohus. Över 120 kvinnor har mördats sedan 1996, många av en partner eller före detta partner. EU-studier har visat att var femte kvinna har utsatts för våld från sin manlige partner och att 25 procent av alla våldsbrott som rapporteras i EU kännetecknas av att en man angriper sin hustru eller partner. Våld i hemmet syftar till att kontrollera och bryta ned människans själ. Rapporter om att den irländska regeringen planerar att skära ned vissa enheter med upp till 30 procent visar verkligen att den saknar engagemang för att förebygga, skydda och lagföra.

(2) Se protokollet.

Louis Grech (S&D), skriftlig. – (EN) Var femte kvinna i Europa har utsatts för våld i hemmet. I Malta rapporterades 467 fall av våld i hemmet mellan januari och oktober 2009, men dessa siffror ger förmodligen inte en helt rättvisande bild av problemet i Malta. Statistiken i andra medlemsstater är också vilseledande. Det beror på att kvinnor ofta är rädda att bli missförstådda av myndigheter och rättsliga organ. I resolutionen säger man att våld, bortsett från att vara kriminellt, också är en fråga om diskriminering och ojämlikhet – ett område som hör till EU:s befogenheter. Förslaget är med rätta inriktat på lagföring av förövarna. Det är viktigt att det inte finns några juridiska kryphål som gör att de kan förbli ostraffade. När det är sagt bör dock också rehabilitering av misshandlande partner övervägas för att undvika att våldshandlingarna upprepas i framtiden. En del medlemsstater har inte tillräckligt utbildad personal för att kunna ge offren stöd, hjälp och råd i lämplig omfattning. Det räcker inte att skapa tillflyktsplatser för offren. Dessa kvinnor behöver hjälp av staten att komma tillbaka in på arbetsmarknaden så att de kan bli verkligt ekonomiskt oberoende av den som misshandlar dem. Utbildningsprogrammen för offren måste förbättras så att de kan återintegreras i samhället till fullo, och EU bör använda sin makt till att rätta till denna flagranta ojämlikhet.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (EN) Våld mot kvinnor är ett allvarligt problem i världen. Kvinnor – och barn – är de mest sårbara i samhället, de som oftast utsätts för övergrepp. I Europa uppskattar man till exempel att 20–25 procent av kvinnorna blir offer för fysiskt våld under sitt vuxna liv, medan 10 procent av kvinnorna till och med måste utstå sexuellt våld. När det gäller våld i hemmen är 98 procent mäns våld mot kvinnor, och därför måste vi betrakta detta som en könsfråga. När vi talar om våld talar vi inte bara om fysiskt våld. Således kan siffrorna ovan vara mycket högre.

Jag anser inte att vi kan acceptera sådana siffror och den verklighet som särskilt kvinnor tvingas leva i. De europeiska socialisterna har länge krävt ett effektivt skydd och bra program. Daphneprogrammet är en bra början, men vi måste göra mer på EU-medlemsstatsnivå. Jag tycker att det är mycket betydelsefullt att det spanska ordförandeskapet har beslutat att prioritera våldsbekämpningen. Inget samhällsproblem går dock att lösa helt på bara sex månader. Därför kommer jag att göra mitt yttersta för att se till att de belgiska och ungerska ordförandeskapen fortsätter det arbete som det spanska ordförandeskapet påbörjar.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (EN) Tvångssterilisering är en av de grövsta formerna av våld mot kvinnor och ett brott mot mänskliga rättigheter som inte får tillåtas. I många medlemsstater har romska kvinnor utsatts för tvångssterilisering i syfte att sänka deras ”höga och osunda” födelsetal. Trots att åtskilliga fall har registrerats och domstolarna har beslutat till förmån för offren har de ännu inte fått tillräcklig ersättning eller några officiella ursäkter. Jag välkomnar premiärminister Jan Fischers ursäkter och den tjeckiska regeringens beslut nyligen att hälsovårdsministeriet senast den 31 december 2009 ska genomföra en rad åtgärder för att se till att sådana övergrepp inte förekommer i framtiden. Jag hoppas att andra länder, till exempel Slovakien, kommer att stödja Tjeckiens initiativ och inrätta en mekanism som ger kvinnor vilkas reproduktionsförmåga har förstörts utan deras medgivande lämplig ersättning. Medlemsstaterna måste utan dröjsmål granska de extrema brotten mot romska kvinnors mänskliga rättigheter, bestraffa förövarna och se till att alla offer identifieras och får sin sak prövad. De europeiska ländernas gemensamma mål är att värna om alla kvinnors hälsa och fysiska integritet på vår kontinent.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), skriftlig. – (PL) Det verkar som om problemet med våld mot kvinnor, däribland våld i hemmen, uppmärksammas för lite i den allmänna kampanjen för respekt för mänskliga rättigheter. FN:s kampanj mot våld mot kvinnor i hela världen 2008 visade att kvinnor i åldersgruppen 15–44 år löper större risk att drabbas av våldtäkt och våld i hemmen än av cancer, trafikolyckor, krig eller malaria. 40–50 procent av kvinnorna i EU har rapporterat olika former av sexuella trakasserier på arbetet. Det uppskattas att mellan 500 000 och 2 miljoner människor, av vilka större delen är kvinnor och barn, blir offer för människohandel varje år eller tvingas till prostitution, tvångsarbete eller slaveri. Därför gläder det mig att det här problemet tas upp i den resolution som utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män har utarbetat. Det är viktigt att samordna strategin för att bekämpa våld mot kvinnor, och resultatet bör bli att dessa insatser blir mer verkningsfulla. Det är också viktigt att ge kvinnor och människor som redan har utsatts för våld rätt slags hjälp. Att det finns en medvetenhet i samhället om att våld i hemmen inte får vara ett obekvämt problem som ska hållas inom fyra väggar är inte mindre viktigt.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (SK) I dag den 25 november, är det inte bara internationella dagen mot våld mot kvinnor. Det är också den dag då den kristna världen minns Sankta Katarina av Alexandria som i början av 300-talet fängslades och misshandlades, en martyr för samvetet och yttrandefriheten. En del människor överdriver problemet med våld så mycket att det ibland känns som om vi kvinnor inte hade några andra problem. Jag är fast övertygad om att kvinnor större delen av tiden är långt mer bekymrade över fattigdom, hälsa, utbildning, det värde deras arbete i familjen åsätts och andra omständigheter i sina liv.

Icke desto mindre måste vi erkänna att våldet också är ett problem. Det är ett problem som är ovärldigt ett civiliserat samhälle, ett problem som undergräver den mänskliga värdigheten. Så vitt jag förstår finns det dock våld som är politiskt korrekt och våld som inte är politiskt korrekt i Europaparlamentet, för det kan inte finnas något annat skäl till att mitt ändringsförslag med fördömande av tvångssterilisering av kvinnor och avbrytande av graviditeter med våld inte antogs av utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.

Zbigniew Ziobro (ECR), skriftlig. – (PL) Det är en stor skam att det fortfarande finns så många fall av våld mot kvinnor i Europa. Det faktum att en betydande andel av våldfallen inte rapporteras till polisen är särskilt bekymmersamt, i synnerhet med tanke på att det rör sig om allvarliga brott, såsom våldtäkt. Ingen strategi mot våld mot kvinnor kan lyckas om offren inte rapporterar våldet till rätt myndigheter. Lagen måste garantera ett resolut agerande på det här området, så att offren kan få tillbaka en känsla av rättvisa och så att både de och hela samhället kan skyddas mot liknande händelser i framtiden. Det faktum att domarna för brott av sexuell natur är mycket milda i många EU-länder, däribland Polen, och dessutom ofta villkorliga, är bekymmersamt. Exempelvis är 40 procent av våldtäktsdomarna i Polen villkorliga fängelsedomar. Utdömandet av så milda straff är faktiskt ett slag i ansiktet på offren från domstolarnas sida. De tar för lätt på de oförrätter som görs mot offren. En seriös inställning till problemet med våld mot kvinnor måste innebära att de som utövar detta våld ska behandlas med hårdhandskarna, så att oförrätter kan kompenseras i tillräcklig omfattning och vi kan få ett säkert samhälle i framtiden.

14. För en politisk lösning beträffande piratverksamhet utanför Somalias kust (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är rådets och kommissionens uttalanden för en politisk lösning beträffande piratverksamhet utanför Somalias kust.

Carl Bildt, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Fru talman! Jag är tacksam för det här tillfället att kort diskutera Somalia och i synnerhet det mycket allvarliga problem som piratverksamheten utanför Somalias kust utgör.

Jag ska inte gå in på hela bakgrunden: landet har haft stora svårigheter i över 18 år, den humanitära situationen är fruktansvärd och det pågår stridigheter i hela landet. Den federala övergångsregeringen har gjort framsteg, men den är bräcklig – för att uttrycka sig så mildt som möjligt – och det krävs varaktiga bemödanden från världssamfundets sida för att gradvis föra landet mot försoning och bygga upp något slags fungerande stat som kan återge detta fruktansvärta sargade land någon form av stabilitet.

Piratverksamhet är verkligen ett mycket allvarligt hot. För att komma till rätta med den krävs det ett brett engagemang i landet självt, vilket som jag sade är enormt svårt med tanke på det nuvarande säkerhetsläget. Således har våra insatser, som ni har märkt, varit koncentrerade på praktisk hjälp som kan tillhandahållas utanför Somalia till fromma för landet och folket. Vi diskuterar förstas ytterligare åtgärder i just detta avseende, som ni kanske känner till.

När det gäller det specifika problemet med piratverksamheten pågår den militära flottoperationen Atalanta fortfarande framgångsrikt utanför Somalias kust. Alla leveranser från Världslivsmedelsprogrammet har kommit fram till Somalia från Mombasa till Mogadishu och till Berbera. Inga framgångsrika attacker har gjorts i Adenviken sedan i början av maj 2009. Det beror åtminstone i viss utsträckning på EU:s medlemsstaters och världssamfundets i övrigt engagemang, som har bidragit till att få fram betydande militära tillgångar på hög nivå. Insatsens framgång i just detta avseende är också resultatet av ett nära samarbete mellan den civila sjöfarten och EU:s operativa högkvarter i Northwood i Storbritannien. Det har möjliggjort utvecklandet av bästa metoder för handhavandet som också i allt större utsträckning följs av sjöfarna. Den samordnade mekanismen för att skydda handelsfartygen i Adenviken har också tillämpats på ett mycket effektivt sätt.

I dagsläget kan man därför säga att piratverksamheten i Adenviken har begränsats, men finns kvar. Därför har rådet beslutat att förlänga insatserna mot piratverksamheten till december 2010. Det betyder att vi måste kunna upprätthålla vår nuvarande nivå på insatserna och hålla de militära resurserna på rätt nivå. Parallellt med detta förväntar vi oss att FN:s säkerhetsresolution AL1846 kommer att förlängas under de närmaste dagarna.

Trots det jag har sagt finns det inget utrymme för självbelåtenhet. Piraterna fortsätter att expandera sin verksamhet österut in i Indiska oceanen, och när monsunsäsongen slutade fick vi nyligen åse en ny omgång attacker nord och nordost om Seychellerna, alltså väldigt långt borta. Inte mindre än elva fartyg med

sammanlagt 250 besättningsmedlemmar är kapade för närvarande – alla efter attacker i havet utanför Somalias kust.

Med operation Atalanta har vi förstärkt vår kapacitet i detta avlägsna havsområde. Fler patrullflygplan har satts in i Seychellerna och jag kan meddela att svenska marina patrullflygplan också kommer att sälla sig till styrkan i Seychellerna. Detta har varit till hjälp. Ytterligare skyddsåtgärder på nationell basis planeras eller har redan införts. Frankrike, och nyligen också Spanien, svarar för ändamålsenliga och effektiva insatser.

Sedan har vi skyddet för den internationellt erkända transitkorridoren i Adenviken. Detta är den rekommenderade rutten genom viken och alla fartyg, oavsett flagg, får skydd av marinen. För närvarande har vi marina enheter där från Europeiska unionen, Nato och de USA-ledda marina koalitionsstyrkorna, med en mycket god samordning av patrullerna och det mycket avgörande underrättelsesamarbete som är en förutsättning för en operation av det här slaget.

Kina är nu berett att ställa sig bakom denna samordningsmekanism och delta i skyddet. Det betyder att de befintliga mekanismerna måste utvecklas och utvidgas. Det kan, i sinom tid, leda till att Kina och kanske andra marina makter tar ett visst ansvar. Andra – Ryssland, Indien och Japan – har också satt in marina resurser och bör inbjudas att delta i denna mekanism så snart det är möjligt. Samordning är förstås nyckeln till framgång.

Jag vet att det finns ett intresse i parlamentet av den ganska svåra frågan om lagföring av misstänkta pirater som har arresterats och gripits av Atalantaenheter. För närvarande sitter 75 misstänkta i fängelser i Kenya. Det rättsliga förfarandet består av nio olika rättegångar och utgör en betydande tillkommande börda för Kenyas rättsväsende. Att dessa rättegångar kan genomföras korrekt är naturligtvis viktigt om vi ska bibehålla både den avskräckande effekt som Atalanta ger och den övergripande trovärdigheten hos våra insatser mot piratverksamhet. Ett avtal som nyligen ingicks med Seychellerna om överföring av misstänkta pirater, och som jag förmodar att ni känner till, är ytterligare ett viktigt tillskott i det avseendet. Piratverksamhet är mycket lönsam och det är viktigt att vi i alla avseenden inriktar våra olika insatser på att minska alla möjligheter piraterna har att tjäna mer pengar på dessa verkligt avskyvärda operationer som de genomför.

När allt kommer omkring kan det vi gör ute på havet givetvis inte vara någon ersättning för det som behöver göras i Somalia eller med Somalia, men det är ett område där omedelbar framgång inte kan tas för given, som jag sade tidigare. Vi måste fortsätta med den marina operationen, och det kommer för det första att förutsätta att vi är beredda till långvariga militära insatser, för det andra att vi måste förstärka samordningen och samarbetet med alla makter och internationella organ som deltar i den här operationen och för det tredje att vi måste hjälpa till att utveckla regional marin kapacitet, eftersom vi inte kan bära hela bördan. De internationella marina organisationerna, såsom kontaktgruppen om piratverksamhet, kommer att ha en viktig funktion i fråga om detta.

Slutligen är detta ett av de områden där vi har visat vad den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik kan uträtta under de senaste åren. För några år sedan skulle få av till och med de mest ambitiösa här ha kunnat tänka sig att vi skulle sätta in marina resurser från Europeiska unionen i Adenviken eller Indiska oceanen. Tvingande humanitära och andra skäl har lett oss till något som, inom gränserna för det möjliga, hittills har visat sig vara en relativt framgångsrik operation, men låt oss inte göra oss några illusioner. Det återstår mycket att göra. Vi måste stödja operationen, och då är parlamentets stöd mycket viktigt.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Den här gången är inriktningen på hela frågan om Somalia bredare, och man söker komma till rätta med de bakomliggande orsakerna till detta gissel med hållbara metoder. Kommissionen har alltid hävdat att enda sättet att slutgiltigt utrota piratverksamhet är att komma till rätta med de bakomliggande orsakerna, till att börja med instabiliteten i Somalia och landets utvecklingsbehov, som tar sig uttryck i den mest extrema fattigdom, med omfattande analfabetism och sårbarhet.

Därför är en heltäckande strategi för att klara de utmaningar som säkerhet och utveckling i Somalia innebär, som nämnts, avgörande. Detta förutsätter att en fungerande stat, som kan se till att lagar efterlevs och tillhandahålla åtminstone grundläggande tjänster, kan upprättas. På medellång till lång sikt är ett fungerande styre, med institutionsbyggande och säkerhet, utbildning och ekonomisk utveckling, en nödvändig förutsättning för att eliminera de incitament till att bli pirater som somalierna nu har.

På säkerhetssidan är snabbhet viktig. Afrikanska unionen har som ni vet en central roll, inte minst genom AMISOM, som är Afrikanska unionens styrka med uppgift att skydda den federala övergångsregeringen i

Mogadishu. Europeiska unionen är en stor bidragsgivare till AMISOM genom den afrikanska fredsbevarande resursen, och tillhandahåller medel till stöd för Afrikanska unionens styrkor. Det nya bidragsavtalet om 60 miljoner euro har just upprättats. Det ingår i ett åtagande som kommissionen gjorde vid konferensen i Bryssel i april i år. I det gemensamma strategidokumentet för 2008–2013 fastställs kommissionens stöd till Somalia och i konkreta termer har EG:s stödprogram för Somalia en budget på sammanlagt 215,4 miljoner euro från Europeiska utvecklingsfonden (EUF) för perioden 2008–2013.

Operation Atalanta, EU:s första marina operation, firar snart sin ettårsdag. Denna operation är en framgång. Den avskräcker från piratverksamhet och ökar också kunskapen om bästa självförsvarsmetoder inom sjöfartsnäringen. Men vi vet alla att det fortfarande återstår mycket att göra. Parallellt med operation Atalanta använder kommissionen stabilitetsinstrumentet, ett finansiellt instrument, till stöd för Kenyas rättsväsende – som rådets ordförande nyss sade – eftersom Kenya har åtagit sig att lagföra misstänkta pirater som har gripits och förts till landet. Det får inte finnas någon straffrihet. Detta stöd till Kenyas rättsväsende inkluderar ett slags blandning av kapacitetsbyggande åtgärder för åklagarväsendet, polisen, domstolarna och fängelserna. Programmet genomförs via UNODC till en kostnad om 1,75 miljoner euro.

I ett större sammanhang är det också viktigt att utveckla den regionala marina kapaciteten för att skapa säkerhet i området. Kommissionen stödjer genomförandet av uppförandekoden från Djibouti i Internationella sjöfartsorganisationen, återigen med hjälp av vårt stabilitetsinstrument. Ett program för vissa avgörande marina rutter, såsom Afrikas horn och Adenviksregionen, kommer att bidra till skapandet av ett regionalt utbildningscentrum för havsfrågor i Djibouti. Detta centrum kommer att inrikta sig på kapacitetsbyggande och utbildning av personal inom sjöfartsförvaltningen och kustbevakningen i regionen, också från Somalia, Puntland och Somaliland, om möjligt. Ett regionalt centrum för informationsutbyte i Sana'a i Jemen får också finansiering från och med 2009. Det första fasen av programmet har redan börjat och tekniska genomförbarhetsstudier görs.

Låt mig nu övergå till en annan viktig fråga innan jag slutar. Kommissionen håller på att ta fram en integrerad sjöfartspolitik – som också får en extern dimension – och en integrerad sektors- och gränsöverskridande sjöfartsövervakning i syfte att öka kunskapen om aktiviteter till havs som bland annat påverkar sjöfartsskyddet och säkerheten, men också den allmänna lägefterlevnaden.

Det svenska ordförandeskapet har gjort omfattande försök att se till att EU:s sjöfartspolitik kännetecknas av koherens mellan pelarna, så att det finns en koppling mellan gemenskapens åtgärder och det arbete som görs under den andra pelaren, främst av Europeiska försvarsbyrån. Vi anser att integrationen av sjöfartsövervakningen har stor potential att bidra till EU:s insatser mot piratverksamhet, eftersom insamlingen av övervakningsdata från olika källor gör att myndigheterna kan fatta beslut och reagera på ett mer underbyggt sätt.

Alla dessa olika aktiviteter, som också beskrivs i Europaparlamentets resolution från oktober, är kommissionens bidrag till kampen mot piratverksamhet.

Cristiana Muscardini, för PPE-gruppen. – (IT) Fru talman, herr minister, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi är mycket nöjda med att operation Atalanta förlängs.

Jag har ägnat mig åt Somaliafrågan i cirka 10 år och jag kan inte förneka att EU har agerat för långsamt vid alltför många tillfällen.

Situationen i Somalia blir mer dramatisk för varje dag på grund av följderna av internationell terrorism liksom piratverksamheten och den mänskliga tragedi som miljontals människor genomlever, särskilt kvinnor och barn. De utstår våld, går hungriga varje dag och tvingas alltför ofta fly genom öknen för att ta sin tillflykt till Europas kuster.

I samband med kampen mot terrorism måste vi också vidta åtgärder som ingjuter nytt hopp i regionens ekonomi. Vi måste också införa europeisk kontroll över situationen i flyktinglägren i Libyen. Vi har fått rapporter om mycket allvarliga förhållanden i dessa läger, både om våld och bristande respekt för mänskliga rättigheter. Offren är ofta somaliska kvinnor.

Vid ett möte som arrangerades av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) framhöll den somaliska övergångsregeringens ständiga sändebud till Förenta nationerna, Dr Yusuf Mohamed Ismail Bari-Bari, att Somalia har utarmats ytterligare till följd av tjuvfiske längs kusterna och att många av piraterna också är före detta fiskare och inte har fått någon rättvisa eller uppmärksamhet.

Därför måste vi kämpa hårt mot terrorismen men också sträva efter att ge ett land som har utstått årtal av krig rättvisa, hopp och ekonomiska resurser.

Roberto Gualtieri, för S&D-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Med den här debatten och den resolution som vi i Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet kommer att rösta för i morgon, vill vi uttrycka vårt starka stöd för Europeiska unionens åtagande att bekämpa piratverksamhet. Samtidigt vill vi ge uttryck för vår oro över den dramatiska situationen i Somalia, som gör att behovet av snabba åtgärder för att främja stabilitet i landet så att de bakomliggande orsakerna till piratverksamheten kan elimineras förstärks.

Operation Atalanta är en framgång: den har inneburit att 300 000 ton stöd har kunnat transporteras och förbättrat säkerheten för all sjöfart i Adenviken. Den har visat vilken kapacitet den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik har och tillfört den operativt och politiskt värde.

Samtidigt behöver vi ett större engagemang från EU, liksom Afrikanska unionen, till stöd för Djiboutiprocessen. Därför stöder vi tankarna på en ESFP-mission i Somalia, som rådet har börjat diskutera, även om vi är medvetna om svårigheterna och riskerna.

Därför hoppas vi att alla grupperna genom ändringsförslag och debatt kommer att hjälpa till att förstärka det här budskapet i stället för att gå i fällan att utnyttja en dramatisk situation som den i Somalia som en ursäkt för internt politiskt käbbel i vissa länder som inte har någonting med den här debatten och parlamentets arbete att göra.

Izaskun Bilbao Barandica, för ALDE-gruppen. – (ES) Fru talman! Vi måste stödja den sociala och demokratiska utvecklingen i Somalia för att få slut på piratverksamheten. Dessutom kräver vi att europeiska fartyg som fiskar i södra Indiska oceanen ska få samma skydd mot piratattacker genom operation Atalanta som handelsfartygen. Vi vill ha militära eskortfartyg, eftersom det är den mest effektiva lösningen, den billigaste och också den som Internationella sjöfartsorganisationen rekommenderar. Dessutom vill vi att de som arresteras och anklagas för piratverksamhet ska dömas i länderna i området, i enlighet med fördraget med Kenya och Seychellerna från mars 2008.

Skälet till allt detta är att fiskefartygen löper en reell och ökande risk att attackeras och kapas i området. Vi bör minnas att parlamentet uttalade sig om denna situation för ett år sedan, men ändå har till och med kommissionen erkänt att ingenting ännu har gjorts i frågan. Under tiden fortsätter piraterna med sina attacker.

Det senaste offret, *Alakrana*, var kapat i nästan 50 dagar. Man bör också komma ihåg att de här fartygen fiskar i enlighet med ett europeiskt fiskeavtal. De arbetar lagligt, på internationellt vatten, under tillsyn av behöriga myndigheter.

Därför bör vi utöka skyddet för fartyg av det här slaget.

Reinhard Bütikofer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot! Operation Atalanta är ett lyckat bidrag till säkerheten vid Afrikas horn från EU:s sida och bör fortsätta. EU har emellertid också ett större gemensamt ansvar. Det inbegriper att inte blunda för att olaglig export av giftigt avfall eller olagligt fiske skadar Somalias intressen. Därför måste vi ha en konsekvent strategi för uppföljning av sådana saker.

Den resolution som vi ska rösta om i morgon är inne på fel spår i två avseenden, och vi stöder inte dessa tillvägagångssätt. Det är fel att försöka ändra Atalantas mandat nu, både när det gäller att utvidga insatsområdet och de försök som görs av ledamöter av parlamentet att utöka mandatet till att omfatta fiske. Vi vill att mandatet ska vara oförändrat.

För det andra är det mycket tveksamt att lansera ett utbildningsuppdrag inom ramen för den europeiska säkerhets- och försvarspolitik som inte har motiverats ordentligt och som inte kommer att bidra till statsbyggandet i Somalia på något påvisbart sätt. Vi bör tillämpa försiktighetsprincipen och inte ha så bråttom.

Willy Meyer, för GUE/NGL-gruppen. – (ES) Fru talman! Vi stöder den första delen av Benita Ferrero-Waldners anförande till fullo. Det är verkligen detta som är problemets natur och verkliga kärna. Det finns inga utsikter till vare sig en luft- eller landbaserad militär lösning på problemet så länge vi inte gör någonting åt orsakerna. Någon havsbaserad lösning på piratverksamheten är inte möjlig, enligt vad den officer som ansvarar för operation Atalanta mycket tydligt sade i går. Jag vill påminna kammaren om att Förenta staterna faktiskt försökte sig på en landbaserad militär lösning, men misslyckades.

Därför skulle det vara ett misstag att hålla inne utvecklingsstöd och lösningar för landets styre. Någon militär lösning finns inte, men det går inte heller att privatisera de väpnade styrkornas funktioner, som den spanska regeringen har ansett vara lämpligt. Det handlar inte om att ersätta arméer med privata säkerhetsföretag utrustade med vapen för krigföring. Det är verkligen ingen lösning. Lösningen är däremot att sätta stopp för all slags piratverksamhet. Med det menar jag att sätta stopp för den piratverksamhet som är baserad i Somalia och också för de utländska pirater som härjar på Somalias territorialvatten.

Niki Tzavela, för EFD-gruppen. – (EL) Fru talman! Internationella observatörer har påpekat att lösningen på problemet med piratverksamhet är att skapa politisk stabilitet i området. Det är någonting vi alla önskar oss, särskilt vi greker, för den grekiska sjöfarten har drabbats hårt av piratverksamheten i området.

Fru kommissionsledamot! Det ni sade var en angenäm överraskning för mig. Hittills har den enda information vi har fått, både från internationella medier och från alla sidor, handlat om framgångsrika militära insatser. Ni avväpnade mig, för jag tänkte fråga er vilka framsteg som hittills har gjorts av de politiska krafterna i landet, eftersom vi nu inriktar oss på behovet av politisk stabilitet i Somalia för att lösa problemet. Tack för den information ni gav oss. Jag måste säga att det skulle vara bra om både Europaparlamentet och de medier som bevakar frågan om politisk intervention kunde få mer detaljerad information.

Luis de Grandes Pascual (PPE). – (ES) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Spanien har just genomlevt en smärtsam situation när ett fartyg, *Alakrana*, och hela dess besättning utsattes för utpressning, förnedring och oräkneliga risker.

Den spanska regeringen ställs till ansvar i Spanien, vilket är rätt och riktigt i det här fallet. Här i kammaren ska vi tala om Europa och mer Europa. Således måste det sägas att resultatet efter ett år under vilket vi har krävt diplomati och beslutsamhet har varit positivt.

Operation Atalanta räcker dock inte. Den måste utvidgas och göras mer flexibel. Det måste vara möjligt att inte bara skydda de rutter där humanitärt stöd transporteras, utan också gemenskapens fiske- och handelsfartyg. Dessa måste skyddas, och därför kommer vi i den resolution som ska antas i morgon att uppmana Europaparlamentet och dess institutioner att göra vissa åtaganden.

Det vi strävar efter är att säga ja till den kraftfulla ståndpunkt som de stater har intagit som skyddar sina fartyg med sina väpnade styrkor för att avskräcka från piratdåd och om nödvändigt med lagliga medel slå tillbaka mot piraterna. Vi måste säga nej till användandet av privata säkerhetsföretag, ett drag som enligt Internationella sjöfartsorganisationen är förknippat med risk för onödigt våld. Vi måste säga nej till den passiva och amatörmässiga inställning vissa regeringar som gör livet lättare för piraterna har. Vi måste däremot säga ja till diplomati, ja till stöd till Somalia och nej till dåligt underbyggda anklagelser om påstått olagligt fiske.

Gemenskapens fartyg fiskar i enlighet med våra internationella avtal. De gör det lagligt och måste skyddas. Det är gemenskapens institutioner skyldiga att göra.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Den komplicerade och farliga situationen i Somalia och dess konsekvenser för stabiliteten i regionen är en källa till stor oro för oss alla. Samtidigt har hela världen bevitnat de problem som det här landet har upplevt till följd av piratverksamhet till sjöss och dess inverkan på sjöfarten i vattnen omkring Somalia. För att lösa den situationen behöver vi uppenbarligen en integrerad strategi, som kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner sade tidigare.

Jag vill ta det här tillfället i akt att framföra vår uppskattning för det utmärkta arbete som har gjorts inom operation Atalanta hittills. Dessa bemödanden är mycket viktiga, eftersom tillgången till det här området är avgörande för den internationella handeln och varutransporterna. Vår önskan är att både sjömännen på handelsfartygen och de fiskare som arbetar i regionen ska kunna utföra sina arbeten på ett säkert sätt. Det tycker vi är grundläggande. Låt oss därför fortsätta att stödja operationen. Låt oss också naturligtvis fundera på vad vi kan göra mer, och låt oss, som kommissionsledamoten med rätta sade, samtidigt tackla detta problem vid källan, effektivt och på flera fronter.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Somalia är ett land som ständigt befinner sig i ett nödläge och som har varit utan regering i nästan 20 år. Vi i EU måste hjälpa till att förändra denna situation. Därför stöder vi kommissionens arbete. Vi är dock mycket skeptiska till den nya insatsen inom ramen för den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik och planerna på att utbilda 2 000 soldater åt övergångsregeringen i Somalia.

Vilket är det egentliga målet för denna insats? Vilket är det övergripande politiska konceptet för Somalia? Vilket värde kan vi tillföra till de nuvarande amerikanska och franska utbildningsprojekten? Vi inser inte hur denna insats kan bidra till statsbyggandet. Vilken legitimitet har övergångsregeringen? Varför stöder vi den? Varför tror vi att soldaterna kommer att hjälpa den? Hur kan vi förhindra att soldaterna sällar sig till krigsherrarna när de väl har utbildats? Vi tycker att det fortfarande finns för många frågetecken kring den här insatsen för att man ska kunna börja planera för den. Framför allt inser jag inte vilket värde EU kan tillföra, och jag tror att pengarna hade gjort större nytta i andra projekt som kommissionen redan genomför.

Eider Gardiazábal Rubial (S&D). – (ES) Fru talman! Om vi vill försöka förstå vad som händer i Indiska oceanen måste vi närma oss frågan om piratverksamhet på ett ansvarsfullt sätt och avstå från demagogiska uttalanden och partipolitiska ståndpunkter. Det säger jag trots de uttalanden som jag tyvärr har fått höra här i kammaren. En del ledamöter tog tillfället i akt att attackera Spaniens regering när de hade ordet. Jag vill påpeka att denna regering medverkade till att lansera och driva igenom operation Atalanta, som vi berömmar i dag. Denna operation är emellertid helt klart otillräcklig, och måste förstärkas.

Därför vill jag be rådet att förstärka denna operation, att utvidga de skyddade områden den ansvarar för, att öka personalresurserna och utöka befogenheterna. Jag tänker till exempel på övervakning av de hamnar från vilka de moderfartyg som piraterna använder utgår. Hur som helst är det klart att Atalanta inte kan vara den enda mekanismen för att lösa Somalias problem. Därför tar jag det här tillfället i akt att uppmana alla berörda att försöka få till stånd en gemensam strategi för Somalia. En sådan strategi bör innefatta utvecklingsstöd och politisk dialog med den federala övergångsregeringen.

Jag uppmanar också rådet att sätta in en ny operation parallellt med Atalanta. Denna operation skulle hjälpa till att utbilda och utrusta den somaliska federala regeringens säkerhetsstyrkor och samtidigt förstärka åtagandena att respektera mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen.

(Talaren godtog att besvara en fråga med blått kort i enlighet med artikel 149.8.)

Luis de Grandes Pascual (PPE). – (ES) Anser ni att det är oansvarigt att säga att den spanska regeringen ska ställas till ansvar i Spanien och att vi här i kammaren bör inrikta oss på att diskutera Europa och europeiska åtgärder till stöd för operation Atalanta?

Eider Gardiazábal Rubial (S&D). – (ES) Försök inte munhuggas är ni snäll, herr de Grandes Pascual. Det jag anser vara oansvarigt är att ni utnyttjar det faktum att ni har ordet för att ge er på Spaniens regering.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru talman! Att somaliska pirater utgör ett hot mot den internationella sjöfarten är ett faktum. Piratverksamheten påverkar inte bara kostnaderna för och tillförlitligheten hos sjötransporterna, den hindrar också det internationella humanitära stödet från att komma fram till Somalia – vilket är det viktigaste – och förvärrar därmed den allvarliga livsmedelsbristen i landet. Icke desto mindre måste jag påpeka att länder som har en lång historia inom handelssjöfart, som Grekland och andra Medelhavsländer, drabbas särskilt hårt. Jag är medveten om att EU:s insatser mot piratverksamhet i syfte att skydda havspassagen vid Afrikas horn är ett viktigt steg. Vi måste dock inse att just de som vi alla trodde tillhörde fantasins och filmens värld – jag läste om dem i sagoböcker när jag var barn – nu knackar på vår dörr och utgör en påtaglig fara, en realitet. Det är därför som vi måste samordna oss och övertala rådet och kommissionen att ta fler politiska initiativ.

Josefa Andrés Barea (S&D). – (ES) Fru talman! Piratverksamhet är en mycket viktig fråga för Spanien, eftersom den drabbar våra fiskefartyg, och jag välkomnar att fartyget *Alakrana* släpptes och berömmar fiskarna, ägaren och den spanska regeringen för deras insatser.

Fiskebåtar är mål för piraterna och tycks erbjuda oemotståndliga möjligheter att ta gisslan. Piraterna har moderniserat sin taktik till sjöss och på land, som rådet har sagt. De är lönsamma och medlemsstaterna måste reagera på situationen.

Operation EUNAVFOR Somalia (operation Atalanta) var en framgång och kommissionsledamoten nämnde att ett stort antal åtgärder har vidtagits, men vi behöver fler och bättre sådana operationer. Fiskebåtarna får inte vara sårbara längre. Vi behöver skydd för fiskebåtarna och vi behöver en utvidgning av det område där de erbjuds skydd.

Framför allt behöver vi en lösning på land, för det är där problemet uppstår: som kommissionen har påpekat behöver vi demokratisk stabilitet. Vi undrar om kommissionen skulle vara beredd att organisera ett toppmöte om piratverksamheten i området, som ett försök att finna lösningar på land på det som händer till sjöss?

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Jag gläder mig naturligtvis också över det lyckliga slutet i fallet *Alakrana*, men jag fruktar att detta inte är det sista av dylika fall. Det är viktigt att komma ihåg att piratverksamheten inte bara finns på grund av fattigdom, utan även på grund av brister och luckor i ett system som inte fungerar.

Samtidigt som det är tråkigt och beklagligt att sjömän kidnappas när de bara utför sitt jobb, så är det också beklagansvärt att det finns de som utnyttjar bristen på politisk styrning, inte bara i Somalia utan i hela regionen, för att fiska olagligt i vattnen eller dumpa farligt avfall. Herr de Grandes Pascual! Detta är tyvärr vad som har skett.

Vi fördömer utan tvekan all piratverksamhet. Men för att bekämpa denna företeelse krävs emellertid mer än bara soldater och legosoldater. Att endast använda sådana resurser kan t.o.m. vara kontraproduktivt och leda till en oroande upptrappning av konflikten, särskilt med hänsyn till att vi känner till att vissa fartygsägare, för att maximera sin närvaro i området, riskerar mer än de borde och flyttar sig längre bort från de skyddade områdena än de borde. Därigenom skapar de en risk som är mycket svår att ta itu med.

Carmen Fraga Estévez (PPE). – (ES) Fru talman! Samtidigt som det kanske kan äga rum olagligt fiske i Indiska oceanen, kan man verkligen inte beskriva gemenskapens fiskeflotta som olaglig, vilket man har antytt här. Gemenskapens flotta följer stränga rättsregler och fiskar med tillstånd som har utfärdats i enlighet med fiskeriatvalet mellan EEG och Seychellerna och Indiska oceanens tonfiskkommission (IOTC), vilken reglerar och förvaltar tonfiskefisket i området.

För det andra är alla fartyg från EU utrustade med ett satellitövervakningssystem, genom vilket de kan lokaliseras omedelbart av fiskeri- och militära myndigheter.

För det tredje har EU-fartygen observatörer ombord och följer stränga bestämmelser om bl.a. tillhandahållande av information om fiskeverksamhet genom fiskeloggböcker, prov från fångster och förbud mot överföring av fiskeprodukter på det fria havet.

Slutligen har hela EU-flottan på ett vederbörligt sätt förts in i IOTC:s regionala register över fiskeflottor. Jag skulle personligen vilja att både kommissionen och rådet bekräftar att den EU-flotta som fiskar i området följer den tillämpliga lagstiftningen.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru talman! Jag vill tacka så mycket och inleda med att säga att vi i dag har fått mycket bra och pålitlig information både från Carl Bildt och kommissionsledamoten. Denna information visar att EU koncentrerar sina insatser på två områden. Det första området är humanitärt bistånd. Det andra är militär verksamhet, och vi blir, som tur är, allt effektivare inom dessa två verksamhetsområden. Jag vill emellertid fråga detta: bör vi inte fästa minst samma vikt vid att bygga upp statsapparaten i Somalia, eftersom det faktiskt inte finns någon lag och ordning i landet? Bör vi inte också bygga upp den lokala polisen, såväl som grundläggande militära styrkor? Om detta tredje område inte hanteras på samma sätt som de övriga två, anser jag att det kommer att bli svårt att nå framgång på lång sikt.

Carl Bildt, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Fru talman! Jag ska fatta mig kort. Somalia är ett stort problem. Det har varit ett stort problem i 20 år. Vi har diskuterat piratverksamhet, men låt oss inte glömma den humanitära situationen som är en katastrof. Låt oss inte glömma problemet med terrorister. Låt oss inte glömma instabiliteten i regionen.

Vi måste efterhand försöka ta itu med allt detta. Men låt oss också vara realistiska. Världssamfundet, Förenta nationerna och andra har kämpat med Somalia under väldigt lång tid. Resultaten har varit ganska begränsade. Vi har kommit in ganska sent på detta område när det handlar om att ta itu med Somalia. Vi försöker att göra vissa saker.

I Atalanta hävdade vi alla att det var en framgång, men låt oss inte tro att det kan lösa alla problem. När vi talar om att utvidga det till att omfatta Indiska oceanen, talar vi om oerhört stora områden. Även om vi skulle använda alla resurser som går att sätta in till havs från alla EU-länder, är jag inte säker på att vi skulle lyckas helt och fullt.

Vissa av dessa pirater får naturligtvis också tag i pengar, vilket gör det möjligt för dem att investera i mer resurser. Detta gör att det blir ett ganska utmanande problem.

Detta är inte skälet till att vi inte gör vad vi kan göra. Med reservation för alla svårigheter, bör vi stödja den federala övergångsregeringen.

Det är det vi försöker göra med olika utbildningsprogram. Finns det någon garanti att detta blir en framgång? Nej, det gör det inte. Det enda vi emellertid kan vara absolut säkra på är att vi absolut inte lyckas om vi inte försöker. Om vi försöker finns det åtminstone en möjlighet att vi kan åstadkomma något positivt. Och om vi inte uppnår någonting annat, så har vi ändå lyckats att se till att leveranserna enligt Världslivsmedelsprogrammet kommer fram till Somalias svältande och lidande folk. Detta är något att vara stolt över.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag känner mycket väl till att detta är en fråga som är mycket viktig i vissa medlemsstater eftersom personer från dessa länder har dött på grund av oroligheterna i området. Vår grekiska kollega som har ställt en fråga till mig, som jag ville besvara, är inte längre här, men jag vill säga vad vi har gjort och varför jag sade att det har skett vissa framgångar.

Som vår rådsordförande nämnde hade vi också Djiboutiprocessen och den internationella kontaktgruppen, i vilken kommissionen ingick och där jag vet att vår f.d. kollega Louis Michel, som nu är ledamot av Europaparlamentet, försökte mycket intensivt att hjälpa och stödja övergångsregeringen. Det är denna regering som har bäst möjligheter att skapa viss stabilitet i Somalia. Detta är vår främsta uppgift och vi måste utföra den med diplomatiskt och politiskt stöd.

Sedan måste vi hjälpa och skydda fartygen och alla de som finns ombord. Sedan måste vi göra det som jag sade tidigare – kollegan som talade senast har kanske hört mig tidigare. Jag sade tidigare att det är absolut nödvändigt med institutions- och kapacitetsbyggande åtgärder, genom vilka man försöker stödja den lagliga processen och hjälpa befolkningen. Det är endast då, när vi har fått mer stabilitet i landet och åtgärder har vidtagits för att utrota fattigdomen, som allt detta kan göras. Det är alltså en verkligt komplicerad process.

Förutom all annan hjälp ger vi nu ett konkret stöd inom ramen för 29 projekt, till ett värde av över 50 miljoner euro, vilket är ett enormt belopp för befolkningen i området. Stödet inriktas på styrning, säkerhet och det civila samhället, som stöder förlikningsprocessen och institutionsbyggandet. Det slutliga målet är att hjälpa till med att skapa en fungerande stat som kan tjäna det somaliska folket och bekämpa terrorismen. Terrorismen har dessvärre bitit sig fast i landet och staten har nästan upplösts, så vi har verkligen en gigantisk uppgift framför oss.

Någon frågade om det kommer att hållas ett toppmöte om piratverksamhet i framtiden. Vi i kommissionen skulle absolut inte vara emot detta, men jag anser att det är medlemsstaternas sak att besluta detta, kanske särskilt för det kommande spanska ordförandeskapet. Om de är intresserade kanske de bestämmer sig för att hålla ett toppmöte.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽³⁾ som ingetts i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 26 november 2009.

Skriftliga röstförklaringar (artikel 149)

Alain Cadec (PPE), skriftlig. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill ge denna resolution mitt kraftfulla stöd, eftersom den betonar operation Atalantas relevans och dess framgång. Jag inser uppgiftens enorma omfattning, med tanke på det aktuella områdets storlek. Jag vill emellertid att man betraktar fartyg från EU:s fiskeflotta som bedriver fiske i området som mycket sårbara och att de får särskilt skydd. De måste därför klassificeras som kategori 3.

Saken är den att tonfiskfartyg är särskilt sårbara eftersom de, å ena sidan, har mycket lågt fribord och, å andra sidan, är klumpiga och icke-manövrerbara i samband med notfiske: dvs. under en period på fyra eller fem timmar. Vid dessa tillfällen riskerar de därför att angripas av piratfartyg. Det är denna särskilda egenskap som berättigar denna specifika begäran. Jag vill också förtydliga att denna klassificering i operation Atalanta skulle läggas till de franska och spanska skyddsinsatserna ombord på fartyg.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Kommissionen och rådet har rätt. Det enda möjliga svaret på situationen i Somalia är ett heltäckande förhållningssätt till konflikten där, med samordnade åtgärder från alla parter som deltar i insatser för att uppnå stabilitet i regionen och stoppa piratverksamheten. Vårt

⁽³⁾ Se protokollet.

omedelbara mål för att stoppa denna verksamhet måste naturligtvis vara att se till att operation Atalanta fortsätter. Detta bör t.o.m. innebära en utvidgning av mandatet så att yrkesfiskarna också blir skyddade. Jag kan inte förstå varför vissa kolleger inte vill skydda yrkesfiskarna. Eftersom vi skyddar handels- och turistfartyg, såväl som fartyg som fraktar livsmedelsbistånd, bör vi också göra allt som står i vår makt för att se till att yrkesfiskarna kan vara trygga när de arbetar.

Samtidigt får vi inte glömma bort det långsiktiga målet, utan vilket vi aldrig kommer att få en hållbar lösning på piratproblemet. Jag syftar här på fred, stabilitet, fattigdomsbekämpning och utveckling i landet. På lång sikt måste vi därför koncentrera oss på

- stärkande av Amisom-uppdraget,
- resolut upprätthållande och verkställande av vapenembargot mot Somalia,
- stabilisering av landet genom en samordnad och heltäckande strategi för åtgärder där Europeiska unionen, Afrikanska unionen och Förenta staterna deltar,
- att få hållbara fredsavtal mellan parterna, och
- stöd till institutionsskapande åtgärder som ska gälla i hela landet.

15. Rökfria miljöer (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till rådet från Edite Estrela, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om rökfria miljöer (O-0119/2009 – B7-0225/2009).

Edite Estrela, frågeställare. – (PT) Jag vill först och främst tacka skuggföredragandena från alla politiska grupper för deras gemensamma arbete och insatser för att vi snabbt ska kunna lägga fram en gemensam resolution. Jag vill också tacka utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhets sekretariat, min grupps sekretariat och min assistent för deras stöd. De har alla varit helt fantastiska.

På miljöutskottets vägnar vill jag börja med att beklaga att det svenska ordförandeskapet har beslutat att slutföra detta ärende utan att vänta på parlamentets betänkande. Denna inställning uppvisar en oacceptabel nonchalans gentemot dem som är valda av EU:s medborgare. Därav frågan som jag ställde till ordförandeskapet på miljöutskottets vägnar: kan rådet bekräfta sin avsikt att anta slutsatserna om detta ämne i rådet den 1 december 2009, trots parlamentets tidsplan? Vilka skäl har rådet att stressa fram ett antagande av rekommendationen utan Europaparlamentets yttrande? Är rådet berett att ta hänsyn till parlamentets åsikt vid utarbetandet av slutsatserna, med tanke på att samrådsförfarandet råder om detta förslag från kommissionen?

Man bör notera att miljöutskottet stöder rekommendationens mål, eftersom tobak fortfarande är den främsta orsaken till död och sjukdom i EU. Miljöutskottet hade därför gärna sett att man hade respekterat dess tidsplan, vilket hade möjliggjort en grundlig debatt om frågan och ett antagande av ett yttrande i parlamentet.

Exponering för tobaksrök i miljön, också känt som passiv rökning, är en tydlig orsak till död, sjukdom och handikapp i EU. Passiv rök innehåller över 4 000 gasformiga föreningar och partiklar, däribland 69 kända carcinogener och många giftiga ämnen. Det finns ingen säker exponeringsnivå när det gäller passiv tobaksrök. De måttligaste beräkningarna visar att tusentals personer dör varje år pga. passiv rökning, vilket därmed innebär stora bördor för ekonomin genom direkta sjukvårdskostnader och även indirekta kostnader som har att göra med förlorad produktivitet.

Man har gjort avsevärda framsteg under de senaste åren när det gäller att inrätta rökfria miljöer i åtskilliga medlemsstater. I dagsläget har över en tredjedel av medlemsstaterna antagit omfattande lagstiftning om förbud mot rökning på arbetsplatser och slutna offentliga utrymmen. Det finns emellertid fortfarande betydande skillnader när det gäller graden av skydd mot exponering för tobaksrök i EU. Arbetstagare i hotell- och restaurangbranschen utgör t.ex. en yrkesgrupp som är särskilt sårbar för bristen på heltäckande skydd i de flesta medlemsstaterna och den oerhört höga tobaksröskoncentrationen i barer och på restauranger.

På EU-nivå har frågan om rökfria miljöer hittills reglerats genom flera icke-tvingande resolutioner och rekommendationer som inte ger några detaljerade riktlinjer om hur man ska inrätta rökfria miljöer. Frågan förekommer också i en rad direktiv som har antagits på området för hälsa och säkerhet på arbetsplatser, men tas bara upp indirekt i vissa fall och garanterar inte en lämplig skyddsnivå i andra fall.

Jag vill påpeka att artikel 8 i WHO:s ramkonvention om tobakskontroll – som hittills har ratificerats av 26 medlemsstater och av gemenskapen – är tvingande och att alla parter har förbundit sig att garantera ett effektivt skydd mot exponering för tobaksrök på arbetsplatser och i slutna offentliga utrymmen och inom kollektivtrafiken.

Vi anser att endast ett totalförbud mot rökning på slutna arbetsplatser, inbegripet hotell- och restaurangbranschen, kan garantera ett hälsoskydd för arbetstagare och icke-rökare. Det kommer också att uppmuntra rökare att sluta röka.

Jag avslutar med att säga att vi hoppas att rådet tar hänsyn till denna resolution som, hoppas vi, kommer att antas av parlamentet i morgon.

Åsa Torstensson, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Den 1 juli 2009 översände kommissionen sitt förslag till rådets rekommendation om rökfria miljöer, som grundar sig på artikel 152.4 i EG-fördraget. Det huvudsakliga syftet med detta förslag är just att genomföra artikel 8 i Världshälsoorganisationens ramkonvention om tobakskontroll. Artikel 8 handlar om skydd mot exponering för tobaksrök. Hittills har konventionen ratificerats av 26 medlemsstater och dessutom av gemenskapen.

Med hänsyn till det svenska ordförandeskapets arbetsprogram och för att kunna ge övriga institutioner tillräckligt med tid för att yttra sig uppmanade rådet den 8 juli 2009 Europaparlamentet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén att avge sina yttranden senast den 26 november, den 5 november respektive den 8 oktober 2009. Europeiska ekonomiska och sociala kommittén har redan antagit sitt yttrande och Regionkommittén meddelade att den inte avsåg att avge något. Jag har förstått att Europaparlamentet planerar att anta sitt yttrande senast i mars 2010, vilket jag beklagar. Tyvärr är det för sent för att rådet ska ha möjlighet att beakta det. Det handlar absolut inte om bristande respekt. Tvärtom.

Folkhälsominister Maria Larsson bekräftade inför miljöutskottet den 2 september att det är det svenska ordförandeskapets avsikt att rekommendationen om rökfria miljöer ska antas före årets slut. Texten till rekommendationen diskuteras för närvarande i rådet och hittills har vi gjort betydande framsteg. Jag är säker på att vi kommer att uppnå vårt mål att rekommendationen ska antas vid rådets möte den 1 december 2009. Rådet planerar dock inte att anta några slutsatser i denna fråga.

Rådet har tagit del av Europaparlamentets resolution som antogs den 24 oktober 2007 om grönboken *Mot ett rökfritt Europa: policyalternativ på EU-nivå*. I resolutionen uppmanade parlamentet medlemsstaterna att införa lagstiftning om rökfritt inom två år. Många EU-länder har i dag antagit sådana lagar, och fler är på väg. Parlamentet ansåg också att rökfrihetspolitiken bör kompletteras med andra stödåtgärder. Rådet delar den inställningen.

Jag är glad att ha fått möjligheten att redogöra för rådets tidtabell angående förslaget till rekommendation om rökfria miljöer, och ser fram emot att få höra era synpunkter i frågan.

Theodoros Skylakakis, för PPE-gruppen. – (EL) Fru talman! Rådets beslut att snabbt gå vidare med förslaget om rökfria miljöer utan att ge parlamentet tillräcklig tid att utarbeta sitt yttrande är ett misstag. Vårt gensvar, förutom dagens fråga, är den resolution som jag hoppas att vi antar i morgon, om vilken vi har nått en bra kompromiss och vilken, anser jag, uttrycker den förhärskande åsikten i parlamentet. Resolutionen innehåller åtskilliga nya delar. Vi i PPE-gruppen är särskilt stolta över betoningen i texten när det gäller att skydda barn från passiv rökning och på vårt förslag med godkännande från andra grupper har flera nya delar införts.

Jag vill t.ex. betona hänvisningen till behovet av särskild medvetenhet och skydd, eftersom barn till skillnad från vuxna inte har möjlighet att ge sitt rättsliga, moraliska eller ens psykologiska medgivande till sin exponering för passiv rökning. Föräldrarna har en skyldighet att skydda sina barn, men de behöver vår hjälp eftersom man inte har forskat tillräckligt mycket om barns passiva rökning och därmed kan varken föräldrar eller någon annan veta vilka konsekvenserna blir när barn utsätts för rök under lång tid och i hur hög utsträckning de behöver skyddas.

Det är därför vårt förslag att kommissionen genomför en EU-omfattande undersökning om problemet, inbegripet passiv rökning, vilket är särskilt värdefullt. Den erhållna informationen kan vara viktig. Det finns dessutom flera viktiga delar i resolutionen och vi hoppas att rådet beaktar dem.

Daciana Octavia Sârbu, för S&D-gruppen. – (RO) EU:s medborgare och miljön tjänar på det skydd som fås genom förbudet mot rökning på offentliga platser. Vi kan inte nonchalera det faktum att rökning för närvarande är en av de främsta orsakerna till sjukdom och död. Vi kämpar med alla medel mot farliga

epidemier och uppfinner komplicerade och dyrbara vacciner för att skydda oss mot nya virus, men att göra en insats för att skydda våra barn, familjer och miljön mot den skadliga röken är mycket lättare för oss.

Enkel logik, eller hänvisningen till idéer som t.ex. den icke-rökande majoritetens rättigheter, bör övertyga oss om att prioritera denna insats. Vissa färskta undersökningar visar att förbudet mot rökning i Nordamerika och Europa har lett till en snabb minskning av vissa allvarliga hälsoproblem. Saken är den att denna effekt uppmärksammades nästan omedelbart efter införandet av rökförbudet. I länder där rökning har totalförbjudits på offentliga platser, har den positiva effekten på hälsan tillskrivits en rad faktorer. Dessa innefattar inte bara avlägsnandet av rök som har inhalerats indirekt av rökare, utan också minskningen av passiv rökning som påverkar icke-rökare.

Vi får inte glömma bort en viktig sak: rökarna är en minoritet i EU. Ingen kan naturligtvis föreslå en begränsning av enskilda personers rätt att röka, inte ens av hänsyn till vissa principer som vi alla stöder, t.ex. ett starkt skydd av folkhälsan och en föroreningsfri miljö. Denna verklighet bör leda oss när vi utarbetar och stöder lagstiftning mot rökning.

Eftersom materialet tyder på att rökare troligen slutar att röka med hjälp av dessa stödåtgärder, anser jag att vi måste stärka lagstiftningen mot rökning som en del av gemenskapens politik för kontroll av tobakskonsumtionen, i syfte att göra en praktisk insats för att förbättra folkhälsan i hela EU.

Frédérique Ries, för ALDE-gruppen. – (FR) Fru talman! I och med denna resolution avser vårt parlament att stödja kommissionens mycket aktiva politik om kampen mot rökning. Vi uppmanar emellertid kommissionen att gå ännu längre och garantera att män och kvinnor i EU 2011 får rätten till en ren miljö på alla offentliga platser, transportmedel och arbetsplatser.

Saken är den att EU har rätten – det är uppenbart – och t.o.m. plikten att erbjuda skydd och sålunda i detta fall att införa ett förbud, som det gjorde och fortsätter att göra avseende en hel rad giftiga ämnen, ämnen som dödar, i vissa fall, långt färre personer än tobak: kemiska ämnen, bekämpningsmedel, vissa tungmetaller eller t.o.m. asbest, för att bara nämna några.

När jag säger att EU måste införa ett förbud, och därmed garantera detta område för icke-rökning för alla arbetstagare, som en överväldigande majoritet av medborgarna ber oss att göra, innebär detta naturligtvis inte att vi inleder ett korståg mot rökarna. Jag är liberal och jag är oerhört fäst vid tanken på frihet, fritt val och fri vilja. En text på EU-nivå kan föreskriva dispenser, rökrum och rökfria miljöer. Att lagstifta innebär inte att man förtrycker någon. Vi talar här om offentliga områden, men ni kan inte säga till mig att EU inte har någon roll i denna debatt.

Carl Schlyter, för Verts/ALE-gruppen. – Herr talman! Jag vill säga att detta ju är en arbetarskyddsfråga. Det är därför EU överhuvudtaget lägger sig i frågan. Vi har förbjudit till exempel DCM (diklormetan) – ett ärende som jag var ansvarig för – just för att det påverkade arbetares hälsa. Arbetare har rätt att få skydd av EU-lagstiftning, och nu talar vi om restaurangarbetare och hotellarbetares hälsa.

Ett rökförbud där skulle rädda många fler liv och stoppa mycket ohälsa mycket bättre än de flesta lagar vi stiftar här. Det är ett av de mest effektiva instrument vi kan införa för att skydda arbetarnas hälsa på arbetsplatsen och inte minst även barn och andra oskyldiga offer för röken. Tiotals ämnen i cigarettroken är så giftiga att du om du vill använda dem i ett laboratorium måste ha specialtillstånd. Och det vill vi släppa ut i människors vardag. Det är en helt absurd situation. Det handlar inte om fritt val, för den som blir sjuk har inte valt det alls. Vi kan hjälpa de människorna nu från att bli sjuka i framtiden, och vi ska ta den chansen.

Jiří Maštálka, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Det gläder mig att vi har lyckats utarbeta en gemensam resolution som innebär en rimlig kompromiss och som kan bidra till att minska dödsfallen och sjukdomarna som orsakas av rökning. Jag välkomnar ordalydelsen i artikel 15, vilken borde se till att insatserna för att kontrollera tobaksröken är skyddad, i synnerhet mot tobaksindustrins kommersiella intressen. Den mekanism för inlämning av rapporter som upprättas i artikel 22 är bra. Jag är besviken över att vi inte har lyckats införliva en hänvisning till standardiserad paketering i den gemensamma resolutionen. Undersökningar har visat att standardiserad paketering i hög grad skulle minska konsumtionen och efterfrågan, särskilt bland ungdomar. Jag är också besviken över att, p.g.a. tidsbrist, det korrekta samrådsförfarandet inte följdes och jag hoppas att rådet kommer att stödja de nämnda förslagen. Jag vill också lägga till att vi under dagens sammanträde har antagit åtgärder som kommer att främja skyddet av icke-rökare i Europaparlamentet.

Peter Liese (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka alla som har bidragit till resolutionen. Passiv rökning är ett mycket stort problem, särskilt för barn. Ordföranden för den tyska

föreningen för barnläkare sade en gång att rökning i barns närvaro utgör en avsiktlig kroppsskada. Jag skulle inte själv uttrycka mig så drastiskt, men det är uppenbart att vi måste handla.

Jag välkomnar verkligen den lagstiftning som har införts i Irland, Italien och andra länder. Jag anser att den rättsliga och praktiska situationen i Tyskland är skamlig ur hälsopolitisk synvinkel. Vi har mycket att lära från andra EU-länder i detta avseende.

Det är emellertid inte lika lätt som man antyder i punkterna 2, 10 och 13 i resolutionen. Vi har bara begränsad behörighet på EU-nivå och att införa lagstiftning på detta område kan vara politiskt kontraproduktivt. Vi kan bara skydda arbetstagare. Vi kan inte skapa ett särskilt skydd för barn genom att vidta åtgärder på EU-nivå. Det är dock denna typ av skydd som behövs omedelbart. Jag vill därför be er att stödja de ändringsförslag som har lagts fram av PPE-gruppen om detta ämne.

Bara ett par ord om de kontroversiella tobaksstöden, som vi har diskuterat i åratal. Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har alltid verkat för att de ska avskaffas. Nu har vi en bra kompromiss i rådet och jag vill därför göra en kraftfull personlig vädjan, med förbehåll för en diskussion med min grupp, att vi lämnar punkt 9 oförändrad. Det är en effektiv kompromiss och folk kommer inte att förstå om vi fortsätter att betala bidrag som vi har gjort tidigare. Vi behöver denna förändring och vi bör stödja den.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru talman! Under valet till Europaparlamentet 2004 införde Irland ett rökförbud på arbetsplatsen, så vi träffade många ilska väljare utanför restauranger och pubar. De var rasande över förbudet. Men nu är det 2009 och man har i mycket hög grad accepterat att det vi gjorde var bra för arbetstagarna, bra för arbetsgivarna och bra för folkhälsosystemet. Folk har lärt sig att leva med det.

I morse var jag hälsosam och promenerade till parlamentet och blev förfärad när jag såg unga föräldrar som rökte i bilar med barn fastspända i baksätet. Jag såg föräldrar som drog barnvagnar med en cigarett hängande över barnet. Det är tydligt att vi har mycket arbete framför oss när det gäller att utbilda vuxna om farorna för barnen.

Jag stöder alltså min kollega Peter Liese och hans uppmaning att skydda barnen. De är så sårbara och det är så tråkigt att se dem utsatta för denna fara.

Låt oss emellertid inte demonisera rökarna. Kom ihåg att tobak är oerhört beroendeframkallande och rökarna behöver all vår hjälp för att sluta röka. De som väljer, som andra kanske uttrycker det, att inte sluta röka bör fortsätta med det utan att skada andra, och jag är fullständigt medveten om vilken skada de tillfogar sig själva.

Detta är en bra resolution och på Irland, där vi alla är vana vid denna lagstiftning, stöder vi den helt och fullt.

Radvilė Morkūnaitė (PPE). – (LT) Här i Europaparlamentet diskuterar vi ofta mänskliga rättigheter. Enligt en Eurobarometerundersökning röker inte 70 procent av EU:s befolkning och majoriteten skulle vilja att rökning förbjöds på offentliga platser. Man kan diskutera om detta är diskriminerande mot rökare. Jag anser dock att med tanke på den erkända skadeeffekt på hälsan som rökningen kan orsaka, kan vi inte riskera folks hälsa. När vi talar om ett EU-omfattande rökförbud får vi dock inte glömma bort subsidiaritetsprincipen och vi måste låta medlemsstaterna själva besluta hur de ska skydda sina medborgare. I Litauen, t.ex., som vår irländska kollega redan har nämnt, har vi lagen om tobakskontroll som är en av de mest framåtsträvande lagarna i EU. Det finns naturligtvis mer att göra. I Litauen är tobaksrökning förbjuden i offentliga byggnader, på arbetsplatser, i slutna utrymmen, på restauranger och på allmänna transportmedel. I Litauen godtog lagen om tobakskontroll utan några större protester, och sanningen är den att t.o.m. rökarna erkänner att de röker mindre nu eller t.o.m. har slutat helt. Litauen, precis som andra EU-medlemsstater, måste naturligtvis i högre grad uppmärksamma problemet med minderåriga som röker. Jag tror att vi alla vill ha en ren och hälsosam miljö, särskilt för våra barn. Det goda exemplet från stater som har förbjudit rökning på offentliga platser bör därför uppmuntra och inspirera de stater som är mer skeptiska när det gäller att försvara icke-rökarnas rättigheter och de bör uppmuntra EU-institutionerna – efter att de har beaktat Europaparlamentets yttrande – att hitta sätt att anta tvingande lagstiftning.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! Jag vill först och främst berömma Edite Estrela för hennes initiativ. Jag instämmer i hennes åsikter.

Jag har även på Irland sett förändringen av inställningen till rökning och det har skett en förändring av de irländska rökarnas vanor. Jag har varit ordförande för Gaeliska idrottsförbundet, som är Irlands största idrottsorganisation. Vi införde ett förbud på vår största idrottsarena, som kan ta emot 82 500 personer. Folk var emot det, men nu har de accepterat det. Det handlar om en fullständig förändring. Jag har inga problem med att folk röker, men det påverkar andra och det är det som är problemet. Den passiva rökningen har mer

eller mindre eliminerats på Irland och vuxna har också dragit ned på rökningen. Många har slutat och – vilket är ännu viktigare – ungdomar är mindre benägna att börja röka nu än de var tidigare.

Det sista jag vill nämna är att folk, även när det gäller deras kläder, tycker att det inte luktar längre. När man åker utomlands och går till restauranger som luktar rök känner man att man vill gå därifrån, och samma sak gäller för hotellrum. Det är ett bra initiativ och ju tidigare det införs desto bättre för alla. Man kommer inte att ångra sig, det kan jag garantera.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Fru talman! Folk har rätt att röka, men naturligtvis ska ingen behöva andas in rök på sin arbetsplats eller någon annan plats, som någon annan person har andats ut.

Personligen hatar jag det – jag avskyr det helt enkelt – och jag välkomnar det förbud som har införts i mitt hemland. Jag anser dock inte att beslutet bör fattas på EU-nivå. Jag anser inte att vi bör uppmana till tvingande lagstiftning som ska vara tillämplig i alla medlemsstater. Jag är federalist, men inte centralist. Beslut bör fattas på lägsta praktiska nivå och i detta fall är det på medlemsstatsnivå eller på regional nivå som i Skottland, vilket är det första området i mitt hemland som blir rökfritt.

Det är så lätt att bortse från subsidiaritetsprincipen när vi anser att vi gör goda saker. I detta fall försöker vi att göra det, men i och med att Lissabonfördraget nu har antagits bör vi böja oss för detta och ta hänsyn till denna princip.

Anja Weisgerber (PPE). – (DE) Fru talman! Vi behöver se till att tydliga och praktiska bestämmelser för skyddet av icke-rökare införs i hela EU. Jag anser emellertid att "i hela EU" inte måste betyda "från EU". Många medlemsstater har redan antagit lagstiftning för att skydda icke-rökare och andra medlemsstater är på väg att införa lagstiftning av denna typ.

Varför säger nu vissa av mina kolleger att vi i Bryssel kan göra detta mycket bättre än medlemsstaterna, oaktat det faktum att EU inte har någon behörighet på det hälsopolitiska området och att vi måste genomföra detta via omvägen hälsa och säkerhet på arbetsplatsen? Jag menar att medlemsstaterna bör besluta om vilka föreskrifter man ska använda för att skydda icke-rökarna. Detta är förnuftigt eftersom de finns närmare de lokala problemen och frågorna. Jag kan inte förstå varför Bryssel ska införa skydd för icke-rökare i Lappland och i Andalusien som är fullständigt identiska. Vad har hänt med de gränsöverskridande konsekvenserna? Vi i Bryssel har stött på våra gränser i detta avseende.

Jag anser att det är särskilt viktigt att skydda barn och ungdomar. Vi behöver ett heltäckande skydd på detta område. Om vi inför skydd för icke-rökare på EU-nivå via hälsa och säkerhet på arbetsplatsen skyddar vi inte barn och ungdomar, eftersom de inte arbetar. Jag vill därför be er att stödja ändringsförslagen 2 och 13 som har lagts fram av PPE-gruppen.

Åsa Torstensson, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Tack, kära ledamöter, för denna viktiga debatt. Det är oerhört positivt att vi alla är så engagerade för att nå framgång när det gäller rökfria miljöer. Jag förstår att vi har många gemensamma ståndpunkter. Jag beklagar återigen att Europaparlamentet inte hunnit lämna in sitt yttrande, men ordförandeskapet kommer att beakta Europaparlamentets resolution.

I fråga om rökning på arbetsplatser har kommissionen påbörjat ett samråd med arbetsmarknadens parter på EU-nivå. De har tillfrågats om sin syn på det nuvarande regelverket och eventuella framtida lagstiftningsinitiativ på området. I förslaget till rekommendation konstateras det att det är särskilt farligt för barn och ungdomar att utsättas för passiv rökning, och att det kan öka risken för att de själva börjar röka.

I förslaget till rekommendation om rökfria miljöer uppmanas kommissionen att rapportera om de olika åtgärdernas genomföranden, effektivitet och konsekvenser på grundval av informationen från medlemsstaterna. Den kommissionsrapporten kommer också att erbjuda ett lämpligt tillfälle att återkomma i denna fråga.

Frågan om tobakskontroll kommer att få en framtida framträdande plats på dagordningen även under nästa år. Då börjar vi med förberedelserna inför den fjärde konferensen mellan parterna i ramkonventionen om tobakskontroll. Konferensen kommer att hållas i Punta del Este i Uruguay den 15–20 november 2010. Jag är övertygad om att rådet i det skedet på nytt kommer att vilja diskutera denna fråga med Europaparlamentet.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽⁴⁾ som ingetts i enlighet med artikel 115.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 26 november 2009.

Skriftliga röstförklaringar (artikel 149)

Martin Kastler (PPE), skriftlig. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Goda avsikter skapar ofta problem. Ingen här skulle ifrågasätta att icke-rökare behöver ett heltäckande skydd. Det kompromissresolutionsförslag om rökfria miljöer som vi kommer att rösta om på torsdag går emellertid långt utöver skyddet av icke-rökare. Även om det aktuella förslaget uttryckligen stöder subsidiaritetsprincipen, undergräver det också denna princip. I förslaget efterlyser man stränga och rättsligt tvingande förordningar på EU-nivå. Man missbrukar ett giltigt engagemang för hälsoskyddet i ett försök att överföra ogiltig behörighet inom hälso- och arbetsmiljöområdet samt sociala frågor till EU-nivå. Vi vill alla ha ett EU som är nära sina medborgare och subsidiaritetsprincipen är nyckeln till detta. Medlemsstaterna, eller när det gäller Tyskland, de federala staterna, måste föra sina egna diskussioner om skyddet av icke-rökare. Detta är det enda sättet att fastställa lösningar som passar respektive lands traditioner och kultur och därför ligger nära sina medborgare. Av dessa skäl vill jag be er att rösta mot resolutionsförslaget i sin nuvarande form på torsdag.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Jag röker inte själv. Jag är fullständigt medveten om vilka skador på hälsan som orsakas av rökning och passiv rökning, men som så ofta är fallet går dessa EU-planer ett steg för långt. Vissa av dessa föreskrifter är fullkomligt absurda och tillåter i vissa fall inte ens rökning utomhus. EU är helt besatt när det gäller tobakskonsumtionen samtidigt som det finns en rad andra saker i det dagliga livet som statistiskt sett har visats vara farliga och skadliga, t.ex. snabbmat, solarier, alkohol och kaffe, bilkörning, fysisk inaktivitet och för lite sömn. Jag välkomnar förnuftiga föreskrifter och kunskapshöjande kampanjer som syftar till att minimera de aktuella riskerna. Alla vuxna bör emellertid själva bära ansvaret för sina egna beslut om i vilken grad de är beredda att acceptera de påföljande hälsoskadorna. Ett totalförbud för rökning på företag planeras för 2012 och detta ger mycket lite hänsyn till de företag som kommer att lida mest, med andra ord de i restaurangbranschen. De kan förvänta sig en minskning av intäkterna med upp till 20 procent, vilket kommer att resultera i en förlust av många jobb. Under de senaste åren har dessutom restauranger och barer tvingats genom lagstiftningen att inrätta områden där rökning är förbjuden och tillåten i lokalerna. Ett totalförbud mot rökning 2012 kommer i ett enda slag att se till att dessa dyra investeringar blir meningslösa. Förslaget till rådets rekommendation om rökfria miljöer är inte en förnuftig åtgärd.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) Särskilt medlemsstaterna har lite att ta igen när det handlar om skydd av icke-rökare. Vår viktigaste uppgift måste vara att skydda sårbara grupper som t.ex. barn och gravida kvinnor. EU har emellertid ingen direkt behörighet på detta område. Hälsovården är en fråga för medlemsstaterna och de måste ta ansvar för dessa frågor. EU bör därför koncentrera sig på vad det kan göra för att skydda icke-rökarna, vilket innebär att skydda arbetstagarna på arbetsplatserna. Att försöka uppnå det grundläggande målet att göra EU rökfritt genom att införa ett stort antal föreskrifter för att skydda arbetstagarna är dock ingen tillfredsställande lösning på problemet. För att kunna skydda så många delar av befolkningen som möjligt, särskilt barn, från den skadliga tobaksröken behöver vi fler kampanjer för att därmed höja kunskapsnivån hos allmänheten. Detta är det enda effektiva sätt som finns för att ändra på EU-medborgarnas tänkesätt på lång sikt och detta är det enda som kan minska den privata rökningen.

(Sammanträdet ajournerades kl. 19.30 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

16. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

⁽⁴⁾ Se protokollet.

17. Ratificeringen och genomförandet av de uppdaterade ILO-konventionerna (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Alejandro Cercas för S&D-gruppen, Marian Harkin för ALDE-gruppen, Jean Lambert för Verts/ALE-gruppen samt Gabriele Zimmer och Ilda Figueiredo för GUE/NGL-gruppen, om ratificeringen och genomförandet av de uppdaterade ILO-konventionerna (O-0131/2009 – B7-0228/2009).

Alejandro Cercas, frågeställare. – (ES) Fru talman, kolleger, kommissionsledamöter! Vi vet alla att den ekonomiska globaliseringen, den internationella finanskrisen och alla framtida utmaningar måste hanteras på global nivå. Vi kan inte längre klara av dessa problem på nationell eller ens regional nivå. Ett samarbete mellan EU och ILO har därför blivit en viktig punkt på vår agenda.

ILO, med sin tredelade metod, utför ett ovärderligt arbete när det gäller att skapa sammanhållning och förnuft i världen. Våra värderingar är dem som ILO grundades på. ILO och vi arbetar för en social modell som tar hänsyn till folks värdighet och vi anser att vi kan samarbeta. Det är tydligt att EU behöver ILO för att kunna bevara denna sociala modell – vi skulle inte kunna göra det i en orättvis värld – och att ILO ger oss möjlighet att vara en global aktör i våra yttre förbindelser.

EU och dess medlemsstater påstår att de har ett nära samarbete med ILO och att de främjar programmet för anständigt arbete för alla och den globala sysselsättningspakten, med ILO vid rodret. Kommissionsledamöter! Det finns emellertid ett glapp mellan det vi säger och det vi gör. Det är därför nödvändigt att vi i kväll diskuterar ratificeringen av ILO-konventionerna och att vi i morgon godkänner en resolution om frågan, för att därmed kunna erbjuda vissa garantier till ILO och även till vårt eget projekt.

I ert meddelande om en förnyad social agenda uppmanade ni medlemsstaterna återigen, men de reagerade inte. Ni uppmanade dem att ratificera och genomföra konventionerna, men med lite framgång. Det verkar nu som att ni måste vidta mycket mer långtgående åtgärder. Det är meningslöst att säga att medlemsstaterna redan har ratificerat de viktigaste ILO-konventionerna. ILO har uppdaterat 70 av sina konventioner och t.o.m. vissa utvecklingsländer vidtar åtgärder snabbare än EU. Detta är svårt att förstå för resten av världen och EU förlorar trovärdighet och går miste om möjligheter.

Kommissionsledamöter! Det är därför på sätt och vis skandalöst att EU uttalar sig för anständig sysselsättning och för ILO och sedan inte ratificerar ILO-konventionerna utan bara uttrycker tomma ord.

Det är här frågan uppkommer. I morgon vill sålunda alla politiska grupper i parlamentet att ni går vidare och utfärdar ett meddelande i vilket ni kräver att medlemsstaterna ratificerar konventionerna för att därmed kunna fylla luckan mellan vad vi säger och vad vi gör. Dessa luckor i politiken är ett av skälen till varför vi förlorar trovärdighet bland medborgarna och varför EU även förlorar trovärdighet i resten av världen.

Marian Harkin, frågeställare. – (EN) Fru talman! Det gläder mig att kunna stödja uppmaningen till att EU-medlemsstaterna ska ratificera och genomföra de uppdaterade ILO-konventionerna. Det tål verkligen att sägas att, när ILO skapades 1919 efter Versaillesfördraget, som innebar slutet på första världskriget, var det för att återspegla tron att en universell och hållbar fred bara kunde åstadkommas om den grundades på social rättvisa. Under de mellanliggande 80 åren har ILO svarat på människors behov av anständig sysselsättning, anständig liv och värdighet över hela världen.

I kväll uppmanar vi alla EU-medlemsstater att ratificera och genomföra de uppdaterade ILO-konventionerna; men det är inte frågeställarna till denna fråga som gör det – det gäller även många andra byråer och organ. Om man tittar på Förenta nationernas uppförandekodex för leverantörer kan man se att ILO-konventionerna har tjänat som grund och att FN förväntar sig att alla leverantörer som levererar varor och tjänster till FN följer principerna i uppförandekodexen. Man behöver därför ratificera och genomföra dessa konventioner över hela världen, så att alla leverantörer kan följa dem. Nog kan vi klara av det i EU.

I sitt meddelande om den förnyade sociala agendan uppmanar Europeiska kommissionen alla medlemsstater att statuera ett exempel genom att ratificera och genomföra de uppdaterade ILO-konventionerna. I en resolution om den förnyade sociala agendan som godkändes vid Europaparlamentets sammanträdesperiod i maj anger vi återigen att vi anser att stärkandet av tillämpningen och genomförandet av den befintliga arbetslagstiftningen på nationell och EU-nivå och i ILO-konventionerna måste prioriteras av EU-institutionerna och medlemsstaterna. I kväll upprepar alltså vi i parlamentet dessa krav. Vi uppmanar rådets ordförandeskap att göra allt det kan i denna fråga, vi uppmanar medlemsstaterna att beakta de starka sociala argumenten för

att ratificera och genomföra dessa konventioner, och vi uppmanar kommissionen att beakta antagandet av en rekommendation till medlemsstaterna att verka för ratificeringen av de uppdaterade konventionerna.

Vi anser också att EU måste säkra sammanhållningen mellan sin inrikes- och utrikespolitik. Här i parlamentet hör vi hela tiden talas om utbyte av bästa metoder mellan medlemsstaterna. Detta måste väl vara ett utmärkt exempel på där vi kan uppnå bästa metoder i EU genom att alla medlemsstater ratificerar de relevanta konventionerna och främjar de bästa metoderna gentemot tredjeland eller globalt genom att, som kommissionen själv föreslår, statuera ett exempel och ratificera och genomföra de uppdaterade ILO-konventionerna. I dag, den 25 november, har 7 650 ILO-konventioner ratificerats globalt, varav 47 under de senaste tolv månaderna. Vi förväntar oss att EU tar initiativet om klimatförändringarna vid Köpenhamnsmötet. Vi skulle kunna göra ett liknande gott arbete med ratificeringen av alla ILO-konventioner.

Emilie Turunen (för Jean Lambert). – (DA) Fru talman! Jag vill på Verts/ALE-gruppens vägnar betona att vi anser att budskapen i detta beslut om ratificering och genomförande av ILO-konventionerna är mycket viktiga och brådskande. Varför? Av två anledningar. För det första bör EU ta initiativet i kampen för anständig sysselsättning. Vi bör vara en global pionjär när det handlar om att främja goda arbetsplatsförhållanden och anständig sysselsättning.

För det andra, som tidigare har nämnts här i dag, håller det på att bli en klyfta mellan vad vi säger och vad vi gör, med andra ord en klyfta mellan EU:s inrikes- och utrikespolitik. Om EU glömmer bort eller om EU-medlemsstaterna glömmer bort eller väljer att inte ratificera och genomföra uppdaterade konventioner, är detta inte bara dåligt för arbetstagarna i EU, det är också ett mycket dåligt budskap till länder utanför EU som vi kräver ska ratificera just dessa konventioner. Vi bör göra det vi säger att man bör göra.

Det är nödvändigt att EU tar initiativet på global nivå och att vi visar att vi är en region som lyckas med att kombinera bra arbetsplatsförhållanden med en hög konkurrenskraft. ILO är vår globala aktör när det handlar om lagstiftning på internationell nivå. Det är nödvändigt att EU stöder ILO som institution och att vi tar ILO:s konventioner på allvar. Verts/ALE-gruppen stöder följaktligen budskapen i detta beslut och vi uppmanar alla behöriga EU-organ att uppmana medlemsstaterna att ta detta på lika stort allvar som vi gör här i kväll.

Ilda Figueiredo, *frågeställare*. – (PT) Fru talman! Vi stöder uppmaningen till medlemsstaterna att beakta de starka sociala argumenten för att ratificera och genomföra de uppdaterade ILO-konventionerna.

Sedan 1919 har Internationella arbetsorganisationen upprätthållit och utvecklat ett system för internationella arbetsnormer som täcker ett stort antal områden, t.ex. sysselsättning, anställning, social trygghet, socialpolitik och vissa mänskliga rättigheter.

Vi stöder därför det ursprungliga resolutionsförslaget som har lagts fram här. På grund av påtryckningar från PPE-gruppen har tyvärr de övriga undertecknarna låtit resolutionens tyngd bli urvattnad och undergrävt dess genomslagskraft i och med införandet av en hänvisning till Lissabonstrategin för tillväxt och arbetstillfällen.

Som vi alla känner till var det emellertid i Lissabonstrategins namn som Europeiska kommissionen lade fram, här i kammaren, en del av de värsta förslagen mot arbete och sociala rättigheter, genom dess betoning på flexibilitet och avreglering av arbetslagstiftningen.

Vem kan glömma bort förslaget om ändring av arbetstidsdirektivet, då man försökte att nedvärdera arbetet och göra det ännu otryggare, att förlänga arbetsdagen och att undergräva de kollektiva förhandlingarna och fackföreningarnas roll, vilket är precis motsatsen till det som ILO-konventionerna vill upprätthålla?

Det är på grund av denna beklagansvärda hänvisning till särskilt Lissabonstrategin som vi har dragit tillbaka vårt stöd för denna resolution.

För GUE/NGL-gruppen uppmanar vi dock medlemsstaterna att ratificera ILO-konventionerna och vi uppmanar kommissionen att beakta våra förslag.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Under de allra senaste åren har kommissionen vid upprepade tillfällen betonat sitt stöd för den internationellt överenskomna agendan för anständigt arbete och främjandet av ILO-konventionerna.

Kommissionen har gett aktivt stöd till medlemsstaterna och fört ett nära samarbete med ILO i avsikt att anta omfattande rättsliga normer som möter de utmaningar som det innebär med en globaliserad ekonomi och

som främjar genomförandet av ILO:s agenda för anständigt arbete. Rådet och Europaparlamentet har betonat vikten av agendan för anständigt arbete och av kommissionens arbete i detta avseende.

EU-medlemsstaterna har redan ratificerat alla ILO-konventioner som omfattar centrala arbetsnormer och ett stort antal andra ILO-konventioner. Kommissionen har återigen bekräftat sitt stöd för agendan för anständigt arbete som en del av den förnyade sociala agendan. Kommissionen har i synnerhet uppmanat alla medlemsstater att föregå med gott exempel genom att ratificera och genomföra de ILO-konventioner som enligt ILO är "uppdaterade". På så sätt understryker kommissionen såväl den inre som den yttre dimensionen av agendan för anständigt arbete. I de fall då ILO-konventionerna har omfattats av gemenskapens exklusiva behörighetsområde har kommissionen dessutom lagt fram lämpliga förslag till direktiv från rådet enligt vilka medlemsstaterna får ratificera konventionerna i fråga, och ett krav på att normerna ska ratificeras så fort som möjligt, särskilt konventionen om arbete till sjöss (sjöarbetskonventionen) och konventionen om arbete i fiskerinäringen.

Avslutningsvis kan nämnas att rapporten om anständigt arbete från 2008 föreskriver övervakning av den politiska utvecklingen med hänsyn till ratificeringsprocessen. Resultatet av denna analys ska återges i den uppföljningsrapport om anständigt arbete som ska offentliggöras 2011.

Csaba Óry, för PPE-gruppen. – (HU) Först och främst vill jag välkomna det faktum att grupperna har kunnat enas om texten i det resolutionsförslag som ska läggas fram i fråga om ratificering och genomförande av de konventioner som har granskats av Internationella arbetsorganisationen (ILO). Vi kommer därför också att stödja detta.

Internationella arbetsorganisationen är som bekant ett av de äldsta internationella organen. Den grundades 1919 i det grundläggande syftet att få till stånd arbetsbestämmelser som ska styra utvecklingen av arbetsvillkor och besvärliga arbetsmiljöer för att motverka utnyttjande av arbetstagare. ILO utökade sedan sin verksamhet som nu innefattar socialpolitiska frågor och ett system för tekniskt samarbete.

Vi i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) anser att de arbetsnormer som Internationella arbetsorganisationen har tagit fram bidrar till att minska de skadliga konkurrenseffekterna på den internationella marknaden och att de därmed ökar chanserna till en balanserad ekonomisk tillväxt. Detta har särskild betydelse i en tid då vi kanske redan är på väg ut ur den nuvarande krisen. Dessutom bekräftar säkerligen legitimiteten av dessa normer och det faktum att de är resultatet av ett trepartssamarbete och att de har sin grund i en demokratisk process i samarbete med regeringar, arbetsgivare och fackföreningar. I detta fall har vi därför att göra med arbetsrelaterade rättigheter och åtaganden samt ett omfattande system för dessa vilket måste respekteras av de länder som godkänner och ratificerar konventionerna. Samtidigt får vi inte ignorera det faktum att Europeiska unionen, som gemenskap, inte får ratificera avtal. Det är bara enskilda medlemsstater som får göra detta. Detta aktualiserar därför i viss mån frågan om huruvida gemenskapsrätten och subsidiaritetsprincipen tillämpas på rätt sätt. I texten uppmanas därför EU, på ett mycket lämpligt sätt, att exakt ange vilka rättsliga områden med tillhörande bestämmelser som faller under gemenskapens respektive de enskilda medlemsstaternas behörighet. Om vi kan beakta subsidiaritetsprincipen innebär detta att vi stödjer utarbetandet av en rekommendation och att vi därmed gör så att konventionen kan ratificeras så snart som möjligt.

Ole Christensen, för S&D-gruppen. – (DA) Fru talman! Vi har en inre marknad i EU där vi kan sälja varor till varandra på en fri marknad. Vi säkrar fri konkurrens och billiga varor och det är mycket fint och bra. Men hänsyn måste även tas till andra områden. Grundläggande rättigheter för arbetstagare måste garanteras och respekteras i hela EU. EU-medlemsstaterna får inte konkurrera på dåliga arbetsvillkor och arbetskraften i alla medlemsstater måste garanteras lika lön för lika arbete. Strejkrätten är också en grundläggande rättighet.

Därför är det viktigt med ett nära samarbete mellan EU och Internationella arbetsorganisationen (ILO). Vi har några gemensamma värderingar och vi kan använda ILO-konventionerna som bas för att vidareutveckla den europeiska sociala modellen. Detta är tyvärr inte möjligt i dag, eftersom kommissionen bara bedömer konventionerna som bindande om de har ratificerats av mer än hälften av medlemsstaterna. Vi skulle kunna börja med att se till att varje EU-medlemsstat åtminstone ratificerar och genomför de konventioner som enligt ILO är uppdaterade. Vi behöver inte fler diskussioner om detta. Vad vi behöver är handling. Hur ska vi annars kunna begära att andra länder i världen ska ratificera och genomföra ILO-konventionerna och att WTO ska inkludera grundläggande rättigheter för arbetstagare i alla handelsavtal?

EU måste gå i spetsen för detta. Det är först då som vi kan säga till andra länder att de alla måste ratificera och genomföra dessa konventioner. Vi måste främja anständigt arbete i EU och i världen som ett hållbart, starkt svar på den globala kris som vi befinner oss i.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Det är sant, mina damer och herrar, att världsomfattande miniminormer skyddar arbetstagare från omänskliga arbetsvillkor i kristider. EU stödjer alltid Internationella arbetsorganisationens (ILO) grundläggande normer i stora tal och i kontakterna med tredjeländer och det gör EU rätt i eftersom de skyddar arbetstagare mot diskriminering och social dumping.

Tyvärr stannar saker och ting i Europeiska unionen vid dessa stora tal. EU-medlemsstaterna och EU själv ignorerar ILO-konventionerna. De varken ratificerar eller genomför dem. På så sätt kan medlemsstaterna och EU smita ifrån sitt ansvar. Till exempel har Europeiska unionens domstol upphävt strejkrätten och kommissionen har applåderat detta drag. Konventionen om skydd för migrerande arbetstagare har exempelvis bara ratificerats av tre av de 27 medlemsstaterna. Detta är en skandal och denna situation måste förändras 90 år efter att ILO grundades.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! För det första vill jag tacka mina kolleger i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och övriga politiska grupper i Europaparlamentet. Vi har nämligen alla velat följa samma linje i frågan om anständigt arbete och lägga fram en gemensam resolution, och de senaste dagarnas förhandlingar har varit oerhört positiva.

Internationella arbetsorganisationen har sedan 1919 kunnat garantera och utveckla ett system med internationella arbetsnormer för att stort antal områden, däribland arbete, sysselsättning, socialpolitik och mänskliga rättigheter. Vi får inte glömma detta, särskilt inte i dessa kristider.

Därför är det oerhört viktigt att ILO har klassificerat konventionerna som uppdaterade efter trepartssamarbetet mellan arbetsgivare, arbetstagare och regeringar. Detta är anledningen till att vi har lagt fram denna rekommendation till medlemsstaterna där de uppmuntras att ratificera de konventioner som har klassificerats av ILO och ombeds aktivt främja ett effektivt genomförande av dessa för att åstadkomma utveckling och framsteg i det sociala Europa. Vi hoppas att detta kommer att ske så fort som möjligt. Vi kommer att vara vaksamma på att tidsfristerna för tillämpningen av dessa konventioner följs, allt under beaktande av subsidiaritetsprincipen givetvis.

PPE-gruppen kommer att vara särskilt vaksam på hur medlemsstaterna tillämpar dessa konventioner. Det som det hela gäller är att bekämpa illegalt arbete, göra moderna sociala framsteg och bygga upp ett genuint socialt Europa som visar världen vägen, och vi vill verkligen hjälpa Europa i rätt riktning.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Fru talman! Ett av Europeiska unionens viktigaste kännetecken är den vikt som den fäster vid socialpolitik och grundläggande rättigheter. Vi vet mycket väl att man måste tillämpa dessa rättigheter för att få bli medlem i Europeiska unionen. Vi vet också mycket väl att Europeiska unionen har en skyldighet att ålägga sanktioner när dessa rättigheter kränks.

Unionen och dess verksamhet inrättades även för att värna arbetsrelaterade rättigheter. Den vikt som unionen fäster vid att värna arbetstagares rättigheter avspeglas inte bara i den interna lagstiftningen utan även i utrikespolitiken. Vi vet mycket väl att en nödvändig förutsättning för att vi ska ingå avtal med tredjeländer är att grundläggande arbetstagarrättigheter respekteras. Unionen var därför en av de första att stödja den nödvändiga systematiska uppdateringen av Internationella arbetsorganisationens (ILO) konventioner.

ILO uppdaterade nyligen sina konventioner efter förhandlingar med arbetstagare, arbetsgivare och regeringar. Eftersom medlemsstaternas regeringar och unionen är några av de som deltog i arbetet med denna uppdatering står vi inför en paradox. Även om många medlemsstater i Europeiska unionen har antagit likformiga direktiv som föreskriver mer omfattande rättigheter än ILO-konventionerna, underskattar de vikten av den formella frågan om den nationella ratificeringen av dessa konventioner.

Eftersom detta ger en felaktig bild till tredjeländer, särskilt utvecklingsländer, skulle det vara klokt om vi ändrade vår attityd och om de medlemsstater som inte har gjort de nödvändiga ratificeringarna faktiskt gör dessa. Oavsett hur det förhåller sig borde inte Europeiska kommissionen dra sig för att inta en mer aktiv hållning och begära att medlemsstaterna uppfyller dessa åtaganden för att öka unionens trovärdighet genom främjandet av värdiga arbetsvillkor, särskilt under den nuvarande finanskrisen.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! Vi måste tydligen betona vikten av att genomföra Internationella arbetsorganisationens konventioner. Jag är dessvärre rädd för att de system som vi styrs av, nämligen det med fri konkurrens, gör själva arbetskraften till en marknad och därmed till en handelsvara. Detta skapar hot överallt mot arbetslagstiftningar, hot mot de sänkningar av arbetstid som planeras och påtryckningar om sänkta arbetskraftskostnader, vilket kan orsaka stor skada.

I Frankrike har vi ett exempel på ett kullagerföretag som nu har stängts för att verksamheten ska kunna flyttas till Bulgarien, och de anställda på detta företag får åka i väg och utbilda de anställda i Bulgarien. Ni kan alltså tydligt se att dessa påtryckningar om sänkta arbetskraftskostnader leder till omlokaliseringar, påtryckningar ovanifrån och försämrade sociala rättigheter överallt. Vi borde därför utarbeta ett system med en ökad samordning av sociala rättigheter och nivåer av socialt skydd för att få bort denna hårda konkurrens mellan arbetstagare vilken skapas av företagen och våra institutioner.

Likasa borde vi inte fortsätta mot det som man i detta parlament kallar för "flexicurity", utan vi borde tvärtom gå mot ett yrkesbaserat system för social trygghet inom området för arbete och sysselsättning, tillsammans med nödvändiga utbildningsperioder. Det är på det här sättet som vi skulle kunna ta oss ur krisen, nämligen genom att utbilda arbetstagare för att leda dem mot de yrken som måste skapas för framtiden.

Olle Ludvigsson (S&D). - Fru talman! När Lissabonfördraget nu är antaget och EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna blir rättsligt bindande, finns det nya förutsättningar för att stärka den sociala dimensionen av EU-samarbetet. För att göra det, är det nödvändigt att vi klarar av att förverkliga dessa möjligheter även i praktiken. Ett bra första steg vore att EU:s medlemsländer snarast ratificerade samtliga uppdaterade ILO-konventioner.

Det finns också en extern dimension. Om EU vill vara en seriös part i det internationella arbetet för att förbättra arbets- och levnadsvillkor, är det av största vikt att EU:s medlemsstater också antar ILO-konventionen. Om vi vill påverka situationen i tredjeland, måste vi först själva vara en förebild. Jag vill därför uppmana kommissionen och det svenska ordförandeskapet att verka progressivt och göra det yttersta för att alla uppdaterade ILO-konventioner ska antas av samtliga medlemsländer.

Jag själv kan tycka att det är lite beklämmande att min egen medlemsstat, Sverige, inte har ratificerat grundläggande konventioner som till exempel nr 96 om offentlig upphandling. Jag vill därför uppmana ordförandeskapet att verka även nationellt för att så ska ske. Detta, tillsammans med att stadgan om de grundläggande rättigheterna blir bindande, skulle minska risken för EG-domstolen att komma med fler utslag liknande det i Rüffert-målet. Vi kan inte tillåta en situation där EU:s lagstiftning strider mot grundläggande ILO-konventioner.

Mairead McGuinness (PPE). - (EN) Fru talman! ILO har, liksom mina kolleger har sagt, funnits under en lång tid – från 1919. ILO har funnits i 90 år och fortfarande arbetar man med agendan för anständigt arbete. Det är viktigt att medlemsstaterna, liksom andra har sagt, ratificerar alla konventioner, särskilt i en ekonomisk kris då arbetstagarna befinner sig i en svår situation. Men jag tror också att det är viktigt i denna debatt att erkänna ILO:s roll i utvecklingsvärlden och dess relationer med icke-statliga organisationer och alla de program som ILO genomför till förmån för de mest utsatta, till exempel funktionshindrade personer som aldrig hade fått någon chans om det inte hade varit för dessa program. Två mycket viktiga områden som vi talar om i detta parlament är dessutom tvångsarbete och barnarbete. Så om vi förväntar oss att ILO ska göra ett bra jobb i utvecklingsvärlden, vilket den gör, anser jag att det allra minsta som medlemsstaterna i Europeiska unionen kan göra är att ratificera konventionerna fullt ut och föregå med gott exempel.

Czesław Adam Siekierski (PPE). - (PL) Fru talman! Under alla de år som Internationella arbetsorganisationen har funnits har den antagit en rad internationella konventioner och direktiv och skickat ut dessa till EU-medlemsstater för ratificering. De har rört områden som sysselsättning, fackföreningsfrihet, socialpolitik och socialförsäkring, och även arbetsmarknadsmodeller och arbetsvillkor. Medlemsstaterna borde ratificera och tillämpa de konventioner som ILO anser är gällande. Europeiska unionen borde på ett bestämt och aktivt sätt delta i den oerhört viktiga frågan om skydd för arbetande människors rättigheter i en globaliserad värld.

Det bör understrykas att varje medborgare, oavsett bakgrund, religion eller ras, har rätt till större materiell välfärd, andlig utveckling med avseende på frihet och värdighet, ekonomisk säkerhet och lika möjligheter. Vi måste komma ihåg att fattigdom, oavsett var den råder, är ett allvarligt hot mot oss alla.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. - (FR) Fru talman, ärade ledamöter! Det finns en stor samstämmighet om nyttan och behovet av att ratificera ILO-konventionerna bland talare från Europaparlamentet och kommissionen. Liksom Csaba Őry konstaterade kan kommissionen dock bara göra anspråk inom de områden som faller under kommissionens exklusiva behörighet och, som jag tidigare sade, har den gjort detta.

Vad beträffar fackföreningarnas roll erkänner EU-domstolen i ett nyligen utfärdat beslut att det är en grundläggande rättighet att vidta kollektiva åtgärder. Denna rättighet kan dock regleras och detta är i överensstämmelse med andra internationella instrument. Jag kommer i alla fall att vidarebefordra era

synpunkter till min kollega med ansvar för socialpolitik så att en noggrann uppföljning kan göras av denna fråga.

Talmannen. – Jag har mottagit tre resolutionsförslag⁽⁵⁾ som ingetts i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 26 november 2009.

18. FAO:s världstoppmöte om livsmedelssäkerhet - Utrota hungersnöden från jordens yta (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett uttalande av kommissionen om FAO:s världstoppmöte om livsmedelssäkerhet – "Utrota hungersnöden från jordens yta".

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Världstoppmötet om livsmedelssäkerhet som hölls i Rom förra veckan är den senaste i en rad högnivåevenemang som har anordnats i år där livsmedelssäkerhet och jordbruk har stått i centrum, nämligen i januari i Madrid, i juli i L'Aquila, i september i New York och Pittsburgh och kommittén för global livsmedelsförsörjnings sammanträde förra månaden.

Den bakomliggande orsaken till alla dessa evenemang är insikten om att vi håller på att förlora kampen mot världshungern. Över en miljard människor i världen kan för närvarande inte tillgodose sina dagliga grundläggande näringsbehov och situationen riskerar att förvärras i många utvecklingsländer, även till följd av klimatförändringarna som innebär ännu fler utmaningar för dessa länder när det gäller att trygga sin livsmedelsförsörjning.

Världstoppmötet om livsmedelssäkerhet utgjorde en möjlighet att upprätthålla den politiska kraft som har byggts upp under de senaste månaderna. Den globala livsmedelssäkerheten har återigen stått i rampljuset. Det finns dock inte mer tid för diskussioner, utan nu är det dags att leverera.

Toppmötet var positivt för Europeiska kommissionen av tre skäl. För det första utlovades förnyade insatser för att nå det första millenniemålet om halverad hunger till 2015. Enligt min uppfattning gäller detta mål fortfarande och vi bör kämpa för att nå det, särskilt i de länder och områden där det har gjorts mycket begränsade framsteg i detta avseende, till exempel i Afrika.

För det andra utlovades att förbättra den internationella samordningen och förvaltningen av livsmedelssäkerhet genom en reformerad kommitté för global livsmedelsförsörjning som ska bli central i det globala partnerskapet för jordbruk, livsmedelssäkerhet och näringsaspekter. Europeiska kommissionen har aktivt främjat denna reform och bidrar genom att tillhandahålla central finansiering för den. Detta är, enligt min mening, ett mycket viktigt steg som kommer att bereda vägen för ett globalt förvaltningssystem för livsmedelssäkerhet som bygger på välgrundade vetenskapliga rön, men som även är mer öppet för centrala aktörer i såväl den offentliga som den privata sektorn och inom icke-statliga organisationer. Dessa aktörer är avgörande för att det nya systemet ska kunna bli effektivare än det befintliga.

För det tredje utlovades att vända utvecklingen med minskad nationell och internationell finansiering inom området för jordbruk, livsmedelssäkerhet och landsbygdsutveckling. Om vi vill nå det första millenniemålet med halverad hunger till 2015 måste vi fullgöra våra åtaganden och öka det offentliga utvecklingsbiståndet. Detta gäller särskilt de länder som har förbundit sig att nå målet på 0,7 procent av bruttonationalinkomsten.

Vissa har kritiserat den slutliga deklarationen för att det saknas mer precisa mål för det offentliga utvecklingsbiståndet inom området för jordbruk och livsmedelssäkerhet, men vi måste komma ihåg att omfattande finansiering redan utlovades vid G8-mötet i L'Aquila. Nu måste vi prioritera att hålla våra löften. Kommissionen har med starkt stöd från Europaparlamentet kunnat frigöra livsmedelsmekanismen på 1 miljard euro och åtaganden har redan gjorts för 85 procent av dessa för perioden 2009–2011. Vi kommer dock att behöva ett större och kontinuerligt stöd framöver. För att vi ska kunna hålla vad vi har utlovat behöver vi ett globalt rangordningssystem för våra åtaganden, men vi måste även utarbeta övervakningsmekanismer, särskilda indikatorer och riktmärken som kan användas för att rapportera om vad investeringarna har gett för resultat och effekter. Men låt mig tala klarspråk när jag säger att även det

(5) Se protokollet.

största åtagandet från bidragsgivarnas sida kommer att vara värdelöst om regeringarna i utvecklingsländerna inte omsätter sina egna åtaganden i praktiken och får till en bättre jordbrukspolitik, bättre strategier och bättre investeringar.

När vi diskuterar livsmedelssäkerhet bör vi också vara försiktiga med terminologin och skilja mellan tryggad livsmedelsförsörjning och självförsörjning med livsmedel. Insatser för att skapa produktion runt om i världen räcker inte i sig. Det viktiga är att människor alltid ska ha tillgång till livsmedel, vilket i grund och botten är en fattigdomsfråga. Såväl regional som global livsmedelshandel spelar en viktig roll när det gäller att öka tillgången till livsmedel eftersom den innebär en inkomst för jordbrukarna och billigare livsmedel för konsumenterna. Självförsörjning med livsmedel eller autarki kan vara en mycket kostsam strategi och kommer inte att vara nödvändig när marknaderna och handeln fungerar på ett bra sätt.

Det skulle därför vara ett stort steg framåt om Doharundan avslutades med ett balanserat och omfattande resultat. Vi får inte heller glömma att global livsmedelssäkerhet är ett mycket svårt och mångfacetterat problem som kräver ett helhetsgrepp. Europeiska unionen har gjort enorma framsteg på detta område under de senaste årtiondena och fler framsteg kommer garanterat att göras genom förfarandet med den konsekventa politiken för utveckling. De olika reformerna inom EU:s gemensamma jordbrukspolitik har bidragit till en stor minskning av exportbidragen och WTO anser att den största majoriteten stöd som beviljas jordbrukarna i EU inte innebär någon snedvridning av handeln. I och med "Allt utom vapen"-initiativet får de minst utvecklade länderna dessutom fri tillgång till EU:s marknad och bestämmelserna i avtalen om ekonomiskt partnerskap (EPA) vittnar om att det finns en förståelse för de problem som många AVS-länder har när det gäller att garantera livsmedelssäkerhet för medborgarna. Vi har därför kommit mycket långt i EU när det gäller att stärka den konsekventa politiken för utveckling och därigenom skapa bättre förutsättningar för livsmedelssäkerhet i utvecklingsländerna. Andra länder och regioner borde göra detsamma.

Avslutningsvis underströks det vid FAO:s toppmöte att om vi vill hålla fast vid målet med halverad hunger till 2015 så måste vi öka det offentliga utvecklingsbiståndet och de privata investeringarna inom jordbruket samt förbättra den globala förvaltningen av jordbrukssektorn.

Albert Deß, för PPE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det är viktigt för oss i Europaparlamentet att diskutera frågan om världshungern. Vi kan helt enkelt inte tyst se på när allt fler människor, däribland barn, lider av hunger.

Första gången som jag blev vald till ett parlament var för 20 år sedan och jag kommer fortfarande väl ihåg hur internationella organisationer som Världsbanken, FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation, FN själv och Världshandelsorganisationen framhöll sin avsikt att halvera hungern i världen under de kommande 20 åren. Vad har hänt sedan dess? Hungern har inte halverats, utan den har ökat. Över en miljard människor lider av hunger varje dag. Detta är motsatsen till vad dessa organisationer planerade.

Det finns flera olika orsaker till detta. Det finns länder som Zimbabwe där en inkompetent regering har omvandlat Afrikas kornbod till ett område som plågas av hungersnöd. En kommunistpresident har försatt detta rika land i en situation där människor lider av hunger, och vi säger ingenting. Vi har dock gemensamt ansvar för detta. Vi tillbringar veckor, om inte år, med att tala om hur klimatet kommer att vara om 100 år. De människor som lider av hunger i dag och i morgon är inte intresserade av hur klimatet kommer att vara om 100 år. De vill ha något att äta i morgon, men vi har inga lösningar på deras problem. Jag vill inte nonchalera framtidens problem, men jag anser att det är en fråga om ren medmänsklighet att bry sig om de människor som lider av hunger i dag. Karel de Gucht, jag anser att det är nästintill förolämpande att säga att vi avser att halvera hungern till 2050. Som världssamfund måste vi kunna åstadkomma en mycket snabbare minskning av det antal människor som inte har tillräckligt med mat. Vi kan transportera vapen till världens alla hörn, men vi kan uppenbarligen inte göra detsamma med mat. Detta är ett misslyckande för världssamfundet, vilket jag vill fördöma. Vi måste finna andra lösningar än de vi har i dag.

Luis Manuel Capoulas Santos, för S&D-gruppen. – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Statistiken över hungern och undernäringen i världen, som vi alla är medvetna om och ser upprepas på ett banalt sätt, är så tragisk att det nästan tar emot att nämna den.

Rätten till mat hör samman med den viktigaste rättigheten av alla: rätten till liv, det vill säga ett liv med en gnutta anständighet och som inte bara är en kamp för överlevnad.

Att bekämpa hungern i världen borde därför ha högsta prioritet på alla politiska dagordningar och alla resurser borde frigöras för att nå detta mål.

Tyvärr känner vi alla även till att resurser, däribland finansiella resurser, inte alltid är det största problemet. Problemet ligger nästan alltid i hur resurserna förvaltas och används och att det inte finns någon rationell förvaltning och effektiv samordning på global, regional och nationell nivå.

Det resolutionsförslag som ingavs här i dag – och som får stöd från min politiska grupp, Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet – innehåller förslag och rekommendationer som, om de följdes, säkert skulle kunna leda till en betydande lindring av detta allvarliga problem. Jag uppmanar därför kommissionen att ägna resolutionsförslaget den uppmärksamhet som det förtjänar och på basis av detta lägga fram lagstiftningsförslag och anta förfaranden för att genomföra dessa i praktiken.

Den svåra och osäkra politiska situation som vi befinner oss i utgör också ett tillfälle att förändra den politik som är Europeiska unionens bästa verktyg i denna fråga, nämligen den gemensamma jordbrukspolitikerna och den gemensamma fiskeripolitiken som vi ska reformera från grunden.

I och med våra nya befogenheter i enlighet med Lissabonfördraget, är detta även ett perfekt tillfälle för parlamentet att göra annat än bara tillkännagivanden och i stället vidta verkliga åtgärder. Socialisterna i EU är redo för denna utmaning. Vi hoppas att den nya kommissionen och övriga politiska grupper är beredda att ta itu med denna uppgift tillsammans med oss.

George Lyon, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka mina kolleger som redan har medverkat.

Det första som jag vill säga är att jag anser att den markanta stegringen av livsmedelspriserna som nu har skett är en tankeställare för oss alla. Det faktum att spannmåls- och rispriserna har dubblats har lett till oproportionerliga effekter för några av de fattigaste människorna i världens utvecklingsländer. Man uppskattar faktiskt att 75 miljoner fler människor runt om i världen led av hunger som en direkt följd av de högre livsmedelspriserna under 2007 och 2008. Detta är något som vi måste se mycket, mycket allvarligt på. Många länder har faktiskt drabbats av upplopp och politisk instabilitet som en följd av den markanta stegringen av livsmedelspriserna.

Med en världsbefolkning som beräknas öka till över 9 miljarder människor och klimatförändringar som förutspås få en stor inverkan på vår förmåga att försörja oss själva med mat, skulle jag vilja påstå att livsmedels säkerheten är ett stort problem som vi måste möta, ta itu med och lösa. Europeiska unionen måste göra allt den kan för att hjälpa utvecklingsländerna att utveckla hållbara system för jordbruks- och livsmedelsproduktion så att de kan försörja sig själva med mat. Detta kräver finansiering, såsom kommissionsledamoten påpekade i sitt uttalande, och det kräver öppna marknader. Här erkänner man att EU har gjort mycket för att hjälpa till att öppna upp och liberalisera marknaderna. Men många av de problem som utvecklingsländerna står inför orsakas av en misslyckad politik och ett misslyckat rättsligt system. Detta problem kommer faktiskt inte att kunna åtgärdas med någon som helst hjälp förrän det finns ett stabilt politiskt system och ett stabilt rättsligt system som tillåter jordbrukarna att växa och skörda vinsterna av de högre marknadspriserna.

Man uppskattar att produktionen inom EU kommer att behöva öka med över 70 procent bara för att kunna tillgodose den stigande efterfrågan i framtiden. Jag skulle vilja påstå att jordbruket i EU har en viktig roll, inte bara när det gäller att säkra vår egen självförsörjning utan även när det gäller att se till att vi bidrar till global livsmedelstrygghet i framtiden.

José Bové, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Kampen mot hungern förutsätter betydande politiska och finansiella investeringar. FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation kunde inte få fram dessa investeringar förra veckan i Rom och jag beklagar detta.

Över 1 miljard människor lider av undernäring och 40 miljoner män, kvinnor och barn dör av hunger varje år. Dessa dramatiska siffror har stigit sedan 1996, samma år som det första världstoppmötet om tryggad livsmedelsförsörjning hölls. Den globala finansiella och ekonomiska krisen har förvärrat situationen och det är befolkningen i länderna på södra halvklotet som är de främsta offren för detta. För motsvarande 10 procent av reklambudgeten i världen skulle utvecklingsländerna kunna få det stöd som de behöver för att säkra sin infrastruktur inom jordbruket.

Livsmedelskrisen är ett av de största hoten för freden och stabiliteten i världen. Små jordbrukare kommer år 2050 att behöva försörja över 9 miljarder människor med mat. Markförstöring, skador på den biologiska mångfalden, oljeberoende, växthusgasutsläpp, uttömning av grundvattenresurser och förändrade konsumtionsmönster försätter oss i en situation som är mycket sårbar, ännu mer sårbar än för 40 år sedan.

Fattigdom och importberoende är de största orsakerna till otrygg livsmedelsförsörjning. Det finns ett uppenbart behov av att stödja den lokala produktionen. I slutet av 1950-talet införde EU den gemensamma jordbrukspolitiken för att producera de livsmedel som den behöver. EU skyddade därför den inre marknaden och gav stöd till konsumenterna. Detta självständiga val, denna rätt till självständig livsmedelsförsörjning, måste nu kunna göras av alla de länder eller grupper av länder i världen som så önskar.

James Nicholson, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! Våra resolutioner på detta område handlar om de båda utmaningarna med att utrota hungern, som för närvarande drabbar en sjättedel av världens befolkning, och att säkra livsmedelsförsörjningen för framtiden.

Vi befinner oss i en situation där världens befolkning växer. Samtidigt är det en situation där livsmedelsproduktionen visar sig vara en allt svårare utmaning på grund av de negativa effekterna av klimatförändringarna och de stigande produktionskostnaderna för livsmedel.

Samtidigt som jordbruksaspekten av livsmedelssäkerhet utan tvekan är central för att vi ska kunna lösa detta problem borde vi även starkt inrikta oss på den absoluta nödvändigheten av god förvaltning i utvecklingsländerna om vi ska ha någon som helst chans att åtgärda problemet med världshungern. Ta Zimbabwe till exempel, som Albert Deß tidigare talade om. Landet var en gång i tiden känt som Afrikas kornbod och kunde förse sig själv och flera av grannländerna med mat. Detta är nu en omöjlighet efter att landet förstördes av Robert Mugabe och hans kumpaner.

Vi måste alla samarbeta för att övervinna detta problem och förhindra den civila oro och misär som det skulle kunna leda till.

Patrick Le Hyaric, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! Om Europeiska unionen vill ha en positiv roll i världen och skapa en ny humanism, bör EU verkligen lyssna till det öronbedövande skrik av hunger som ekar runt om i världen.

Vi fortsätter med våra fina tal både här och på andra håll. Men kan vi ärligt talat ha ett rent samvete när ett barn dör av hunger var femte sekund? Det är inte på grund av tekniska problem som barn dör. De dör på grund av denna väg av ultraliberalism som sköljer över världen i dag.

Fram tills nu har vi brukat jorden för att förse människor med mat. I dag har kapitalismen omvandlat mark och livsmedel till handelsvaror och globala spekulationsobjekt. Detta är skälet till att vi måste förändra vår politik från grunden, stödja FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation och ge den handlingsmedel.

Vi behöver handling, liksom ni har sagt herr kommissionsledamot, och vi kräver handling. Men för att säkerställa handling skulle Europeiska unionen kunna genomföra principen om suveränitet på livsmedelsområdet för alla människor, bidra till införandet av belöningssystem för lantbruksarbete med garanterade priser för varje land och varje kontinent, iakttä och fullgöra åtagandena om att bevilja offentligt utvecklingsbistånd till länderna på södra halvklotet, avskriva fattiga länders skulder, sätta stopp för att mark köps upp av multinationella företag och hedgefonder och erkänna att jordbruk och livsmedel inte kan ingå i Världshandelsorganisationens hårda uppgörelser.

Vi måste lyssna till skriket av hunger och handla därefter. Detta skulle stärka EU:s anseende, och det är bråttom!

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) Under de cirka tio år som jag har varit ledamot i Europaparlamentet har jag regelbundet hört vackra ord i detta parlament. I upptakten till världstoppmötet om tryggad livsmedelsförsörjning i Rom använde kommissionens ordförande, José Manuel Barroso, också vackra ord. Han sade: "Vi har gemensamt misslyckats i kampen mot hungern. Detta är en moralisk skandal och en enorm fläck på vårt kollektiva samvete." Och han hade helt rätt i detta. Detta gör att resultatet av toppmötet är en allt större besvikelse. Jag har en smygande känsla av att det var de rika ländernas politiska intressen som stod i centrum i Rom snarare än de intressen som den miljard hungriga människor i världen har. För att ge er en konkret bild av detta kommer jag att använda mig av två exempel: I enlighet med vad som erkänns i allt större utsträckning ger biodrivmedelspolitiken och främjandet av denna upphov till prisökningar och därmed till mer hunger. Det verkar dock vara tabu att rikta någon som helst kritik mot denna politik.

Jag har även många gånger tidigare uppmärksammat detta parlament om faran med att uppmuntra tredjeländer att göra stora investeringar i Afrika, till exempel för att garantera deras egen livsmedelssäkerhet. Hur kan länder där miljontals människor är beroende av FN:s livsmedelsstöd förväntas exportera till tredjeländer? Detta nämns inte i den slutliga deklarationen.

Det är väldigt lätt för rika länder att ta itu med kontroversiella frågor bara genom att göra välment, passionerade vädjanden och beställa fler studier. En annan sak som jag förstår av deklarationen är att utvecklingsländerna främst kommer att behöva förlita sig på sina egna resurser. Mot bakgrund av det internationella samfundets misslyckande så här långt med att utrota hungern skulle jag inte kalla detta för något annat än skamligt.

Förutom detta har jag även tillbringat viss tid med att gå igenom de slutliga deklarationerna från tidigare världstoppmöten för tryggad livsmedelsförsörjning. Jag har dragit slutsatsen att de har förvånande många likheter – både sinsemellan och med parlamentets resolution för den delen. I alla dessa talas det om skyndsamhet och de uppmanar ständigt till att tidigare löften ska fullgöras. Borde inte det faktum att alla dessa uppmaningar upprepas vara ett varningstecken för oss? Jag citerar FN:s sändebud, Olivier De Schutte: "Fattiga människor är inte i behov av löften." Liksom tidigare har sagts flera gånger borde livsmedelssäkerhet vara en mänsklig rättighet. Fru talman, jag vill belysa denna fråga från en annan synvinkel och säga att det enligt Bibeln är en av Guds befallningar att vi ska ge mat till de som är hungriga. Detta är min personliga skyldighet och vårt kollektiva ansvar.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Jag närvarade själv vid FAO:s möte i Rom. Jag såg med egna ögon hur denna konferens var. Jag anser att vi också måste lägga ner den skenhelighet en aning som vi har drabbats av eftersom vi, med tanke på de pengar som har spenderats på att ordna en konferens som denna där resultatet vanligtvis bara är en lång rad av löften, kanske måste använda dessa pengar till praktiska ändamål som att räkna ut, precis som föregående talare sade, exakt hur många barn som inte hade behövt dö i dag av hunger om dessa pengar inte bara hade spenderats på vackra ord. Kommissionsledamoten sade dock att problemet hade att göra med det globala skyddet av livsmedel, men innan vi börjar ta ut grandet i vår broders öga bör vi först bli varse bjälken som är i vårt eget.

Mitt land Bulgarien har, enligt vetenskapliga fakta, den bördigaste marken i Europeiska unionen. För 150 år sedan kunde bulgariska jordbrukare försörja de mest tätbefolkade områdena i det ottomanska riket i Mindre Asien med 1800-talets teknik. Men i dag minskar jordbruket i Bulgarien stadigt, ännu mer sedan Bulgarien gick med i Europeiska unionen. De kvoter som kommissionen själv har påtvingat Bulgarien begränsar jordbruksproduktionen medan marken i Bulgarien håller på att förfaras. Det behövs bara ett lantbruk i en av de 28 regionerna i Bulgarien för att producera hela den tomatkvot till exempel som Europeiska kommissionen har beviljat Bulgarien. Skälet till detta är att man har baserat den officiella produktionsnivån på tio år gamla uppgifter. Men ingen tittar på den riktiga produktionsnivån. Inom Europeiska unionen själv finns det för närvarande restriktioner för livsmedelsproduktionen som egentligen skulle kunna förbättra situationen avsevärt och faktiskt utgöra en riktig åtgärd för att bekämpa hungern. Så länge som saker och ting kontrolleras av tjänstemän som endast ser till vad som står på pappret och inte intresserar sig för något annat kommer det därför inte att finnas något annat än löften och en avsaknad av åtgärder.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Fru talman! Antalet människor som lider av hungersnöd och lever i extrem fattigdom har ökat drastiskt under det senaste året, och det är inte sant att det är kapitalismens fel. Det finns politiska system som är betydligt värre för människor och för kampen mot hungersnöd. Jag ska ge ett enda exempel. I Europa för några årtionden sedan drev kommunismen ett land med mycket goda jordbruksvillkor till svält. Det ledde till att fler människor dog i ett enda land, än vad det för tillfället gör världen över. Landet var Ukraina. Jag skulle råda till försiktighet om vad som sägs här i parlamentet.

År 2000 antog 198 av FN:s medlemsstater ett antal tydliga millennieutvecklingsmål. Kommissionsledamoten talade i dag om det första och viktigaste målet. Nu måste vi besvara frågan om huruvida detta mål är uppnåeligt. EU:s invånare frågar om våra prioriteringar och vår politik stämmer, och särskilt om till exempel en dyr kamp mot klimatförändring är viktigare än fattigdomsbekämpning. Bara den här veckan har jag fått en sådan fråga: förväxlar inte EU medel och mål genom att påbörja en kamp mot klimatförändring, den dyraste striden mot väderkvarnar i mänsklighetens historia, i stället för att bekämpa effekterna av klimatförändringen?

Det bästa beviset för att det inte är motsägelsefullt att värna om klimatet och att utrota hungersnöd, anser jag vara effektiviteten på det senare området, med andra ord att verkligen eliminera hungersnöd i världen. Då skulle ingen anklaga oss för att göra felaktiga prioriteringar och att göra kampen mot klimatförändring till en viktigare fråga än hungersbekämpning, vilket Albert Deß också har sagt.

Jordbruk kommer att vara mycket viktigt under de närmaste åren. Vi måste övertyga och hjälpa utvecklingsländerna att investera i jordbruk, och att stå fast vid sina åtaganden om att 10 procent av statsbudgeten ska gå till jordbruksutveckling. Det är bara på det sättet vi kan öka de fattiga ländernas jordbrukspotential och hjälpa till att föra en effektiv kamp mot hungersnöd.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Med undantag av Silvio Berlusconi, vars land var värd för toppmötet, fanns ingen ledande medlem av G8 närvarande på FAO:s världstoppmöte om livsmedelstrygghet.

Ett högst politiskt sammanträde på ekonomisk, social och finansiell nivå reducerades därmed till ett vanligt möte om formaliteter. Men Jacques Dioufs målsättning var ändå att utarbeta verktyg och produktionsmedel för att på ett hållbart vis garantera livsmedelstrygghet i utvecklingsländerna.

Som vi vet, eftersom det har sagts flera gånger, så förvärrar den ekonomiska och finansiella krisen hungersnöden i världen. Ämnet var mer aktuellt än någonsin eftersom hungersnöd för första gången i historien berör mer än 1 miljard människor i världen. Det är en sjättedel av världens befolkning, 20 procent mer än 2005 och 105 miljoner fler än 2008.

Som José Bové sade, betyder det att det finns en stor risk att röra upp nya konflikter och dessutom mycket allvarliga sådana. Det är bristen på jordbruksinvesteringar som har lett till osäker livsmedelsförsörjning. Faktum är att jordbruk är det enda existensmedlet för 70 procent av världens fattiga befolkning, vilket Jacques Diouf betonade. Han väjdade om totalt 44 miljarder US-dollar per år för att finansiera investeringar för att hjälpa småproducenter. Hans begäran har helt förbisetts och det finns ingen tidsplan, ingen strategi och ingen politisk vilja från de rika ländernas sida.

Fru kommissionsledamot! Hur stora framsteg har gjorts för att verkställa de åtaganden som G8 beslutade om i juli? Eftersom jag har varit i er situation vet jag hur svårt det är att hitta donatorer. Jag minns fortfarande den ytterst svåra kampen, som ordförande José Manuel Barroso också förde, för att uppnå den där hopplösa miljarden euro för två år sedan för att kunna etablera den här livsmedelsmekanismen. EU:s framtid är emellertid nära sammanlänkad med utvecklingsländernas öde.

Fru kommissionsledamot! Jag tror inte på vår socialistiska ledamots formel. Han talar om ultrakapitalism och ultraliberalism, som för övrigt är moraliskt diskuterbart som semantisk assimilering. Personligen ser jag inte lösningen i den här sortens relativt kortsiktiga, ideologiskt högtravande tal.

Jag måste tala om för er, Patrick Le Hyaric, att marxistisk obskurantism bär en mycket större skuld än liberalism när det gäller underutvecklingen av vissa länder sedan de har uppnått självständighet.

Det var det jag ville säga eftersom jag inte tänker låta ideologiskt högtravande prat, eller kortsynta besvärjelser som tänjer på gränserna för intellektuell ärlighet, passera obemärkt här i parlamentet.

Judith Sargentini (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Mina kolleger Albert Bové och Baastian Belder summerade problemet och den politiska verkligheten, men det finns en ny tendens inom jordbruk. Rika länder garanterar sina baslivsmedel och biobränslen genom att köpa mark i fattiga länder, "land grabbing" eller som det eufemistiskt kallas "förvärv av jordbruksmark". Det händer till exempel i Madagaskar

Detta verkar vara ett för känsligt diskussionsämne för världens ledare. EU och dess ledare har en moralisk plikt att motsätta sig vad jag skulle kalla ett nytt slags kolonialism. I förklaringen från FAO:s världstoppmöte togs inte problemet med "land grabbing" upp, och därmed gick man verkligen miste om en chans att göra något åt hungersnöden i världen. Varför gjorde ni inte det?

Sen har vi EU:s gemensamma jordbrukspolitik. Vi producerar mycket livsmedel. Europas invånare har mat att äta, men denna politik förstör möjligheter för både små- och storskaliga jordbrukare i utvecklingsländer, som förlorar möjligheten till en dräglig försörjning. Detta orsakar livsmedelsbrist och skapar ett behov av livsmedelsimport. När kommer vi att få se en rättvis europeisk jordbrukspolitik?

Richard Ashworth (ECR). – (EN) Fru talman! Både FN och EU är överens om att den växande världsbefolkningen kommer att kräva en global jordbruksavkastning som innebär en ökning med runt 50–100 procent. Vi antar kommissionsledamotens hållning, inte bara för att vi godkänner den, utan för att det är en målsättning som världen inte har råd att förbise. Men samtidigt krävs att jordbruket klarar det genom att använda mindre mark, mindre vatten, mindre energi och mindre växthusgaser. Det finns tre punkter som vi måste förstå.

För det första måste regeringar, och särskilt EU, investera mer i forskning och utveckling. Vi saknar helt enkelt information till grunden för en framtida plan. För det andra, eftersom vi konfronteras med instabilitet på globala marknader behöver vi ett säkerhetsnät baserat i den gemensamma jordbrukspolitiken. För det tredje, livsmedelstrygghet och allt vad det innebär för EU, involverar utgifter. Det är kostnader som vi inte

kan överlåta till medborgarna. Därför upprepar jag att vi behöver en stark jordbrukspolitik, och det är en diskussion som vi måste vinna i budgetdebatten.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Fru talman! Den slutgiltiga förklaringen som antogs vid FAO:s världstoppmöte av de 193 medlemsländerna är dessvärre inte mer än en droppe i havet i kampen mot hungersnöd. Inga tidsfrister fastställdes och inga konkreta resurser eller villkor inrättades för att ta itu med ett gissel som påverkar mer än 1 miljard människor.

Under de knappa 90 sekunder som det här anförandet tar i anspråk, kommer enligt uppgift 15 barn i världen att dö av hungersnöd. Det är den tydligaste och skarpaste anklagelsen mot ett orättvist, exploaterande, irrationellt och således historiskt skymfat system.

Ett system som är baserat på faktisk politik och faktiska riktlinjer, och nu Louis Michel, på protagonister och liberal retorik som har lett till den nuvarande situationen. Den främjar den jordbruksindustriella modellen för att skydda den stora jordbruks- och livsmedelsindustrins intressen vilket resulterar i kvalitetsförsämring av världens jordbruksindustri, årtal av inadekvat investering i jordbruk, främjande av nedläggning av jordbruksindustri och likvidation av små och mellanstora jordbruk, en sektor som försörjer 70 procent av världens fattiga människor.

Marknadsfundamentalism, privatiserings- och liberaliseringspolitik och frihandel har resulterat, och fortsätter att resultera, i nedläggning av jordbruksmark, koncentration av markägarande, produktion dominerad av få, och livsmedelsberoende för många.

Experter beräknar att det skulle kosta 44 miljarder US-dollar att bekämpa kronisk undernäring. Det är en mycket blygsammare summa än den som medlemsstaterna överlämnade för att rädda banksektorn från den pågående systemkrisen.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru talman! Under världstoppmötet om livsmedelstrygghet sade generalsekreterare Ban Ki-moon att dagens livsmedelskris är en varningssignal inför morgondagen. År 2050 kan vår planet vara hem åt 9,1 miljarder människor, 2 miljarder mer än i dag, en ostadig siffra som betyder att jordbrukare måste odla 70 procent mer livsmedel.

Jordbrukare i Nordirland vill hjälpa till att täcka det behovet. Emellertid anser de flesta av dem att EU hindrar deras förmåga att producera mer livsmedel genom att påtvinga en reducerad djurtäthet genom regler om nitrat och fosfat, byråkrati, brist på forskning och utveckling inom industrin, och följaktligen en inställning att livsmedelstrygghet inte är ett problem.

EU:s gemensamma jordbrukspolitik kommer att avgöra jordbrukarnas förmåga att producera livsmedel. Den kommer även att påverka livsmedelspriserna. Om jordbrukare inte får direktstöd från EU, måste livsmedelspriserna öka för att motsvara produktionskostnaderna. Mitt mål är att verka för livsmedelsproduktion i Nordirland och livsmedelstrygghet inom EU. Detta kan vi bara åstadkomma genom att låta jordbrukarna bruka sin jord. En reform av EU:s gemensamma jordbrukspolitik kommer att spela en mycket stor roll i detta, och livsmedelstrygghet bör vara en central del i vårt arbete med denna reform.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru talman! Som en av författarna av det här betänkandet vill jag först tacka de politiska grupperna som i ett mycket nära samarbete har sammanställt en text utan ändringsförslag. Jag tycker att vi alla ska vara mycket nöjda med det. Vi har olika åsikter på många punkter, men på den övergripande punkten om att vilja göra det rätta för att hjälpa dem som lider av hungersnöd i världen, tror jag att detta är ett steg i rätt riktning.

Jag är även författare av ett betänkande om global livsmedelstrygghet och av förra mandatperiodens gemensamma jordbrukspolitik, så jag har arbetat mycket ihärdigt med den här frågan. Jag vill bara påpeka en mycket enkel sak som många verkar missa. Jordbrukare kommer att förse världen med livsmedel om de får de rätta förutsättningarna för att utföra sitt arbete. Resten av oss kommer att diskutera frågan. Det är vårt ansvar att utveckla och införa riktlinjer för att tillåta våra jordbrukare att producera livsmedel. De kommer att reagera positivt om de har två grundförutsättningar: en är anständiga priser och den andra stadiga inkomster. Den senaste tidens instabilitet har drabbat båda, och jordbruket kan inte överleva på det.

Om talartiden tar slut, och som en av författarna ber jag om överseende med detta, vänligen demonisera inte den gemensamma jordbrukspolitiken. Några av de argument som har gjorts nu är historiska och förlegade. Vi har reformerat denna politik helt, och kanske skulle vi utan den gemensamma jordbrukspolitiken ha större problem med livsmedelstrygghet inom EU. Varför tar vi inte de bästa delarna av den och ber utvecklingsländerna att acceptera en gemensam jordbrukspolitik? Låt oss vara hårda i den här frågan, vi får

inte låta utvecklingsländernas regeringar komma undan. Det är deras ansvar att använda utvecklingsbiståndet på rätt sätt och det är vårt ansvar att garantera att mer pengar investeras i jordbruk. Jag anser att det är dags att sluta smyga på så kring den här frågan, och vara hård mot regeringarna och oss själva. Vi har en moralisk plikt som vi är redo att ta oss an.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Fru talman, fru kommissionsledamot! Världen står inför två stora, långsiktiga utmaningar: att bekämpa effekterna av klimatförändring och att bekämpa fattigdom och hungersnöd i världen.

Kommissionsledamoten och flera parlamentsledamöter nämnde siffrorna som finns i den slutliga förklaringen från FAO:s världstoppmöte om livsmedelstrygghet: mer än 1 miljard människor i världen lider av hungersnöd och 40 miljoner dör varje år på grund av fattigdom.

Först livsmedelskrisen och sedan finanskrisen har hindrat uppfyllandet av millennieutvecklingsmålen. Vi gör inga framsteg utan rör oss faktiskt bakåt. Utmaningarna är långsiktiga, men lösningarna brådskar och vi behöver dem nu. De senaste veckorna har vi emellertid fått oroande nyheter om att det bland de länder som släpper ut mest koldioxid, finns motstånd mot att fatta beslut vid Köpenhamnskonferensen. Oroande är även frånan av ledare och tydliga resultat vid FAO:s toppmöte i Rom.

Våra problem är oroande, men ännu mer oroväckande är bristen på handlingskapacitet. Människan har gjort framsteg eftersom hon har identifierat utmaningar, löst dem och agerat. Vi vet vad vi står inför i dessa tider, men vi har förlorat handlingsförmågan.

Därför stöder jag resolutionen som uppmanar parlamentet att vidta nödgärder.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Enligt artikel 208 i Lissabonfördraget är målet för EU:s utvecklingspolitik att minska och utrota fattigdom. Fattigdom är också huvudorsaken till hungersnöd. Enligt artikel 208 framgår även att EU ska ta hänsyn till dessa mål på andra politiska områden som kan ha påverkan på utvecklingsländer.

EU förstör emellertid utvecklingsländernas marknader med exportsubventioner, vilket leder till fattigdom och hungersnöd. Om vi vill att vårt utvecklingsstöd ska vara effektivt måste vi försäkra oss om att det inte hämmas av annan politik. Annars kommer vi inte att klara av att leva upp till millennieutvecklingsmålen. Vi bör ha det i åtanke när vi ser över och reformerar till exempel den gemensamma jordbrukspolitiken och fiskeripolitiken.

(Talaren godkände att ta en fråga enligt blåkortsförfarandet i artikel 149.8.)

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru talman! Jag vill be föregående talare att specificera vilka exportbidrag det handlar om. Jag tog upp detta i mitt anförande, och jag medger att exportbidrag har orsakat skada tidigare och att EU nu har reformerat sin jordbrukspolitik. När vi introducerade exportstöd för mejerisektorn förra året var emellertid Nya Zeeland, som inte är ett utvecklingsland, det enda land som klagade. Får jag be om ett exempel på var någonstans som detta för närvarande är ett problem?

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Exemplet med den djupfrysta kycklingen, som ni alla givetvis känner till, är redan lite gammalt. Men det finns till exempel fortfarande starkt EU-subventionerade tomater på afrikanska marknader, där de är billigare än de lokala produkterna och därmed förstör arbetstillfällena och ökar fattigdomen. Det är fortfarande en vanlig företeelse som jag anser att vi måste göra något åt.

Béla Glattfelder (PPE). – (HU) Ett ständigt ökande antal vetenskapsmän i världen säger att allvarig brist på olja, vatten och livsmedel kommer att utvecklas parallellt runt 2030. Det verkar emellertid som att livsmedelsbristen är det första vi måste ta itu med eftersom redan 1 miljard av världens befolkning lider av hungersnöd. Antalet människor som lider av hungersnöd ökar i snabbare takt än jordens befolkning. För närvarande lider en person av sex av hungersnöd, men vi måste vara redo att möta en situation inom ett par decennier, där så många som en av fyra eller fem kommer att lida av hungersnöd. Två barn dör av hunger varje minut. Lösningen på denna situation innebär givetvis inte att avsluta EU:s gemensamma jordbrukspolitik. Det är bara genom en stark gemensam jordbrukspolitik som EU kan vara stark och spela en viktig roll i världen.

Hungersnöd är emellertid inte unikt för Afrika utan förekommer även i EU. Det finns till exempel regioner i EU där människor lägger mer än 10 procent av sin inkomst på livsmedel samtidigt som det finns andra regioner, till exempel vissa delar av Bulgarien och södra Rumänien, där människor i genomsnitt lägger mer

än 50 procent av sin inkomst på livsmedel. Det är en genomsnittlig siffra och innefattar även de som lägger mycket mer på livsmedel. Det är värt att betona detta eftersom vi måste förstå att varje gång vi utarbetar en ny regel görs jordbruksproduktionen dyrare och mindre effektiv. Med djurskyddsregler som ökar mängden foder som krävs för att producera 1 kilo kött, skadar vi inte bara miljön genom ökade koldioxidutsläpp, utan varje åtgärd av det här slaget gör att antalet människor som lider av hungersnöd ökar. Det är kanske just den extra mängd foder, som till exempel krävs vid fågeluppfödning, som gör att det saknas mat på ett svältande barns bord.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Antalet undernärda människor i världen har passerat miljardstrecket, vilket tragiskt nog innebär att en av sex personer lider av hungersnöd. Olyckligtvis, vilket tidigare har nämnts, har ledarna för världens industrialiserade stormakter visat en likgiltig attityd för något så viktigt som FAO:s världstoppmöte i Rom nyligen. G8-ländernas ledare kände inte att det var nödvändigt att närvara vid mötet, med undantag av Italiens premiärminister.

Jag kan inte låta bli att nämna den omfattande, orättvisa skillnaden mellan den enorma uppmärksamhet som representanterna för dessa länder, som står för 60 procent av världens BNP, har ägnat åt att rädda bankssystemet, och deras nonchalerande av svältens tragiska verklighet som påverkar ett ständigt ökande antal av våra medmänniskor. Det här är faktiskt en kris som de fattiga länderna inte råar för, men som drabbar dem hårdast.

Vi har nått den allvarligaste nivån av global svält sedan 1970. Ett barn dör av hungersnöd var sjätte sekund. Beklagligtvis blundar världens industriländer inför en tragedi som kommer att påverka oss alla genom dess komplexa konsekvenser. Det bästa exemplet på detta, och även en varning till oss, är den försummelse av jordbruket under de två senaste årtiondena som har lett till den aktuella livsmedelskrisen. Av den totala summan av officiellt utvecklingsbistånd, har jordbruksstödet fallit från 17 procent 1980 till 3,8 procent 2006.

Livsmedelstrygghet är en oerhört allvarlig utmaning som kräver brådskanie lösningar, huvudsakligen genom att öppna marknader och förse jordbrukare i utvecklingsländer med stöd så att de kan producera livsmedel, och så att svält kan utrotas så snart som möjligt.

Esther Herranz García (PPE). – (ES) Fru talman! Jag vill börja med att gratulera Mairead McGuinness till hennes initiativ, som visar vilken viktig roll den gemensamma jordbrukspolitiken spelar för att tillgodose livsmedelsbehov internationellt.

Nu när kommissionen verkar vilja minska bördan av den gemensamma jordbrukspolitiken i EU:s budget, är det viktigt att betona att även om den gemensamma jordbrukspolitiken inte är en prioritet, så måste livsmedelsberoende vara det. Under gångna årtionden har det varit tydligt att det är mycket svårt, om inte omöjligt, att uppnå livsmedelsberoende utan en gemensam jordbrukspolitik.

Eftersom livsmedelsmarknaden inte är en fri marknad, kan jordbruket inte jämföras med andra ekonomiska områden som kan frodas på en fri marknad. Jordbrukare behöver EU:s stöd för att lyckas med sin verksamhet, och EU i sin tur, behöver jordbrukare för att upprätthålla en jordbruksmodell som kan förse dess allt mer krävande medborgare med tillräckligt med mat av tillräckligt god kvalitet.

Därför anser jag att vi måste ändra kurs på den gemensamma jordbrukspolitiken, inte avskaffa den. För att kunna göra det måste vi kunna garantera jordbrukarna direktstöd och återinföra en jordbruksmarknadspolitik för att skapa ökad prisstabilitet, vilket inte bara skulle gynna jordbrukarna utan även konsumenterna och tredjeländer.

Vi bör införa ett ramverk för bästa praxis för att främja välbalanserade relationer mellan de olika aktörerna i livsmedelskedjan, och för att undvika oegentliga metoder och främja en rättvisare distribution av handelsmarginaler.

Dessutom behöver vi en informationspolicy för EU:s konsumenter, som belyser de insatser som EU:s producenter gör för att efterleva EU-regler när det gäller miljö, livsmedel, livsmedelstrygghet och djurrätt, eftersom EU:s producenter måste konkurrera med import från tredjeländer med mycket lägre standard.

I stället för att förse de egna ländernas marknader med produkter föredrar

producenter i tredjeländer att exportera till EU, eftersom WTO-avtal gör sådan export mer lönsam.

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det sades tidigare att ett barn i världen dör av hungersnöd och fattigdom var femte sekund, och att det enligt beräkningar finns 1 miljard människor som lider av undernäring.

Frågan om global livsmedelstrygghet är därför av oerhört brådskande karaktär och måste finnas högt upp på den europeiska och internationella politiska agendan. EU:s politik måste bli mer konsekvent för att kunna säkerställa att det första millennieutvecklingsmålet uppnås.

Livsmedelsmekanismen, som har kostat 1 miljard euro, är ett viktigt första steg. Det är nödvändigt att rikta åtgärderna mot små och medelstora familjedrivna jordbruk och odlingsjordbruk, särskilt de som drivs av kvinnor, och mot fattig befolkning som påverkas mest av livsmedelskrisen.

Hållbart jordbruk måste vara ett prioriterat område. Innovativa finansieringsmetoder, till exempel en internationell skattesats på finansiella transaktioner, måste utforskas och kombineras med anpassning till klimatförändringen, samtidigt som de måste vara tillgängliga för småskaliga jordbrukare i de mest sårbara länderna.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Fru talman, mina damer och herrar! I kölvattnet av FAO:s världstoppmöte om livsmedelstrygghet vill jag uttrycka min besvikelse över dess begränsade sociala, mediala och politiska genomslagskraft. Jag är särskilt besviken över att det inte fattades något beslut om det paket på 44 miljarder US-dollar som är avsett att hjälpa de fattigaste jordbrukarna, och ledsen över att allt kommer att fortsätta som tidigare.

När vi talar om livsmedelstrygghet, jordbruk och utveckling glömmar vi ofta problemet med vattenbrist, ett stort problem redan nu, men framför allt i framtiden. I det aktuella sammanhanget med ekonomisk kris och miljökris behöver vi mer än någonsin ett engagemang från industriländerna för att skapa ett nytt forum på högsta nivå för internationell reflektion, med målet att befästa vatten som en allmän tillgång, dela med oss av teknik och utveckla effektiva, hållbara och ekonomiskt genomförbara system för vattenhantering.

Om vi inte är rädda om vårt vatten kommer vi aldrig att lyckas bekämpa hungersnöden.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Fru talman! I England på 1700-talet förutspådde Thomas Malthus att befolkningstillväxten skulle överstiga tillgången till livsmedel. På grund av en rad jordbruksrevolutioner som har förändrat vårt samhälle har hans idéer mötts med misstro av olika slag. Men han talade också sanning. Under många människors livstid har världsbefolkningen otroligt nog tredubblats, och på alltför många ställen i världen innebär det att vi har överskridit vår tillgång till livsmedel. Vi måste göra mer om vi vill förebygga hungersnöden och kontrollera befolkningstillväxten, och det kan vi göra genom att garantera alla kvinnor kontroll över sin reproduktion. Och vi måste rädda barns liv. Det bästa sättet att minska befolkningstillväxten är att se till att ungdomar har goda levnadsförhållanden, så att människor inte känner behov av att ha större familjer.

Här i väst finns ett beroende av kött, ett massivt slöseri med tillgångar. Fru talman, jag ser att min talartid är slut. Jag slutade själv att äta kött för 20 år sedan och kan bara säga att om vi vill rädda världen och förebygga hungersnöd ska vi äta grönt, inte rött.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Fru talman! Tillgång till livsmedel är en mänsklig rättighet och hunger är ett brott mot mänskligheten. Jag anser att människosläktet besitter tillräcklig teknisk och vetenskaplig kunskap för att garantera att ingen i världen ska behöva lida av hungersnöd. Givetvis behövs också pengar för att bekämpa hungersnöd i världen. Men det handlar inte bara om pengar, till att börja med måste vi uppfylla följande kriterier. För det första utveckla en stabil demokratisk struktur i utvecklingsländerna, för det andra bekämpa korruption och för det tredje införa ett jordbrukssystem som passar utvecklingsländerna och sedan som ett sista steg, investera i jordbruk. De tre första punkterna nämns alltför sällan. Dessutom försvinner en stor del av stödet i dessa länder. Det hamnar i fel händer och används till felaktiga ändamål.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Fru talman! Jag vill förtydliga något jag sade här för två dagar sedan om den tragiska livsmedelskris som framför allt Afrika har drabbats av, och den tydliga bristen på stöd från de mest industrialiserade länderna och från tillväxtländerna när det gäller problemet med den globala livsmedelssäkerheten.

Under de diskussioner som hölls under FN:s livsmedels- och jordbruksorganisations (FAO) toppmöte i Rom anklagade flera icke-statliga organisationer de multinationella livsmedelsbolagen för att försöka lägga beslag på tusentals hektar mycket bördig mark som tillhör småjordbrukare i utvecklingsvärlden. Över 40 000 hektar har redan förvärvats på det sättet, från Etiopien till Indonesien.

De fördömde även den rådande tendensen i många rika länder att gynna användning av kemiska gödningsmedel och nya tekniker i Afrika i stället för att främja en hållbar utveckling av agroekologi. De kritiserade skarpt de agrokemiska företagen, användningen av genetiskt modifierade mekanismer och utvecklingen av biomassa bränslen till nackdel för odling av grödor.

Jag uppmanar EU att snabbt investera i genomförandet av det globala partnerskapsprojektet, som kommer att möjliggöra en bättre samordning av insatserna för att bekämpa svälten. Enligt min åsikt är naturajordbruk utan tvivel det mest självklara svaret.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Fru talman! Långsiktig livsmedelssäkerhet är en av den gemensamma jordbrukspolitikens centrala utmaningar. När det gäller livsmedelsbristen måste vi särskilt lyfta fram betydelsen av en stark gemensam jordbrukspolitik, som kommer att spela en central roll för att övervinna de globala utmaningarna i framtiden.

Därför krävs en lämplig långsiktig finansiering av den gemensamma jordbrukspolitik. Den är en viktig faktor i EU:s livsmedelssäkerhetspolitik, och efter 2013 kommer den att spela en viktig roll i utvecklingspolitiken och i den yttre livsmedelssäkerhetspolitiken. Perfekt fungerande ekosystem, bördig mark, stabila vattenresurser och ytterligare diversifiering av landsbygdsekonomin är de främsta prioriteringarna. Internationellt samarbete och solidaritet kombinerat med välavvägda handelsavtal där vi främjar livsmedelssäkerheten i stället för att äventyra den, är en central faktor för livsmedelssäkerheten, och det är här en stark gemensam jordbrukspolitik kan utgöra ett viktigt bidrag.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) För det första, och även om jag upprepar en tankegång som redan nämnts av Dimitar Stoyanov, beklagar jag att vi har så mycket ouppodlad mark i många länder i EU, samtidigt som vi talar om svälten i världen.

För det andra, eftersom förslaget till resolution handlar om den frågan, och det gläder mig att kommissionsledamoten nämnde den, vill jag uppmärksamma en risk med målet för självförsörjning, som är en väldigt aktuell fråga just nu. Detta mål, som inte är liktydigt med livsmedelssäkerhet, kan ge en oönskad effekt under de rådande förhållandena eftersom klimatförändringen påverkar varje region på olika sätt. Denna situation gör handeln mer nödvändig än någonsin, och inte varje lands ambition att producera allt livsmedel själva.

Marian Harkin, författare. – (EN) Fru talman! Jag vill bara kommentera två frågor som har tagits upp i debatten hittills. För det första gäller det kopplingen mellan svälten och klimatförändringarna. Som Ban Ki-moon sade i Rom, i en tid då världens befolkning ökar och vårt globala klimat förändras, kommer vi att behöva producera 70 procent mer livsmedel till 2050, samtidigt som vädret blir mer extremt och oförutsägbart. Alla positiva insatser som vi gör mot klimatförändringen kommer därför att inverka positivt på livsmedelsproduktionen.

En annan fråga som togs upp igen är det enkla alternativet att skylla på den gemensamma jordbrukspolitik – precis som om den bär skulden för alla missförhållanden i utvecklingsvärlden. Den gemensamma jordbrukspolitik är inte perfekt, men den har reformerats. Om vi vill att våra jordbrukare ska fortsätta att producera och om vi vill trygga EU:s livsmedelssäkerhet, kan vi inte bokstavligen tvinga dem att lägga ned verksamheten genom regleringar och indragna stöd.

Har någon till exempel granskat den nyligen genomförda reformen av sockerindustrin i EU för att se om länderna i tredje världen har vunnit på decimeringen av EU:s sockerindustri, eller om det bara är sockerbaronerna och markägarna som har vunnit på detta, samtidigt som de små sockerodlarna är kvar i fattigdomen? Jag vill absolut inte bagatellisera problemet med världssvälten, men vi måste försäkra oss om att de lösningar vi kommer med verkligen bidrar till att minska problemen.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Fru talman! Det är väldigt bra att vi samma dag som vi diskuterar resolutionen om klimatkonferensen i Köpenhamn även talar om livsmedelssäkerhet och problemen med svälten, eftersom dessa frågor har ett nära samband med varandra.

Några av ledamöterna har redan nämnt problemet att vi genom klimatpolitiken även delvis har orsakat fler problem. Vi har t.ex. ställt upp orealistiska mål för biobränsle, vilket har lett till en situation där mark har köpts från utvecklingsländerna för odling av växter som ska bli biobränslen. Marken tas alltså från de allra fattigaste, som skulle kunna bruka jorden och utveckla sin egen jordbruksproduktion.

Det har förekommit liknande snedvridningar i jordbrukspolitik. Detta har lett till att överskottsproduktion har exporterats till utvecklingsländerna, vilket i sin tur har hämmat jordbruket där. Det är ytterst viktigt att

ha en sanning i åtanke, nämligen att vi har mer än tillräckligt med mat i dagens värld, men det saknas en önskan att dela den rättvist.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru talman! Vid det senaste FAO-mötet lyckades inte de deltagande staterna få fram några konstruktiva förslag. Det är oroande att det saknas en gemensam strategi på internationell nivå, särskilt med tanke på världens ständigt ökande befolkning, som beräknas nå 9 miljarder 2050.

Vi har alla följderna av livsmedelskrisen 2007 i färskt minne, när miljoner människor runtom i världen drabbades av livsmedelsbrist till följd av en plötslig höjning av priserna på basjordbruksvaror. Jag anser att vi kan lära oss av den krisen. Vi måste sluta att vidta åtgärder för att begränsa jordbruksproduktionen, som konstigt nog har varit så populära i vårt EU de senaste åren.

Mot bakgrund av de globala tendenserna på livsmedelsmarknaden är varje försök att begränsa den gemensamma jordbrukspolitiken ett oklokt drag, som inom en nära framtid kommer att hota livsmedelssäkerheten på vår kontinent. Vi måste hjälpa utvecklingsländerna att inrätta en jordbrukspolitik så att de kan garantera livsmedelssäkerhet för sina medborgare.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Även jag beklagar att ingen av G8-ledarna var närvarande i Rom förutom kommissionens ordförande José Manuel Barroso. Det förstärker naturligtvis intrycket att inte mycket nytt kom ut av toppmötet, vilket även framgår tydligt av slutförklaringen. Men det är också mycket viktigt att vi har lyckats se till att livsmedelssäkerheten finns kvar på den politiska dagordningen och resultatet av de flera toppmöten som har hållits 2009 har verkligen bidragit till att frågan nu står högt uppe på den internationella dagordningen och att det närhelst ledarna möts, till exempel i Pittsburgh vid G20-mötet nyligen, talas om utvecklingssamarbete och utvecklingspolitik. Det i sig är alltså en mycket positiv faktor.

Jag var med i Rom och förutom slutförklaringen, som är något av en besvikelse, det håller jag med om, måste jag säga att det har förts mycket bra diskussioner och att närvaron även var mycket bra, så något bra bör komma ut av det. Det hölls till exempel en separat diskussion om försäljningen av bördig mark i utvecklingsländer och att länder som inte har odlingsbar mark köper den. Jag anser att det är ett mycket intressant diskussionsämne och tror att vi bör kunna enas kring detta.

För det andra vill jag påpeka, vilket ett par ledamöter redan har sagt, att den gemensamma jordbrukspolitiken naturligtvis inte är perfekt. Inget är perfekt här i världen, men när man ser på den gemensamma jordbrukspolitiken inverkan på utvecklingsvärlden, anser jag att vi kan hävda att den hittills är det minst skadliga systemet hos ett stort handelsblock när det gäller de snedvridande effekterna i utvecklingsländerna. WTO tillstår att de flesta, om inte alla, av våra stöd inte snedvrider handeln eftersom de stöder jordbruksinkomsterna, inte priserna på jordbruksprodukter.

Jag är även lite besviken över att vi klandrar oss själva hela tiden om jag får uttrycka mig så. EU är inte heller perfekt, men med livsmedelsmekanismen anser jag t.ex. att vi tog ett stort steg framåt. Den omfattar 1 miljard euro på två år, och den handlar inte om att stödja livsmedelsleveranser, utan inriktas i stor utsträckning på att leverera utsäde osv., och på så vis bistå små jordbruksproducenter i utvecklingsvärlden. Jag anser att detta verkligen är en innovation. Detta har även t.ex. Världsbanken instämt i, som tar över den här mekanismen. Vi bör alltså inte lägga skulden på oss själva hela tiden. I förbigående sagt var mekanismen en innovation av min företrädare. Det finns en sak som jag inte håller med honom om, som rör en gentleman som har lämnat oss under den tiden, Patrick Le Hyaric. Min företrädare är inte socialist, han är kommunist. Jag menar att man bör titta på hans politiska tillhörighet: han är kommunist och det är förmodligen förklaringen till hans resonemang.

Med detta sagt tog Europeiska kommissionen även sitt ansvar i L'Aquila och utlovade 4 miljarder US-dollar, vilket är cirka 20 procent av det livsmedels- och stödpaket som överenskoms i L'Aquila. Därmed är vi den givare som gjorde det ojämförligt största åtagandet i L'Aquila, och vi kommer även att fullgöra det. Vi åtar oss alltså att anslå detta belopp och att betala ut det så snabbt som möjligt.

Avslutningsvis vill jag säga ett sista ord om EU:s nya jordbruks- och livsmedelssäkerhetspolitik, eftersom kommissionen enligt sitt arbetsprogram för 2010 planerar att lägga fram ett meddelande för rådet och parlamentet om en förnyad politik för jordbruk och livsmedelssäkerhet för Europeiska unionen. I meddelandet kommer vi att se över de problem som för närvarande påverkar jordbruket och livsmedelssäkerheten, t.ex. utmaningarna i samband med klimatförändringen, behovet av att ägna ökad uppmärksamhet åt näringsfrågor och livsmedelssäkerhet, säkerhetsnätverk och politik för socialt skydd, biobränslenas inverkan på

livsmedelsproduktionen eller användningen och inverkan av nya tekniker och biotekniker, de stärkta kraven på rättighetsbaserade strategier, storskaliga markförvärv osv.

Syftet med meddelandet är först och främst att se över EU:s åtagande att bistå utvecklingsländerna genom att utveckla deras jordbruksproduktion. Detta är fortfarande ett centralt tema, särskilt med tanke på den ökade efterfrågan på livsmedel till följd av den ökande världsbefolkningen och förändrade kostnader, och de utmaningar och risker som klimatförändringen utgör för en hållbar jordbruksproduktion. För det andra är syftet att inleda en diskussion om hur EU bäst kan utnyttja sin erfarenhet och sitt kunnande för att stödja utformningen av regional politik och strategiska ramar på området för jordbruk och livsmedelssäkerhet. För det tredje är det meningen att meddelandet ska utgöra en grund för hela EU:s strategi för att samordna gemenskapens och medlemsstaternas befintliga politiska ramar till de åtaganden som görs i handlingsagendan från L'Aquila. För det fjärde är målsättningen att komma med förslag om hur EU kan bidra till att påskynda processen för att nå millennieutvecklingsmålen, särskilt mål 1, inför den kommande översynen av millennieutvecklingsmålen i New York i september 2010. För det femte är syftet att förbättra EU:s ställning med tanke på den nuvarande utvecklingen av det globala livsmedelsjordbrukets styrningssystem, och till sist att hantera frågor som nyligen har vunnit insteg på livsmedelssäkerhetsagendan.

Ett offentligt samråd om frågedokumentet inleddes den 16 november, och det kommer att avslutas tidigt i januari. Vi kommer alltså att samråda med alla intressenter och därefter lägga fram ett formellt meddelande från kommissionen.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽⁶⁾, som ingetts i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 26 november 2009.

19. Import av kött från tredjeland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om import av kött från tredjeland.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Jag ber om ursäkt, men denna fråga är av stort intresse och har många aspekter, och jag kommer därför att vara lite långdragen i mitt uttalande för ledamöternas bästa.

(EN) Kommissionen har inrättat en stark uppsättning med djurhälso- och folkhälsokrav inom EU för kött som kommer från tredjeländer.

EU har under ett antal år fört en mycket effektiv importpolitik, där hänsyn tas till vetenskaplig utveckling och den rådande situationen för sjukdomar i tredjeländer. Situationen för mul- och klövsjuka i exporterande tredjeländer följs särskilt noggrant, eftersom EU, som ni vet, är fritt från denna sjukdom, som kan orsaka allvarlig ekonomisk skada. Mycket detaljerade normer och krav har inrättats på nivån för Världsoorganisationen för djurhälsa (OIE) för att förhindra spridningen av mul- och klövsjuka.

I WTO-avtalet om sanitära och fytosanitära åtgärder (SPS-avtalet) fastställs att länderna kan tillämpa olika normer och metoder för att inspektera produkter, utan att djurhälso- och folkhälsoriskerna nödvändigtvis ökar till följd av detta. EU kan inte tvinga tredjeländer att följa en exakt kopia av våra interna lagstiftningsåtgärder, precis som de tredjeländer som vi exporterar till inte kan tvinga oss att följa deras nationella regler. Vi kan bara kräva att deras åtgärder har en motsvarande effekt som våra.

Jag tar spårbarhet som exempel. I EU har vi mycket stränga regler för enskild identifiering och spårbarhet av nötkreatur. I händelse av ett sjukdomsutbrott gör våra regler det lättare att spåra eventuellt smittade djur för att förhindra att sjukdomen sprids. Dessutom kan vi med hjälp av våra regler spåra och följa livsmedel eller djurfoder genom alla skeden av produktionen och distributionen, från gård till bord. Det enda syftet med de spårbarhetsregler som gäller för tredjeländer som exporterar till EU är däremot att garantera att importerat kött inte utgör oacceptabla risker för EU. Räckvidden för dessa regler är följaktligen mycket mer begränsad än de regler som gäller inom EU.

⁽⁶⁾ Se protokollet.

Jag vill även betona att åtgärderna för spårbarhet av nötkreatur i EU i stor utsträckning vidtogs för att hantera BSE-krisen som, vilket ni minns, orsakade en dramatisk minskning av konsumentförtroendet och en omfattande störning av den inre marknaden för handeln med nötkött.

Jag vill nu ta tillfället i akt för att mer detaljerat förklara den ytterst effektiva uppsättning av riskminskande åtgärder som vi har infört för import av nötkött, som garanterar högsta möjliga skydd för allmänheten och djurhälsan i EU, samtidigt som hänsyn tas till OIE-normerna, och som även är helt i linje med SPS-avtalet. Dessa åtgärder kan grupperas i fem huvudsakliga skyddsnivåer. De är så heltäckande att endast tolv tredjeländer utanför EU kan uppfylla alla dessa krav, och följaktligen importerar vi endast nötkött från dessa få länder.

För det första är nötköttimport endast tillåten från tredjeländer eller vissa delar av dessa länder som har beviljats ett särskilt tillstånd efter en inspektion av kommissionen för att kontrollera att deras veterinära myndigheter är kompetenta och för att granska djurhälsosituationen i allmänhet. För det andra måste ursprungsplatsen för nötkreatur vara erkänd som fri från mul- och klövsjuka av OIE och Europeiska unionen. För det tredje måste nötköttsexporterande länder ha en godkänd övervakningsplan för särskilda rester från veterinärmedicinska produkter, tillväxtstimulerande medel och prestationshöjande medel som är begränsade eller förbjudna för livsmedelsproducerande djur i EU. För det fjärde måste all import av färskt kött komma från ett godkänt slakteri som har fått tillstånd och är registrerat för detta särskilda syfte. För det femte har vi särskilda villkor för produktion och lagring av köttet.

Vi har ytterligare en skyddsspärr, enligt vilken köttben endast får komma från Australien, Kanada, Chile, Nya Zeeland och Förenta staterna. För de sju övriga godkända länderna får endast urbanat och färdigskuret nötkött utan inälvor exporteras till EU. Denna behandling garanterar att mul- och klövsjukeviruset neutraliseras om det fortfarande skulle finnas kvar trots alla tidigare åtgärder som jag har beskrivit, och utgör alltså en extra garanti. En officiell veterinär måste även utfärda intyg för köttpartier som är avsedda för EU-marknaden, som garanterar att alla ovanstående villkor är helt uppfyllda.

När köttpartiet når EU utför medlemsstaternas officiella veterinärtjänster kontroller vid våra inspektionspunkter vid gränserna. Allt importerat kött måste genomgå obligatoriska veterinärkontroller vid EU:s gränser. Gränsinspektionspunkterna är skyldiga att utföra dokumentära kontroller, identitetskontroller och fysiska kontroller. Importerat kött är helt underställt dokumentära kontroller och identitetskontroller vid gränsinspektionspunkterna. Dessutom utförs en fysisk veterinärkontroll på minst 20 procent av alla partier av importerat kött. Vidare har vi ytterligare en skyddsnivå genom vårt förbud mot utfodring med matavfall eller återanvändning av matavfall för djur inom EU. Denna åtgärd garanterar att mottagliga arter i EU inte utsätts för mul- och klövsjukeviruset om det skulle komma in i EU trots alla åtgärder som jag har beskrivit.

Alla dessa åtgärder är helt samordnade. År 2006 instämde Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (EFSA) i att åtgärderna är mycket effektiva för att minska risken för att mul- och klövsjuka ska komma in i EU. I sitt yttrande förklarade EFSA att "EU följaktligen har ett avancerat importkontrollsystem. Dessa insatser förefaller vara mycket effektiva när det gäller den lagliga handeln med kött och köttprodukter".

Detta leder in mig på min nästa punkt. Sedan samordningen av veterinära importvillkor på 1970-talet har vi aldrig haft ett utbrott av mul- och klövsjukan i EU till följd av laglig köttimport. Jag är säker på att jag inte behöver påminna er om att utbrottet av mul- och klövsjuka i Storbritannien 2001 orsakades av olaglig införsel av kött – allra troligast från Asien – och olaglig utfodring med matavfall. Jag anser därför att vi bör inrikta våra insatser på var de verkliga riskerna finns och koncentrera oss på olaglig införsel eller personliga import, i stället för att försöka reglera laglig import alltför hårt. I detta avseende hoppas jag att ni alla har sett affischerna på EU:s flygplatser och andra införselställen till EU med information till resande om reglerna för införsel av produkter av animaliskt ursprung.

Jag är medveten om att en del av er är oroade över vår import av nötkött från Brasilien. Jag vill påminna er om att ytterligare krav infördes för import av brasilianskt nötkött i januari förra året. Dessa kompletterande krav omfattar, förutom alla de krav jag redan har nämnt, att ursprungsjordbruken kontrolleras och godkänns av de brasilianska myndigheterna. De brasilianska myndigheterna kräver nu också att nötdjur vars kött är avsett för EU-marknaden identifieras individuellt och registreras i en databas. Dessa djur utgör mindre än 1,5 procent av den sammanlagda brasilianska nötkreaturspopulationen, och uppgår till cirka 2,9 miljoner djur på godkända gårdar. Till följd av de nya kraven omvärderade de brasilianska myndigheterna de gårdar som vill producera nötkött för export till EU. Från ett sammanlagt antal på över 10 000 gårdar som var godkända för export i november 2007, är endast 1 708 gårdar godkända för närvarande. Resultatet har blivit att EU-importen av brasilianskt nötkött har minskat dramatiskt. Tidigt 2009 påvisades vissa brister under en kommissionsinspektion, och de brasilianska myndigheterna samarbetade fullt ut för att åtgärda dessa

brister. I alla händelser motiverade de övergripande resultaten ingen ytterligare begränsning av nötköttsimporten från Brasilien. I nuläget kan ytterligare begränsningar av nötköttsimporten från Brasilien tolkas som protektionism av vissa, och kan leda till att våra åtgärder bestrids av Världshandelsorganisationen (WTO).

Vi måste även komma ihåg att EU emellanåt kommer att ställas inför djurhälso- eller livsmedelssäkerhetsproblem, och vi kräver att tredjeländer reagerar på ett proportionerligt sätt på dessa problem. Vi bör därför vara ett gott föredöme och följa den internationella handelns spelregler.

Avslutningsvis vill jag försäkra parlamentet om att kommissionen kommer att fortsätta att inrikta sig på olaglig införsel, som utgör den största risken mot våra stränga normer. Kommissionen kommer även att vidhålla sitt nuvarande proportionella tillvägagångssätt gentemot nötköttsimport från tredjeländer, inklusive Brasilien. På så vis kan vi garantera att vi upprätthåller våra höga folkhälso- och djurhälsoliv i EU och att EU fortsätter att respekteras på internationell nivå.

Esther Herranz García, för PPE-gruppen. – (ES) Fru talman! Europeiska unionen har infört de strängaste normerna i världen för gemenskapsproducenterna när det gäller livsmedelssäkerhet, hälsa, djurhälsa och miljön. Kreatursuppfödarna i EU är skyldiga att uppfylla dessa normer som en nödvändig förutsättning för att erhålla EU-stöd. För de allra flesta uppväger detta stöd inte den ökande bördan, och gårdar läggs ned i en alarmerande takt. Denna process kommer att fortsätta om inte lämpliga åtgärder vidtas.

Vi bör emellertid granska problemet närmare. Det ökande underskottet i EU-produktionen täcks naturligtvis av import från tredjeländer, främst från Brasilien. Med tanke på pressen på gemenskapens kreatursuppfödare skulle det vara fullständigt orättvist att tillåta köttpartier att saluföras på gemenskapsmarknaden om de inte uppfyller de minimikrav som EU har enats om med tredjeländerna.

Jag vill även betona att dessa krav är lägre än de som gäller för våra egna jordbrukare, eftersom det tydligen strider mot WTO-reglerna att tillämpa exakt samma normer på import från tredjeländer som för våra egna jordbrukare. Med tanke på att WTO hindrar oss från att tillämpa samma normer på import som vi gör på kreatursuppfödare i EU måste kommissionen åtminstone garantera att allt kött som korsar gemenskapens gränser kommer från gårdar som har genomgått lämpliga inspektioner. Det är ingen idé att blockera import från länder som Brasilien, eftersom det finns en efterfrågan inom gemenskapen som måste tillgodoses. Detta försvarar dock inte att vi blundar och ser åt annat håll vid eventuella oegentligheter som kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor (OAV) kan upptäcka under sina regelbundna inspektioner.

Jag vill veta varför kommissionen är så ivrig att tona ned dessa oegentligheter, med tanke på att OAV under sitt senaste uppdrag till Brasilien bekräftade att vissa certifieringsmyndigheter inte uppfyller de nödvändiga inspektionsstandarderna. OAV fann även enorma brister i det spårbarhetssystem som tillämpas av Brasilien och påvisade problem med många partier i transitering till EU som inte hade de nödvändiga intygen.

Mot bakgrund av denna information, hur kan man garantera att de 1 500 godkända brasilianska gårdarna uppfyller de överenskomna kraven?

Alan Kelly, för S&D-gruppen. – (EN) Fru talman! När det gäller frågan om köttimport måste vi i EU fastställa de principer som utgör grunden för vår politik på det här området, och ha ett starkt men rättvist regleringssystem.

Dessa principer måste grundas på konsumentssäkerhet och konsumentförtroende, miljöskydd och – mycket viktigt – rättvisa regler för köttproducenterna. Systemets nuvarande funktionssätt är uppenbart orättvist för både jordbrukarna och konsumenterna. Vi tvingar våra jordbrukare att genomgå en rad tidsödande och kostsamma förfaranden, bara för att sedan låta dem duka under för billigare köttprodukter från länder utanför EU, där Brasilien är det främsta exemplet. OAV har utförliga bevis på detta.

Den här situationen är inte hållbar. Jordbruksmetoderna i Brasilien når i många fall helt enkelt inte upp till den standard som EU-konsumenterna är vana vid och accepterar. Om vi inte är försiktiga kommer motivationen att producera säkert kött av hög kvalitet att försvinna, eftersom vi tillåter att produkter av sämre kvalitet underminerar priserna och jordbrukarnas inkomster. När köttet väl har kommit in i systemet kommer det, beroende på hur livsmedelskedjan är integrerad, naturligtvis även att sprida sig bland ett brett urval av produkter och bli omöjligt att spåra. Hur kan detta vara rättvist för konsumenterna i EU?

Nötköttsproducenterna i EU får på huden, och den här situationen kan inte få fortgå, varken för dem eller för konsumenterna. Det finns inget förtroende för att de nya åtgärder som nyligen vidtagits verkligen granskas.

Det finns många exempel på att nötkreatur påstås ha producerats vid och kommer från godkända gårdar, när köttet faktiskt inte kommer från dessa gårdar.

Fru kommissionsledamot, jag förespråkar inte protektionism på något sätt, men det är dags att agera. Vi kan inte bara passivt titta på och låta de här metoderna fortsätta. Det är helt enkelt orättvist. Det är orättvist mot EU:s konsumenter och mot producenterna i EU, som måste tillämpa metoder som samtidigt inte accepteras och inte tillämpas av producenter i Brasilien.

George Lyon, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för hennes uttalande, där hon klargjorde att de olika skyddsmekanismerna och åtgärderna finns där för att garantera att tredjelandsimporter uppfyller de strängast möjliga normerna. Jag vill särskilt ta upp OAV-rapporten från Brasilien. Lämpliga spårbarhetssystem och särskilt godkända gårdar i Brasilien står i centrum för de åtgärder som EU har krävt att Brasilien ska vidta för att förhindra eventuella hot eller risker för att kontaminerade köttprodukter importeras till EU från landet. Dessa krav är absolut nödvändiga för att vi ska kunna försäkra EU:s konsumenter, jordbrukare och skattebetalare om att det inte finns några risker.

Vi får inte glömma att mul- och klövsjukan fortfarande är ett allvarligt problem i Brasilien. Kommissionens OAV-rapport från februari visar trots detta på en rad misslyckanden: 50 procent av de inspekterade gårdarna som godkänts för export till EU hade problem, 25 procent av dem hade allvarliga problem, t.ex. med saknad öronmärkning, det fanns nötkreatur på gårdar som inte kunde identifieras – man hade ingen aning om var de kom ifrån. Dokumentation brast, det fanns problem med intressekonflikter. EU-inspektörerna upptäckte att en av de statliga inspektörerna händelsevis råkade vara gift med den person som ansvarade för identifieringen av boskapen – och det visade sig att de till och med ägde en del av nötkreaturen på den gård där registret över djurbesättningen var felaktigt.

Det som oroar mig är att det i sammanfattningen av OAV-rapporten uppges att alla kontroller i allmänhet var tillfredsställande. Jag är ledsen, men innehållet stöder inte den slutsatsen över huvud taget, och som en grupp av nationer måste vi vara på vår vakt. Jag behöver inte påminna parlamentet om de följder som ett större sjukdomsutbrott kan få för våra skattebetalare, jordbrukare och kunder. Under det senaste stora sjukdomsutbrottet med mul- och klövsjuka i Storbritannien, som ni nämnde i ert uttalande, avlivade vi en miljon djur, vilket kostade våra skattebetalare 4 miljarder pund. Det är den risken vi löper om vi inte rättar till det här, och vi måste vara vaksamma.

Jag begär inte att begränsningar ska införas för Brasilien, det jag vill ha från kommissionsledamoten här i kväll är en försäkran om att den här frågan tas på allvar och att kommissionen försäkrar sig om att de brister som påvisas i rapporten har korrigerats när det är dags för nästa rapport. Vi behöver en friskförklaring för att lugna jordbrukarna, skattebetalarna och konsumenterna och förklara att de är skyddade och att en fri och rättvis handel kan återupptas mellan Brasilien och EU.

Alyn Smith, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill också tacka kommissionsledamoten för hennes mycket utförliga uttalande – det är nog ett av de mest utförliga och konkreta uttalanden som vi har hört från en kommissionsledamot den senaste tiden.

Den här frågan är värd det, och som en av de sista veteranerna från det första slaget om det brasilianska nötköttet, är det en glädje att se så många bekanta ansikten här i kammaren i kväll. Jag hoppas att detta är ett tecken på att vi är intresserade av och tar denna fråga på allvar. Vi instämmer i det ni säger om importkontroller och mul- och klövsjukan. Men uppriktigt sagt är det inte riktigt vad saken handlar om egentligen, och det är därför jag är så glad att de som ville bredda den här frågan till att omfatta importen från tredjeländer lyckades få igenom det.

Det handlar inte bara om brasilianskt nötkött. Det handlar om den allmänna principen att våra konsumenter, väljare och jordbrukare kräver att importen från de länder som vill sälja sina varor här uppfyller våra normer – och det betyder att de måste uppfylla samtliga normer.

Därför oroar det mig att höra att ni godtar det faktum att Brasilien har mindre stränga normer för spårbarhet än vi har, eftersom det kan leda till att en sjukdomsrisk kommer in i EU:s territorium. Våra konsumenter förväntar sig att allt som kommer in i EU håller exakt samma standard. Jag kan instämma i det ni säger om ni talar om strikt sjukdomskontroll, men vi talar om rättvisa och ärlighet. Våra konsumenter, våra jordbrukare och vi själva faktiskt, kräver att vi har exakt samma spårbarhetsnormer i Brasilien och i alla tredjeländer. Att OAV kommer tillbaka och rapporterar att 50 procent av inspektionerna visade på brister eller att det förekom problem är precis som att kasta färskt kött till en flock hungriga vargar, vilket ni kanske märker här i kväll.

Kan ni informera oss om när nästa OAV-rapport kommer och kommer ni verkligen att ta den på allvar och förbjuda import från alla länder som inte uppfyller våra normer?

James Nicholson, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! Det första jag vill klargöra här i kväll är att detta inte handlar om import från tredjeländer. Det handlar om brasilianskt nötkött som kommer in i EU. Det är vad det handlar om.

När jag står här i kväll är jag ledsen över att vi inte har en resolution. Jag vet inte varför, men jag har förstått att några av de stora grupperna i parlamentet inte var beredda att sätta sig upp mot den brasilianska ambassadören som lobbyarbetade förra veckan i Bryssel. Det gäller den socialdemokratiska gruppen och jag kommer att låta liberalerna svara för sig själva, eftersom de efter vad jag har förstått inte stod emot vid talmanskonferensen så vi kunde lägga fram en resolution.

Jag vill att detta ska framgå mycket klart. Den brasilianska ambassadörens lobbystrategi påverkade inte mig. Han kanske inte tyckte att det var värt att träffa mig, jag vet inte. Eller så kanske han tyckte att jag var en för hård nöt att knäcka – och jag vill att även detta ska framgå mycket tydligt här i kväll – i framtiden, fru kommissionsledamot, får ni inte längre bakbinda EU:s jordbrukare när det gäller köttnormer som de uppfyller varje dag i veckan, och sedan komma hit och föreläsa för oss om WTO och allt annat.

Jag måste säga er att vi kommer att vara här under de närmaste fem åren. Jag vet inte hur länge ni kommer att vara kvar, men ni, om ni är kvar, eller vem som helst som tar er plats, måste övertyga oss på alla tänkbara sätt om att allt kött som kommer in i EU måste hålla samma standard som det kött som vi själva producerar. Vi kommer inte att godta det näst bästa längre. Ni får inte knäcka oss längre. Jag hoppas att ni vidarebefordrar det budskapet till era tjänstemän, eftersom vi inte kan förväntas godta detta på EU-producenternas vägnar.

John Bufton, för EFD-gruppen. – (EN) Fru talman! Även jag hyser allvarliga tvivel om huruvida den brasilianska nötköttsimporten är säker och passande. Oreglerat kött importeras från en plats tusentals mil bort på bekostnad av inhemska jordbrukare. Köttet utgör en risk för kontaminering, t.ex. mul- och klövsjuka, som vi har hört här i kväll.

Avsaknaden av strikt reglering i Brasilien innebär att även exportörer har en orättvis konkurrensfördel gentemot EU-jordbrukarna. Det stora hyckleriet kring frågan om export av utländskt nötkött blir ännu mer uppenbart inom ramen för klimatsamtalerna. Samtidigt som vi får höra att vi måste göra åtaganden för en ambitiös klimatagenda blundar EU för att den brasilianska nötköttsexportindustrin bär ansvaret för 80 procent av avskogningen i Amazonasregnskogen.

Före förbudet 2007 exporterade 30 000 anläggningar i Brasilien nötkött till EU. I dag är endast 12 procent av dessa exporter godkända, men alltför många anläggningar godkänns dagligen för EU-export. Cirka 100 gårdar per månad beviljas den rättigheten.

När detta problem uppstod rapporterade kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor om stora problem i Brasilien med certifiering av gårdar och kreatursbesättningarnas spårbarhet. Det råder allvarlig oro över oidentifierade kreatur på slakterierna. Det anses också allmänt att många inspektörer har starka kopplingar till, eller till och med äger, de gårdar som beviljas tillstånd att exportera nötkött.

EU:s jordbrukare måste följa regler som har införts för konsumenternas säkerhet. Det faktum att deras utländska motsvarigheter inte arbetar enligt samma regler ger de utländska exportörerna en orättvis konkurrensfördel. Den brittiska nötköttsexportindustrin har allvarliga problem med producenter utanför EU, som kan massexportera kött till mycket lägre priser.

Några av världens största detaljhandlare, som Carrefour och Wal-Mart, har redan förbjudit brasilianskt nötkött på grund av den avskogning som industrin gör sig skyldig till. Varje år röjs ett lika stort område som Belgien i Amazonas för den lukrativa nötköttsexportindustrin. Enligt uppskattningarna är boskapsuppfödning orsaken till 80 procent av den olagliga avskogningen.

Jag tycker att det är förbluffande att det finns en uppsättning regler för jordbrukare i Storbritannien och EU, och en annan för jordbrukare i Brasilien. Vilken jordbruksindustri stöder EU och kommissionen egentligen?

(Talaren godtog att ordet gavs till en ledamot som genom att hålla upp ett blått kort visade att han ville ställa en fråga i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Alyn Smith (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Jag välkomnar mycket av det som John Bufton sade, men jag instämmer inte i och vill fråga honom om en av de saker han sade nyss. Han sade att oreglerat kött importeras

till EU. Herr Bufton, ni sade detta tidigt under ert anförande. Med tanke på kommissionsledamotens 15 minuter långa redogörelse som vi hörde tidigare, håller ni med om att detta helt klart inte stämmer, att era överdrifter undergräver ämnet för den allvarliga diskussion som vi har här i kväll om en mycket teknisk lagstiftning och reglering, och att ni faktiskt inte förbättrar saken, utan i stället försämrar den?

John Bufton (EFD). – (EN) Fru talman! Jag vill svara på det. Om vi ser på det som sker, att kött kommer in i landet från Brasilien och andra liknande länder, där vi vet att det finns problem med det, är det naturligtvis oreglerat. Saken är enkel. Det är vad det handlar om, helt klart. Jag vet att det ni säger är mycket viktigt, men jag talar om för er nu att det kommer in oreglerat kött från dessa länder.

Varför i hela världen har vi den här situationen nu, inom EU? Vi har kött som kommer in – i kväll har vi hört att detta kött inte inspekteras på dessa platser, vid slakterierna och så vidare, och jag nämnde tidigare att kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor har påpekat dessa problem. Det står helt klart. Vi är på samma sida i den här frågan.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hennes långa och detaljerade redogörelse. Fru kommissionsledamot! Precis som många andra här i kammaren i kväll förbryllar det mig lite att ni bara accepterar att vi inte kan göra något åt problemen med import av kött från tredjeländer.

Tidigare under ert uttalande sade ni att tredjeländer inte kan tvinga EU att följa deras normer och att EU därför inte kan tvinga andra länder att följa våra normer. Många av våra jordbrukare skulle anse att det är en orättvis inställning, och med all respekt vill jag hävda att vi visst kan införa normer tills vi är säkra. Vi bör inte importera kött från dessa länder förrän vi får livsmedels- och veterinärrapporter där det uttryckligen förklaras att de gällande reglerna följs.

Många av våra jordbrukare lider av den enorma produktionspressen och känner av orättvisorna, och jag tror att ni märker av den ilska många känner inför den här frågan i kammaren i kväll.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru talman! Som en av medförfattarna till denna fråga kan jag bara instämma i Jim Nicholsons vädjan, och jag beklagar att särskilt socialdemokraterna, som nu gråter krokodiltårar över den här frågan av populistiska skäl, vägrade att stödja en resolution om denna viktiga fråga. Ibland blir vi lite uppretade sent på natten, men i vissa fall är det berättigat.

Fru kommissionsledamot! Tack för er mycket långa och detaljerade redogörelse. Jag uppskattar den verkligen, men jag kan bara säga att ni helt enkelt inte har förstått vad det handlar om. Jag ska gå rakt på sak. Ni tvingades att agera bara för att den irländska lantbrukarorganisationen Irish Farmers' Association utövade påtryckningar och agerade, vilket rapporterades i *Irish Farmers' Journal* och följdes upp av parlamentet. Det var den politiska pressen som fick er att ta reson.

Jag lyssnade noga till ert uttalande, antecknade och kommer att läsa det igen. Men ni måste inse att ni helt enkelt tvingades att agera. Jag vill uppmärksamma er på era egna siffror: det är häpnadsväckande att det 2007 fanns 10 000 gårdar med exporttillstånd medan endast 1 700 är godkända för export för närvarande. Betyder det att de andra gårdarna inte skulle ha exporterat över huvud taget? Det finns allvarliga tvivel kring denna import som vi kommer att ta upp, och det med rätta, här i parlamentet.

Jag har lite tid kvar, så jag utnyttjar den för att påpeka två saker. Jag har inte förtroende för att den sittande kommissionen är kapabel att hantera denna fråga på ett lämpligt och ansvarsfullt sätt. Jag förvarnar emellertid nästa kommissionskollegium – både ordföranden och ledamöterna – om att jag och andra här i parlamentet kommer att gå till botten med detta, eftersom vi måste övertyga och lirka med våra producenter för att få dem att uppfylla de stränga normerna. De kommer att protestera med tiden om de ser att dessa normer försämrats av import från tredjeländer.

Ni kanske inte inser hur arga folk är ute på fältet, men så är det. Vi kommer även att stöta på den här frågan när det gäller spannmålsrapporterna, eftersom reglerna för bekämpningsmedel är strängare inom EU, och vi kommer att stöta på den när vi talar om bestämmelserna om djurens välfärd, när vi om några års tid förbjuder produktion av ägg från burhöns och importer av äggpulver från höns i små burar.

Det är visserligen sent, men vi är klarvakna, och nästa kommission bör akta sig.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Vad skiljer nötkött från EU från importerat nötkött? Det är inte nödvändigtvis smaken, och inte heller bara priset, det är framför allt de hälsostandarder som vi har inom EU som inte nödvändigtvis finns i de tredjeländer som exporterar kött.

När det t.ex. gäller produktionen av brasilianskt nötkött nämndes särskilt veterinär- och hälsorelaterade brister i rapporten från Irish Farmers' Association, som lades fram för EU 2007. Tester som genomförts av det belgiska vetenskapliga folkhälsoinstitutet har också avslöjat att den bakteriologiska kvaliteten på argentinskt nötkött t.ex. inte var så god som det lokala köttet när köttet hamnar på våra tallrikar. Detta är knappast förvånande om man tänker på att det tar ungefär två månader för argentinskt nötkött att nå EU. Konsumtionstiderna är mycket kortare i t.ex. Belgien, eftersom varorna vanligen konsumeras samma månad som slakten har skett.

Det är skälet till att de hälsonormer som EU har infört inte bara måste följas av EU-länderna, det är precis lika viktigt att tredjeländer som exporterar kött till EU följer samma normer. Om så inte är fallet visar det att kommissionen, som anser att ett förbud skulle vara förhastat och omotiverat, inte har lyckats fullgöra sitt ansvar att försvara konsumenternas intressen och att den straffar EU-producenterna.

Avslutningsvis visar de länder som har förbjudit import av brasilianskt nötkött, t.ex. Förenta staterna, Chile och Japan, vilken väg som EU bör välja, eftersom kvalitet är ett grundläggande krav för oss. Låt oss därför agera därefter för att skydda våra producenter, som är garantin för denna kvalitet.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru talman! Kommissionsledamoten sade att vi inte kan införa samma normer, men vi måste försäkra oss om att de har motsvarande effekt. Hon talade om EU:s normer för spårbarhet från gård till bord, men hon talade även om för oss att omfattningen av spårbarheten är mycket mer begränsad i tredjeländer. Om omfattningen är mycket mer begränsad – och det var så kommissionsledamoten uttryckte det – hur kan normerna då ha motsvarande effekt?

Det jag vill ta upp här är dock den färskas OAV-rapporten om importen från Brasilien. Mitt problem är att både kommissionen och OAV konsekvent tonar ned resultatens inverkan och minimerar all kritisk information. Ja, ytterligare krav godkändes, men som min kollega Mairead McGuinness sade, det var först efter ihärdiga påtryckningar från utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling och Irish Farmers' Association.

Jag har varit matematiklärare under större delen av mitt liv, och om jag gav mina elever tolv räkneproblem att lösa – precis som de tolv besök som kommissionsledamoten gjorde vid anläggningar i Brasilien – och de endast löste sex av dem korrekt, skulle jag inte stämpla "godkänt" på deras prov. Om tre elever hade mindre och tre hade större problem, skulle jag inte anse att det var ett lyckat resultat, särskilt inte om jag hade arbetat i årtal med dem för att förbättra deras betyg.

EU-jordbrukarna vill ha både rättvis och fri handel, och EU-konsumenterna måste kunna känna sig trygga. Kommissionen och OAV har ett ansvar att garantera båda dessa saker. Jag skulle verkligen inte ge dem "VG" för deras arbete.

Richard Ashworth (ECR). – (EN) Fru talman! Det glädde mig att höra att kommissionsledamoten är fast besluten att upprätthålla livsmedelsnormerna i EU, men det finns två saker som jag inte håller med henne om.

Fru kommissionsledamot! För det första talade ni om affischer på flygplatser. Jag måste tala om för er att jag aldrig har sett några varningar eller att det har genomförts några kontroller av importerade livsmedelsprodukter på flygplatser i EU. Jag föreslår att ni undersöker det igen, eftersom det inte sker i den utsträckning som ni tror.

För det andra anser jag inte att ert argument om brasilianskt nötkött är övertygande. Jag reste själv dit, undersökte läget ute på fältet och jag stöder de tidigare talarna i detta avseende.

EU:s jordbrukare följer världens strängaste normer och det är bara rätt och riktigt. Dessa normer ger emellertid upphov till vissa kostnader som vi inte kan vältra över på våra konsumenter. Det är därför väldigt orättvist att utsätta EU:s producenter och konsumenter för en produkt som helt enkelt inte följer samma normer som vi förväntas göra.

Tidigare erfarenhet har visat oss att man inte kan låta de kommersiella intressena lösa detta problem. EU måste ha en sund livsmedelspolitik. Det är inte protektionism – det är den gemensamma jordbrukspolitiken, som tillämpas exakt för det som den är avsedd för, nämligen att leverera garanterade mängder livsmedel av hög kvalitet. Mina två påpekanden visar att politiken inte räcker till på långa vägar.

Albert Deß (PPE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag tackar Esther Herranz García för att hon tar upp den här frågan i dag i parlamentet. Denna diskussion är central för livsmedelspolitiken. Jag vill

inte skälla på Brasilien eller på andra länder. Den grundläggande frågan är: behöver vi dessa stränga regler för EU:s jordbruksproduktion i konsumentens intresse? Om svaret är ja betyder det att konsumentenskyddet betraktas som en sammanhängande helhet. Om reglerna behövs måste samma regler även gälla för import som för våra egna jordbrukare. Kommissionen får inte tillåta import från tredjeländer som inte uppfyller dessa krav. Boskapsuppfödarna i EU får inte straffas bara för att en ko i deras hjord saknar öronmärke, när import tillåts från boskapsjordar där inte ett enda av djuren har öronmärkning. Det är inte godtagbart. Om spårbarhet är så viktigt för konsumentenskyddet måste det även gälla för import. Om vi inte kan garantera att så är fallet är det orättvist mot våra jordbrukare att kräva det av dem.

Mitt intryck är att de personer i kommissionen som ansvarar för importfrågor tillämpar dubbla måttstockar. Som redan har diskuterats är jag inte intresserad av att avskilja EU. Jag vill se rättvis konkurrens för våra jordbrukare i EU så att vi kan garantera livsmedelsförsörjningen för en halv miljard människor i framtiden. Jag kan försäkra kommissionsledamoten om en sak, och ni kan vidarebefordra detta till er efterträdare, parlamentet kommer att fortsätta att klämma på denna ömma tå. Vi kommer inte att ge upp förrän likvärdiga konkurrensvillkor har inrättats. Vi har goda argument som vi kommer att framföra gång på gång för att se till att livsmedelssäkerheten garanteras i EU i framtiden.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Fru talman, fru kommissionsledamot, kära kolleger! Kommissionen måste fortsätta att övervaka att importen från tredjeländer uppfyller EU:s normer eftersom vi alla tjänar på denna övervakning. Detta gynnar våra jordbrukare och boskapsuppfödare, som har arbetat hårt för att följa EU-normerna, det gynnar våra konsumenter, som kräver allt fler jordbruksprodukter av hög kvalitet och boskap som uppfyller reglerna om växtskydd, djurhälsa och spårbarhet, och det gynnar de tredjeländer som vill exportera sina produkter till EU.

Avslutningsvis vill jag påminna om att det här problemet inte är begränsat till en enda sektor eller ett enda land. Frågan om EU-jordbrukets konkurrenskraft är komplex och kräver en djupgående debatt.

Julie Girling (ECR). – (EN) Fru talman! Min region Sydvästra England är välsignad med en särskild kombination av klimat och landskap, som ger goda betesmarker och utmärkt nötkött. De brittiska jordbrukarna hör till de effektivaste i världen, och de arbetar efter bitter erfarenhet enligt de högsta normerna för djurhälsa och spårbarhet. Alla dessa faktorer, i kombination med den ökade världsbefolkningen och de stärkta insatserna för att garantera livsmedelssäkerhet, bör betyda att de är lyckligt lottade.

Inget kan dock vara längre från sanningen. De attackeras på många fronter. Bara nu i veckan ser vi att parlamentet kommer att underhålla vegetarianlobbygrupperna, som hävdar att köttätare, och därmed djuruppfödare, är klimatbrottslingar. Ändå ser jordbrukarna att EU inte lyckas hantera länder som hugger ned regnskogar för att föda upp boskap på ett strängt sätt. Hur ska konsumenterna kunna se logiken i det?

Nötkreatursuppfödarna ber inte om några speciella privilegier – bara lika villkor. Det är oerhört viktigt att vi stöder dem, inte genom protektionism, utan genom att försäkra oss om att all export till EU motsvarar våra höga normer. Jag uppmanar kommissionsledamoten att rycka upp sig, strama upp sig, läsa om sin OAV-rapport och visa resultat.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Enligt min mening är den fråga vi diskuterar i kväll bara är en liten del av ett mycket större problem. Frågan om att det måste råda rättvisa mellan behandlingen av import och de villkor som ställs på våra producenter rör inte bara kött och köttimporter, utan även många andra produktionssektorer.

Som ni är väl medvetna om är EU en nettoimportör av kött. På vår kontinent, Europa, producerar vi endast 60 procent av vårt behov. Detta innebär att vi blir tvungna att importera. Men samtidigt vill vi garantera konsumtionsvillkoren och våra konsumenters hälsa. Vi hoppas att det är sista gången vi får höra det vi hörde i dag, med andra ord, att det inte är möjligt att införa liknande krav på import. Detta är sannerligen inte den riktning vi bör gå i.

Även om vi har krav på spårbarhet för produkter som bidrar till att skärpa normerna internt för våra konsumenter, anser jag att det är viktigt att dessa normer upprätthålls både för våra producenter internt och för importen från tredjeländer.

Esther de Lange (PPE). – (NL) Fru kommissionsledamot! Eftersom jag är den sista talaren på den officiella talarlistan ska jag försöka sammanfatta debatten. Ett sätt att göra det är att använda det nederländska ordspråket "alla munkar i samma orden borde bära samma munkkåpa". Jag ber om ursäkt till alla som måste tolka detta i denna sena timme, men även om vi i Nederländerna knappast har några munkar kvar nuförtiden,

använder vi fortfarande det ordspråket när vi vill säga att samma normer måste tillämpas i likvärdiga situationer. Alla krav som ni inför för EU-producenterna bör därför även gälla för tredjelandsproducenter som vill ta sig in på vår marknad. Annars blir det helt enkelt omöjligt för våra jordbrukare att konkurrera.

Detta gäller identifiering och registrering av boskap och åtgärder för att förebygga djursjukdomar i Brasilien. Det bör emellertid även gälla för klorerad kyckling som importeras från Förenta staterna, för bovint tillväxthormon i mjölk och för klonade djur, och listan kan göras lång. När jag lyssnar till mina ledamotskolleger får jag intrycket att det är exakt det som parlamentet kommer att bedöma den nya kommissionen efter – om den tillämpar samma normer i likvärdiga situationer eller inte. Och de kommer inte att bedöma den, som vi gör nu, fem år över hela linjen, utan långt innan den nya kommissionen tillträder.

Fru kommissionsledamot! Ni talade även om mul- och klövsjukan. Jag håller med er om att vi verkligen har gjort vissa framsteg. Vaccinering har t.ex. blivit viktigare i bekämpningen av sjukdomen. Tack gode Gud för det, eftersom 285 djur fick avlivas bara i mitt land till följd av 26 fall av mul- och klövsjukan. Nästa kommission kommer emellertid även att bedömas efter om vi har kunnat marknadsföra produkter från dessa vaccinerade djur inom EU.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Parlamentets jordbruksexperter har framfört en enkel begäran. De begär samma villkor för produktion hemma, dvs. inom EU, som för importer, varken mer eller mindre.

Jag lyssnade med intresse till Androulla Vassiliou när hon ägnade över tio minuter åt att förklara för oss att detta i själva verket inte är möjligt. Hon kunde ha svarat mer koncist. Hon kunde helt enkelt ha sagt, "ja, parlamentet har rätt och jag kommer att införa det och ta hänsyn till det i framtiden". Det som min grupp och nu parlamentet efterlyser har inget att göra med handelsrestriktioner. Tvärtom, det är ett centralt krav för fri världshandel och för ömsesidigt utbyte av varor. Vi vill ha rättvisa regler i marknadsekonomin inom EU och utomlands, varken mer eller mindre. Vi kommer att begära detta av kommissionen nu och i framtiden. Det kan ni vara säkra på.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Den föregående debatten handlade om svält. Dessa två debatter hänger ihop. Det är helt rätt att kommissionsledamoten gör vad hon kan för att garantera konsumentskyddet i EU, och kollegerna här i kammaren gör helt rätt i att ställa henne till svars och förespråka de strängaste normerna.

Men nötkött är en avsalugröda. Länderna producerar det så billigt de kan. Tragiskt nog går det åt 100 gånger så mycket vatten för att producera ett kilo nötkött som för att producera ett kilo soja.

Om vi är oroadе över konsumentskyddet i världen bör vi göra två saker. För det första bör vi i större utsträckning hjälpa tredjeländerna att ta fram det slags spårbarhetssystem som vi behöver, och för det andra bör vi följa min kollega Chris Davies råd under den senaste debatten om att uppmåna alla våra medborgare att sluta äta kött.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Fru talman! Våra medborgare har höga förväntningar på livsmedlens säkerhet och kvalitet. Detta rör inte bara djurhälsa och livsmedelssäkerhet, utan även miljönormer, produktion och djurens välfärd. Spårbarhet och öppenhet kring livsmedlens väg från producent till konsument garanteras endast inom EU. Det ligger i allas vårt intresse att se till att våra konsumenter är skyddade, att EU:s jordbruksprodukter är konkurrenskraftiga och att hela jordbruksindustrin följaktligen är konkurrenskraftig. Därför anser jag att det är mycket viktigt och en av våra ansvarsuppgifter som ledamöter av Europaparlamentet är att utöka debatten och se till att den nödvändiga politiska ramen inrättas.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Fru talman, fru kommissionsledamot! Som ni mycket väl vet har Rumänien inte tillstånd att sälja griskött och grisköttsprodukter på EU-marknaden, och i gengäld har vi fått rätt, från nästa år, att importera griskött från andra medlemsstater och därefter exportera det i förädlad form.

Inom högst ett år måste vi dessutom genomföra tydliga och stränga regler som är kostsamma för slakterierna. Jag är övertygad om att de rumänska svinuppfödarna skulle bli väldigt glada om dessa regler ersattes av ett system med ytliga och selektiva kontroller eller genom att några affischer hängs upp på flygplatserna. Jag skojar naturligtvis, men om vi ska ha regler måste de tillämpas och vara likadana och obligatoriska för alla.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Tack för ert uttalande. Jag anser att det avspeglar det anmärkningsvärda arbete som ni har genomfört under ert mandat. EU har valt en livsmedelsmodell för att skydda sin befolkning. Våra medborgare är beredda att betala 100 euro per år per capita om vi garanterar livsmedlens kvalitet.

Häromdagen i utskottet hörde vi om rapporten från kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor. Som ny parlamentsledamot måste jag säga er att jag blev djupt oroad över att se hur besvärad er personal var, som uppenbarligen varken kunde eller ville besvara våra frågor.

Fru kommissionsledamot! Ska vi behöva skämmas för att vi har stränga regler för att skydda våra konsumenter? Ska vi behöva skämmas för att vi kräver att dessa regler även ska gälla för dem som vill leverera livsmedel till våra konsumenter? När vi säljer flygplan eller bilar, skäms vi då över att samma länder tvingar oss att ange den ena eller den andra fabriken eller säger att vi måste uppfylla det ena eller det andra villkoret?

Våra marknadstillträdesvillkor är viktiga eftersom de påverkar livsmedlet och våra invånares hälsa. Vi har inget att skämmas över.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru talman! Vi vill exportera, men vi måste även importera. Handeln påskyndar utvecklingen, den medför fördelar för parterna i utbytet, men vi har infört vissa nödvändiga kvalitetskrav och lämpliga normer som måste följas. Detta är självklart och jag tror att vi alla är överens om det. EU har en rad olika inspektions- och kontrollförfaranden för att skydda sin marknad från ett inflöde av livsmedel som inte uppfyller EU-normerna, eller som skulle hota vår hälsosäkerhet. Av det som kommissionsledamoten har sagt att döma kan vi inte förvänta oss samma kontrollförfaranden som vi tillämpar för våra egna producenter – har jag förstått det rätt? Ni förklarade tydligt att endast effekten av åtgärderna ska vara densamma. Vad betyder det? Som en jämförelse vill jag fråga om t.ex. Ryssland eller något annat land kan införa krav på import av varor från EU som vi inte kan tillämpa på t.ex. kött importerat från Brasilien? Är det bara effekterna som är viktiga här, som i fallet med importen från Brasilien?

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill påminna ledamöterna om att jag inte sade att vi inte kan införa krav för tredjeländer. Jag är ledsen att jag, efter en redogörelse på 10–15 minuter, inte lyckades förklara våra regler för import från tredjeländer.

Jag måste påminna er om att vi, samtidigt som vi är importörer av kött från tredjeländer – och för närvarande importerar vi endast 5 procent av vårt behov av nötkött i EU från Brasilien – är vi också en stor exportör till tredjeländer, till Ryssland och andra länder. För närvarande uppgår vår export till Ryssland till 1 miljard euro per år – till största delen från Irland. Vi försöker övertyga Ryssland om att vi inte kan godta samma regler som tillämpas i Ryssland. Det finns internationella handelsregler, och vi tillämpar likvärdiga, men inte identiska regler, på villkor att vi anser att de är tillräckligt stränga för att skydda våra konsumenter.

Det är vad vi gör. Skälet till att vi tillämpade säkerhetsregler i fallet med Brasilien är just att våra OAV-uppdrag har visat att något inte stod rätt till. Vi tillämpade mycket stränga regler. Jag gav er siffrorna.

När det gäller det senaste uppdraget till Brasilien påträffades mycket riktigt problem, men jag uppmanar er att läsa rapporterna från OAV-uppdrag till vilken medlemsstat som helst och jämföra mellan dem. Ni kommer även att se mycket allvarliga brister i medlemsstaterna, som vi ber dem och deras myndigheter att korrigera. Det är också vad vi har sagt åt Brasilien att göra.

Problem upptäcktes i Brasilien. I en delstat, där tre anläggningar visade allvarliga brister, genomförde de brasilianska myndigheterna korrigering åtgärder för att stryka alla de berörda anläggningarna från listan och låta de inspektörer som var ansvariga för kontrollen av anläggningarna genomgå ny utbildning.

Problem påträffades även vid tre andra anläggningar, främst med förseningar av anmälningar om djurförflyttningar eller inkonsekventa uppgifter i databasen. Dessa problem bedömdes som smärre av OAV-gruppen. Trots detta åtog sig de brasilianska myndigheterna att se över databasen för att undvika felaktiga uppgifter.

OAV-inspektörerna har detta i åtanke när de reser i väg på ett uppdrag. De vet att de kommer att finna brister. Vår skyldighet är att korrigera de brister vi finner – vare sig de rör en medlemsstat eller ett tredjeland – eftersom vi är skyldiga våra konsumenter att göra detta. Jag vill försäkra er om att vi kommer att fortsätta att skicka uppdrag till Brasilien och andra tredjeländer för att se till att de brister som upptäcks rättas till. Jag vill även försäkra er om att vi behandlar våra jordbrukare och producenter mycket rättvist gentemot tredjeländer.

Någon kommenterade Rumänien, som precis som Bulgarien och många andra medlemsstater tidigare, har haft problem med klassisk svinpest. Vi har hört mycket om Rumänien och Bulgarien. Jag vill uppmana er att fråga era respektive regeringar om vilket stöd vi har erbjudit för att de ska bli av med det här problemet. Jag är säker på att Rumänien kommer att kunna exportera kött inom en mycket snar framtid, just på grund av det stöd som vi har erbjudit Rumänien och Bulgarien för att bli av med den klassiska svinpesten.

Avslutningsvis vill jag även försäkra er om att vårt främsta ansvar är våra konsumenter i EU och att vi vill ha en rättvis och ärlig uppgörelse för alla. Ni kan också vara säkra på att våra OAV-uppdrag till tredjeländer kommer att vara mycket strikta. Vi kommer att fortsätta att vara vaksamma, och om något går fel försöker vi rätta till det. Vi kommer att fortsätta att agera vaksamt och vara bestämda. Huruvida fler gårdar förs upp på listan eller inte beror helt på de brasilianska myndigheterna, och om de är beredda att lägga ut de pengar som krävs för att få sina gårdar godkända enligt våra normer och kunna exportera. Om de inte gör det får de inte exportera.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Béla Glattfelder (PPE), skriftlig. – (HU) EU:s livsmedelssäkerhetsregler är världens strängaste. Att följa dessa regler åsamkar emellertid EU-jordbrukarna betydande extrakostnader. EU-produkter får inte försättas i ett ofördelaktigt läge jämfört med produkter med ursprung i tredjeländer bara för att tredjeländerna har producerat enligt mindre stränga livsmedelsindustriregler. EU-konsumenternas hälsa får inte riskeras av produkter som inte håller lämplig kvalitet och som är osäkra. Köttprodukter kan innehålla en lång rad olika hälsorisker om de inte produceras under lämpliga förhållanden. Därför måste kommissionen och medlemsstaterna garantera att identiska villkor gäller för köttprodukter som producerats inom EU och köttprodukter som härstammar från tredjeländer.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Kommissionen har nyligen noterat en betydande ökning av nötköttsimporten från tredjeländer, särskilt från Argentina, Brasilien och Uruguay. För att importera produkter till EU, inklusive nötkött, måste våra stränga gemenskapsnormer uppfyllas, vilka kommissionen nyligen har skärpt ännu mer. Det händer emellertid mycket ofta att produkter från tredjeländer inte uppfyller dessa livsmedelssäkerhetsnormer. Trots detta har dessa produkter avsevärt lägre priser, vilket gör dem konkurrenskraftiga på marknaden. Därför är stödet till våra jordbrukare absolut avgörande just nu, vilket även gäller främjande av EU-produkter som uppfyller stränga normer och är hälsosamma och säkra. Den fråga vi diskuterar har även en annan aspekt. Vi bör dra slutsatser av den kritiska situationen på mejerimarknaden. Kanske det i dag, när vi i många EU-medlemsstater inte kan hantera överproduktionen av mjölk, är värt att fundera över hur vi kan omorganisera nötköttsproduktionen. Tack för er uppmärksamhet.

20. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

21. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.50.)